

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I
S A M O S A T E N S I S
D I A L O G I S E L E C T I O R E S,
C O E L E S T E S, M A R I N I, E T I N -
F E R N I, G R A E C E E T L A -
tine editi in vsum pue-

forum.
Cop. L. G. Schuainoeft.

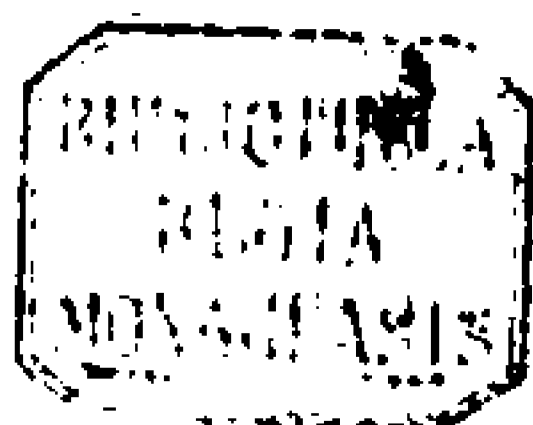

Johann Georg von Götz

L I P S I A E

A N N O

M. D. LXXVIII.

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΔΕΟΡΥΜ

γοι. προμηθεύς
καὶ δῖος.

DIALOGI. PRO-
methei & Io-
uis.

ΛΥΣΙΜΕΩ ΖΕΥ. ΔΕΙΝΑ
γὰρ ἤδη πέπονθα.
ΖΕΥΣ. ΛΥΣΩ ΣΕ, ΦΗΣ, ὃν ἐχθρῶ
βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ
τὸν καύκατον ὅλον ὑπὲρ κε-
φαλῆς ὀπκείμενον, ὑποὺς κ-
αὶ δέκα γυπῶν μὴ μήνην
κείρεσθαι τὸ ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ
τῶς ὀφθαλμοὺς ὕξορέπειν,
ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν Ζῶα
ἀνθρώπους ἐπλασας, καὶ
τὸ πῦρ ἐκκλιψας, καὶ τὰς
γυναικας ἐδημιούρησας;
ἂ μὴ γ' ἐμὲ ἐξηπάτησας
ἐν τῇ διανομῇ τῆς κρείων,
ὅσα τιμὴ κακαλυμμένα
μοι παρεθήεις, καὶ τὴν ἀμείνω
τῆς μιζῶν στυγερὰ φυλάτ-
των, τί γὰρ λέγειν; Πρ.
οὐκοῦν ἱκανῶς ἤδη τὴν δῖ-
κίω ἐπείτικα, τοιοῦτον
χρῆνον τῷ καυκάτῳ προση-
λαμένος, τὸν κάκιστα ἐξ-
νέων ἀπυλούμενον αἰτὸν τρέ-
φον

SOLVIMUS IY-
piter, grauiam enim
iam passus sum. IY-
PIT. Soluam te, ais,
quem oportebat graui-
ores pedicas habentem,
& Caucasum totum su-
per caput incumbere,
ἀ x v i. vulturibus non
solum corrodi epar, sed
& oculis carere effos-
sis, Eo quod talia no-
bis animalia, homines
videlicet, effinxeris, &
ignem furtim surripuisti.
& mulieres fabricatus es.
Nam quibus me ipsam
decepi, in distributione
carnium ossa pinguedi-
ne obducta mihi appo-
nens, & meliorem par-
tium tibi ipsi seruans,
quid attinet dicere? P r.
Igitur sufficientem iam
poenam exolui, tantum
tempus Caucaſo affi-
xus, pessimam auimam
perditam aquilam nutri-
ens

ens hepate. I v p. Ne
minimū quidem hoc eo-
rum, quæ te oportet pa-
ti. P κ ο. Atqui non
sine mercede solves Iu-
piter, sed tibi significabo
valde necessarium. I v p.
Blandiendo decipis me
Prometheu. P κ ο. Et
quid plus habebo? Non
enim ignoras rursus, vbi
Caucasus est, neque in-
digebis vinculis, si quo-
modo versutias agens
deprehendar. I v p 1.
Dic prius quamnam mer-
cedem persolves necessa-
riam nobis existentem?
P κ ο. Si dixerō, ad
quem locum vadis nunc,
fide dignus ero tibi & de
reliquis vaticinans. I v p.
Quomodo enim non.
P κ ο. Ad Thera, coi-
turus cum ipsa. I v p.
Hoc quidem nosti. Quid
igitur postea: videris e-
nim verum quiddam di-
cere. P κ ο. Nihil ὅ Iu-
piter rei habeas cum Ne-
rine hæc: si enim ipsa
grauida reddetur ex te,
foetus similia faciet tibi,
qualia & tu fecisti Satur-
no. I v p. Hoc ais. expul-
surum me regno. P κ ο.

υἱοῦ αὐτοῦ

φων τῷ ἥπατι. Ζ. οὐδὲ πολ-
λοσημέριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ
παθεῖν. Πρσ. καὶ μὴ οὐκ
ἀμιδί με λύσεις ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ
σοι μὲν ὅσῳ πάντῃ ἀναγκᾶ-
ον. Ζ. κατασοφίῃ με ὦ
προμηθεῦ; Πρσ. καὶ ὅπλῃ-
ον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις σῶ-
ντες ἔνθα ὁ καύκασος ἔστιν,
οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἢ
τι τεχνάζων ἀλίσκομαι. Ζ.
εἰπέ ὁρῶντιόν, ὅν τινα μι-
δὸν ἀποτίσεις ἀναγκᾶον
ἡμῖν ὄντα. Πρσ. ἢ εἴπω
ἐφ' ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἐξιο-
πίστος ἔσομαι σοι καὶ ἐρεῖ
τῷ ὑπολείπων ματεύμε-
νος; Ζεύς. πῶς γὰρ οὔ.
Πρσ. πῶς τὴν θέτιν, σωπ-
όμενος αὐτῇ. Ζεύς. οὐτὶ
μὲν ἔγνωσ. τί δ' οὐκ εἶπες
τούτῳ; δοκεῖς γάρ τι ἐλη-
δὲς ἔρεῖν. Πρσ. μηδὲν ὦ Ζεῦ
κοινωνήσης τῇ νηρηίδι. ἢ
γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ καὶ σοί,
τὸ τεχθὲν ἴτα ἐργάσῃ σε,
ὅτι καὶ σὺ ἔδρασας τὸν ιερὸν.
Ζεύς. τοῦτο φῆς, ἐκπι-
σσεῖσθαι με τῆς ἀρχῆς; Πρσ.
μὴ γέ-
νηται

μὴ γένοιτο ὦ Ζεῦ. πάλιν τοι-
οὔτ' ὅτι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπει-
λεῖ. Ζεὺς. χαίρειν τοι γαρ-
μοῦ ἢ θύτης, σὲ δ' ὃ ἡφαίστος
ἐπὶ τούτοις λυτάτω.

Vtinam ne fiat, ὃ I v p.
Veruntamen tale aliquid
coitus ipsius minatur.
I v p. Valeat igitur The-
tis, te vero Vulcanus ob-
hæc soluat.

Ἐρωτὶς καὶ Διός.
Ερ.

Amoris & Iouis.
Cupido.

Αλλ' εἰ καὶ τι ἡμαρτον ὦ
Ζεῦ, σύγγνωθί μοι. παιδίον
γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἀφρων.
Ζεὺς. σὺ παιδίον ὦ ἔρως, ὅς
ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τῷ Ἰα-
πετῷ; ἢ δίδωμι μὴ πώγωνα,
μηδὲ πηλιδας ἔφυσας, διὰ
ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιότις νο-
μίζεσθαι, γέρον καὶ πανούρ-
γος ὄν; Ερ. τί δέ σέ ἡδίκη-
σα ὃ γέρον ὥς φῆς, ἐγὼ,
δίδωμι καὶ παιδῆσαι διανοῆ;
Ζεὺς. σκόπει ὦ κατάρσας,
εἰ μικρὰ, ὅς εἰμι μὲν οὕτως
ἐντροφέας. ὥς τε μηδὲν ὄζειν
ὃ μὴ πεποίηκας μοι, σά-
τυρον, τῶρον, χευστόν, κύ-
κνον, ἀετὸν. ἐμοὶ δὲ ὅ-
πως οὐδὲμίαν ἴδω τινα ἐ-
ραδίῳαι πεποίηκας. οὐδὲ
σωθήκα

At si quid etiam pec-
caui, I v p. ignosce mi-
hi, puer enim admodum
imprudens.
I v p. Tu puer autem
Cupido, qui antiquior
multo Iapeto es? An quia
neque barbam habes, ne-
que canos produxisti,
propterea etiam infans
putari cupis, senex & ver-
sutus adeo cum sis? C v.
Qua vero iniuria affeci-
te, ego senex ille, ut tu
ais, cur me vincere quo-
que cogitas? I v p. Spe-
cta ὃ scelestè, an parua,
qui me ita ludibrio habes.
Itaq; iam nihil est, quod
me non effeceris, Satyrū
taurum, aurum, cygnum,
aquilam, omnia hæc feci-
sti me. At quæ me vicis-
sim amaret, nullam pla-
ne unquam fecisti neque
A 3 intel.

intellexi me etiam uxori,
propter te gratiorem fuisse:
Sed oportet me præ-
stigijs uti ad illas & me ip-
sum abscondere. Illæ au-
tem taurum aut cygnum
exosculantur, me vero si
aspiciant moriuntur præ-
formidine. C v r. Meri-
to, neque enim ferunt, o
Iupiter, ut quæ mortales
sint, aspectum tuum. I v.
Quomodo igitur Apolli-
nem Branchus ille &
Hyacinthus tantopere a-
mant? C v r. Daphne
etiam fugiebat illum,
quamvis comatum & im-
berbem. Quod si autem
voles amabilis esse, ne-
que concurras Aegidem,
neque fulmen geras, sed
quam suavissimum teip-
sum exhibe, utrinque
demisso capillo, eoque
mitra reuincto, vestem
sume purpuream, crepi-
das subliga auratas, ad
tibiā & ad tympana cō-
posito gressu incede, &
videbis quod plures sequen-
tur, quam Bacchū Mæna-
des. I v. Apagē. Equidem
nolim amabilis esse istoc
pacto, ut talem meipsum
exhibeam. C v r. Proin-
de

σωῆκα ἡδὺς γυναικί διδ-
οι γυναικίος. ἀλλὰ με
δεῖ μαγνεύειν ἐπ' αὐτάς,
καὶ κρύπτειν ἑμαυτὸν. αἱ δὲ
τὸν μὲν ταύρον ἢ κύκνον
φιλοῦσιν. ἐρὲ δ' ἐλὼ ἰδῶσι,
τεθναῖσιν ὑπὸ τοῦ θένος.
Ερ. εἰκότως, οὐ γὰρ φέρου-
σιν ὧ ζῶν, θνήσκει οὖσαι τὴν
αἰδέσκειν. Ζ. πῶς οὖν τὸν
Διόλκω ὁ βράγχος, καὶ ὁ ὑά-
κινθος φιλοῦσιν; Ερ. αἱ ἡ
δάφνη καὶ κείνον ἔφρουρε καὶ
τοὶ κομήτιν καὶ ἀγρόν ὄντα.
εἰδ' ἐθέλεις ἐπέρσας εἶναι,
μὴ ὀπίσκει τὴν αἰγίδα, μή-
δε τὴν κρεαυνὸν φέρε, ἀλλ'
ὡς ἡδίστον πᾶσι σεαυτὸν,
ἐκατέρωθεν καθεσμένους βο-
σφύρους, τῇ μίτρᾳ κεύ-
τους ἀνελκηνμένους. πορ-
φυρίδα ἔχει, ὑποδέου χρυ-
σίδας. ὑπ' αὐλῶ καὶ
τυμπάνοις εὐρυθίμα βαίνει.
καὶ ὅψῃ, ὅτι πλείους ἐκο-
λουθήσονται σοὶ τῷ Διονισσοῦ
μαινάδων. Ζεύς. ἀπογνέ-
ουκ αὖ διζαίμεν ἐπέρσας
εἶναι, τοιοῦτος γούμνους. Τρ.
οὐκ

καὶ οὐκ ἔστιν, μέντοι ἐξῆν θέλει.
ἐφ' ὅσον γὰρ τὸ τῷ. Ζ. ὅτι ἀλλ'
ἐξῆν μὲν, ἀποκαταστήσειεν δ'
αὐτὸν ἐπιτυχάνειν. ὅτι τοῖς
τοῖς αὐτοῖς ἀφ' ἑμῶν.

Δίος καὶ Ερμῆ. Ζ.

Τὴν τὴν ἰνάχου παῖδα τὴν
καλὴν οἶδα ὡς Ερμῆ. Ερ. ναί,
τὴν ἰὼ λέγεις. Ζ. καὶ ἐτι παῖς
ἐκείνη ὄν, ἀλλὰ δάμαλις.
Ερ. τεράσιον τοῦτο. τὴν τῷ
πῶ δ' ἐσηλλάγη; Ζ. Ζηλοτυ-
πίατα ἡ Ηρα μετέβαλλεν
αὐτήν. ἀλλὰ καὶ κενὸν ἄλ-
λ' ὅτι δὲν δ' ἐπιμελημένη
τῇ κακοδαίμονι. βουκόλον
τινὰ πολυόμματον Ἀργον
τῆνομα ἐπέστησεν, ὅς νείμει τὴν
δάμαλιν, αὐπνος ὢν. Ερ.
τί οὐκ ἡμᾶς γὰρ ποιῆν; Ζ.
καταπτάμενος ἐς τὴν νείμει-
αν, ὅτι δὲ πού ὁ Ἀργος βου-
κόλῃ, ὅτι οὐκ ἔστιν μὲν ἀποκρίνον.
τὴν δ' ἰὼ διὰ τὴν τεράσιον
ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγα-
γών, ἰσὺν ποιῆσεν. καὶ τὸ λοι-
πὸν ἔσω θεὸς τοῖς ἐκείνῃ, καὶ τὴν
νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τὸν ἀνέ-
μους

de & amare nolis. Facilius
enim istud certe est. I v.
Quin amare quidem vo-
lo, minore autem nego-
tio illo potiri. Atque ob
hæc nunc dimitto te.

Iouis & Mercurij.

Illam Inachi puellam
pulchram nosti Mercuri.
M a r. Eriam, Io dicis.
I v r. Non amplius puella
illa est, sed iuuenca. M a r.
Monstruosum hoc. Quo-
modo mutata est? I v r.
Zelotypia mota Iuno,
transformavit ipsam. Sed
& novum aliud quoddam
malum insuper excogita-
vit. Infelici illi bubulcum
quendam multioculum,
Argum nomine, custodē
addidit, qui iuvenecam pa-
scit, insomnis ac pervigil
iple existens. M a r. Quid
igitur nos oportet facere?
I v r. Devolans in Ne-
meam sylvam illic alicubi
Argus pascit, illum qui-
dem interficito. Ipsam ve-
ro Io per peiagus in Ae-
gyptum abducens, Isin
facito, & de cætero pro
Deo ab incolis habeatur.
Nilumq; attollat, & ven-
tos

tos immittas , & præterea
nauigantes seruet.

μους ὀπιπεμπέτω , καὶ σω-
ζέτω τὸ πλεόντας.

Iouis & Gany- medis.

Διὸς καὶ γανυμή- δους.

Age ὦ Ganymedes ,
Peruenimus enim quo o-
portebat , osculari me
iam , ut videas non am-
plius rostrū aduncum me
habere , neq; ungues acu-
tos , neq; alas , qualis vi-
debar tibi modo , cum vo-
lucris esse apparebam.
GA N . Mi homo , an non
aquila modo fuisti , ac de-
volans rapuisti me à me-
dio ouili ? Quo pacto igitur
alæ illæ ablatæ tibi
sunt ? tu vero ipse alius
quispiam subito appares.
I V . Sed neq; homo , quē
vides adolescentule , neq;
aquila , sed omnium rex
Deorū ego ipse sum , qui
me ipsum ad tempus ita
transformaui . GA . Quid
ais tu ? Pan ille es ? dein-
de , quomodo fistulā non
habes , neq; cornua , neq;
hirsutus es crura ? I V P .
Solum enim illū existimas
Deum ? GA . Etiam . At-
que adeo sacrificam⁹ ipsi ,
coleatum hircum ad spe-
luncam

Αγε ὦ Γανύμηδες , ἤκο-
μιν γὰρ ἐνθάδε ἐχέμεν . Φησὺν
μὲν ἡδὴ , ὅπως εἰδῆς ὅτι ἐξάμ-
φος ἀγκύλον με ἔχοντα , οὐδ'
ὄνυχας ὀξύεις , οὐ πτερὰ , οὐς
ἐφαινόμενον σοὶ πτερωτὸς εἶναι
δοκῶν . Γα . ἀνθρώπε , ὅτι αἰ-
τὸς ἄρτι ἦν ἔα , καὶ καταπιά-
μενος ἤρπασσάς με ἀπὸ μέσου
τοῦ ποιμνίου ; πῶς οὖν τὰ
μὴ πτερὰ ἐκείνά σοι ὀξυζύ-
ηκε , σὺ δ' αἰλῆς ἡδὴ ἀνα-
πέφνηας ; Ζεὺς . ἀλλ' οὔτε
ἀνθρώπος , ὃν ὄρεῖς ὧς μεγα-
κίον , οὔτε αἰτὸς . ὁ δὲ πάντων
βασιλεὺς ἦν Διὸν οὕτως εἶ-
μι , πρὸς δὲ καμὲν ἀλλάξας
ἐμαυτόν . Γαν . τί φῆς ; σὺ
γὰρ ὁ πάντων κείνους ; εἴτα πῶς
σύριγλα ὅτι ἔχεις , οὐδὲ κέρα-
τα , οὐδὲ λάσιος εἰ τὰ πέλαι ;
Ζεὺς . μένον γὰρ ἐκείνου ἡγῆ
Διόν ; Γα . ναί , καὶ δύο μὲν γε
σύντρεφ' ἐνορχὸν τράγον ὅτι τὸ
σπῆ-

σπῆλαιον ἄγοντες, ἐνθα ἔσκη-
 κι. σὺ δὲ ἀνδραποδιστὴς τις
 εἶναι μοι δοκεῖς. Ζ. εἰπέ μοι,
 Δίδς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα,
 οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαρ-
 γάρῳ τῷ ὕψις καὶ βροντῶντος,
 καὶ ἀπρόσπας ποιοῦντος; Γ. σὺ
 ὦ βέλινε φῆς εἶναι, ὅς ποτε
 κατέχευας ἡμῶν τὴν περὶ λίαν
 χάλαζαν, ὃ οἶκόν ὑπερ᾽ ἀνω-
 λεγόμενος, ὃ ποιοῦν τὸ φόβον,
 ὦ τὸν κριὸν ὃ πατὴρ ἔθυσεν;
 εἴτα τί ἀδικήσαί με ἀνέ-
 πασας ὦ βασιλεῦ τῷ θεῶν; ἰὰ
 ὃ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι δι-
 ηπάσαντο ἤδη, ἐρήμους δὴ πε-
 σόντες. Ζ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῆς
 προβάτων ἀθαρτιάς; Γ. ἴσμεν
 νῦν, καὶ ἐπὶ σῶθαι συνεσυνώμεθα
 ἡμῶν. τί λέγεις; σὺ γὰρ καὶ
 ἔξες με ἤδη εἰς τὴν ἰδύω ἡμέ-
 ρον; Ζ. οὐδαμῶς. ἐπεὶ μά τι
 ἀλλίως εἴλω αὖτὶ θεοῦ γεγενη-
 μένος. Γ. ὅκου, ὅπως ἤτησέ με
 ὁ πατήρ, καὶ ἀσπασκλήτης μὴ εὐ-
 ρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λη-
 φομαι, καὶ ἀλιπὼν τὸ σπέρ-
 ριον. Ζ. οὐκ. ποῦ γὰρ ὑπεῖναι
 ὀφείταί σοι; Ε. αὐ, μηδαμῶς.

ποθῶ

luncam agentes, in qua
 ipse positus est. Tu vero
 plagiarium quispiam vide-
 ris mihi esse. I v p. Dic
 mihi. Iouis vero nomen
 non audisti? neque etiam
 aram vidisti illius in Gar-
 garo, pluentis scilicet atq;
 tonantis, & fulgura faci-
 entis? G A N. Tu te opti-
 me vir ais esse, qui paulo
 ante effudisti nobis copio-
 se grandinem, qui habi-
 tare supra nos diceris fa-
 ciens strepitum cui arie-
 tem pater sacrificavit. De-
 nique quidam improbe
 tentantem me sursum ra-
 puisti rex Deorum? Iam
 vero & oves fortasse lupi
 diripuerunt, desertas illas
 invadendo. I v p. Adhuc
 enim curæ est tibi ovium
 immortalī factō, & hic
 conuersaturo nobiscum.
 G A N. Quid dicis? An
 non deduces me tandem
 in Idam hodie? I v p. Ne
 quaquam, quoniam fru-
 stra aquila fuisset pro Deo
 factus. G A. Igitur inqui-
 ret me pater, & indigna-
 bitur non inueniens, ver-
 beraq; post capiam, relin-
 quens ovile. I v p. Vbi ille
 videbit te? G. Nequaquam,
 desin-

A 5

desi-

desidero vero ipsum. Quod si vero dimittes me promitto tibi & alium hic cum ab ipso immolatum iri, redemptionis precium pro me videlicet. Habemus autem triennem illum, & magnū, qui prae ceteris in pascua. I v p. Quam simplex hic puer est, & minime malus, atque ipsum solum puer adhuc. Verum o Ganymedes, illa quidem omnia valere sine, & obliviscere ipsorum, oculis videlicet & Idæ. Tu autem (iam enim cælestis es) multa benefacies hinc & patri & patriæ. Ac pro lacte quidem & ca'eo, ambrosiam edas, & nectar bibas. Hoc tamen & alijs nobis ipse infundendo præbebis. Quod autem maximum est, non amplius homo sed immortalis eris, atque etiam lydos tuum apparere faciam pulcherrimum. & omnino felix eris. G A. Si vero ludere cupiam, quis colludet mecum? in Idæenon multi coxianei eramus. I v p. Habebis & hic collatorē tibi hunc Cupidinem, & allagatos

να' δε

ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰδ' ἀπάξεις με, ὑποχνοῦμαι σοὶ καὶ ἄλλων παρ' αὐτοῦ κρείον τιθήσινδ' λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔπομεν δὲ τὸν τριετὴ τὸν μέγαν, ὅς ἐστιν ὡς τ' νομίζω. L. ὥς ἀφελὴς ὁ παῖς ὅστις, καὶ ἀπλοῦς, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο, παῖς ἐτι. ἀλλ' ὧ γ' ἀνύμνηδες, ἐκείνα μὲν πάντα χαίρειν ἔχ, καὶ ὅτι λάβου σὺ τ' ποιμνίου καὶ τ' ἰδης. σὺ δὲ ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ δὲ ποιήσεις ἐν τεύθειν καὶ τ. ν. πατέρα, καὶ πλὴν πατρίδα, καὶ αὐτὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμεινοτάτην ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίνῃ. τοῦτο μὲν τὴν καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῶν αὐτὸς παρέξεις ἐγχεῖν. τὸ δὲ μέγιστον ὅκ' ἐτι ἀνθρώπου, ἀλλ' ἀθανάτου γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι ποιήσῃ κάλλιστον. καὶ οὕτως, εὐδαίμων ἔσθι. Γα. οὐδ' ὅτι παῖς ὅτι θυμὸς αἰετὶς συμπαίξει ταίμιν; ἐν γὰρ τῇ ἰδῇ πολλὰ ἡλικιώδ' ἡμῖν. L. ἔχεις καὶ ταῦτα τ' συμπαιζέμεν σοὶ τῶτον ἔροια, καὶ ἀσραγάλους μάλα

μέλα πολλούς. θάξῃς μόνον, καὶ φειδῆς ἰδί. καὶ μηδὲν ἐπιπύθῃς τὸ κάτω. Γα. τί γὰρ ὅμῃν χεῖσι μὲν αὖ θηρίοις; ἢ ποιμαίνειν καὶ ἰαυθὰ δειπῆς; Ζεύς. ἔκ. ἀλλ' οἶνοχρήστας, καὶ ἐπὶ τῷ νύκταρος τιτάξῃ, καὶ ἐπιμαλήσῃ τῷ συμποτίῳ. Γ. τῷτο μὲν οὐ χαλεπὸν οἶδα γὰρ ὥς χεῖ ἐγγέαι τὸ ἴαλα, καὶ ἀναδύναται τὸ κισύδιον. Ζ. ἰδοὺ πάλιν ἐστὶ γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακονήτινός οἶται. ταυτὶ δ' οὐρανεὺς δοῖ, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἱφίω, τὸ νέκταρ. Γα. ἥδιον ὧ ζεῦ τῷ γάλακτι; Ζ. εἴσημι τ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος, ἔκ. ἔτι ποθήσης τὸ γάλα. Γ. κοιμήτορμαι γὰρ τοῦ τ' νυκτός; ἢ μὲν τῷ ἡλικιώτῃ ἔρωτος, Ζ. ἔκ. ἀλλὰ διὰ τῷτό σε ἀνέπαπα, ὥς ἅμα καθύδωμεν. Γ. μόνος γὰρ ἔκ. αὖ δύναμαι, ἀλλ' ἥδιον σοι καθύδην μετ' ἐμοῦ. Ζ. ναὶ μετὰ γε τοιούτῃ, τίος εἶσὺ Γανύμηδης, εὖτω καλῆς; Γ. τί γὰρ σε παρὸς τῷ ὕπνον ἐνέσῃ τὸ κάλλος; Ζ. ἔχῃ τί θέλ-

γῆσσε

valde multos. Confide solum, & letus sis, & nihil desideres inferorum. G A. Quid vero vobis utilis ero? An oves pascere oportebit & hic? I V. Non sed ministrabis vinum, & ad nectar paulo post ordinaberis, & procurabis convivium. G A N. Hoc quidem non difficile, scio enim ut oporteat effundere lac, & coronare poculum pastorale. I V. Vide, rursus hic lactis meminit, & hominibus se ministrare putat. Hoc vero coeli est, & bibimus, quemadmodum dixi, nectar. G A. Dulcius ὁ Iupiter lacte? I V R. Scies post pusillum, & quum gustaveris, non amplius desiderabis lac. G A N. Porro ubi dormiam nocte? An cum coetaneo Cupidine? I V. Non, sed ob hoc te rapui, ut simul dormiremus. G. Solus enim non possis, sed suavius dormire mecum? I V R. Profecto cum tali, qualis es tu Ganymedes sic pulcher. G A N. Quid enim te ad omnium iuubarum pulchritudo? I V R. Habet quoddam inci-

tamen

tamentum suaue , & facilius inducit ipsum. G A . Atqui pater meus indignabatur mihi condormienti , & narrabat mane , quod turbarem ipsius somnum volutatus per lectum , calcitrans , & aliquid loquēs interea quando dormirem , quapropter ad matrem remittebat me dormiturum sæpiuscule. Quare , si ob hoc , ut ais , rapuisti me , tempus tibi est , ut me denuo in terram deponas , vel molestia afficeris nihil dormiendo. Turbabo enim te continue , huc atque illuc me reuoluens . I V P . Atqui hoc ipsum suauissimum mihi feceris , si tecum vigilare cogas. Osculabor enim interea te eo sæpius , & amplectar. G A N . Ipse videris , ego vero dormiam te deosculante. I V P . Videbimus tunc , quid agendum . Nunc vero adhuc ipsum Mercuri , & posteaquam de immortalitate biberit , duc ut ministret nobis , docens prius , quē admodum oporteat porrigere scyphum.

Iunonis

γῆτρον ἡδὺ , καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὴ ὄγῃ πατὴρ ἤχθεται μοι συγκατεύδοντι. καὶ διηγείτο ἑωθιν , ὡς ἀφείλον αὐτὴ τὸ ὕπνον , πρεφόμενος καὶ λακίλων , καὶ τι φθιγδόντος μεταξὺ ὁπότε κατεύδοιμι. ὡς παρὰ τὴν μητέρα ἐπιμπέμε κοιμηθσόμενον ὡς τὰ πολλά. ὥρα δὴ σοι εἰ διὰ τοῦτο , ὡς φησὶ , ἀνέρεπασάς με , καταθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν , ἢ σφάγματα ἔξεις ἀχρυπνῶν . ἐσοχλήσω γάρ σε στυγῶς σφερόμενος. Ζεύς. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἡδιστον ποιήσεις , εἰ ἀχρυπνήσοιμι μετὰ σου. φιλῶν γὰρ διατρίψω πολλάκις , καὶ περιπέσων. Γα. αὐτὸς αὖ εἰδείης. ἐγὼ δ' κοιμήσωμαι , σὺ καταφιλοῦντες. Ζεύς. ἐσθμιθα τότε , τί σφρακίεον. νῦν δ' ἀπαγοισιτὸν ὦ Ἑρμῆ , καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας , ἄγε οἶνοχρήσοιτα ἡμῖν , διδάξας σφρότιον , ὡς καὶ ὁρέγην τὸν σκύφον.

Hec

Ηρας καὶ Διὸς. Ηρα.

Εξ οὗ τὸ μενέαιον τῷτο
 ὁ ζεύς, τὸ φρέγιον, ἀπὸ τῆ ἰδης
 ἀρπάσας δεῦρο ἀνέγαγες,
 ἔλαττον μοι προσέχεις τὴν
 τοῦ. Ζεύς. καὶ τοῦτο γὰρ ὦ
 Ηρα ζηλοτυπεῖς, ἡδὴ ἀφει-
 λες οὕτω καὶ ἀλυπότατος;
 ἐγὼ δὲ ὅμῳ ταῖς γυναιξί
 μέναις χαλεπὴν σε εἶναι,
 ὁπόσαι αὖ ὁμιλήσωσιν ἐμοί.
 Ηρα. οὐδ' ἐκείνα μὲν οὐ ποιεῖς,
 οὐδὲ ὀρέποντα σεαυτῇ,
 ὅς ἀπάντων θεῶν διαπότης
 ὦν, ὑπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ
 γαμντῶν, ὅτι τὴν γυνὴν κα-
 τει μοι χεύων, χευσίον ἢ
 ταῦρος θούμνος. πλὴν αἰὲν
 ἐκείνα μοι σοι, καὶ ἐν γυνή
 μένουσι. τὸ δ' ἰδαῖον του-
 τὶ παιδίον ἀρπάσας, ἀνέ-
 πηκε ὦ θρονιάτατι θεῶν. καὶ
 σιωπῇ νῦν ὅτι κεφαλῇ
 μοι ἐπαχθεῖν, εἰνοχρούω
 δὴ τῷ λόγῳ. οὕτως ἡπύ-
 ρεις εἰνοχρόων; καὶ ἀπη-
 γορεύκασιν ἄρα ἥτις Η-
 ρα καὶ ὁ Ηφαιστος διακονού-
 μενοι;

Iunonis & Iouis.

Ex quo adolescentu-
 lum hunc Iupiter, Phry-
 giūm istum dico, ab Ida
 rapiens huc adduxisti, mi-
 nus aduertis mihi animū.
 I v r. Etiam ob hunc Iu-
 no Zelotypa iam es sim-
 plicem adeo, & minime
 molestum. Ego vero pu-
 tabam mulierib. solis dif-
 ficilem te esse quæcunque
 conuersantur mecū. I v.
 Neq; illa quidem recte fa-
 cis, nec convenientia ti-
 bi ipse, qui omnium deorū
 dominus existens, relin-
 quens me legitimam vxo-
 rem, in terram descendis.
 ibiq; adulteria exerceas in
 aurum vel taurum conuer-
 sus. Veruntamen illæ mu-
 lieres tibi in terra ma-
 nent. Ideo autem hoc pu-
 ero rapto, etiam in cælum
 subuolasti, Deorum ge-
 nerosissime, & nunc ille
 nobiscum habitat, ante
 oculos mihi adductus qua-
 si xmulus, scilicet va po-
 cillaretur tibi, sic enim
 aiunt. Itane vero care-
 bas pocillatoribus? Aut
 defessi adeo sunt & He-
 be & Vulcanus ministran-
 do?

do? Tu vero etiam calicem non aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris ipsum antea omnib. aspicientibus. Et de osculatio ista suavior tibi est ipso necitare. Atque ob id saepe numero, neque sitiens, petis bibere. Interdum autem etiam ubi degustasti solum, porrigere ipsi soles, deinde bibente ipso arripis calicem, & quantum in illo reliquum restat, omne ebibis, ea etiam parte unde ipse bibit, & ubi applicavit labia, ut & bibas simul, & osculeris. Nuper vero rex ille atque omnium pater, depositis Aegide ac fulmine, sedisti talis ludendo cum illo. barbam ipse tantam & tam promissam habens, Omnia igitur video hæc, quare ne te putes latere. I v p. At quid adeo grave hoc, o iuno, adolescentem adeo pulcrum inter bibendum deo sculari, oblectarique utroque illo, & osculo videlicet & necitare, quod si igitur vel semel communitam ipsi, quo & te osculetur, non amplius

accu-

μηναι; σὺ δὲ καὶ πλὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτῆς, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὴν, ἀπάντων ἐρώντων. καὶ τὸ φίλημά σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τῆτο οὐδὲ διψῶν ποτάκις αὐταῖς ποιεῖν. ἐνίοτε δὲ καὶ σπογγυτάμινος μένον, ἔδωκας ὑπείνω. καὶ πίνοντος ἀπολαβὼν ἢ κύλικα, ὅτον ὑπολοιπὸν ἐστὶ αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἔνθα προσηρμότε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα, καὶ φιλήσ. πρῶτον δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ, σπογγυτάμινος πλὴν αἰγίδα καὶ τὸν χειρῶν, ἐκλήθησο ἡτραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, πόζων τε τηλικούτον καθήμενός. πάντα οὖν ἐρῶ ταῦτα, ὥς τι μὴ οἷα λαθῇαιεν. Ζεὺς. καὶ τί δεινὸν ὧ ἦρα, μειράκιον οὕτω καλὸν μετὰ ξυπίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδίστα ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι, ἢ γοῦν ὁππότε-ψω αὐτῷ καὶ ἄπεξ φιλή-

φιλησάσθαι, ἵκετι μέμνημαι,
 προτιμότερον ἢ νέκταρος εἶο-
 μάμ' τὸ φίλημα εἶναι. Ηρα.
 παιδρασῶν οὕτω λέγει. ἐγὼ
 ἢ μὴ οὕτω μαγεῖω, ὥς τὰ
 χεῖλη προστινιγχεῖν τῷ μαλ-
 θακῶ ὅτ' αὖ φεγγί, εὐταρ ἐκ-
 θεηλυμάμ'. Ζ. μή μου λειδο-
 ροῦ ὅ γ' ἡναιολιάτη τοῖς παιδι-
 καῖς. οὕτως γὰρ ὁ θελυδρίας, ὁ
 βάρβαρος, ὁ μαλθακὸς, ἡδίων
 καὶ ποθένότερος. οὐ βούλομαι
 ἢ εἰπεῖν, μή σε παροξύνω
 ὅτι πλέον. Ηρα. εἴθε καὶ γαμή-
 σης αὐτὴ ἐμοῦ ἔνικα μέμνησο
 γοῦ, οἷά μοι διὰ τὸ οἶνοχόον
 τέτον ἐμπαρηνεῖς. Ζ. ἔκ. ἀλ-
 λά τὸ ἡφαιστον ἔδξ' ἢ σὺν ἡδὺν
 οἶνοχοεῖν ἡμῖν χαλεκύνει, ἔκ
 τὸ καμῖν ἡκούα, ἔτι τὸ σπιν-
 θέρον ἀνάπλιων, ἄρτι πῶ
 παυράρεαν ἀποτιθέμενον, καὶ
 ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακ-
 τύλων λαμβάνειν ἡμᾶς πῶ
 κύλικα, καὶ ὅτι πασαμύρους
 φιλεῖν μετὰ ξυῖ, ὃν οὐδ' αὖ
 ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσας,
 ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηθα-
 λωμένη τὸ πρόσωπον ἢ ἡδέ-
 ως τοῦ-

accusabis me, quod oscu-
 lum illius præstantius ne-
 ctare puto. I v n. Pæ-
 diconum verba hæc sunt.
 Ego vero non ita infani-
 uero, ut labia mea appli-
 cē molliculo isti Phrygi,
 adeoque effœminato. I v p.
 Ne conviciaris generosis-
 sima tu, amores meos.
 nam mulerosus & bar-
 barus, & molliculus iste,
 suavior & desiderabilior,
 nolo autem dicere am-
 plius, ne te magis irritem.
 I v n. Vrinam vero & in-
 uxorem illum duxisses,
 mei gratia. Memineris
 igitur, qualibus mihi,
 propter egregium istum
 pocillatorem temulenter
 insultas. I v p. Imo ve-
 ro Vulcanum istum, fi-
 lium tuum oportebat no-
 bis pocillari, claudican-
 tem videlicet, & à forna-
 ce venientem, adhuc fa-
 uillis plenum, deposito
 paulo ante forcipe. Et ab
 illis ipsis digitis, accipere
 nos calicem, aurædum-
 que ipsum interea oscu-
 lari, quem neque mater
 tu libenter osculata fue-
 ris præ fuligine quasi tota,
 illius exusta facie. Nimi-
 rum

rum suavia, adeoq; multum etiam pocillatur iste, cohonestat deorum convivium, nonne? Gany- medes autem hic iterum in Idam hinc ablegandus est, quippe purus ac candidus est, & digitos habet roseos, etiam scite porrigit poculum. & quod te omnium mordet maxime, osculatur dulcius ipso nectare. I V N. Nunc tibi & claudus ô Iupiter, Vulcanus est, & reiectus fuligine, ac qua nausea afficeris, cū aspicias ipsum, ex quo formosum & capillatum istum Ida enutrit. Olim autem non videbas illa, neque tum fauillæ, neque fornax ipsa absterrebat, quo minus biberes illo porrigente. I V P. Aegritudine Iuno te ipsam afficis, nihil aliud agis, & mihi amorem eo magis incendis, quia zelotypa es. Quod si vero grauaris à puero totino accipere poculum, tibi quidem filius ministret potum. Tu vero Ganymedes mihi soli redde calicem, & cum quolibet bis osculare me, & cum plebū por-

rigis,

ως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ
πῶλὸν ὁ οἶνοχόος ἐκείνος ἐμ-
πρέπεται συμπόσιον τῷ Διῶν.
ὁ γανυμήδης ὅ, καὶ καταπι-
πτός αὐθις ἐς τὴν ἰδμῶν. κα-
θαρός, γὰρ, καὶ ἑοδοδάκτυλος,
καὶ ὅπως αἰμένος ἐρέγει τὸ ἐκ-
πομα. καὶ ὅτε λυπῆται μάλιστα,
καὶ φιλεῖ ἡδὺν τοῦ νέκταρος.
Ἡρα. νῦν καὶ γὰρ ὡς ὅ ζεὺς ὁ
ἡφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐ-
τοῦ ἀνὰ ζῆλον τῆς σῆς κύλικος,
καὶ ἀτρεόλου μισῆς ὅτι, καὶ
ναυτιῶν ἐρῶν αὐτὸν, ἐξότου
τὸν καλὸν κομήτιον τέτον ἢ
ἰδὼν ἀνέλεται, πάλαι ὅ οὐχ
ἑώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπιν-
θῆρες, οὐδ' ἡ κάμνος ἀπέδει-
πὸν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ'
αὐτοῖς. Ζεὺς. λυπῶμαι ὅ ἡρα
σταυρῶ οὐδὲν ἄλλο. καὶ μὴ
ὀπιτείσεις τὴν ἔρωτα ζήλο-
τυπῶσα. εἰ δὲ ἀχθῇ παρὰ
παιδὸς ὡς αὐτοῦ διχουμένη τὸ
ἐκπομα, σὺ μὲν ὁ ἦς οἶνο-
χρεῖται. σὺ δὲ ὁ γανυμήδης,
ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν
κύλικα. γὰρ ἐφ' ἐκάσῃ δις
φίλει με, καὶ ὅτε πλεον ἐρέ-
γης,

γης,

γοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο θακρύβεις; μὴ δέδιδι. οἰμίζεται γὰρ, ὡς τις σε λυπεῖν ἐθέλη.

rigis, & cum rursus a me illum accipis. Quid ita lachrymaris? Ne metue. Malum enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

Iunonis & Iouis.

Ἡρα καὶ Διός. Ἡρα.

Τὸν Ἰξίωνα τοῦτον ὄρεῖς ὦ Ζεὺς; πῶς ὅν τινα τὸν τρέπον ἡ γῆ; Ζεὺς. αὐθροῶπον εἶναι χηρὸν ὦ Ἡρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν σωλὺ ἡμῶν, ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν. Ἡρα. ἀλλ' ἀνάξιός ὅτι ὕβρις ἡ γέ ὢν. ὥς ἐμὴν κέτι σωέσθω. Ζεὺς. τί δὲ ὕβρις; χεὶρ γὰρ οἶμαι καμῆ εἶδέναι. Ἡρα. τίδ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύνουμαι εἰπεῖν αὐτῷ. τοιοῦτόν ἐστι, ὃ ἐτέλειμνε. Ζεὺς. καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μάστιγιν εἵποις ἂν, ὅσον καὶ αἰχρῶς ἐπιχέιρῃτε. μὴν οὖν ἐπείρα τίνα; σωήναι γὰρ ὁπῶς ὅν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσεις εἰπεῖν. Ἡρα. αὐτὸν ἐμὲ, οὐκ ἄλλω τι γὰρ

Ixionem hunc vides Iupiter, quibus nam moribus affectum putas? I V. Hominem esse vtilem Iuno, & combibonem, non enim conuersaretur nobiscum, si indignus convivio foret. I V N. At indignus est, contumeliosus certe existens, quapropter non amplius conuersetur nobiscum. I V N. Quid autem contumeliæ intulit? oportet enim (ut puto) & me scire. I. Quid vero aliud? Etenim erubesco dicere ipsum, tale est quod sibi sumsit. I V N. Atque ob hoc tanto etiam magis dicere debebas, in quantum ille turpia quoque conatus est. Num igitur sollicitavit aliquam ad stuprum intelligo enim cuiusmodi turpe sit, quod reformidaueris dicere. I V N. Ipsam me, non aliam quam-

quampiam Iupiter, longæ iam tempore. Ac primum quidem ignorabam quid rei esset, cur attente adeo in me aspiceret. Illa autem etiam ingemiscbat, & sublachrymabatur. Et si quando bibens tradidissim Ganymedi poculum, hic petebat eo iam ipso bibere. Et capiens osculabatur inter ea, & ad genulos admouebat, & rursus prospectum in me intendebat, hæc intelligebam amatoria esse, & multo quidem tempore verendabam dicere ad te, putabamque cessaturum a furore hominem. Postquam vero & sermones ausus est mihi adhibere, ego dimittens illum adhuc lachrymantem, & ad genua prouolutum, obrutatis auribus, ut ne contumelias supplicantis illius audirem, abij vix tibi dicerem. Tu vero ipse vide, quomodo explores virum.

L V P. Euge, sceleratus ille in meipsum & usque ad Iunonis nuptias etiam, adeo ne inebriatus est ne-
 cessitate. Cæterum nos autores horum sumus, & ultra modum

να ὧ ζούς, πολλὰ ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτιγὲς ἀφείρα ἐς ἐμέ. ὁ δὲ καὶ ἔστιν, καὶ ὑπιδάκρυα καὶ ἱπποτε ποῦσα παραδούμῳ τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπεμα, ὁ δὲ ἦται ἐν αὐτῷ κείνῳ πιεῖν. καὶ λαβὼν ἐφίλει μεταξὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀφθαλμοὺς προσέγε. καὶ αὖτις ἀφείρα ἐς ἐμέ, τὰυτὰ ἤδη σιωπῶν, ἐρωτικὰ ὄντα. καὶ ὅτι πολὺ μὲν ἠδούμῳ λέγειν πρὸς σε, καὶ ὅμῳ πάντα τῆς μαλίας τὸν ἀνθρώπον. ἐπεὶ ὃ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσεῖναι γκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείρα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, πρηνέως δούμενον, ὅτι φραζέσθην ἰδῶτα ὥς μηδὲ ἀκούταμι αὐτὰ ὑβριστικὰ ἐκτείνοντες, ἀπὸ λθὲν σοι φράττοι σε. σὺ ὃ αὐτὸς ὄρα, ὅπως μέτει τὸν ἀνδρα. Ζούς. εὐγὶ ὁ καταρστος ἐπ' ἐμὲ σὺν, καὶ μέγχι τῷ Ἡρα γάμον; τοσοῦτον ἐμεθόσθη τοῖς νέκταρος. ἀλλ' ἡμῖς τούτων

αὐτῶν,

αἵτιοι, καὶ πάλιν τῷ μετρίῳ φι-
 λανθρώποι, οἷον καὶ συμπό-
 τας αὐτοὺς ἐποιήσασθαι. συγ-
 γνωσθὲν αὖ, εἰ πινόντες ὅμοια
 ἔμεν, καὶ ἰδόντες εὐραία κάλ-
 ῆς, καὶ οἷα οὐ ποτε εἶδον ὅτι
 γῆς, ἐπιθύμησαν ἀπολαύσαι
 αὐτῶν ἔρωτι ἀλόντες. ὁ δὲ
 ἔρως, βίαν τὴν οὖν, καὶ ἅ-
 νθρωπων μόνον ἄρχει, ἀλ-
 λὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.
 Ηρα. σοὺ μὲν καὶ πάντων οὗτος
 γὰρ δισπότης ὅς ἐστι, καὶ ἄγει
 σε, καὶ φέρει τῆς εἰνός, φα-
 σιν, ἔλκων, καὶ ἔπειν αὐτὸς,
 ἐνθα αὖ ἡγήσεται σοι, καὶ ἀλλάτ-
 τη ξαδύως, ἐς ὅτι αὖ κελεύ-
 σῃ, καὶ ὅπως κῆρυμα καὶ παι-
 δια τῶ ἔρωτος σὺ γὰρ, καὶ νυνὶ
 τοῦ ἰξίου οἶδα, καθέτι συγ-
 γνώμην ἀπενέμεις, ἅτι καὶ
 αὐτὸς μοιγρῶντας ποτὲ αὐτῷ
 πλὴν γυναικα, ἢ σοι τὸν πε-
 ρίτου ἐτεκεν. Ζεύς. ἔτι γὰρ
 σὺ τέμνησαι ἐκείνων, ἅτι
 ἐγὼ ἐπαίξας ἐς γυνὴν κατελ-
 θών; ἀτὰρ οἶδα ὅ μοι δεκεῖ
 σφαί τοῦ ἰξίου; καλέζων
 μὲν μεδαιμῶς αὐτὸν, μὴ
 δ' ἀπα-

modum amatores homi-
 num, qui quidem & con-
 uivatores nostros ipsos fe-
 cimus. Digni igitur venia
 sunt, si bibentes similia
 atque eadem nobiscum.
 deinde & aspicientes coe-
 lestes istas formas, & qua-
 les nunquam viderunt in
 terra. concupiverunt frui
 illis, amore capti videli-
 cet. Est autem amor vio-
 lentum quiddam, & non
 hominibus solum impe-
 rat, sed & nobis ipsis, in-
 terdum. I v n. Tuus qui-
 dem & valde hic dominus
 est, & ducit te, & fert
 naso (ut aiunt) trahens,
 & sequeris ipsum, quo-
 cunque duxerit, & te im-
 mutaris facile, in quo-
 cunque iusserit, & pro-
 fus possessio & ludus A-
 moris es tu. Et nunc Ixi-
 oni scio, quod veniam tri-
 buis, ut qui & ipse adulte-
 rio cognoveris aliquando
 illius uxorem, quæ tibi
 Pirithoum peperit. I v p.
 Adhuc enim tu memini-
 sti illorum, si quid ego lu-
 si in terram descendens.
 Sed nosti quid mihi vide-
 atur de Ixione, multan-
 dum quidem ipsum ne-
 qua-

quanquam, neq; à conui-
uio extrudendum esse ru-
sticū enim foret. Sed quia
amat, & ut ais, lachryma-
tur, & intolerabilia pati-
tur. I v. Quidnam ó I v p.
metuo enim, ne & tu con-
tumeliosum aliquid dicas.
I v p. Nequaquam. Sed
simulacrum ex nube fig-
gentes tibi simile, post-
quam solutum fuerit con-
uiuium & ille vigilat (ut
paret) præ amore, ad
concubitum adhibeamus
ipsi afferentes. Sic enim ab-
angendo animo fortassis
desister, putans se conse-
cutum esse desiderium.
I v n. Apage, ut nun-
quam quicquam tempesti-
uum illi contingat, quan-
do ea ita, quæ supra ipsum
sunt, concupiscit. I v p.
Attamen patere ó Iuno.
Quid enim adeo praeue ti-
bi accidet ex hoc figmen-
to, si cum nube Ixion cō-
greditur? I v. Sed nubes
ego esse apparebo, & tur-
pitudinem istam in me
committet propter simili-
tudinem. I v p. Nihil
istud dicis, neq; enim nu-
bes hæc vnquam Iuno e-
rit, neq; tu nubes. Ixion
autem

δ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου.
σκαῖον γάρ. ἐπεὶ δ' ἔρεα, καὶ
ὥς φησ, δακρύει, καὶ ἀφύ-
ρητα πάσχει. Ηρα. τί ὧ
ζεύ; δέδια γάρ, μήτι ὕβρι-
σικὸν καὶ σὺ εἴπης. Ζεύς.
οὐδαμῶς, ἀλλ' ἐπὶ ὧλον ἐκ
νεφέλης πλασάμενοι σὺ τῇ
σοι ὁμοίον, ἐπεὶ δαὲ λυθῇ τὸ
σμπόσιον, καὶ κείνος ἀρτυ-
πνέῃ ὥς τὸ εἶκός ὑπὸ τοῦ
ἔρωτος, παρακατακλίνω-
μεν αὐτῷ φέροντες. οὕτω
γὰρ πάντα το ἀνιώμενος,
οἴηθεις τιτυχεῖναι τ' ὀπι-
θυμίας. Ηρα. ἀπαγε μὴ
ἄρασι ἵκοιτο τῷ ὑπὲρ αὐ-
τὸν ὀπιθυμῶν. Ζεύς. ὅμως
ὑπόμενον ὧ Ηρα. τί γάρ
ἀν καὶ πάσις ἀνδρὶ ὑπὸ
τοῦ πλάσματος εἰ νεφέλη
ὁ ἱξίων συνέσαι; Ηρα.
ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι
δύζω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ'
ἐμὲ ποιήσει διὰ τῶν ὁμοιό-
τητα. Ζεύς. οὐδὲν τοῦ-
το φησ. οὔτε γὰρ ἡ νε-
φέλη ποτὲ Ηρα γένοιτ' αὖ,
οὔτε σὺ νεφέλη. ὁ δ' ἱξίων
μόνον

μόνον ἔξαπατηθήσῃ. *Ηρα.*
 ἀλλὰ οἱοὶ πάντες ἄνθρωποι
 ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχὴς
 καταβῶν ἴσως, καὶ διηγῶ-
 σιται ἅπασιν, λέγων συγ-
 γημῶς τῇ *Ηρα.* καὶ σὺλ-
 λικτος εἶναι τῷ Διὶ. καὶ
 τοῦ τάχα ἐρᾶν με φήσεν
 αὐτοῦ. οἳ ὅμως οὐκ οἴονται, ὡς
 γιγνώσκουσιν, ὡς νιφέλη σιωπῶ.
Ζεὺς. οὐκοῦν βῦ τι τοιοῦτον
 εἶπεν, ἐς τὸ ἄδω ἐμπισθῶν,
 τευχῶ ἄθλιος προσδεχόμενος,
 συμπερινεχθήσῃ μετ' αὐ-
 τοῦ αἰῶ, καὶ πόνον ἅπαν-
 τος ἔξει, δίκην δίδους τοῦ-
 το ἔρωτος. *Ηρα.* οὐ γὰρ δει-
 νόν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγα-
 λυχίας.

ΑΠΟΛΛΩΝ &
 ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Εὐρεάκας ὦ Ἀπολλων τὸ
 τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἀρτι-
 τεχθὲν, ὡς καλὸν τέ ὄντι, καὶ
 προσγῆλ' αἰ παῖσι, καὶ δηλοῦ τι
 ἦδ' ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβου-
 σόμενον; *Απο.* ἐμείνογε φῶ
 βρέφος

autem solum decipietur.
I v n. Sed (ut omnes
 homines arrogantes sunt)
 gloriabitur descendens for-
 sitan, & narrabit omni-
 bus, dicens, coisse cum
 Iunone, & Iouis rivalem
 esse, forsitan etiam dixe-
 rit, me ipsum amare, illi
 vero credetur, quando
 non viderunt quomodo
 cum nube coierit. *I v p.*
 Igitur si quid tale dixerit,
 in infernum præcipietur,
 ac rotæ miser alligatus, cū
 ipsa perpetuo circumvol-
 uetur, & laborem nunquā
 cessaturum sustinebit, pœ-
 nas videlicet hās pro amo-
 re dependens. *I v n.* Non
 enim graue hoc quidem,
 ob iactantiam.

Apollinis & Vul-
 cani.

Vidistin' Apollo Maiz
 infantulum illum, nu-
 per genitum, ut formo-
 sus est, & aridet omni-
 bus, & iam quoque tale
 quiddam præ se fert, qua-
 si in magnum aliquod bo-
 num euasurus sit. *A v o.*
 Illumne ego infantem
 dicam,

dicam ὁ Vulcane, aut in
magnum aliquod bonum
evasurum? qui ipso Iape-
to antiquior est, quantum
ad fraudulentiam. V v l.
Et quem adeo iniuria affi-
cere potuerit, iam primū
in lucem editus? A p o.
Interroga Neptunum, cu-
ius tridentem suffuratus
est, aut Martem nam &
huius subtraxit clam ē va-
gina gladium, ut interim
de me ipso non dicā, quem
& arcu spoliavit & sagittis.
V v l. Hæccioe infantiu-
lus & modo natus ille, qui
vix dum mouebatur in
cunis inter inuolucra?
A p o. Scies Vulcane, si
modo ad te aliquando ve-
nerit. V v l. Atqui ve-
nit iam pridem. A p o.
Quid igitur habes ne om-
ne fabrilis instrumentum,
nec dum quicquid illius tibi
amissum est? V v l. Om-
ne Apollo. A p o. Atta-
men inspice diligenter.
V v l. Per Iovem, forcipē
non video. A p o. Sed vi-
debis illum alicubi inter
inuolucra in cunis infan-
tis. V v l. Adeone adun-
cas manus habet, perin-
de ac si in ipso ventre iam
tum

βρέφος ὦ Ηφαίστε, ἢ μέγα
ἀγαθόν, ὃ τοῦ ἰαπιτοῦ
πρεσβύτερόν ὄσιν, ὅσον ἐν
τῇ πανουργίᾳ; Ηφαί. καὶ
τίνα ἂν ἀδικῆσαι διώκει-
το ἀρετίτεκνον ὄν. Απολλ.
ἐρώτα τὴν Ποσειδῶνα, εὖ
τὴν τρίταν ἐκλεψεν, ἢ
τὴν Ἀρη, καὶ τούτου γὰρ
ἔξαιλκυσε λαβὼν τοῦ κου-
λιοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐ-
μαυτὸν λέγω, ὅτ' ἀφώπαι-
σι τοῦ τόξου, καὶ τῷ βε-
λῶν. Ηφαί. τὴν γογγύον ταῦ-
τα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν
τοῖς σπαραγμοῖς; Απολλ.
εἶπεν ὦ Ηφαίστε, εἴ σοι προσ-
έλθῃ μόνον. Ηφαί. καὶ
μὴ προσῆλθιν ἤδη. Απολλ.
τί οὐκ, πάντα ἔχεις τὰ
ἐργαλεία, καὶ οὐδὲν ἀπόλω-
λεν αὐτῶν; Ηφαί. πάντα
ὦ Απολλόν. Απολλ. ὅμως
ῥῆσκιφον ἀκριβῶς. Ηφαί. νῆ
Δία τὴν πυράχραν οὐχ ὀρεῶ.
Απολλ. ἀλλ' ὅψ' οὐτὶς σου
ἐν σπαραγμοῖς τοῦ βρέφους.
Ηφαί. οὕτως ὀξύχρως ὄν,
καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐν-

μιλετήσας τίω κλειπικίω ;
 Απολ. οὐ γὰρ ἤκουσα αὐτοῦ
 καὶ λαλοῦντος ἤδη σωμόλα
 καὶ ὀπίτρουγα. ὁ δὲ καὶ δια-
 κορυβδῶς ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς
 δὲ προσκαλισάμενος τὸν
 ἔρωτα καταπάλασεν εὐ-
 δὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφείλ-
 κων τὸ πόδε. εἶτα μεταξὺ
 ἐπαινούμενος, τῆς Αφρο-
 δίτης μὲν τὸν κιστὸν ἐκλε-
 ψε, προσπύξαμένης αὐτὸν
 ἐπὶ τῇ νίκῃ, τοῦ Διὸς δὲ
 γελῶντος, τὸ σκῆπτρον.
 εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κε-
 ραυὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ
 εἶχε, κακῆϊνον ἂν ὑφείλε-
 το. Ηφαιστ. γοργὸν τινὰ
 τὸν παῖδα φῆς. Απολ. οὐ
 μένον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσι-
 κόν. Ηφαιστ. τίς, τί τοτε τεκ-
 μαίρεται ἔχεις ; Απολ.
 χιλιόλιον πονυρεῖον εὐ-
 ρὺν, ὅργανον ἀπ' αὐτῆς
 σωπῆξάτο. πῶχες γὰρ
 ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας,
 ἔπειτα καλάμους ἐμπή-
 ξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς,
 καὶ ὑπειράμενος ἐπὶ χερ-
 δας

tum meditatus esset fu-
 randi rationem ? A p o .
 An non audisti ipsum lo-
 quentem quoque iam ar-
 guta ac volubilia quædam.
 Atque hic etiam ministra-
 re nobis vult. Heri autem
 vocato ad se Cupidine,
 statim illum palestra su-
 peravit, nescio quo pa-
 sto pedes illi subtrahens.
 Deinde cum à cæteris lau-
 daretur, interea Veneri
 surripuit cingulum, cum
 illa amplexata ipsum fuisset
 ob victoriam, Iove
 autem ridente, sceptrum
 illius sustulit, & nisi gra-
 vius fuisset, & plus ignis
 habuisset, ipsum quoque
 fulmē subtraxisset. V v l .
 Celerem atque agilem
 quendam puerum mihi
 narras. A p o . Quinimo
 & Musicum præterea.
 V v l . Vnde nam huius
 rei coniecturam facis ?
 A p o . Testudine mortua
 alicubi inuenta, instrumen-
 tum ex ea compactum
 dedit. Brachijs enim ad-
 aptatis, & iugo super indu-
 æto deinde calamis (chor-
 darum ansulis videlicet)
 infixis, fundoque infra,
 & quasi quodam dorso
 sub-

subiecto, atq; inde septem chordis suspensis & intantibus, iucundum adeo quiddam modulatur, & concinnum, ut ego quoque illi iam inuideam, qui iam olim personando citharam me exerceo. Cæterum ipsa Maia illud quoq; dicebat, quod neque in cælo noctu maneret, sed præ nimio agendi studio, ad inferos usq; descenderet, furaturus scilicet etiam inde aliquid. Alatus autem quoque est, ac virgam quandam apparauit, mirificam potestatem ac vim habentem, qua animas euocat, & educit mortuos. V v l. Ego illam dedi ipsi, ut esset quasi ludicrum. A p o l. Proinde & mercedem istam tibi retulit, forcipem videlicet. V v l. Recte sane admonuisti, quare ibo, ut illum recipiam, sicubi, ut ais, inter inuolucra in cunis inueniri poterit.

Vulcani & Iouis.

Quid me oportet facere, Iupiter: venio enim ita ut iussisti; securum

δὰς, μελωδῶ πάνυ γλαφυρόν ὃ Ἡφαίστι, καὶ ἐνερμήνιον, ὡς καὶ μὲ αὐτῶ φθονεῖν τὸν πάλα κυθαρίζοι ἀσχευῶτα. ἔλεγεν δὲ ἡ μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄγχι τοῦ ἄδου κατίοι, κλέψων τί καὶ κεύθειν δηλαδὴ: ὑποπίερος δ' ὄσι, καὶ ῥάβδον τινὰ πεπνύηται δουρασίαν πλὴν δυνάμιν. ἡ ψυχγωγῆ, καὶ κατὰγει τοὺς νεκροὺς. Ἡφαίς. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. Ἀπολ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μῦθον πλὴν πυράχραν. Ἡφαίς. εὖ γε ἐπέμνησας. ὥς βαδισθεῖσαι ἀποληψόμενος αὐτὴν, εἶπεν ὡς φῆς, εὐρεθήη ἐν ταῖς σπαραγάνοις.

Ἡφαίστι καὶ Διός.

Ἡφαίς.

Τί με ὦ Ζεῦ δῆτι ποιεῖν; ἤκω γὰρ ὡς ἐπέλευσας, ἔχων

ἔχων τὸ πέλεκυν ὀξύτατον,
 εἰ καὶ λίθους δύο μιᾷ πληγῇ
 διατιμῇ. Ζ. οὐ γὰρ Ἡφαίστιος.
 ἀλλὰ δὴ λέγουσιν ὅτι κεφαλὴν
 εἰς δύο, κατένεγκών. Ἡφαι.
 πῶς μου εἰ μέμνηται πρὸς
 σάφη δ' οὐκ ἔστιν ἀληθές, ὅπρις
 δέλεις σοὶ γενέσθαι. Ζ. διατε-
 θῆναι μοι τὸ κρανίον. εἰ δ' ἀ-
 πείθῃς, οὐ γὰρ πρῶτον ὀρ-
 γισσομένου πρὸς σάφη μου, ἀλλὰ
 καὶ καθικνέσθαι παντὶ τῷ θυ-
 μῳ, μὴ δ' ἐμὲ λέν. ἀπολλύμεθα
 γὰρ ὑπὸ τῷ ὀδίνῳ, αἷ μου δ'
 ἐκ κεφαλῆς ἀναπρέφουσιν.
 Ἡφαι. ὅρα ὦ Ζεῦ, μὴ κακὸν
 τι ποιήσωμεν. ὅξυς γὰρ ὁ πέ-
 λεκὺς ὅτι, καὶ ἐστὶ ἀναιμάλι, οὐ
 δ' ἔστι τι καὶ εἰληθίαν μαίω-
 σιναῖα. Ζεὺς. κατένεγκε
 μόνον ὦ Ἡφαίστιος παρ' ἑσέων. οἶ-
 δα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἡ-
 φαίστος. ἄκου μὲν, κατόισω
 δέ. τί γὰρ καὶ ποιῇν, σοὺ
 κτείνοντος; τί τοῦτο; κό-
 ρη ἔνοπλος; μέγα ὦ Ζεῦ κα-
 κὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ, εἰ-
 κότως γὰρ οὐκ ὀξυθυμὸς ἦν δα,
 τελευτᾷ τῷ ὑπὸ τῷ μῦθῳ γὰρ

παρ-

rim habens acutissimam,
 etiam si lapides opus sit
 vno ictu dissecare. I v p.
 Recte sane Vulcane. Sed
 iam impacta illa, diuide
 mihi caput in duas partes.
 V v l. Tentas me, num
 insaniam? Impera igitur
 vere, quod vis tibi fieri.
 I v p i. Diuidi mihi cal-
 uariam volo, si vero non
 obedieris mihi, me expe-
 rieris non nunc primum
 irascentem. Veruntamen
 ferire oportet audacter, &
 presentia animo, neq; cun-
 ctari, Pereo enim prae do-
 loribus, qui mihi cerebrū
 inuertunt. V v l. Vide
 Iupiter. ne quid mali fa-
 ciamus. Acuta enim secu-
 ris est, & non absq; sangui-
 ne, neq; etiam ad Lucinae
 morem, tibi obstetricabi-
 tur. I v p. Incute modo
 Vulcane audacter. Ego e-
 nim noui, quid sit condu-
 cible. V v l. Inuitus qui-
 dem, sed tamen feriam.
 Quid enim agat aliquis, te
 iubente? quid hoc? puel-
 la armata? magnum ὦ Iu-
 piter, malum habuisti in
 capite. Merito igitur ira-
 cundus fuisti tantam in-
 tra cerebri panniculum

B 5

virgi-

virginem viuatn nutriens,
idque armatam, nimirum
caltra, non caput habui-
sti, non aduertens. Hæc
vero etiam saltat, & cum
armis tripudiat, clypeum
concuitt, ac hastam vi-
brat, & quasi quodam fu-
rore concitatur. Et quod
maximum est, formosa
admodum, ac maturis nu-
bilibus annis, breui adeo iam
facta est, ceruleos quidem
oculos habens, sed tamen
& huic gratiam addit ga-
lea. Quare ô Iupiter, ob-
stetricandi præmium hoc
mihi refer, desponde mi-
hi illam. I v r. Impossi-
bilia petis Vulcane, perpe-
tuo enim virgo manere
vult. Ego certe, quantum
in me est nihil repugno.
V v l. Hoc volebam. Re-
liquum quod est ipse cu-
rabo. Ac iam simul rapiā
ipsam. I v r. Si tibi faci-
le adeo hoc, facias licet.
Veruntamen illud scio,
quod amas ea, quæ tibi
contingere nequeunt.

Neptuni & Mercu-
rij.

Licet ne Mercuri, con-
ueni-

παρθένον ζωογονῶν, καὶ
τοῦτα ἔροπλον. ἥπου πρῶ-
τόπιδον, οὗ κεφαλῶν ἐλε-
λύθεισ ἔχων. ἡ δὲ παρθᾶ,
καὶ πυρρῆιχίζει, καὶ πλὴν
ἀσπίδα τινάσσει, καὶ το δό-
ρυ παύλει, καὶ ἐκκουσιᾶ.
καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πᾶ-
νο καὶ ἀκμαία γεγέννηται
ἥδη ἐν βράχει, γλαυκῶ-
πις μὲν, ἀλλὰ κατμῶ καὶ
τοῦτο ἡ κέρυς. ὥστε ὦ Ζεῦ
μαίωπρά μοι ἀπόδεις, ἐγγυή-
σας μοι αὐτῶν. Ζεύς. ἀδύ-
νατα αἰτεῖς ὦ Ηφαίστι.
παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μέ-
νειν, ἐγὼ γοῶν τέ γε ἐπ' ἐ-
μὴ, οὐδὲν ἀντιλέγω. Η-
φαίστι. τοῦτ' ἐδουλόμην.
ἐμὴ μιλῆσει τὰ λαοῖά. καὶ
ἥδη συναρπάσω αὐτῶν.
Ζεύς. εἴ σοι ἔχδον οὕτω,
πείθει. πάλιν οἶδα, ὅτι ἀδυ-
νάτων ἐρεῖς.

Ποσειδῶν & καὶ
Ερμού.

Ἔστιν ὦ Ερμῆ γὰρ ἐντυ-
χῶν

χρὴν πρὸς Δίῃ; Ερμ. οὐδα-
μῶς ὦ Πόσειδον. Ποσειδ.
ὅμως προσάγειλον αὐτῷ.
Ερμ. μὴ ἐνόχλει, φημί.
ἄνευρον γάρ. ὥςτις οὐκ αὖ
ἴδοις αὐτὸν ἐν τῇ παρού-
σῃ. Ποσειδ. μὲν τῇ Ἡρῇ
συνοίσει; Ερμ. οὐκ ἀλλ' ἐ-
περιβόν τι ὄντι. Ποσειδ. συν-
ίημι. Γανυμήδης ἐνδον.
Ερμ. οὐδὲ τοῦτο, ἀλλὰ μα-
λακῶς ἔχει αὐτός. Ποσειδ.
πότερ' ὦ Ερμῆ; δεινὸν γάρ
τοῦτο φῆς. Ερμ. αἰχμώ-
μαι ἐπ' αὐτῷ, τοιοῦτον ὄντι.
Ποσειδ. ἀλλ' οὐ χρὴ πρὸς
ἐμὲ θεῶν γε ὄντα. Ερμ. τέ-
τοκιν ἀρτίας, ὦ Πόσειδον.
Ποσειδ. ἀπαγι. τέτοκιν
ἐκείνο; ἐκ τίνος; οὐκοῦν
ἐλελήθει ἡμᾶς ἀπδ' ἐγγυτος
ὢν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπιστήμα-
τιν αὐτῷ ἢ γαστρίῃ ὄγκον
τινά. Ερμ. εὖ λέγεις, οὐ
γάρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυ-
ον. Ποσειδ. ἤδρα, ἐκ τῆς
κεφαλῆς ἔτεκεν σῶντις, ὅσ-
πις πρὸς Ἀδύμῳ. τεκά-
δα γάρ πρὸς κεφαλῇ ἔχει.

Ερμ.

venire Iovem nunc? M. a.
Nequaquam Neptune.
N. e. p. Attamen intro re-
nuncia de me ipsi. M. a.
Ne molestus sis, inquam,
importunum enim hoc.
Quare non poteris ipsum
videre in praesentia. N. e.
Num igitur cum Iunone
concumbit? M. a. n. Non,
sed diversum quiddam est.
N. e. p. Intellico, Ganyme-
des intus est. M. e. n. Ne-
que hoc, sed ipse infirmus
aliquantulum est. N. e. p.
Vade hoc Mercuri? Gra-
ue enim istud narras. M. a.
Pudet dicere, tale quippiā
est. N. e. At nihil eo tibi
opus est apud me, patru-
us utiq; cum tibi sim. M. e.
Peperit paulo ante, Nep-
tunc. N. e. p. Apage. At
peperit ille? ex quo? ita-
que latuit ille nos Her-
maphroditus existens? At
neque uterus eius tumo-
rem aliquem prae se tu-
lit. M. e. n. Recte dicis.
Neque etiam ille partum
intra se habebat. N. e. p.
Novi, rursus ex capite
peperit scilicet, quemad-
modum & Minervam,
habet enim ille caput
quoddam puerperum.

M. a. n.

Με κ. Neque illud, sed in fœmore gestavit partū, illum videlicet ex Semele receptum. Νε ρ. Euge generosus, ut ille totus nobis, & ex omni parte corporis inpregnando, idoneus atque fœcundus est. Sed quanam Semele ista est? Με α. Thebana mulier, ex filiab. Cadmi vna. Huic congressus pręgnantem eam reliquit. Νε ρ. Deinde vero ipse pro illa peperit. Με κ. Atq; admodum. Etiam si tibi alienum ac mirum videatur. Nam Semelem dolis aggressā Iuno (nosti autem, ut zelotypa est) persuadet illi ut petat à Ioue, quo cum fulmine ac fulgure ad se veniat. Quę cum verbis huius inducta credidisset venissetq; Iupiter fulmen secum portans, conflagrauit tectum, ipsa-que Semele ex igne periit. Me autem iubet Iupiter, ut incisa illius aluo, partum ad se afferam, imperfectum aliū quidem adhuc, & intra septimum mensem conceptū. Quod ubi fecissem, ille disiecto tœmore suo, intro illum recipit

Ερ. οὐκ ἀλλ' ἐν τῷ μητρῷ ἐκίει τὸ ἐκ τῆς Σιμέλης βρέφος. Ποσειδ. εὖγε ὁ γένεός, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ, καὶ πανταχόθι τὸ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σιμέλη ὅτι; Ερμ. θυγάτηρ τοῦ Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ σωελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. Ποσειδ. εἴτα ἔτεκεν ὧ Ερμῇ αὐτ' ἐκείνης; Ερμ. καὶ μάλα, εἰ καὶ παρὰ δόξαν εἶναι σοι δοκεῖ. τί μὲν γὰρ Σιμέλῃ ὀπιλθοῦσα ἡ Ἥρα, εἶδεν δὲ, ὡς ζήλοτυπὸς ὅτι, παύσασθαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῇ καὶ ἀσραπῶν ἤκεν παρ' αὐτῇ. ὡς δ' ἐπείδῃ, καὶ ἤκεν ἔχων καὶ τὸν κορυμνόν, ἀνιφλέγη ὁ ἔρως, καὶ ἡ Σιμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀναταμόντα τίω γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσει ἀτιλὲς ἔτι σὺν τῷ ἐμβρυον ἐπιερμάμαον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τ' ἐαυτοῦ μέρον, ἐκτίθησιν,

ἴσθιν, ὡς ἀποτιλεῖσθαι ἐ-
ταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἡδὴ
μὲν ἔξέτικιν αὐτὸ, καὶ
μαλακῶς ἀπὸ τῆς ὀδίνων
ἔχει. Ποσειδ. νῦν οὐκ ποῦ
τὸ βρέφος ὄειν; Ερμ. ἐς τὴν
Νύκτα ἀποκομίσας, παρέ-
δωκα ταῖς νύμφαις ἀνα-
τρέφειν, Διόνυσον ἐπονομα-
ζέοντα. Ποσειδ. ἄκου ἁμ-
φότερα τὸ Διόνυσου τοῦτου
καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὅδε
ὄειν; Ερμ. ἔοικεν. ἀπειμι
δ' οὐκ ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ
πρᾶγμα οὔτων, καὶ τὰλλα
ποιήσων, ὅς αὖ νομίζεται
ὥσπερ λεχόν.

Ερμῆ καὶ Ἡλίου.

Ω ἦλιε μὴ ἐλάσῃς τήμι-
νον, ὃ Ζεὺς φησὶ, μὴ ᾗ σῦρι-
ον, μὴ δ' ἐς τρίτην ἡμέραν,
ἀλλ' ἐνδον μῶν, καὶ τὸ μετα-
ξὺ μία τις ἔσῳ νύξ μακρά.
ὥς ἐλύεσταν μὲν αἰῶνας οὐ-
θις πρὸς ἵππους. σὺ ᾗ σβέ-
σον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαιε διὰ
μακροῦ σιαιπτόν. Ἡλι. κα-
νὰ

cipit, ut ibi perficeretur.
Atque ita iam tertio, post
quam factū illud est, men-
se, denuo illum peperit,
& nunc ex doloribus ali-
quantulum languidus est.
N e p. Vbi igitur infans
ille iam est? M e r c. In
Nyctam hinc ablatum, tra-
didi illum nymphis enu-
triendum, Dionysium co-
gnominatum. N e p. Er-
go utrunque, Dionysij
huius & pater & mater il-
le est. M e r c. Ita vide-
tur. Abeo igitur, ut illi
aquam ad vulnus afferam,
ac cetera ea quæ ex more
atque consuetudo fieri so-
lent, quasi puerperæ pro-
curem.

Mercurij & Solis,

O Sol, ne hodie currū
agas, inquit Iupiter, neq;
in crastinum neq; etiam in
diem perendinum, sed in-
tus mane, fiatque interea
perpetua una nox longa.
Quare equos quidem ite-
rum solvant Horæ, tu ve-
ro restingue ignem, &
nunc tandem post longū
intervallum temporis te
ipsum recrea. S o l. Να-
υα

ua hæc atque omnino aliena denunciatis venis. Sed nunquid transgredi siue peccare visus sum inter agendum & extra fines cursum habuisse? atque id nunc irascitur ille mihi, noctemque triplo maiorem die facere statuit? **ΜΕΡ.** Nihil tale, neque hoc etiam perpetuo fiet, sed ipse nunc opus habet, noctem sibi fieri consueto longiorem. **ΣΟΛ.** Vbi autem etiam ille est, aut unde ipse emissus es, ut hæc nunciaret mihi? **ΜΕΡ.** Ex Bœotia, ab uxore Amphitryonis, cum qua concumbit. **ΣΟΛ.** Amator illius? atque ita illi satis non est nox una? **ΜΕΡ.** Nequaquam. Nasci enim quendam oportet ex hoc concubitu magnam, atque multorum certaminum victorem, deum. Hunc igitur una nocte absolui ac perfici impossibile est. **ΣΟΛ.** Sed absoluat atque ad exitum perducatur ille, quod faustum felixque sit. Verumtamen hæc Mercuri, temporibus Saturni, non fiebant, (soli enim hic nos sumus.)

Neque

γὰρ ταῦτα ὦ Ἑρμῆ καὶ ἀλλόκοτα ἦκει παραγγέλων ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῆς ὁδοῦ, κατὰ μοι ἄχθεται, καὶ πῶς νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν; Ἑρμ. οὐδὲν τοιοῦτον, οὐδ' ἐς αἰὲν τοῦτο ἔσται. δεῖται δὲ τινὲς αὐτὸς ὀπρὶς κερῶν γενέσθαι οἱ πῶς νύκτα. Ἡλ. ποῦ δὲ καὶ ὅτιν, ἢ πόθεν ἔξιπύμφθης ἀγγέλων ταῦτά μοι; Ἑρμ. ἐκ Βοιωτίας ὦ Ἥλιε, παρὰ τῷ Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σώζεισιν. Ἡλ. ἐρεῶν αὐτῆς; ἦτα οὐχὶ κατὰ νύξ μία; Ἑρμ. οὐδ' αὖτως. τεχνῶσα ἴσθι τίνα δεῖ ἐκ τῆς ὀμιλίας ταύτης μέγαν καὶ πολυάθλον θεῖον. τοῦτον οὐκ ἐν μίᾳ νυκτὶ ἀποτελεῖν δύναται ἀδύνατον. Ἡλ. ἀλλὰ τι λειστοεργεῖται μὴ ἀγαθὴ τύχη, ταῦτα δ' οὐκ ὦ Ἑρμῆ οὐκ ἐγένετο ὅτι τοῦ Κρόνου αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἴσμεν.

οὐδ'

οὐδ' ἀπολείπεις ἐκείνους ὡς τὸ
 Πέας ὡς οὐδ' ἀπολιπὼν αὐτὸν
 οὐρανὸν ἐν θύβαις ἐκοιμᾶ-
 ῖτο. ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ὡς ἡ-
 μέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον
 τὸ αὐτῆς, ἀλλάγονταῖς ὥ-
 ραις. ξένον δὲ ἢ παρηλαγ-
 μόνον οὐδέν. οὐδ' αὖ ἐκοι-
 νώησέ ποτε ἐκείνους θνητῇ
 γυναικί. γὰρ ὅς τις δούλιον γυ-
 ναίου ἔνεκα, ἤνθρωπον ἀνέσφαθαι
 τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπισέ-
 ρους μὴ γνέσθαι τοὺς ἵππους
 ὑπὸ τῆς ἀρχίας, δύσπορον
 δὲ τὴν ὁδὸν, ἀπειθεῖν υἱοῦ-
 σαν ὕψους πειῶν ἡμερῶν, καὶ
 δ' ἀνθρώπους ἀθλίους ἐν σκο-
 τίνῳ διαδιδῶν; τῆσδε πάντα
 ἀπολαμβάνονται τῆς δι᾽ ἐρώ-
 των; καὶ μαθιδουῦται σέβει-
 μένους. ἐς' αὖ ἐκείνους
 ἀποτελέσει τὴν ἀθλητὴν ὅν
 λέγεις, ὑπὸ μακροῦ τοῦ ζό-
 φου. Εἰ μὲν σιῶπα ὦ Ηλίου, μή
 τι κακὸν ἀπολαμβάνει τῆς λό-
 γου. ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σι-
 κλώϊα ἀπελθὼν, καὶ τὸν
 ὕπνον, ἀπαγγεῶ καὶ κεί-
 νους, ἀπὲρ ὁ Ζεὺς ἀπέσει-

λγ,

Neque ille tum à Rhea di-
 uertebat, aut seorsim cu-
 babat, neque etiam relicta
 caelo Thebis dormiebat.
 Sed dies quidem tum dies
 erat, nox autem ad suum
 certum spacium, secundum
 proportionem horarum
 agebatur. Peregrinū vero
 autem immutatum nihil.
 Neque ille tum unquam
 cū muliere mortali quic-
 quam rei habuit. At nunc
 infelicis mulierculæ cau-
 sa, oportet omnia sursum
 & deorsum verti. Ac e-
 quos quidem præfractio-
 res & difficiliiores fieri,
 ob ocium & desidiam, vi-
 am autem asperiores eo
 quod toto triduo nō usur-
 pabitur, homines præte-
 rea misere in tenebricoso
 vivere. Hoc boni ex amo-
 riosis Iouis consequen-
 tur illi scilicet, sedebunt-
 que expectantes, donec
 ille athletam istum, quem
 dicis, absoluerit sub lon-
 gis tenebris. Μ κ η. Ta-
 ce ὦ Sol, ne quid mali
 pro his dictis tuis nan-
 cicare. Ego vero ad Lu-
 nam hinc abiens & ad
 Somnum, renunciabo et-
 iam illis, quæ Iupiter man-
 dauit

dauit. ille quidem, ut ne procedat citius, huic autem, ut ne remittat à se homines, quo ignorent longam adeo noctē hanc fuisse.

λε, πλὴν μὲν χολῇ προσαίρην,
τῇ δ' ὕπνον μὴ ἀνιέναι τοὺς
ἀνθρώπους, ὥς ἀγνοήσωσι
μακρὰν οὕτω πλὴν νύκτα γε-
γεννημένῳ.

Veneris & Lunæ.

Quid hæc, ô Luna, facere te aiunt, quoties ad Cariam peruenis, ut currū sistas, ac desuper aspexit Endymionem dormientem sub dio tanquam venatorem aliquem, interdum autem etiam descendas ad ipsū ex media via? L v. Interroga ô Venus filium tuum, qui mihi harum rerū autor est. V e n. Sine. Contumeliosus ille est. Me quippe matrem ipsius, quibus modis affecit? nunc quidem in Idā adigens Anchisæ causa Troiani, nunc autem in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, quem & Proserpinæ desiderabilem fecit, & me ex dimidia parte amoribus meis priuauit. Quare iam sæpe illi interminata sum, ni desinat talia facere, fraturam esse me ipsius &

argus

Αφροδίτης καὶ Σελήνης.

Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φα-
σὶ ποιεῖν σε, ὁπότε ἂν μὲν τῇ
Καρίᾳ ᾗσῃ, ἵσταται μὲν σε τὸ
ζεύγος, ἀφροῶσαν ἐς τὸν Ἐνδο-
μίωνα καθύδρου, ὅπαιθρον
ἄτε κυνηγέτω ὄντα, ἐνίστῃ δ'
καὶ ἀβαίρην ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέ-
σης τῆς ὁδοῦ; Σε. ἐρώτα ὦ Α-
φροδίτη τὸν υἱόν, ὅς μοι τά-
των αἴτιος. Αφρ. ἐὰν οἴκῃ τις
ὕβρις ἢς ὕπνῳ. ἐμὲ γοῶν αὐτὴ τῇ
μητέρα ὅσα δέδρακεν. ἀρετὴ μὲν
ἐς πλὴν Ἰδῶν καὶ ἄλγος Ἀγγί-
σου ἕνεκα τῇ Ἰλίου, ἀρετὴ δ'
ἐς τὴν Λιβανόν, ὅπῃ δ' ἀστέριον
οἰκίον μεράκιον, ὃ ὅτ' ἢ Περ-
σιφόνῃ ἐπέρασον ποιήσας,
ὃς ἡμισείας ἀφείλεται τὸν
ἐξ ὁδοῦ. ὥς εἰ περὶ ἄλλοις ἢ περὶ
λυστα, εἰ μὴ πάντες τὰ ταῦτα
ποιοῶν, καὶ ἄσπιν μὲν αὐτοῦ τὰ
τόξα

τόξα καὶ πλὴν φάρετραν, περιαιρήσιν ὃ καὶ τὰ πτερά. ἤδη ὃ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐτίθεινα εἰς ἰατρὰς πυγὰς πρὸ σκανδάλεω. ὁ δὲ, ἐκ οὗδ', ὅπως το παρρητικά δειδώς καὶ ἰκετεύων, μετ' ὀύγον ὀπλέεσθαι ἀπάντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ ἐνδυμίων ὅστις; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δαῖν. Ζεὺς. ἐμοὶ μὲν καὶ πάντες καλὸς ὁ Ἀφροδίτη δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ὀπταζόμενος ὅτι τῆς πέρας πλὴν χλαμύδα καθύδῃ τῇ λαῖᾳ μὲν ἔχον τὰ ἀκύντια, ἤδη ὅν τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα. ὁ δὲ ξιά δὲ πρὸς πλὴν κεφαλῇ ἐς τὴν αὐτὴν ὀπταζομένην ὀπταίῃ; πρὸ ποροτῶν πρὸς κειμένη. ὁ δὲ ὑπὸ τῷ ὕπνου λιγυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμειρόσιον ἐκείνου αἴθμα. τί τι τοίνυν ἐγὼ ἀφ' ὧν φησὶ καλεῖσθαι, ἐπ' ἄκρων ὅν δακτύλων βιβνύει. ὥς αὖ μὴ ἀνιχνεύμενος ἐκλαραχθῇ. οἶδα, τί αὖ οὐκ οὐ σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα. πλὴν ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

Αφρο-

C

Vene-

arcus & pharetram, amputaturam autem etiam alas. Iampridem vero & plagas ipsi in nates incussi sandalio, sed ille, nescio quo pacto, tum quidem statim metuens ac supplicans, paulo post obliuiscitur omnium. Vtrum dic mihi formosus ne Endymion iste est? Nam hoc quidem solatio fuerit malo huic. I v r. Mihi quidem etiam admodum formosus, ὁ Venus, videtur, & maxime quando instrata super rupem chlamyde dormit, laeva tenens sagittas, paulatim ē manu prolabentes. Dextra autem circa caput sursum versus reflexi, decorem affert faciei, cui circumfunditur. Iple vero solutus somno, anhelat ambrosium illum halitum. Tuoc igitur tacite equidem & sine ullo strepitu descendens, ac summis digitis insistens. ut ne expergefactus ille, perturbari possit. Scis igitur, quid tibi post haec dictura fuerim, sed perco equidem amore.

Veneris & Cupidi-
nis.Αφροδίτης καὶ
ἔρωτος.

Cupido gnate, vide
quæ facis flagitia. Non
iam de his loquor, quæ te
impulsore mortales in ter-
ra, vel in se quisque vel
in vicem alij in alios faci-
unt, verum de his ago,
quæ apud superos quoq;
designas, qui quidem lo-
vem varias assumere for-
mas ostendis, vertens in
quodcunq; tibi pro tem-
pore visum fuerit. Lunam
vero è cælo deuocas.
Quin & Solem aliquoties
compellis lentum apud
Clymenem cessare, auri-
gandi muneris oblitum.
nam quicquid iniuriæ in
me matrem etiam cõmit-
tis, audacter tanquam tu-
to facis. Verum tu quidẽ
ò deorum omnium confi-
dentissime, Rheam insu-
per ipsam iam anũ, præ-
terea deorum iam multo-
rum parentem eo perpu-
listi, ut puisionem adimet,
atq; in Phrygium adole-
scensulum illũ depereat,
ac tua iam opera insanit,
iunctisq; leonibus, adhi-
bitis item Corybantibus,
quip-

ὦ τέκνον ἔρωτος ὄρα, οἷα
ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέ-
γω, ὅπῃ τὰ τοῦ ἀνθρώπου
ἀναπείθεις, καὶ αὐτῶς ἢ καὶ
ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ
καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ. ὅς τινι μὲν
Δία πολέμερον ὀπιδέκνυ-
εις, ἀλλὰ πῶν ἐς ὃ, τι αὖ τοι
ὀπὶ τῷ χειρὸς δοκῇ. τίω σε-
λιώβῃ καὶ καθαρεῖς ὅκ τῷ οὐ-
ρανῷ. τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ
κλυμένῃ βραδυώειν ἐνίοτε
ἀναγκάζεις, ὀπλιτημύρον
τῆς ἱππασίας. ἂ μὲν γὰρ
ἐς ἐμὲ τίω μητέρα ὀδρίζεις,
δαξέων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ ὦ
τολμηρότατε, καὶ οὐκ οὐκ Ρέ-
αν οὐτὶν χαλῷ ἤδη, καὶ
μητέρα τοσούτων θεῶν,
ἀνέπειπας παιδεραιεῖν,
καὶ τὸ φρύγιον μερῶ-
κιον ἐκείνο ποδῆν. καὶ
γαῖαν ἐκείνην μ. μνην ὑπὸ
σου, καὶ ζευξαμένη τοὺς
λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ
τοὺς Κορύβαντας ἄτι μα-
νικὰς

νικῶντες καὶ οὐτὸν ὄντας, ἀνω
 καὶ κάτω πρὸς ἰδὼν περιπο-
 λῶσιν, ἢ μὲν ὀλοαύζουσα ἐ-
 πὶ τῷ Ἀθηναίοι Κορύβαντες ὅ,
 ὁ μὲν αὐτῷ τέμνεται ξίφει
 τὸν σπῆχυν, ὁ δὲ ἀνὰς πρὸς
 κρόμμυον ἵεται μεμνῶς διὰ
 σπῆος ὀρέων. ὁ δὲ αὐλεῖ τῷ κέ-
 ρατι, ὁ δὲ ὀπλομῇ τῷ τυμ-
 πῶνι, ἢ ὀπιπτεπεί τῷ κυμ-
 βάλλει, καὶ ὅλως θέρους καὶ
 μαγία τὸ ἐν τῇ ἰδῇ ἅπαντά
 ὅσι. δέδρα τούτων ἅπαν-
 τα. δέδρα τὸ τοιοῦτο, ἢ τὸ
 μέγα σὲ κακὸν τεκοῖσα, μὴ
 ἀπομανεῖσθαι περὶ ἡ Ρέα, ἢ
 καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖ-
 σα, κηλεύσῃ τοὺς κορύβαν-
 τας συλλαβόντας σε, δια-
 σπᾶσαι, ἢ τοῖς λέουσι
 παραδῶλαιν. ταῦτα δέδρα,
 κινδυνεύοντά σε ὀρέωτα. Ερ.
 Δάρεται μῆτις, ἐπὶ καὶ τοῖς
 λέουσιναῦτοῖς ἤδη ξυνήθης
 εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπα-
 νεῶμαι ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ
 τῆς κρόμμυος λαβόμενος,
 βύιοχῶ αὐτούς. εἰ δὲ σαι-
 νοῦσί με, καὶ πρὸς χεῖρα

διγχεμένοι

quippe qui & ipsi furore
 quodam sunt afflati, per
 Idam montem sursum ac
 deorsum oberrat, ipsa qui
 dem Attis amore ciulans.
 Cæterum Corybantum
 alius suum ipse pennis
 ense desecat, alius demissa
 coma per montes fertur
 insanus, alius cornu ca-
 nit, alius tympano tonat,
 alius cymbalo perstrepiat
 breuiter, omnis undiqua-
 que Ida tumultus atque
 insanix plena est. Pro-
 inde cuncta timeo, me-
 tuo nec tale quid accidat,
 quæ magnum malum ge-
 nerans, ut si quando re-
 sursit Rhea, vel potius
 si pergat insanire, Cory-
 bantibus imperet, ut te
 correptum discerpant,
 aut leonibus obijciant.
 Hic me sollicitat metus,
 quod videam tibi pericu-
 lum imminere. C v r.
 Ocioso animo esto ma-
 ter, siquidem leonibus et-
 iam ipsis iā familiaris sum
 factus, ita ut sexpennu-
 ro, conscensis eorum ter-
 gis, prehensaq; iuba, e-
 quitis ritu insidens illos
 agitem. At vero illi inte-
 rim mihi caudis abblandi-
 uatur,

untur, ac manum ori insertam receptant, lambuntq; deinde mihi reddunt innocuam. Porro Rhez ipsi, quando tandem vacauerit, ut me vlciscatur, cum in Atte sit tota? Postremo quid ego pecco, quum res pulchras, ut sunt, offero, ac demonstro? Vos ne appetite res pulcras, quare his de rebus ne in me crimen conferte. Num vis ipsa tu mater, uti neq; tu posthac Martem ames, neque ille te? **V E N.** Ut es peruicax, & nulla in te non superas? Attamen horum quæ dixi aliquando meminervis.

Iouis, Aesculapij & Herculis.

Definite ô Aesculapi & tu Hercules, contendere inter vos iurgijs, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena à cōiuiuo deorū. **H E.** Ac vis, ô Jupiter medicamentariū istum priore loco accumbere, q̄ me? **A E S.** Quid ni, per Iouē melior quoq; enim sum. **M E K.** In quo igitur

διχόμενοι ἐς τὸ εἶμα, πῶτε λιχμισάμενοι δποδιδόασί μοι, αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ρέα, πότε αὖ ἐκείνη χολῶν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη αὖτα ἐν τῷ Ἀττῇ; καὶ τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεινὸς τὰ καλὰ, οἷά ὅσιν ἡμεῖς ὃ μὴ ἐφίεσθαι τῶν καλῶν. μὴ τείνω ἐμὲ αἰτιάσθαι τούτων. ἢ θέλεις σὺ ὦ μήτις αὐτὴ μηχανέτι ἐρεῖν, μήτε σὲ τοῦ ἄριως, μήτ' ἐκείνων σου; Ἀφρῶς δεινὸς ἦ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων, ἀλλὰ μνηστή μου ποτὲ τῷ λόγων.

Διὸς, Ἀσκληπιῆ, καὶ Ἡρακλέους. Ζεὺς.

Παύταδε ὦ Ἀσκληπιέ καὶ Ἡράκλειε, ἐρίζοντες ὅπως ἀλλήλους ὥπτε ἀνδρες ποιοῖ. ἀπρεπὴ γάρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῷ θεῷ. **Ἡ Ε Λ.** ἀλλὰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ τελεῖν τὸ φαρμακία προκατακλίνεισάί μου. **Ἀσκλη.** γὰρ Δία, καὶ ἀμύνων γάρ εἰμι. **Ἡ Ε Λ.** καὶ τί

τι

τί ὧ ἐμβρόντητε ; ἢ δίο-
τισι ὁ ζεύς ἐκτραύνησιν ,
ἃ μὴ θέμις ποιεῖν , γυνῶ
δὲ κατ' ἑλὴν αὖθις ἀθα-
νασίας μετήληφας ; Ασ-
κλήπιος. ὅπιλέλυσαι γὰρ
καὶ σὺ Ἡρακλῆς ἐν τῇ Οἴ-
τῃ καταφλεγῆς , ὅτι μοι
ὀνειδίζεις τὸ πῆρ. Ηρα.
οὐκ οὐκ ἴσα καὶ ὅμοια βε-
βίωται ἡμῖν , ὅς Διὸς μὲν
ἕβς εἰμι , τοσαῦτα δὲ πε-
πόννηκα ἐκκαθαίρων τὸν βί-
ον , σκρεία καταγωνιζόμε-
νος , καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς
τιμωρούμενος . σὺ δὲ ἐι-
ζοτέμος εἶ καὶ ἀγύρτης .
τοσοῦτοι μὲν ἴσως ἀνθρώ-
ποις χρήσιμος ὀπιθήσῃν
οἷον φάρμάκων , ἀνδρῶδ' ὅς
δὲ οὐδὲν ὀπίσθ' ἐδεγμένους .
Ασκλη. εὖ λέγεις . ὅτι σου
τὰ ἐγκλήματα ἰατάμην ,
ὅτι πρῶτον ἀνῆλθες ἡμί-
φλεκτος , ἔω' ἀμφὶν
διεφθαρμένος πᾶν σῶμα-
τι , τοῦ χιτῶνος , καὶ με-
τὰ τοῦτο τοῦ πυρὸς . ἐγὼ
δὲ ἢ καὶ μηδὲν ἄλλο , οὐ-
τε ἰ-

gitur ὁ attonite, an quod
te Iupiter fulmine aliquan-
do percussit , eo quod
quæ nefas erat , feceras,
nunc autem ex misericor-
dia iterum immortalita-
tis participes factus es ?
A e s. Oblitus vero et-
iam tu es Her. quod in
Oeta conflagrasti , quan-
doquidem mihi ignem
objicis ? H e r. Nequa-
quam æqualia atq; similia
sunt quæ uterq; in vita e-
gimus , ut qui ipse qui-
dem Iouis filius sim , tan-
tos autem labores susti-
nuerim , expurgata vita
deuictis bestiis & homini-
bus contumeliosis, vindi-
cta ac pœna affectis , Tu
vero radicum incisor es &
circulator , ægrotantibus
fortassis hominibus utilis
medicamenta adhibendo,
virile autem nihil quic-
quam opere præstisti.
A e s. Recte dicis. quo-
niam & inuisiones tuas cu-
raui , quando paulo ante
ascendisti , ad nos sem-
iustulatus corpore utrinq;
corrupto ac perduto , & à
tunica , & post illam, etiā
à flamma. Ego vero quod
si nihil aliud , tamen ne-
que

que seruiui, quēadmodū
tu, neq; exercui lanifici-
um in Lydia, purpuram
indutus, & ab Omphale
verberatus sandalio au-
reo, neq; vero etiam in-
famens, occidi liberus &
uxorem, Η ε κ. Nisi de-
finas conuiciari, statim
admodum senties quod
non multum tibi profu-
tura sit immortalitas. Quo-
niam sublatū hinc, ē cœ-
lo præcipitem dabo te, vt
ne ipse quidem Pæon cu-
rauerit te, diminuto atq;
effracto tibi cerebro. Ι ν.
Desinite, inquam, & ne
perturbate nobis conuer-
sationem hanc, aut am-
bos hinc ablegabo vos ē
conuiuio. Quanquam et-
iam æquum est Ὁ Hercu-
les, priore loco accumbe-
re Aesculapium, quippe
qui & prior mortuus est.

Mercurij & Apol- linis.

Quid vero tristis es A-
pollo? Α Ρ Ο Λ. Quo-
niam Mercuri, miser at-
que infelix circa amores
sum. Μ ε κ ε. Dignum
quidem maxore hoc, sed

tu

το ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, οὔτε
ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδία, πορ-
φυρίδα ἐνδιδυκώς, καὶ παύ-
ρους ὑπὸ τῇ Ομφάλης χρυ-
σῶι σανδάλῳ. ἀλλ' οὐδ' ἔν μι-
λαγχολήσας ἀπέκτενα τὰ
τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. Η ε κ.
εἰ μὴ παύσῃ λαιδορούμενός
μοι, αὐτίκα μάλα ἔσθῃ, ὥς οὐ
πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία,
ἐπεὶ ἀράμενός σε, εἰς ὃν ὅτι
κεφαλὴν ἐκ τῷ οὐρανοῦ, ὥς
μηδὲ τὸν παῖδ' ἰάσαί σοι
τὸ κρανίον συμπεριβέιντα.
Ζεὺς. παύταδε, φημί, καὶ μὴ
ἔπιταράτῃτε ἡμῖν τὴν ξυ-
ουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀπο-
πέμψωμαι ὑμᾶς τῷ συμπο-
σίῳ. καὶ τοι οὐ γινώσκον ὧς Ἡ-
ρακλῆς ποικίλα κλίνωνταί σου
τὸν ἀσκληπιόν, ἅτι καὶ πρό-
τερον ἀποθάνοντα.

Ερμῆ καὶ Απόλλωνος.

Τί σκυθρωπός εἰς Ὁ Απολ-
λον; Απόλλων. ὅτι ὧς Ερμῇ
δυστυχῶ ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς.
Ερμ. ἄξιον ἢ λύπης τὸ τοι-
ούτον

οὔτεν. οὐδὲ τί δυσυχής; ἢ
 τὸ κατὰ πλὴν δάφνιως λυπεῖ
 ἔτι; Απολ. οὐδαμῶς. ἀλλ'
 ἐρώμενον πινθῶ τὸν λάκω-
 να τὸν Οἰβάδου. Ερ. τέθνη-
 κε γὰρ, εἶπέ μοι, ὁ ὑάκυνθος;
 Απο. ὦ μάλα. Ερ. πρὸς τί-
 νος ὦ Απολλων; ἢ τίς οὕτως
 ἀνέραςτος ἦν, ὥς ἀποκλίνειναι
 τὸ καλὸν ἐκείνο μενέαιον;
 Απο. αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.
 Ερ. οἴκου ἑμάνης ὦ Απολ-
 λων; Απο. οὐκ, ἀλλὰ δυσύ-
 χημα τι ἀκούσιον ἐχρῆτο.
 Ερ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκούσαι
 τὸν λόγον. Απο. δισκύνην
 ἑμάνθη. καὶ γὰρ σιωπῆς
 κούον αὐτῆς. ὁ δὲ κάκις
 ἀνέμων ἀπολοίμενος ζέφυ-
 ρος, ἤρξεν μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ
 αὐτότε. ἀμελούμενος δὲ, καὶ
 μὴ φέρον πλὴν ὑπερφίαλ.
 ἐγὼ μὲν ἀνέξερα, ὥσπερ
 εἰώδαμιν τὴν δίτκον ἐς τὸ
 αἶψα. ὁ δὲ, ἀπὸ τοῦ τοῦ-
 γέτου καταπνύσας, καὶ
 κεφαλῇ τῷ παιδὶ ἐπέ-
 σσει φέρον αὐτὸν, ὥς
 ἀπὸ τῆς πληγῆς αἵμα-
 τι ξυῖ-

tu quo pacto miser atque
 infelix es? An id quod
 cum Daphne accidit, te
 dolore afficit adhuc? A.
 Nequaquam, sed amasi-
 um doleo, Laconem illū
 Oebadi filium. M. R.
 An mortuus est Hyacin-
 thus? dic mihi. A. P. O.
 Atque admodum. M. R.
 Vnde Apollo? aut quis ita
 ab omni amore alienus
 fuit, ut occiderit formo-
 sum illum puerum? A. P.
 Meum ipsius factum hoc
 est. M. R. Quid igitur,
 insaniuisti? A. P. O.
 Non, sed infortunium
 quoddam invito mihi ac-
 cidit. M. R. Quomodo?
 cupio enim audire ratio-
 nem hanc. A. P. O. Disco
 ludere discebat, atq; ego
 una cum illo ludebam.
 Cæterum ventorum om-
 nium pessime perditus
 Zephyrus amabat quidem
 longo iam tempore etiam
 ipse illum. Verum negle-
 cto eo, & contemptum
 illum non ferente, ego
 quidem, quemadmodum
 consueveramus, discum
 in altum sursum versus
 iaculabar, ille autem de-
 orsum Taygeto spirans,

ablatus hunc in caput
puero inflixit, ita ut ex ea
plaga & cruor manaret af-
fatim, & ipse puer statim
sagittis, fugientemque ad
montem viq; persequen-
do. Pucro autem & tu-
mulum extruxi in Amy-
clis, ubi discus eum pro-
stravit, & ex sanguine flo-
rem, terram induere feci,
suavissimum illum quidē
Mercuri, atque omnium
fragrantissimum, præte-
rea & literas quasdam ha-
bentem, quæ mortuum
ipsum quasi deplorant.
Num tibi igitur præter ra-
tionem mœstus fuisse vi-
deor? M. N. Sane vero
Apollo. Noras enim mor-
talem te comparasse ama-
fū tibi. Quare dolore nō
debes, mortuo iam illo.

Mercurij & Apol- linis.

Itan, autem Vulcanū,
cum & claudus ipse sit,
& artem adeo fabrilem
& contemptam exerce-
at Apollo, pulcherrimas
duas uxores duxisse, Ve-
nerem atque Gratiā?
A P O L. Felicitas quæ-
dam

τι εἶναι πολὺ, καὶ τὰ παῖδα
εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸ
ἦ ζέφυρον, σὺτίκα ἡμυνά-
μιον κατατοξεύσας, φύλον-
τι ὀησέμενος, ἄχρι τοῦ ὄ-
ρεος. τὸ παιδί δ', καὶ τάφον
ἐχυσάμιον ἐν ἀμύνκῃς, ὅ-
που ὁ δίσκος οὐτ' ἐκίεθαι,
καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτοῦ
ἀναδοῦσαι τὴν γῆν ἐποίη-
σα, ἡδίστον ὦ Εὐμῆ, καὶ εὐαν-
δέστατον ἀνθρώπων πάντων.
ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ἐ-
παλάζοντα τὸν νεκρῷ, ἅρα
σοι ἀλόγως λυγρῆσαι δο-
κῶ; Εὐμ. ναὶ ὦ Ἀπολλων. ἡ-
δεις γὰρ θνητὸν πεποιημέ-
νος τὸν ἐρώμενον, ὥς μὴ
ἄχθου ἀποθανόντος.

Εὐμῆ καὶ Ἀπόλ- λωνος.

Τὸ δὲ καὶ γὰρ αὐτὸν
ὄντα Ἥφαιστον, καὶ τέχνῳ
ἔχοντα εὐναυστον ὦ Ἀπολ-
λον, τὰς καλλίσας γεγαμη-
κένας, τὴν τι Ἀφροδίτην καὶ
τὴν χάριν; Α. Π. εὐποτ-
μία

μία τις ὦ Ερμῆ, πλὴν ἐκεί-
 νό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ, ἀνέ-
 γιθαι συνοῦσας αὐτῶ, καὶ
 μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἰδρῶ-
 τι ξέομινον εἰς πλὴν κάμι-
 νον ὅπκι κυφότα, πύλλιν
 αἰθάλην ὅπῃ τοῦ προσώπου
 ἔχοντα. καὶ ὁμῶς τριούτον
 ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί
 τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγ-
 καθύδουσι. Ερ. τοῦτο καὶ
 οὗτος ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Η-
 φαίσῳ φθονῶ. σὺ δὲ κίμα
 ὦ Ἀπύλλου, καὶ κιθάριζε,
 καὶ μέγα ὅπῃ τῷ κάλλει
 φέροναι, καὶ γὰρ ὅπῃ τῇ οὐξία
 καὶ τῇ λύρῃ. εἴτα ἐπειδὴ
 κοιμᾶσθαι θέοι, μένοι κα-
 θυδῆσομεν. Απο. ἐγὼ δὲ
 καὶ ἄλλος ἀναφροδιτὸς εἰμι
 εἰς τὰ ἐρωτικά. καὶ δύο γούμ,
 οὗς μάλιστα ὑπερηγάπησα,
 πλὴν Δάφνιν καὶ τὸν Ὑά-
 κινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει
 με, καὶ μισεῖ, ὥς εἴη το
 ξύλιν γινέσθαι μέλλειν ἢ
 ἐμοὶ συνοῦναι, ἡ δὲ ὑπὸ
 τοῦ δίσκου ἀπώλετο. καὶ
 γὰρ αὐτὶ ἐκείνων σιφάγους
 ἔχω.

dam hæc Mercuri. Verun-
 tamen ad eundem mi-
 tor, quod cum illo rem
 habere sustinent, & ma-
 xime quando vident su-
 dore fluentem, in torna-
 cem demittere atq; incur-
 vare sese, multa adeo fu-
 liginē facie illius opplera.
 Et tamen talis ipse cum
 sit, amplectuntur ipsum.
 & osculantur, & una dor-
 miunt. M e r. Hoc & ip-
 se indignor, & Vulcano
 inuideo. At tu comam
 nutri Apollo, ac citharam
 persona, animum ob pul-
 chritudinem elatum atq;
 superbum præ te ferens,
 & ego etiam ob habitudi-
 nem corporis & lyram.
 Ceterum ubi cubitum
 eundum fuerit, soli dor-
 miemus. A p o. Ego ve-
 ro alias quoq; habeo Ve-
 nerem minus propitiam
 ad res amatorias. Quippe
 etiam quos duos maxime
 præter cæteros amavi.
 Daphnen & Hyacinthū,
 illa quidem aufugit, atq;
 odit me adeo ut in lignum
 converteri maluerit, quæ
 mecum rem habere, hic
 autem à disco interfectus
 est, & nunc pro illis, co-

ronas habeo. **Μεκ.** At ego iam aliquando Venerem, sed non oportet gloriari. **Απο.** Noui, atque etiam Hermaphroditum istum ex te aiunt reperisse ipsam. Veruntamen illud mihi dic, si nosti, quomodo non xmulatur Venus Gratiam, aut contra illa Venerem? **Μεκ.** Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso consuetudinem habet, Venus autem in caelo, praesertim autem haec cum Marte plerumque versatur, atque illum amat. Quapropter non ita multum fabrum istum curat. **Απο.** Atque haec putas ipsum Vulcanum scire? **Μεκ.** Scit, sed quid agat cum generosum adeo adolescentem, & praeterea militarem ipsum esse videat? Quare silentium agit, nisi quod minatur quidem, vincula quaedam excogitasse contra illos scire, iisque ipsos comprehensurum esse, circumdato veluti rebus quibusdam lecto. **Απο.** Nescio sane. optarem vero ipse ille, qui sic comprehenderetur esse.

Iuno-

ἔχῃ. **Ερμ.** ἐγὼ δὲ ἤδη πο-
τὲ πῶς Ἀφροδίτῳ, ἀλλ' οὐ
χὴ σύγχῃν. **Απο.** οἶδα. καὶ
τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ
λέγεται τιτοκέναι. πάλιν
ἐκείνῳ μοι εἰπὲ, ἥτις οἶδα,
πῶς οὐ ζήλοισιν ἡ Ἀφρο-
δίτη πῶς χάριν, ἢ ἡ χάρις
ταύτῃ; **Ερμ.** ὅτι ὁ Ἀπολλ-
ων ἐκείνη μὲν αὐτῇ ἐν τῇ
Λήμνῳ συνῆκεν, ἡ δ' Ἀφρο-
δίτη ἐν τῇ οὐρανῷ. ἄλλως
τε, πρὶν τὸν ἄρῳ ἔχει τὰ
πολλὰ, καὶ κείνου ἐξῆ. ὥς
ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκίως
τούτου μέλει. Ἀπόλλων
τοῦτα εἶπεν τὸν Ἥφαιστον εἰ-
δέναι; **Ερμ.** οἶδεν, ἀλλὰ
τί αὐτῷ δεῖσθαι δυνάσταιτο, γεν-
ναῖον ἔξῳ γενναίαν, καὶ στρα-
τιώτῃ συντόν; ὥς πῶς ἡ-
σύχῃαν ἄγει, πάλιν ἀπη-
λῶ γὰρ δισμὰ τινα ὅππῃ
χαρήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλ-
λῆψαι, σάτυροντας ἐ-
πὶ τῆς οὐνῆς. **Απολ.** οὐκ
οἶδα. εὐξαίμεν δ' αὖ αὐ-
τὸς ὁ ξυλληφθῆσόμενος εἶ-
ναι.

Hec

ΗΡΑΕ ΚΑΙ ΛΗΤΑΙΣ.

Iunonis & Latona.

Καλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ
 ἢ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διῷ.
 Λη. οὐ πάσαι ὦ Ηρα ταυού-
 τους τίκτειν δυνάμεθα, ὅ-
 ρος ὁ Ἡφαιστὸς ἔστιν. Ηρα. ἀλλ'
 ἔστι μὲν ὁ χαλὸς, ὅμως χη-
 σιμὸς γὰρ ὅτι, τεχνίτης ὢν ἄ-
 ριστος, καὶ κατακόσμηκεν ἡ-
 μῖν τὸ οὐρανόν, καὶ τῷ Ἀφρο-
 δίτῳ ἔγνηκε, καὶ ἀπουδάξει
 πρὸς αὐτῆς. οἳ δ' αὖ παῖδες,
 ἢ μὲν αὐτῇ Ἀρτέμιδι, πέρα τ'
 μέτρου, καὶ ὄρεος, καὶ τὸ τε-
 λευαῖον, ἐς τῷ Σκυθίαν ἀ-
 πελθοῦσα, πάντας ἵστασιν
 οἷα ἐδίη ξινοκλονοῦσα, καὶ
 μιμουμένη τοῦ Σκύθας αὐ-
 τοῦ, ἀνθρώπου φάγους ὄντας.
 ὁ δ' Ἀπόλλων φρασσιῖται
 μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ το-
 ξοῦεν καὶ κιθαρίζειεν, καὶ
 ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντιεύεσθαι,
 καὶ κατασησάμενος ἐργα-
 σία τ' μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν
 Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρῳ καὶ
 ἐν Διδύμοις, ὅξασα τὰ τοῦ
 χρομένου αὐτοῦ, λοξὰ καὶ
 ἴπαμ

Pulchros enimvero
 Latona & liberos procrea-
 sti Ioui. L A T. Non enim
 omnes, ὁ Iuno, tales pa-
 rere possumus, qualis
 Vulcanus est. I V N. At
 hic claudus quidem, uti-
 lis certe tamen est artifex
 optimus existens, ac cœ-
 lū nobis exornavit quo-
 que, Veneremq; uxorem
 duxit, à qua & studiose
 observatur. Contra au-
 tem tuorum liberorum,
 altera quidem virilis ultra
 modum, & montiuaga
 est, & postremo in Scy-
 thiam quoque profecta,
 omnes sciunt, qualia co-
 medat, hospites mastan-
 do, ac Scythas ipsos imi-
 tando, qui humana carne
 vescuntur. Apollo autem
 simulat quidem omnia
 scire sese, & iaculari, & ci-
 thara canere, & medicum
 esse & vaticinari. Et cre-
 dit vaticinandi tabernis
 hic in Delphis, illic in
 Claro & Didymis, deci-
 pit consulentes se, obli-
 qua, & in utranq; partem
 questionis prosterne incli-
 nantia

nantia respondendo, ne videlicet erroris possit damnari, atq; ita ex hoc quæritum facit, & dicescit. Multi enim amentes sunt, seq; ipsos exhibent præstigijs deludendos. Verum non ignoratur utiq; à prudentioribus, quod pieraq; fallā ac ficta dictitet, quippe ille ipse vates ignorabat, quod interfeciturus amasium suum esset disco, neq; prædixerat ipse sibi, quod fugitura ipsum esset Daphne, idq; adeo formosum atq; comatum, Quare non video, qua causā pulchriores liberos te quam Niobeu illam, procreasse putaris. **L a t.** At vero liberi hi, hospitum mactatrix ista videlicet & mendax vaticinator ille, scio quo pacto mordeant te, dum conspiciuntur inter deos, & maxime quando hæc quidem ob pulchritudinem laudatur, ille autem citharam perfonat in conuiuio, omnibus ipsi admiratione prosequentibus. **I v.** Nequeo risum cōtinere Laton. Illum ne admirantur? Quæ

Mar.

ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὥς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα, καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιούτου. πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνθρώποι, καὶ παρέχοντες αὐτοῖς καταγούρεον. πάλιν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῆς συμπεριεργου, τὰ πολλὰ τερατεύμενος. αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόη, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ. οὐ προμαντεύσατο δὲ, ὥς φεύξεται αὐτὴν ἡ δάφνη, καὶ ταῦτα οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥς οὐχ ὀρθῶ, καθότι καλλιτεκνότερα τῆς Νιόβης ἔδοξας. **Λη.** ταῦτα μὲν τοι τὰ τέκνα ἡ ξινοκτόνος καὶ ὁ φευδόμεαντις, οἶδα, ὅπως λυπῇ σε ἐρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κισαρίζει ἐν τῇ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων. **Ηφαι.** ἐγέλασα ὦ Λητοῖ, ἐκείνος θαυμαστὸς, ὃν ὁ

Μαρσύος

Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἰ-
 μοῦσαι δικάται ἤθελον, ἀπέ-
 δειξεν αὖ, αὐτὸς κερτήσας
 τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατα-
 σοφιδεὶς ἄθλιος ὑπώλων,
 ἀδίκως ἄλγος. ἢ ὅ καλή σου
 παρθένος οὕτω καλή ὄαν,
 ὥς ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα
 ὑπὸ τοῦ Ἀκταίονος, φοβη-
 θῆσα μὴ ὁ νιανίτης ἔξα-
 γορεύσῃ τὸ αἶχος αὐτῆς,
 ἐπαφῆκεν αὐτῇ τὸ κύ-
 νας. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐ-
 δὲ τὰς τεκούσας ἐμαρτύρο,
 παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὐσα.
 Λη. μέγα ὦ Ἥρα φρονεῖς,
 ὅτι ξυνοίει πᾶς Διὶ, καὶ συμ-
 βασιλεύσεις αὐτῷ, καὶ διὰ
 τοῦτο ὑβρίζεις ἀδελῶς. πλὴν
 ἀλλ' ὀφραὶ σε μετ' ὀλίγον
 αὖθις δακρύουσαν, ὀπίσταν
 σε καταλιπὼν, ἐς πῶ γλυῦ
 κατὰ, ταῦρος ἢ κύκνος γε-
 γόμενος.

Marsyas, si iuste modo iu-
 dicare Musæ voluissent,
 excoriasset merito, ut qui
 ipse in Musica vicerat,
 nunc autem circumuen-
 tus miser ille perijt, iniu-
 ste sane damnatus. Hæc
 autem formosa tua virgo,
 ita formosa nimirum est,
 ut posteaquam animad-
 vertit sese conspectum ab
 Actæone fuisse, verita ne
 adolescens ille, turpitudi-
 nem ipsius evulgaret, im-
 miserit illi canes. Ut inte-
 rim non dicam, quod ne-
 que parturientib. ostetri-
 catura fuisset, si virgo uti-
 que & ipsa foret. L A T.
 Valde animo elato es Iu-
 no, eo quod cum Ioue
 concumbis, & una cum
 eo regnas, & propterea abs-
 que metu contumeliosa
 es. Veruntamen videbo te
 nō ita multo post rursus
 lachrymantem, quando
 te relicta in terram descen-
 derit ille, in taurum aut
 cygnum conuersus.

Ἀπόλλωνος καὶ
 Ερμού.

Apollinis & Mer-
 curij.

Τί γιγᾶς ὦ Ερμῆ; Ε. ὅτι
 γιγαι-

Quid ridet Mercuri?
 M & C. Quoniam maxi-
 me

me ridicula Apollo, vidi. **A P O L.** Dic igitur, ut & ipse auditis illis, tecum ridere possim. **M E K.** Venus cum Marte concumbens, deprehensa est, ac Vulcanus comprehensos illos vinculis confirmavit. **A P O.** Quomodo? Suave enim quiddam dicere videris. **M E.** Longo iam tempore, opinor hæc sciens venatus est illos, & lecto occultis quibusdam vinculis circumdato, abiens ad fornacem opus faciebat. Post hæc Mars ingreditur secreto ut quidē ipse putabat. Videt autem ipsum ex alto Sol, & rem ad Vulcanum defert. Vbi igitur lectum conscendissent, & in opere essent, & iam intra retia tenerentur, circumvolvuntur ipsis quidem vincula, astat autem Vulcanus. Illa igitur (nam & forte tum nuda erat) pudore affecta, non habebat, quo se regeret. Mars vero, ab initio fugere tentabat, sperabatq; se vincula illa disrupturum esse. Ceterum posteaquam intellexit, se undique captum teneri,

neque

γελαστότατα δὲ Ἀπολλὸν εἶδεν. Ἀπο. εἰπὲς οὖν, ὥς καὶ οὗτος ἀκούσας ἔχω συγγιγῆν. Εἰμ. ἡ ἀφροδίτη ξυνούσα τῷ Ἀρει, κατεῖληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδυσεν αὐτοὺς ξυλλαδόν. Ἀπο. ὧς; ἡ δὲ γάρ τι ἱερὴν εὐκαιρ. Εἰμ. ἐκ πολλοῦ, ὦμαι, τούτα εἰδὼς ἐθέρουεν αὐτοὺς, καὶ πρὶ τῷ εὐνῷ ἀφανῆ δισμά περιδείς, ἐξήλζετο ἀπειλῶν ὅτι τῷ κάμινον· εἴτα ὁ μὲν Ἀρης εἰσέρχεται λαδόν, ὥς ὥιτο. καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέδυσαν τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐν τῷ ἐγγύοντο τῇ ἀρχῇ, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δισμά, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος, ἐκείνη μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἔτι χε γυναικὸς οὐσα, οὐκ ἔστιν, ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδυνμένη. ὁ δὲ Ἀρης τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειᾷτο, καὶ ἔπειτα ἔρξεν τὰ δισμά.

ἔπει-

ἔπειτα δὲ σωὴς ἐν ἀφύ-
πτῳ ἰχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέ-
τεσι. Απο. τί οὐκ ἀπέλυ-
σιν αὐτοῦ ὁ Ἥφαιστος; Ερμ.
οὐδέπω, ἀλλὰ ζυγχαλέσας
τοῦ θεοῦ, ὅπως κινύται τὴν
μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ
ἀμφότεροι κάτω νινευκότες,
ξυωδεδιμύοι ἐρυθριῶσι. καὶ
τὸ θέαμα ἡδιστον ἐμοὶ ἔδοξε
μονορουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον
τὸ ἔργον. Απο. ὁ δὲ χαλ-
κεὺς οὐκ ἔνός, οὐκ αἰδέϊται
καὶ αὐτὸς ὅπως κινύμενος
τὴν αἰσχρῶν τοῦ γάμου;
Ερμ. μὰ Δία ὅσῃ καὶ ὅπως
γαλᾷ αὐτοῖς ἐφισώσ. ἐγὼ
μὲν τοι, εἰ καὶ τὰ ληιδὲς ἡ-
πῆν, ἐφθόγου τῷ Ἀρεϊ, μὴ
μόνον μοι γινώσκοντι τὴν καλ-
λίεσσαν θεὸν, ἀλλὰ καὶ διδε-
μύω μετ' αὐτῷ. Απολ. οὐκ
οὐκ καὶ διδεδῆσθαι αὖ ὑπέ-
μεινας ὅτι τούτῳ; Ερμ.
οὐδ' οὐκ αὖ ὅς Ἀπολλων;
ἰδὲ μόνον ἐπιλθών. ἐπαι-
νέσομαι γὰρ σε, καὶ μὴ τὰ
ὅμοια καὶ οὐτὸς εὐξῇ ἰ-
δόν.

Ηρας

neque effugere quoquam
posse, supplicare coepit.
A p. Quid igitur, soluit
ne ipso Vulcanus? M e.
Nondum, sed convoca-
tis dijs, spectandum ipso
exhibuit adulterium. Illi
autem nudi ambo, & col-
ligati mutuo, inclinatis
deorsum capitibus erube-
scebant. Atque adeo spe-
taculum hoc dulcissimū
mihi visum est, cum tan-
tum non ipsum opus ex-
hiberent. A p o. At fa-
ber ille, an non pudore
afficitur etiam ipse, cum
spectandam ita exhibet
turpitudinem coniugij.
M e n. Per Iovem, qui p-
pe qui etiam arrideat ipsis
astans. Ego vero, si opus
est verum dicere, inuide-
bam Marti, non solum
quod cum formosissima
dea adulterium exercuis-
set, sed etiam, quod colli-
gatus cum ipsa una esset.
A p o. Proinde & tu li-
gari hoc pacto sustineres?
M e n c. Tu vero non
Apollo? Aspice modo &
accedens, collaudabo e-
nim te, si non eadem ipse
quoque optabis, ubi vi-
deris.

Iuno

Iunonis & Io-
vis.

Et quidem erubescerem ō Iupiter, si mihi talis esset filius effœminatus adeo, & perditus ebrietate. Mitra quidem reli-gata coma incedens, ut plurimum autem cum in-sans mulieribus consue-tudinem habens, mollior ipsis illis, ad tympana & tibias & cymbala choreas agens, & in summa cuius magis, quam patri tibi si-milis. I V P. At vero hic mitratus & mulierosus nō solum ō Iuno, Lydiam subiugavit, & eos qui ad Tmolū habitant, ce-pit, præterea & Thraces sub se redegit, verumet-iam contra Indos profe-ctus, cum muliebri isto exercitu & elephantos ce-pit, & terra potitus est, ipsumque regem, qui ali-quantulum resistere ausus fuerat captivum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saliens pariter & choream ducens, hastis utendo he-deraceis, ebrius interea, ut ais, atq; furore correptus. Quod si vero quispi-

am

Ηρας καὶ Διὸς. Ηρα.

Εγὼ μὲν ἤζω μύω αὖτ' ὦ Ζεῦ, εἴ μαι τοιοῦτος ὡς ὤρε, θῆλυς εὖτω, καὶ διεφθαρυμένος ὑπὸ τῇ μέθης. μίτρα μὲν ἀνα-δεδυμένος τὴν κόμην, τὰ ποικλὰ δὲ μαυροῦράς γε γυναί-ξιν στυγὰν, ἀξέστιςτος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλαῖς καὶ κυμβάλοις χορεύ-ων. καὶ ὅπως παντὶ μᾶλλον ὁικῶς, ἢ σοὶ τῇ πατρί. Ζεὺς. καὶ μύω οὗτός γε ὁ θηλυμί-ξης, ὁ ἀξέστιςτος τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον ὦ Ηρα τὴν Λυδίαν ἐγξέρωσά τοι, καὶ τὰς καίτοι κοῦ-τας τῇ Τρωῶν ἐλαβι, καὶ τὰς θρᾶκας ὑπεηγάγειο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῇ γυναι κείῳ τούτῳ πατιωτικῷ πᾶσι τι ἐλέφαντας ἦλε, καὶ τὴν χώραν ἐκράτησιν, καὶ τὴν βασιλείαν σφίσι ὀλίγον ἀντιστῆναι τοῦ μῆσαια, ἀλλ' ἡμῶντον ἀπὴ-γα. καὶ ταῦτα ἀπαιῖα ἔσφαξιν, ὅς γε γυναικὸς ἀνὰ καὶ χορεύ-ων, δούροισι χρῶμενος κατὰ τοὺς μεθύων, ὡς φῆς, καὶ ἐνθ' ἀζων. εἰ δέ τις

εἰ δέ τις ἐπιχίρεισι λαιδορή-
 σαῖς αὐτῷ, ὑβρίτας ἐς πλὴν
 τελεπλῶ, καὶ τῶν ἐτιμωρή-
 σατο, ἢ καὶ αἰδήσας τοῖς κλή-
 μασιν, ἢ διασπαδύμῃ ποι-
 ῆσας ὑπὸ τῇ μητρὸς ὥσπερ νε-
 κρὸν. ὁρᾷ ὡς ἀνδρεία ἰσῦτα,
 καὶ ἔκ ἀντάξια τῷ πατρὶ; εἰ
 τὴ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρότερον
 αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόγος, καὶ μά-
 λιστα εἰ λογίσαι τότις, οἷος
 αὖ γὰρ ὦν εὖτος ἡμῶν, ὅπου
 ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Ἡφαι-
 σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέειν καὶ τὸ
 εὖρεμα αὐτῷ πλὴν ἄμπελον,
 καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα ὁρῶν
 οἷα οἱ μεθυδιῆντες ποιοῦσι
 σφαιλλόμενοι, καὶ πρὸς ὑβριν
 τριπόμενοι, καὶ ὅλως μεμνη-
 νότις ὑπὸ τοῦ πότου. τὸν
 γοῦν Ἰκάριον, ὃν πρῶτον ἔδω-
 κε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται
 αὐτοῖ διέφθειραν, παίοντες
 ταῖς δикέλλαις. Ζεὺς. οὐδὲν
 τοῦτο φῆς. οὐ γὰρ οἶνος ταῦ-
 τα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ,
 τὸ δ' ἀμετρον τὸ πόσιος, καὶ
 τὸ πέρα. τῷ καλῶς ἔχοντος
 ἡμφορεῖται τῷ ἀκράτου. ὅς δ'
 αὖ ἐμ-

am illum conuiciari ag-
 gressus sit, contumeliose
 de sacris illius loquendo,
 etiam hunc vicisci solet,
 vel palmitibus ipsum im-
 plicando, vel à matre, per-
 inde ut hinnulum, lacera-
 ri faciendo. Vides quam
 virilia hæc, & me patre
 minime indigna. Si vero
 lusibus quoq; & delicijs
 inter hæc indulget, non
 est, quod inuideas, & ma-
 xime si quis cogitet, qua-
 lis hic sobrius futurus e-
 rat, quando etiam ebrius
 hæc facit. I v. Tu mihi vi-
 deris etiam laudare inuen-
 tum ipsius, vitem videli-
 cet, & vinum, & hoc cum
 videas, qualia inebriati
 isti facitent, titubantes,
 & ad contumeliam prola-
 bentes, & in summa, in-
 sanientes præ vino. Itaq;
 & Icarium illum, cui pri-
 mo donavit palmitem,
 ipsi compositores perdide-
 runt credentes ligonibus.
 I v p. Nihil hoc dicis.
 Non enim vinum hæc,
 neq; ipse Dionysius effi-
 cit, sed immoderatus po-
 tus, & ultra quàm decet, &
 satis est, repleti mero. Cæ-
 terum si quis moderate

bibat, hilarior ille quidem & suavior fieri solet. Qualia vero Icarus passus est, tale nihil ulli compotorum facile fuerit. Sed tu adhuc zelotypia affici videris, ac Senecles reminisci, Iuno. Siquidem ea res Dionysij calumniaris, quæ sunt omnium pulcherrimæ.

Veneris & Cupidinis.

Quid tandem in causa est, Cupido, ut cum reliquos Deos omneis adoratus expugnaris, Iouem ipsum, Neptunum, Apollinem, Iunonem, me denique matrem, ab una Minerva temperes, utque aduersus hanc nec ullum habeat incendium tua fax, & iaculis vacua sit pharetra, tum & ipse arcu careas, neque iaculari noris? C V. Equidem hanc metuo, mater, est enim formidabilis truculentoque aspectu, ac ferocitate quadam supra modum virili. Unde si quando tenso arcu petam illam, galeæ cristam quatens, expauescit me, &

tremie-

αὐθυμετρα πίνη, ἰλαρώτε-
ρος μὲν, καὶ ἰδίῳν χύοιτ' αὖ.
οἶον δὲ ὁ Ικάριος ἔπαθεν, οὐ-
δὲν αὖ ἐργάσαίτο οὐδένα τῶν
συμποτῶν. ἀλλὰ σὺ ὀπιζή-
λοτυπεῖν ἔοικας ὦ Ηρα, καὶ
Σιμέλης μνημονεύειν, ὅτι
διαβάλλεις τοῦ Διονύσου
τὰ καίρια.

Αφροδίτης καὶ Ερωτος.

Τί δὴ ποτε ὦ Ερως, πῶς
μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγω-
νίσω ἅπαντας, τὸν Προσει-
δῶ, τὸν Ἀπίωνα, πῶς Ρέ-
αν, ἐμὲ πῶς μητέρα, μόνης
δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ
ἐπ' ἐκείνης ἀποῦσος μὲν σοι
ἦ δας, κενὴ δὲ οἷσιν ἡ φα-
ρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ καὶ
ἄστοχος; Ερως. δέδια ὦ
μητρίσι σιτίω. φοβερὰ γὰρ
ὄρε, καὶ χειροπὴ, καὶ δεινῶς
ἀνδρική. ὁπόταν, οὐκ ἐν-
τεινόμενις τὸ τόξον ἴω
ἐπ' αὐτῶν, ὀπιτείουσα τὸν
λόφον. ἱκπαλήττει με, καὶ
ὑπὸ τῷ

ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀ-
πορρεῖ μιν τὰ τοξόματα
ἐκ τῶν χειρῶν. Αφρ. Αφρ.
γὰρ οὐ φοβερώτερος ἐγώ, καὶ
ὅμως ἀφώπλιτας αὐτὸν, καὶ
νικήηκας. Ερ. ἀλλ' ἐκεῖ-
νος ἐκείνῳ προσήταί με,
καὶ προσκαλεῖται, ἢ ἀθ-
νᾶ δὲ ὑφραταί αἰεί. καὶ
πότε ἐγὼ μὴ ἄλλως πα-
ρέπιλω, πλεσίον ἔχων τὴν
λαμπάδα, ἢ δὲ, εἰ μοι πρό-
σῃ, φησὶ, νῆ τὴν πατέ-
ρα πρὸ δοξατίω σε διαπεί-
ρατα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβο-
μένη, καὶ ἐς τὴν τέταρ-
τον ἐμβαλῶσα, ἢ αὐτὴ δι-
απασαμένη, διαφθερῶ.
πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλητε.
καὶ ὅρα δὲ δεξιμὴν, καὶ
ὅτι τοῦ σήθους ἔχει πρό-
σωπόν τι φοβερόν, ἐχίδ-
νης κατάκρημον, ὅπερ ἐγὼ
μάλιστα δέδια. μερμολύτ-
ται γάρ με. καὶ φύγω
ὅταν εἶδω αὐτό. Αφρ.
ἀλλὰ τί μὴ ἀθύναν δέ-
διας ὡς φῆς, καὶ τὴν Γορ-
γύρα, καὶ ταῦτα, μὴ φοβη-
θεῖς

tremebundus fio, sic ut
arma mihi è manibus ex-
cidant. V e. Atqui Mars
an non erat hac formida-
bilior? & hunc tamen su-
peratum exarmasti? C v.
Imo ille cupide me reci-
pit, atque ultro etiam in-
uitat, verum Minerva
semper adductis superci-
lijs observat. quin aliquan-
do, temere ad illum ad-
volavi, faciem propius ad-
mouens, at illa, siquidem
ad me accesseris, inquit,
per parentem Iovem,
quouis modo te conse-
cero, aut lancea te trans-
figam, aut pedibus arre-
ptum in tartara dabo
precipitem, aut ipsa te
discerpam. Multa item
id genus comminabatur.
Ad hæc acris obtuetur
oculis, postremo & in
pectore faciem quandam
gestat horrendam, vipe-
ris capillorum vice coma-
tam, hanc nimirum ma-
gnopere formido, terri-
tat enim me, fugioq; quo-
ties eam aspicio. V a n.
Esto sane Minervam me-
tuis, ut ais, atque huius
gestamen Gorgona refor-
midas, idq; cum Iouis ip-
sus

fius fulmen non formida-
ueris. Cæterum Musæ
quam ob causam abs te
non feriuntur, atq; à tu-
is iaculis tutæ agunt? num
& hæ cristas quatunt, aut
Gorgonas prætendunt?
C v p. Reuereor eas, ô
mater? Graues enim
sunt, & semper aliquid
curant, & cantionibus a-
nimum intentum gerunt,
quin ipse etiam non raro
illis assisto, carminis sua-
uitate delinitus. V e n.
Eſto, nec has adoriris
propter ea quod sint re-
uerendæ. At Dianam qua
tandem gratia non vulne-
ras? C v p. Vt breuiter
dicam, hanc ne deprehen-
dere quidem vsquam sum-
potis, quippe perpetuo p-
montes fugitantē, ad hæc
alterius cuiusdam sui cu-
pidinis illa tenetur cupidi-
ne. V e. Cuius ô gnate?
C v. Venatu ceruorum
& hinnulorum, quos infe-
stat ut capiat, ac iaculo
figat. Ac, prout tota rerū
huiusmodi studio tenetur
tamen si fratrem eius q-
nimis arcu valet & ipse fe-
ritq; eminus. V e n. Te-
neo gnate, cū sexpennu-
ro ſa-

θεὸς τὸν κεραιὸν τοῦ Διός.
αἱ δὲ μουσαι, διὰ τί σοι
ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν
εἰσιν; ἢ καὶ κτεῖναι λόφους
ὀπσιεύουσι, καὶ Γοργόνας
προφαίνουσιν; Ερμ. αἰ-
δοῦμαι αὐτάς. ● μήτις-
σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰί-
τι φροντίζουσι, καὶ περὶ
ὧδ' αὖ ἔχουσι. καὶ ἐγὼ πα-
ρίσταμαι πολὺ λάχρ' αὐταῖς,
κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέ-
λους. Ἀφροδ. ἴα καὶ
τούτας, ὅτι σεμναί. τίω
δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἔγικα
οὐ τιτρώσκεις; Ερμ. τὸ
μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν
αὐτῶν οἶόν τε, φύγουσαν
ἀεὶ διὰ τῶν ὄρεων, εἴτα καὶ
ιδίον τινα ἔρωτα. ● ἤδη ἐρεῖ.
Ἀφροδ. τίνος ὦ τέκνον;
Ερμ. Σήβας καὶ ἐλάφων
καὶ γιβεῶν, αἰετὶν τε δι-
ώκουσα, καὶ κατατοξεύ-
ειν, καὶ ὅλως πρὸς τῶν τοι-
ούτων ὄσσην ἐπὶ τὴν γὰρ ἀδελ-
φον αὐτῆς, καὶ τοὺς τριζόπιον
καὶ αὐτὸν ὄντα. καὶ ἐκ κηρύλον.
Ἀφροδ. οἶδα ὦ τέκνον, πολλὰ
λὰ

ἀλ' ἐκείνον ἐτόξευτας.

ro sagitta vulnerasti.

Θεῶν κρίσις
Ζεὺς.

Deorum Iudici-
um.

Ἑρμῆ λαβὼν τοῦτ' ἐπὶ τὸ
μῆλον, ἀπιθίς ἐς τὴν φρυ-
γίαν παρὰ τὴν Πριάμου
παῖδα, τὸν βουκόλον. γέ-
μει δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῇ
Γαργάρῳ, καὶ λέγει πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σὺ ὦ Πάρι, κε-
λεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ κα-
λὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς
τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς
θεαῖς, ἢ τις αὐτῆς ἢ καλ-
λίστη ὀΐται. τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ
ἄθλον ἢ πικρῶτα λαβέτω τὸ
μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν
αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὴν
δικασίαν. ἐγὼ δὲ ἀποδοῦ-
μαι τὴν δίκαιαν, ὅπως
τε ὑμᾶς ἀγαπῶν. καὶ
εἴ γε οἶδιν τε λῶ, ἡδέως αὖ
ἀπάσας νινεύας εἶδον.
ἄλλως περ καὶ ἀνάγκη μὲν
τὸ καθλίσκειν ἀποδόντα,
πάντως ἀπιχθάνεσθαι ταῖς
πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐ-
τὸς οὐκ ὀπιτήδεος ὑμῖν δι-
κασίας.

Mercuri, accepto hoc
pomo, abi in Phrygiam,
ad Priami filium, pasto-
rem armenti, pascit autē
in Ida monte, qua parte
Gargarum vocant, Ac
dic illi; Iupiter, inquit,
ὁ Πάρι iubet te postquam
& ipse formosus es, & re-
rum amatoriarum do-
ctus, sententiam ferre in-
ter deas, quæ nam illarum
omnium formosissima sit.
Certaminis autem præ-
mium, ea quæ vicerit, po-
mum accipiat. Hora vero
iam, ut & ipsæ vos abea-
tis ad Iudicem. Ego vero
ablego à me arbitrium, ut
qui ex æquo omnes vos
amem, ac si modo possi-
bile foret, libenter omnes
vos victrices videre vel-
lem, præsertim quando
& necesse est, qui vni pul-
chritudinis summam ad-
iudicabit, tum omnino
in odium cæterarum plu-
rium incurrere. Quare e-
quidem ipse vobis idone-
us iudex non sum, ado-

lescens autem ille Phrygius ad quem hinc abitis, regio quidem genere prognatus est & Ganymedis huius cognatus. Ceterū simplex & montanus, neque quisque illum cognitione hac indignum merito putauerit. V E N. Ego vero Iupiter, etiamsi Momum ipsum præstituas nobis iudicem, præsenti animo itura sum iad documentum mei præbendum. Quid enim adeo reprehenderit ille in me? Sed oportet etiam hisce placere hominem. I V N. Neq; nos, Venus timeamus quicquam etiam si Mars iste tuus electus sit arbiter, sed recipimus & hunc Paris, quisquis etiam fuerit. I V N. Num igitur & tibi eadem hæc, filia, placent? quid respondes, auertis te, & erubescis. Est quidem peculiare hoc virginibus vobis, ne recundia affici erga talia, sed tamen annuis. Abite igitur, Ac videte, ne infeliores fiat is iudici, quæcunque victæ fueritis, neve malum aliquid inferatis ipsi adolescentulo.

Neque

καθής. ὁ δὲ νιανίας αὐτὸς ὁ φρεῖς, ἐφ' ὃν ἀπιτι βασιλικὸς μὲν ὅτι, καὶ Γανυμήδους τούτου ξυγγενὴς. τὰλλα δὲ ἀφίλης καὶ ὄρειος, καὶ οὐκ αὖ τις αὐτὸν ἀπαξιώσει τῆς αὐτῆς θείας. Αφροδ. ἐγὼ μὲν ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν μῶμον αὐτὸν ὀπίσθιας ἡμῖν δικαστῶ, θαρξέουσά βαδίζωμαι πρὸς τὴν ὀπίδειξιν. τί γὰρ αὖ καὶ μωμήσαιτό μου; καὶ ὅτι καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. Ηρα. οὐδ' ἡμεῖς ὦ Αφροδίτη διδίαμεν, οὐδ' αὖ ὁ Ἄρης ὁ σοὺς ὀπίτραπῃ τὴν δίεταν, ἀλλὰ δὲ χόρμιθα καὶ τοῦτον, ὅς τις αὖ ἤ, τὸν πάρειν. Ζεύς. καὶ σοὶ ταῦτα ἰδοῦναι σιωδοκεῖ; τί φής; ἀποτρέφη, καὶ ἐρυθρίῃς; ἔστι μὲν ἴδιον τὸ αἰδεῖσθαι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἡμῶν ἢ παρδένων, ὅτι νύεις δὲ ὅμως. ἀπιτε οὖν. καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνῃτε τῇ δικαστῇ αἰνικημένοι, μῦθε κακὴν ἐντρίψῃδε τῇ νιανίᾳ. οὐ γὰρ

οὐ γὰρ οἶόν τι δόξης εἶναι
καλὰς πάσας. Ερμ. προΐ-
σμεν εὐθὺς τῆς φευγίας,
ἐγὼ μὲν πηγούμενος, ὑμεῖς
δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖ-
τέ μοι, καὶ θαυμάσιον, οἶδα
ἐγὼ τὸ Πάριον, νεανίας
ὄντι καλὸς, καὶ τὰλλα ἐρω-
τικὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα κρεί-
στην ἱκανώτατος, οὐκ αὖ
ὄκείνος δικάσειε κακῶς.
Αφροδ. τοῦτο μὲν ἅπαν
ἀγαθόν, καὶ πρὸ ἐμοῦ λέ-
γεις, τὸ δίκαιον ἡμῶν εἶ-
ναι τὸν δικάστην. πότις
δὲ, ἀγαμέμνης ὅστις οὗτος,
ἢ καὶ γυνὴ τις αὐτῷ συνί-
σιν; Ερμ. οὐ πάντε-
λως ἀγαμέμνης ὅστις, ὁ Α-
φροδίτη. Αφροδ. πῶς
λέγεις; Ερμ. δοκεῖ τις
αὐτῷ συνιστῆναι ἰθαίεια γυ-
νὴν, ἱκανὴ μὲν, ἄρρεος
δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος,
ἀλλ' οὐ σφόδρα πρῶτε-
χον αὐτῇ εἶναι, τίνας
δ' οὐκ ἐνίκη ταῦτα ἐρω-
τᾷς; Αφροδίτη. ἄλ-
λως ἡγήμεν. Αἰν. παρα-
στῆς.

Neque enim fieri potest,
ut æqualiter omnes for-
mosæ sitis. M E R. Pro-
cedamus ergo recta ver-
sus Phrygiam. Ac ego
quidem præibo, vos au-
tem non lente sequimini
me, & bono animo esse.
Noui ego Paridem hunc,
adolescens est formosus,
& quod ad cætera atti-
net, amori deditus, & ad
alia disceptanda maxime
idoneus, neque ille faci-
le iudicaverit male. V E.
Hoc quidem totum be-
ne, adeoque per me nar-
ras, iustum videlicet no-
bis iudicem. Vtrum au-
tem & vxore adhuc caret
hic, an mulier quæpiam
ipfi cohabitât? M E R.
Non omnino absq; vxore
est Venus. V E. Quo-
modo hoc dicis? M E R.
Videtur quædam cum eo
habitare mulier ἰθαία, sic
satis formosa, cæterum
rustica atq; inter montes
male conlucta. Sed non
admodum adhibere ani-
mum ipsi videtur. Cuius
igitur gratia hæc interro-
gas? V. Nullius sane rei,
sed ita temere in mentem
venit. M I. Male legatio-

nem nobis, heus tu, qui priuatim cum hac consilia confers. M. E. R. Nihil mali. Minerva hoc, neq; etiam contra vos. Sed interrogabat me, an sine vxore Paris esset. M. I. N. Quamobrem igitur hoc superstitiose adeo illa curas? M. E. R. Nescio, aiebat igitur, quod temere ita in mentē venisset hoc, neq; ex composito interrogasset me. M. I. Quid ergo, caret ne vxore adhuc? M. E. R. Non videtur. M. I. N. Quid autem, bellicæ ne rei studio aliquo tenetur, atq; amans gloriæ est, an nihil aliud quam bubulcus est? M. E. Verum quidem non possum dicere. Coniecturam autem facere licet, iuuenis cum sit, etiam has res consequi illū cupere, ac velle præcipuum in bellis esse se. V. Vides? nihil ego nunc conqueror, neq; crimine verito tibi, quod cū hac seorsim nūc loqueris, querulorū enim hoc, non Veneris. M. E. R. Etiā hæc ferme eadem interrogauit me, quamobrem grauius ne feras, neue pu-

tes

προσβούεις ὡς οὗτος ἰδία ταύτη κοινολογούμενος; Ερ. οὐδὲν ὡς Αἰθίοψ δεινόν, οὐδὲ καθ' ἑμῶν. ἀλλ' ἔρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ὄσιν; Αἰθ. ὥς δὴ τι τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; Ερ. μήν. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' οὐκ ὅτι ἄλλως ἐπιλαθὲν, οὐκ ἔξεπύτηδες ἔρετό με. Αἰθ. τί οὐκ ἄγαμός ὄσιν; Ερ. οὐ δοκεῖ. Αἰθ. τί δὲ τῶν πολεμικῶν ὄσιν αὐτῷ ὀπίσθια, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; Ερ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν. εἰκάζουσιν δὲ χεῖρ, τίον ὄντα, καὶ τούτων ὀρεγέσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι αὐτὸν πρῶτον εἶναι κατὰ τὰς μάχας. Αφροδ. ὅρῃς οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι, τὸ πρὸς τοιούτῳ ἰδία λαλεῖν, μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ οὐκ Αφροδίτης τὰ τοιαῦτα. Ερ. καὶ αὕτη σχιδὴν τὰ αὐτά με ἔρετο διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχει, μὴδ' οἶον μειο-

μειο-

μηνονικτήν, ἔτι καὶ ταύτη
κατὰ τὸ ἀπλουῦ ἀπικρι-
νάμην. ἀλλὰ μεταξὺ λό-
γων ἡδὺ πολὺ προΐόντες, ἀ-
πιστάσασκεν ἤν' ἀσέβων, καὶ
χρὶδόν γε κατὰ τὴν φρυγί-
αν ἐσμ'· ἐγὼ δὲ καὶ τὴν
Ἰδμὴν ἴδω, καὶ τὸ Γάργαρον
ὅλον ἀκριβῶς· εἰ δὲ μὴ ἔξα-
πατώμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν
τὸν δικαστὴν τὸν Πάριον.
Ηἷα. ὅπου δὲ ὄσιν; οὐ γὰρ κα-
μοὶ φαίνεται. Εἰμ'. ταύτη ᾧ
Ηἷα. πρὸς τὰ λαυὰ σκόπει,
μὴ πρὸς περὶ τῶν ὄρεων. πα-
ρὰ δὲ τὴν πελοποννήσου, οὗ τὸ
αὐτὸν, καὶ τὴν ἀγέλην ὀ-
ρεῶν; Ηἷα. ἀλλ' οὐχ ὄρω τὴν
ἀγέλην. Εἰμ'. τί φῆς, οὐχ ὀ-
ρεῶν βοῦδ'· κατὰ τὸν ἐμὸν
οὕτως δάκτυλον, ἐκ μέσων
τῶν πετρῶν προερχόμενα;
καί τινα οἷον τὸ σκοπέλου κα-
ταβέοντα, καλαῖα παῖδα ἔχον-
τα, καὶ ἀνείργοντα μὴ πρό-
σω διασκίδνασθαι τὴν ἀγέ-
λην; Ηἷα. ὄρω νῦν, εἴ γε
ἐκείνός ἐστιν. Εἰμ'. ἀλλ' ἐκεῖ-
νος· ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσ-
μ'·

tes eo minus consecutu-
ram esse te, quod huic
quoque simpliciter & abs-
que dolo respondi. Verū
interea dum sermones ce-
dimus, iam multum pro-
gressi, reliquimus post
nos stellas, & propemo-
dum Phrygiam contingi-
mus. Ego vero etiam I-
dam video, adeoque totum
Gargarum exacte, & si
non fallor, ipsum quoque
iudicem vestrum Paridē.
I v n. Vbi autem ille est,
neque enim ipsa etiam
video illum. M e r. Hac
verum, Iuno ad sinistra
respice, non ad summum
montem, sed secundum
latus ubi antrum illud, &
armentum vides. I v n.
At non video armentum.
M e r. Quid ais? an non
vides buculas secundum
meum hunc digitum, ex
medijs rupibus progre-
dientes, & quendam à
scopulo deorsum curren-
tem, pedum manu tenen-
tem, & prohibentem, ne
longius dispergatur ar-
mentum. I v n. Video
nunc tandem, si modo
ille est. M e r c v. Ille
vero. Sed quia prope iam

sumus, in terram, si vide-
tur, demissi, pedibus fa-
ciamus iter, ne conturbe-
mus illum, superne ex im-
provviso deuolando. I v.
Recte dicis, atque ita fa-
ciamus. Ceterum postea-
quam descendimus, tuum
iam est Venus, ut praeas,
ac viam nobis ducendo
commonstres. Tu enim,
ut consentaneum est, lo-
corum perita es, quippe
quae saepius, ut fertur fa-
ma, huc ad Anchisem
descenderis. V e n. Non
admodum, Iulio, me
tua ista mouet dicacitas.
M e n. Atque igitur ego
vos ducam. nam & ipse
frequenter in Ida versatus
sum, quando Iupiter ama-
bet adolescentulum istum
Phrygem, ac saepius huc
venit, ab illo missus, ut
quid ageret puer, obser-
uarem, & cum iam in a-
quilam conuersus esset,
vna quoque cum ipso ade-
ram, & vna formosum il-
lum subleuabam. Et si
modo satis memini, ab
hac ipsa rupe illum in sub-
lime abiecit. Nam hic
quidem forte dum fistula
canebat ad ouile, Iupiter
autem

μὴ ὅτι τῆς γῆς, εἰδοκῆι,
κατασάντες βαδίζωμεν, ἵνα
μὴ διασείσωμεν αὐτὸν ἀνω-
διν ἐξ ἀφανοῦς κατιπιά-
μενοι. Ηρα. εὖ λέγεις, καὶ
οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ κα-
τεβήκαμεν, ὥρα αὖτις Αφρο-
δίτην προΐεναι, καὶ ἠγείσθαι
ἡμῖν τῆς ὁδοῦ. σὺ γάρ, ὥς τὸ
εἰκὲς, ἐμπειρος εἶ τοῦ χειρί-
ου, πολάκις, ὥς λόγος, κα-
τελθούσα πρὸς ἀγχίστυν.
Αφροδ. οὐ σφόδρα, ὦ Ηρα,
τούτοις ἀχθῶμαι τῆς σκώμ-
ματιν. Ερ. ἀλλ' ἐγὼ ὑμῖν ἠ-
γήσομαι, καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέβη
ψατῇ Ἰδῇ, ἐπὶ τε ὁ Ζεὺς ἤ-
ρα τοῦ μαιρακίου τῷ φρυγῆς.
καὶ πολάκις δεῦρ' ἦλθεν, ὑπὸ
ἐκείνου καταπεριβθεὶς εἰς
ὀπισθοπλῶν τῷ παιδός. καὶ ὁπ-
ότε ἦδ' ἐν τῇ ἀντιῷ ὡν, συμ-
περιβέβηκεν αὐτῷ, καὶ συνι-
κούφισεν τὸν καλόν. καὶ εἴγε
μέμνημαι, ὅτι ταυτησὶ τῆς
πέτρης αὐτὸν ἀνέρπασεν. ὁ
μὲν γὰρ τότε ἔτυχεν συνείζων
πρὸς τὸ κομάνην. κατιπιά-
μενος δ' ἐπιβῖν αὐτῷ ὁ Ζεὺς,
κούφως

κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ σώματι τιμὴν δὴ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακῶν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τιταραγμένον, καὶ τῷ παχύνει ἀπισφραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τιμὴν σύριγγα ἔλαβον, ἀποβέβηκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς αὐτοσὶ πλησίον, ὥς προσήκωμεν αὐτὸν. χεῖρες ὠβρυκίαι. Πάρι. νῦν καὶ σύ γε ὦ νεανίτκι. τίς δὲ ὢν δούρει ἀφίξει πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναικας; οὐ γὰρ ὀπιτήδεια ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε οὗται καλαί. Εἰμ. ἀλλ' οὐ γυναικας εἰτίν. Πάρι. δὲ ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην ὀρεῖς, καὶ μὲν τὸν Εὐρύκλῳ ἀπέσειλεν ὁ Ζεὺς, ἀλλὰ τί πρέμης, καὶ ὠχεῖς; καὶ μὴ δέδιθι. χαλεπὸν γὰρ εὐδέν. κηλεύει δὲ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐπειδὴ γὰρ φησι καλὴς τε αὐτὴς εἶ καὶ σοφὴς τὰ ἐρωτικά,

autem à tergo ipsi devolans, leniter admodum unguibus circumiectis, & ore in tiarani, quam super caput habebat, impresso, in altum sustulit puerum, perturbatum, & ceruice reflexa in ipsum intuentem. Tum igitur ego fistulam sustuli, abiecerat enim illam præ timore. At enim arbiter hic prope est, quare compellemus ipsum. Salve bubulce. Paris. Et tu certe adolescens. Quis autem ipse es, qui huc ad nos advenis, aut quas nam has adducis mulieres? Non enim eiusmodi apparent, quæ in montibus versari commodè queant, formosæ adeo cum sint. M e n. At non mulieres sunt. Iunonem vero ὁ Πάρι, & Minervam & Venerem vides. & me Mercurium videlicet, Iupiter ad te misit. Sed quid tremis, & expallescis? ne metue, nihil enim periculi hic. Iubet autem te iudicem esse pulchritudinis ipsarum. Quandoquidem enim, inquit, & formosus ipse es, & doctus rerū amatoria-

rum;

rum, cognitionem hanc tibi commendo, certaminis autem præmium scies, lecto hoc poma. **Ρ** **Λ** **Κ**. Cedo, ut videam quid sibi etiam velit, Pulchra, inquit, capiat. Quo pacto igitur, ô here Mercuri, potero ego, mortalis cum sim ipse ac rusticus, iudex esse tam inopinati spectaculi, & maioris adeo, quam pro bubulci captu. Nam huiusmodi causas disceptare, delicatorem atque urbanorum magis est. Quod autem ad me attinet, utra capella formosior altera sit, & iuvenca num alia aliam superet, fortassis ex arte dijudicare possim. Hæ vero & formosæ pariter omnes sunt, & non video, quo pacto aliquis ab una ad aliam transferendo, aspectum auellere queat. Non etiam facile abistere vult, sed cuicunque se primo applicat, ei inhaeret, & quod præsens est laudat. Inde si ad aliud transierit, etiam illud formosum videt, & immoratur, & semper ab ijs, quæ priora sunt,

ceu

τικὰ, σοὶ τὴν γνῶσιν ὀπιτρέπει. τοῦ δ' ἀγῶνος τὸν ἀθλον εἶπεν, αἰαγνοῦς τὸ μῆλον. **Π** **α** **ρ**. φέρε' ἰδὼ τί καὶ βούλεται. ἡ καλή, φησι, λαβέτω. πῶς αὖ οὐκ ὦδέποτα **Ε** **ρ** **μ** **ῆ** **δ** **υ** **ν** **η** **θ** **ε** **ἰ** **κ** **ω** ἐγὼ **Δ** **ι** **η** **τ** **ο** **ς** αὐτὸς καὶ ἀγροῖκος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι παρεδέξου θεας, καὶ μείζονος ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κείνης ἤρ' ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀσυκῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἶγος ὀποτέρᾳ ἢ καλλίωρ, καὶ δάμαλις ἄλλης δαμάλιως, τάχ' αὖ δικάσαιμε κατὰ τὴν τέχνην. οὐ γάρ τε ὁμοίως καλαί, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως αὖ τις ὑπὸ τῆς ἐτέρας ὅπῃ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν ὅψιν ὑποσπᾶσας. οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα αὖ ἀπερίσῃ τὸ πρῶτον, τοῦτου ἔρχεται, καὶ τὸ παρὲν ἐπαινεί. καὶ ἐπ' ἄλλω μεταβῇ, κακῆντο καλὸν ὅρα, καὶ παραιμένει, καὶ ὑπὸ τῆς πλεονείας

οἶον παρελαμβάνεται. καὶ ὅλως περικέχυται μοι τὸ κάλλος αὐτῆς, καὶ ὅλον περιέληφέν με. καὶ ἄγχομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Ἀργεὺς ὅλως βλέπειν δυνάμει τῷ σώματι. δοκῶ δ' αὖ μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ὑποδοῦς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτῃ μὲν εἶναι συμβέβηκε τῷ Διὶ ἀδελφὴ καὶ γυναῖκα, ταύτας δὲ θυγατέρας. πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἢ κρίσις; Ερμ. οὐκ εἶδα. πλὴν οὐχ οἶόν τι ἀναδύσθαι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευτμένον. Ἀλέ. ἐν τούτῳ Ερμῇ πῆται αὐτὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δὲ τὰς νινικηρῶν, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι πλὴν διαμαρτίαν. Ερμ. οὕτω φασὶ ποίησιν. ὦρα δέ σοι ἤδη πειράσκειν μὲν κρίσιν. Ἀλέ. πειράτόμεθα. τί γὰρ αὖ καὶ πάθει τις; ἐκείνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πόστιχα ἔξερχετο σκαπὴν αὐτὰς, ὥς ἔχου-

ceur per successionem excipitur. Et in summa, circumfusa mihi est pulchritudo ipsarum, & totum me complexa tenet. Ac doleo, quod non & ipse, quemadmodum Argus ille, toto corpore videre possum. Videor autem mihi, bene tum iudicasse, si omnibus prout hoc reddidero. Nam & rursus illud quoque accedit, quod hæc quidem Iouis soror & coniux est, illæ vero filiz. Quomodo igitur non periculosum etiam hoc pacto iudicium hoc fuerit? M E K. Nescio, nisi quod non licet detrectare Iouis imperiū. P A. Vnum igitur hoc, Mercuri, persuade ipsis, ne succenseant mihi duæ illæ reliquæ, quæcumque victæ fuerint, sed quicquid peccatum videtur, id solis oculis imputent. M E K. Ita facturas se aiunt, tempus autem iam tibi est, ut peragas iudicium. P A. Faciemus periculum. quid enim agat quispiam? Cæterum illud primum scire volo, utrum satis erit spectare ipsas, ut nunc sunt

sunt, vestitas, an vero etiam exuere sese necesse erit, ut diligentius examinari eo possint. **M E R.** Hoc tuum officium erit videre, utpote iudicis. Ac imperes ipsis licet, quomodocunque etiam voles. **P A R.** Quomodocunque etiam volo? Nudas igitur videre volo. **M E R.** Exuite, heus, vos. Tu vero inspice eas. Ego interim auertam me. **I V N.** Recte ὁ Paris. Atq; prima certe exuam me, ut noris, quod non solum lacertos habeam candidos, neq; etiam magnos & angustos oculos præ me ferendo, superbiam. Aequaliter vero sum tota, & uniformiter pulchra. **P A R.** Exue & te ὁ Venus. **M I.** Ne prius ipsam exueris, ὁ Paris, quā cessum à se deposuerit. Incantatrix enim est, ne te præstigijs circumueniat per illum. Et certe quidem oportebat, neq; etiam studiose ita exornatam hic adesse, neque tot colorib. fucatam esse, periode ac vere meretricem aliquam, sed ipsam for-

μα

ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἔξιτάσεως; **Ερ.** τοῦτο μὲν σὺν αὖτῇ τοῦ δικαστοῦ, καὶ πρὸς αὐτὴν ὅπῃ καὶ θέλῃς. **Πα.** ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. **Με.** ἀποδυτέ ὦ αὐταί, σὺ δ' ὀπίσκει. ἐγὼ δ' ἀποστροφίω. **Ηρα.** καλῶς ὦ Πάρι. καὶ πρώτη γε ἀποδύσασθαι, ὅπως μάθῃς, ὅτι μὴ μόνον ἔχω τὰς ὀλένας λευκὰς, μηδὲ τῶ βιῶπις εἶναι μέγα φρονεῖ. ὅπῃτης δέ εἰμι πάντα, καὶ ὁμοίως καλή. **Παρ.** ἀποδυθεὶ καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. **Αθ.** μὴ πρότερον αὐτῇ ἀποδύσης ὦ Πάρι, σὺν αὖτῇ τὴν κισὺν ἀπόδηται. **Φαρμακίς** γὰρ ὅτι, μὴ τε καταγαστρὴν δὲ σὺτοῖ. καὶ τοιγεὶ ἐχέω μὴ δ' οὕτω κακωπιτμένῳ σαρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ὑπερτιμμένῳ χροῖματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ὅτι-

ὀπιδεκνύειν. Παρ. εὖ λέγουσι τὸ πρὶ τοῦ κισοῦ, καὶ ὑπὸ δου. Αφροδ. τί οὐκ οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθ' ὡς πλὴν κέρει ἀφελούσα, φιλήν πλὴν κεφαλῇ ὀπιδεκνύεις, ἀλλ' ὀπιδεκνύεις τὸν λόφον, καὶ τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδρας, μή σοι ἐλέγχεται τὸ γλαυκὸν τῆς ὀμμάτων αὐτοῦ φοβεροῦ βλέποντον; Αθ. ἰδού σοι ἡ κέρει αὕτη ἀφήρηται. Αφροδ. ἰδού σοι καὶ ὁ κισός. Ηρα. ἀλλ' ὑποδυσώμεθα. Παρ. ὦ Ζεῦ τεράσις τῆς Δέας, τῆς καίλου, τῆς ἠδονῆς. ὦ αἰετὶς ἢ παρθένος; ὡς δὲ βασιλικὸν αὐτὴ καὶ σεμνὸν ὑπολάμπει, καὶ ὡς αἰετὶς ἀξίον τοῦ Διός; ὡς δὲ ὄρεα ἠδέως, καὶ γλαφυρὴν τι καὶ προσαγωγὴν ἐμειδίᾳτιν. ἀλλ' ἤδη μὲν ἄλλοι ἔχω τῆς εὐδαιμονίας. εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστῳ ὀπιδεκνύειν βούμομαι, ὡς νῦν γὰρ ἀμφότεροι εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα, πρὸς ὃ, τι καὶ ὑποβλέψω, πάντῃ
τὰς

nam nudā exhibere spectandam. P A K. Recte sane admonent illud de cestro, atq; etiam depone illum. V E N. Cur non igitur & tu Minerva galea deposita, nudum caput spectandum exhibes, sed concutis conum, & perterres iudicem. An metuisti, ne tibi obijciat & reprehendat cœruleū istud oculorum, si dempto terribili isto aspiciatur? M r. Ecce tibi galea hæc ablata. V E N. Ecce tibi & cestus hic. I v. Sed exuamur tandem. P A K. O Iupiter monstrifex, quod spectaculum? quæ pulchritudo? quæ voluptas? qualis virgo hæc? ut vero regalis illa & venerabilis effulget, adeoque vere digna Ioue. Tuetur autem suaue quiddam & iucundum, ac blandum & illecebrosū etiam aruit. Sed iam satis habeo felicitatis huius. Si videtur autem, etiam seniorum unamquamque inspicere volo, quoniam nunc certe ambiguus sum neque satis scio, ad quid etiam me referam, visu
in

in omnes partes distracto.
V E N. Ita faciamus.
P A R. Abscedite igitur
 vos duæ. Tu vero Iuno
 hic mane. **I V N.** Manco.
 Ac posteaquam me dili-
 genter inspexeris, tempus
 tibi erit & cætera iam spe-
 ctare, num pulchra victo-
 riz meæ dona proposita
 tibi. Nam si me Pari for-
 mosiorem esse iudicaue-
 ris, vniuersæ eris Asiæ do-
 minus. **P A R.** Non do-
 nis nostra hæc geruntur.
 Sed tamen abi. Agetur e-
 nim, quicquid æquum vi-
 sum erit. Tu vero accede
 Minerva. **M I N.** Adsum
 tibi. Quod si igitur me ò
 Pari, formosam esse iudi-
 cio declaraueris, haud vn-
 quam ex pugna victus
 abibis, bellatorem enim
 te, & victoriarum com-
 potem efficiam. **P A.** Ni-
 hil, Minerva, opus mihi
 est bello, & pugnis. Pax
 enim ut vides, in præsen-
 tia tenet Phrygiam ac Ly-
 diam, & ab hostibus quie-
 tum est patris imperium.
 Sed tamen confide, neque
 enim eo minus feres, tam
 etsi ob munera nequa-
 quam iudicium feram.

Sed

τὰς ὄψεις περιωπόμενος.
 Ἀφροδ. οὕτω ποιῶμιν. Παρ.
 ἀπιτε οὐὶ αἱ δύο. σὺ δὲ ὦ
 Ἥρα πρέμινε. Ἥρα. πει-
 ρήσω. καὶ παιδανί με ἀκριβῶς
 ἴδης, ὥρα σοὶ καὶ τὰλλα
 ἤδη σκοπεῖν, εἰ γὰρ σοὶ
 τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐ-
 μῆς. ἔγω γάρ με ὦ Πάρι δι-
 κάσης ἵνα καλῶ, ἀπά-
 σης ἔσθῃ τῆς Ἀσίας δεσπό-
 της. Παρ. οὐκ ὅπῃ δώροισι
 μὲν τὰ ἡμέτερα. πλὴν ἀλλ'
 ἀπιθι. περὶ ἄξιον γάρ, ἀπὲρ
 αὐτοκῆ. σὺ δὲ πρόσιθι Ἀθη-
 νᾶ. Ἀθῆ. παρέσθῃ καὶ σοὶ κατὰ
 τὰ ἔγω γάρ με ὦ Πάρι δικάσης
 καλῶ, οὐποτε ἡτῶν ἀπὲρ
 ἐκ μάχης, ἀλλ' ἀπὲρ κρατῶν.
 πολέμιστ' ἔγω γάρ, καὶ νικη-
 φόρον ἀπὲρ γάσσομαι. Παρ.
 οὐδὲν Ἀθῆνᾶ δέ μοι πολέ-
 μου καὶ μάχης. ἡβήω γάρ,
 ὥς ὁρᾷς τὰ νῦν ἑτέχει πῶ
 φρυγίαν τε, καὶ Λυδίαν, καὶ
 ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πα-
 τρός ἀρχή. Σάξῃσι δέ. οὐ
 μειονεκτῆσις γάρ, καὶ ἂν μὴ
 ὅπῃ δώροισι δικάζοιμεν.
 ἀλλ'

ἄλλ' ἐνδυθὶ ἤδη, καὶ δ' ἰθὺς
 πρὸς κέρας, ἱκανῶς γὰρ εἶδον.
 πρὸς Ἀφροδίτῃ παρῆναι
 χαίρει. Ἀφροδ. αὐτὰ σοι ἐγὼ
 πηλείην, καὶ σκόπη καθ' ἐν
 ᾧ περιβῶς, μηδὲν παρατρέ-
 χων, ἀλλ' ἐνδιατρέβων ἐκά-
 στῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλῃς
 ὦ καλὲ, καὶ τὰ δέ μου ἄκου-
 σον. ἐγὼ γὰρ πάλαι ὀρώσά
 σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν ἐποίον
 οὐκ οἶδα, εἴ τινα ἕτερον ἢ
 φρυγία τέφει, μακαρίζω
 μὲν τοὺς κάλλους, αἰτιῶμαι
 δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοῦ
 σκοπέλου, καὶ ταυτασί τας
 πέτρας, κατ' ἄστυζόν, ἀλ-
 λὰ διαφθείρειν τὰ κάλλος ἐν
 ἐρημίᾳ. τί μὲν γὰρ σὺ ἄπο-
 λούτεις; ὦρῶν; τί δ'
 αὖ ἄπὸναιτο τοῦ τοῦ κάλ-
 λους αἱ βόες; ἔωρεπε δὲ
 ἤδη σοὶ γεγαμηκέναι, μὴ
 μὲν τοὶ ἄχαιοί τινες,
 καὶ χερσίν, οἶα κατὰ
 πρὸς ἰδέω αἱ γυναῖκες,
 ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλά-
 δος, ἢ Ἀργείων, ἢ ἐκ Κο-
 ρίνθων, ἢ Λάκωναν, δια-
 πρὸς

Sed indue te tandem, &
 impone galeam, facis e-
 nim te inspexi. At nunc
 Venerem adesse tempus
 est. V. E. Ecce me ipsam
 tibi. Ac contemplare si-
 gillatim unumquodq; di-
 ligenter, nihil cursu prae-
 teruehendo, sed immoran-
 do singulis etiā membris,
 Quod si vero placet ὦ for-
 mose, etiā hæc mea dicta
 accipe. Ego enim iamdu-
 dum aspiciens te iuvenem
 adeo & formosum, & qua-
 lem nescio, an ullum ali-
 um nutriet Phrygia, bea-
 tum quidem te puto ob
 pulchritudinē, reprehen-
 do autem, quod non reli-
 ctis hisce rupibus & saxis,
 in vrbe alicubi vitam de-
 gis, sed corrumpi pulchri-
 tudinem istam sis in so-
 litudine. Quid enim tu
 frueris his montibus? Aut
 quid proficiunt pulchritu-
 dine tua ista boues? De-
 cebat autem te iam & vxo-
 rem duxisse, non tamen
 rusticam aliquam aut in-
 digentem quales per Idam
 passim mulieres sunt, sed
 ex Græcia aliquam, vel
 Argiuam vel Corinthiam
 vel Lacœnam, cuiusmo-
 di

di Helena illa est, adole-
scentula & formosa, & nul-
la parte me ipsa inferior,
& quod maximum est,
amori quoque dedita. Nam
illa, si solum etiam aspi-
cias te, satis scio relictis
omnibus, seque ipsa ceu
in dedicationem tradita,
sequetur, & cohabitabit
tecum. Protulsi autem &
tu audisti iam al quando
de ipsa. P A R. Nihil et-
iam o Venus. Nunc au-
tem lubens audiero, om-
ne quicquid est, de illa te
narrantem. V E. Est hanc
filia quidem Leda, for-
mosa illius, ad quam Ju-
piter e caelo deuolauit, in
cygnum conuersus. P A.
Qualis autem aspectu est?
V E. Candida quidem,
qualem consentaneum est
esse, e cygno progeneratam,
tenera autem, ut quae in
ouo enutrita fuerit, nuda
plerumque exercens sese,
& palestra rei dedita.
Adeo igitur magnopere
ab omnibus possum ex-
petitur, ut & bellum ip-
sius causa susceptum fue-
rit cum Theseus nondum
nubilem illam rapuisset.
Veruntamen postquam

ad

πρὸς ἡ Ελένη ὄντι, νέα καὶ
καλὴ καὶ κατ' οὐδὲν ἐ-
λάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ
μέγιστον, ἐρωτικὴ. ἐκεί-
νη γὰρ εἰ καὶ μόνον δια-
σπαύει σε, ὃ δ' ἐγὼ, πάντα
ἀπολιποῦσα, καὶ πα-
ραχρῶσα ἐαυτῷ ἐκδο-
τον, ἐτίθεται, καὶ συνη-
κῆται. πάντας δὲ καὶ σὺ
ἀκήκρας τι πρὸς αὐτῆς.
Πάρε. οὐδὲν ὦ Ἀφροδίτη.
νῦν δὲ ἠδέως αὖ ἀκού-
σαιμί σου, τὰ πάντα,
διηγούμενης. Ἀφροδ. αὖ-
τι θυγάτηρ μὲν ὄντι Λή-
δας, ἐκείνης τῆς καλῆς,
ἐφ' ᾧ ὁ Ζεὺς κατέπεσεν,
κύκνος γινόμενος. Πα. ποῖα
δέ τις ἔτι ἔστιν; Ἀφροδ. λευκὴ
μὲν, οἷον εἶκος ἐκ κύκνου
γεννημένη. ἀπαλὴ δὲ,
ὥς ἐν αὐτῇ τραφεῖσα, γυμ-
νὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαι-
στική. καὶ οὕτω δὴ τι περι-
σπούδασαι, ὥς τε καὶ πόλε-
μον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι,
τοῦ Θήσεως ἄλλων ἔτι ἀρ-
πάσαντος, οὐ μὲν, ἐλλ' ἐπι-
θήσει

ἤπιε εἰς ἀκμὴν κατέστη,
πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαι-
ῶν ὅπῃ πῶς μνηστῆραν ἀπύ-
νησαν, ἀρκεῖν δὲ Μενέ-
λαος τῶν Πελοπιδῶν γέ-
ρους. εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ,
σοὶ καταγράξομαι τὸν γά-
μον. Πά. πῶς φης, τὸν
τῆς γεγαμημένης; Ἀφροδ.
γένηται τὸ καὶ ἄριστος, ἐγὼ
δὲ οἶδα, ὥς καὶ τὰ τοιαῦ-
τα δεῖται. Πά. πῶς; ἰδέ-
λω γὰρ καὶ σὺν τοῖς εἰδέναι. Ἀ-
φροδ. σὺ μὲν ἀποδημήσεις
ὅπῃ θέαν δὴ τῆς Ἑλλάδος,
καὶ παιδὰν ἀφίκη εἰς πῶς
Λακιδάμονα, ὅψεται σε
ἡ Ἑλένη. τοῦντοῦθιν δὲ,
ἐμὸν αὖ εἴη τὸ ἔργον, ὅπως
ἐξαδέσσειτά σου, καὶ ἀκο-
λουθήσεται. Πά. τοῦτ' αὐτὸ
καὶ ἀπίστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ
ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα,
ἰδιωτῇ βαρβαρῇ καὶ ξένῃ
συνωμνησθῆναι. Ἀφροδ.
θάξῃ τούτου γὰρ ἔνικα.
παῖδα γὰρ μοι εἰσὶν δύο κα-
λὸν, ἴμερος καὶ ἔρως. τού-
τω σοὶ παραδώσω ἡγυμῆ-
νι τ'

ad florem ætatis pervenis-
set, optimi quique Achi-
uorum ad petendas illius
nuptias sese obtulerunt.
Antepositus autem reli-
quis tum Menelaus fuit,
ex genere Pelopidarum
natus. Quod si autem vo-
les, ego tibi conficiam
has nuptias. P A. Quid
narras? eius ne quæ iam
nupsit alteri? V A. Iuue-
nis adhuc es, & rusticus.
Ego vero novi, quo pacto
taliam perficere conveniat.
P A. Quomodo? cupio e-
nim & ipse scire. V A. Tu
quidem proficisceris ad
perlustrandam Græciam,
atque ubi Lacedæmo-
na perveneris, videbit te
Helena. Post illa vero, me-
um iam opus erit, effice-
re, quo illa amore tui ca-
piatur, teq; sedetetur. P A.
Hoc ipsum etiam incredi-
bile mihi videtur, ut illa
relicto coniuge, cum ho-
mine barbaro atq; hospi-
te e patria navigare, in a-
nimum inducat. V. Bono
animo esto. Nam huius
certe rei gratia, liberos
duos habeo pulchros, A-
mabilitatē & Cupidinem
videlicet, quos tibi tra-
dam,

dam, qui tibi duces itin-
ris futuri sint. Ac Cupi-
do quidam, totus subin-
grediens illam vi coget a-
mare mulierem. Amabi-
litas autem tibi ipsi cir-
cumfusa id quod ipsa est,
desideratumque reddet &
amabilem. Deinde au-
tem & ego vna præsens,
rogabo Gratas, quo & il-
læ comites se præbeant,
atque ita omnes ipsam ad
hoc quod volumus, im-
pellemus. Π α κ. Quo-
modo fortassis hoc proce-
det, incertum adhuc Ve-
nus est. Veruntamen a-
mo iam Helenam, & ne-
scio quo pacto etiam vi-
dere ipsam mihi videor, &
nauigo recta versus Græ-
ciam, & in Sparta peregre
absum, & redeo vna cum
uxore, & doleo quod
non omnia hæc iam nunc
facio. V κ. Ne prius ama-
ueris Pari, quam pronu-
bam me & sponsæ concili-
atricem, iudicio hoc re-
muneratus fueris. Decet
enim & me victoriæ com-
porem factam adesse vo-
bis, & celebritatē perage-
re nuptiarum pariter &
victoriæ. Omnia enim li-
cet

με τῆς ὁδοῦ γενησοιμῶ. καὶ
ὁ μὲν ἔρως, ὅπως παρελ-
θὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει
τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. ὁ δ' ἰ-
μερος αὐτῇ σοι περιγυθῶς,
τοῦθ' ὅπερ ὅσιν, ἰμερτὶν τι
θάσει καὶ ἐράσθων. καὶ
αὐτὴ δὲ συμπροΐστα, δι-
ήσεται καὶ τῷ γυρίτῳ
ἀκολουθεῖν, ἀπαντὶς αὐ-
τὴν ἀναπείσομεν. Πά. ὅ-
πως μὲν ταῦτα γένηται,
ἄδηλον ὧς Ἀφροδίτη, πλὴν
ἐρῶ γε ἦδη τῆς Ελένης. καὶ
εὖκ' εἴδ' ὅπως καὶ ἐρᾶν
αὐτὴν ἔμμαι. καὶ πλεον
εὐθὺ τῆς Γαλατίας, καὶ τῇ
Σπάρτῃ ὁπποτέρῳ, καὶ ἐπά-
ναιμι ἔχων τὴν γυναῖκα.
καὶ ἀχθεσμαι, ὅτι μὴ πάν-
τα ταῦτα ἔδη ποιῶ Ἀφροδ.
μὴ σφόντερον ἐραδῆς ὧς Πά-
ρι, ὥστ' ἐμὲ τὴν προσηνέ-
στιαν καὶ νυμφαγωγὴν, ἀ-
μείψασθαι τῇ κρείττει. σφέπει
γὰρ καὶ μὲν νυμφόφρον ἡμῶν
συμπροΐναι, καὶ ἐορτά-
ζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους
καὶ μὰ ὀπνίικα. πάντα γὰρ
ἐνίστ

περὶ σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ
 ἄλλως, ἢ γάμον, τοῦτα τοῦ
 μῆλου πρίασθαι. Πά. δίδοι-
 κα, μή μου ἀμελήσεις μὲν ἢ
 κρείσσιν. Αφροδ. βούλει οὖν,
 ἐπομότομαι; Πά. μηδα-
 μῶς, ἀλλ' ὑπόχου πάλιν.
 Αφροδ. ὑποχνεῖμαι δὴ σοι
 τῷ Ελένῳ παραδώσιν γυ-
 ναῖκα, καὶ ἀκολουθήσιν γι-
 νῆσιν αὐτῷ, καὶ ἀφίξιός παρ'
 ὑμᾶς εἰς τῷ Λιον, καὶ αὐτὴ
 παρέτομαι, καὶ συμπράξω
 μὰ πάντα. Πά. καὶ ἢ ἔρωτα
 καὶ ἢ ἡμερον καὶ τὰς χάριτας
 ἄξεις; Αφροδ. θάξῃ. καὶ ἢ
 πόθον, καὶ ἢ ὑμῶναιον πρὸς τὰ
 τοῖς παραλήψομαι. Πά. ἔκ-
 ου ὅτι τούτοις δίδωμι τὸ
 μῆλον, ὅπως ἐτοῖς λάμβανε.

Αριώδης καὶ Ερμῆς.

Ἦκουσας ὦ Ερμῆ, οἷα ἡ-
 πέλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὥς ὕ-
 περοπικᾶ καὶ ἀπίθανα; ὣν
 ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ
 τοῦ οὐρανοῦ σείραν καθήσω,
 ὑμεῖς δ' οὖν ὑποκρινεσθὲντες,
 κατασπῆν βιάζειδέ με. μά-
 τιν

cet tibi hæc, & amorem
 & formam, & nuptias po-
 mo isto mercari. P A K.
 At metuo, ne me post la-
 tum iudicium negligas &
 contempnas. V. Vis igitur,
 ut iurem tibi? P. Nequa-
 quam, sed tantum promit-
 te denuo. V E. Promitto
 igitur, Helenam traditu-
 ram me esse uxorem tibi,
 & futuram comitem pro-
 ficiscenti ad ipsam, deinde
 & Ilium venturam esse ad
 vos, & ipsa adero, & ad-
 iuvabo omnia. P A. Etiam
 Cupidinem & Amabilita-
 tem & Gratias tecum ad-
 ducet? V E. Bonum ani-
 mum habe, quia & desi-
 derium & Hymenæum
 præterea comites assumā.
 P A K. Ob hæc igitur do-
 tibi pomū, ob hæc accipe.

Martis & Mercu- rij.

Audistin' Mercuri, cu-
 iusmodi nobis minatus
 sit Iupiter, quam luper-
 ba, quamque dictu ab-
 surda? Ego, inquit, si
 volucro catenam ex æ-
 there demittam, unde si
 vos suspensi me vi detra-
 here

here conemini, iusseritis operam, nunquam enim me deorsum trahetis. Contra ego vos, si velim, in altum attrahere, non vos modo, verum etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublimem sustulero. Ad hæc alia permulta, quæ tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ita præstantiorem eum esse viribusque superiorem, haudquaquam negaverim. verum unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum ne pondere quidem vincere queamus, etiam si terram ac mare nobis adiunximus, id neutiquam crediderim. *M. a.* Bona verba *Mars.* Neque enim sat tutum est ista loqui, ne quid forte mali nobis conciliemus petulantia. *M. a.* Putas vero me apud quemlibet hæc dicturum? imo apud te solum id audeo, quem linguae continentis esse sciebam. Sed quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum quum hæc minitantem audirem haud

que-

πω συνήτετε. εὐ γὰρ δὴ καθιλύσετε. ὁ δὲ ἐγὼ διλήσασμι ἀνιγύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ πῶ γῆν ἅμα καὶ πῶ θάλασσαν συναρτήσας μιτιωριῶ. καὶ τᾶλλα, ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ ἐν ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰχυρότερός ὅτι, οὐκ αὖ ἀρνηθεῖμυ. ὁμοῦ δὲ τῶ τοσούτων ὑπερφέρειν, ὥς μὴ καταβάρησειν αὐτὸν, καὶ πῶ γῆν καὶ πῶ θάλασσαν προστάδουμεν. οὐκ αὖ περδείμυ. *Ερμ.* εὐφήμεῖ ὧ ἄρις. εὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ὑπελαΐσωμιν τῆς φλυαρίας. *Αρης.* οἶει γὰρ με πρὸς πάντας αὖ τοῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σε, ὃν ἐχρημάζειν ἠπιστάμευ. ὁ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι, ἀκούοντι μιταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ αὖ δυνάμειω σιωπῆται πρὸς σε.

1. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, ἐπιβούλευσαν ξυνοῆσαι αὐτὸν λαόντας, ὥς παντῶος βῦθι διῶς καὶ αὐτὰ, πρὸς ἕντας. καὶ εἰ μὴ γιῇ Θέτις κατελήσασα ἐκάλεισιν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρειων ἐκατύγχερα ὄντα. καὶν ἐδέδετο αὐτῷ κεραιῶν καὶ βροντῇ. ταῦτα λεγίζοντο, ἐπῆει μοι γιγῶν ὅτι τῇ καλλιζήμεστον σούτος. Ερμ. σιώπα, εὐφήμει. οὐ γὰρ ἀτφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

Πανὸς καὶ Ερμῆ
Παν.

Χαῖρε ὦ πάτερ Ερμῆ.
Ερμ. νῆ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; Παν. οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ερμῆς ὦ τυγχάνεις; Ερμ. καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ; Παν. μοιγί-

queam apud te reticere. Etenim memineram, quū non ita multo ante Neptunus, Iuno ac Pallas, mota aduersus eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula conijcere, quantopere formidaret, vique in omnem speciem sese venerit, idque cum tres duntaxat essent dij. quod ni Thetis misericordia comota, Briareum centimanum illi auxilio accersiuisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitruo victus erat. Hæc reputanti mihi ridere libebat eius magniloquentiam iactantiamque. Μ ε κ. Tace, bona verba neque enim tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Panis & Mercurij.

Salve ὁ pater Mercuri. Μ ε κ. Salve utique & tu. Sed quomodo ego pater tuus sum? Π α. An non Cyllenius ille Mercurius es tu? Μ ε κ. Atque admodū. Quo pacto igitur meus filius es? Π.

Β 4

Adul-

Adulterinus sum, ex amo-
re tibi natus. M E N. Per
Iouem hirci fortasse cu-
iusdam, qui capram per
adulteriū cognouit. Nam
meus quō fueris, qui &
cornua habes, & nasum
talem, & barbam hirtam,
& pedes bifidos, hircinos-
que, præterea & caudam
supernatibus? P A. Que-
cunque in me conuician-
do dicis, ijs tuum ipsius
filium, pater, probrosum
ac turpem declaras, imo
potius te ipsum qui eius-
modi generas & tales li-
beros procreas. Ego vero
extra culpam sum. M E.
Quam autem etiam ma-
trem tuam ais esse? Num
ignorans alicubi cum ca-
pra adulterium exercui
ego? P A. Non cum ca-
pra, sed tibi ipse in memo-
riam reuoca, num in Ar-
cadia quandoq; puellam
liberam per vim stupraris.
Quid mordendo digitum,
queris ac diu dubitas? I-
cari filiā dico Penelopen.
M E. Quid igitur illi acci-
dit, quod pro me hirci si-
milem te reperit? P A.
Dicam tibi, quæ ex illa
ipsa audiui. Quando enim

me

μοιγίδιός εἰμι, ὅς ἐρωτὸς
σοι ἡρόμενος. Ερ. νὴ Δία
τράγου ἴσως τινὲς μοιχεύ-
σαντος αἴγα. ἑμὸς γὰρ
πῶς κέρατα ἔχων, καὶ
ζῆνα τοιαύτην, καὶ πώ-
γωνά λάσιον, σκέλη
διχνηλὰ καὶ τραγικὰ, καὶ
οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;
Πάν. ὅσα αὖ ἀποσκώψῃς
εἰς ἐμὲ, τὸν σιαυτοῦ ἦν
ὃ πάτερ ἐπονείδισον ἀπο-
φαίνεις, μᾶλλον δὲ σιαυ-
τὸν, ὅς τοιαῦτα ἡγνῆς,
καὶ παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ
ἀναίτιος. Ερμ. τίνα δὲ
καὶ φῆς σου μητέρα; ἦπον
ἔλαθον, αἴγα μοιχεύσας
ἔγαγε. Πάν. ἴα αἴγα ἐμοί-
χεύσας, ἀλλ' ἀπέμνησεν σι-
αυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ
παῖδά ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί
δακὼν τὸν δάκτυλον ζῆλεις,
καὶ ὅππολὺ ἀπορεῖς; πλὴν
Ἰκαρίου λέγω Πρωτοπέην.
Ερ. εἴτα τί παθούσα ἐκείνη
αὐτ' ἐμοῦ τράγω σὶ ὅμοιον
ἔτιχεν; Πάν. αὐτὴς ἐκεί-
νης λόγον σοι ἐρῶ. ὅτι γὰρ
μα

καὶ Ἰξίππιν δὴ τὴν Ἀρ-
 καδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν
 σου, ἔφ' ἐγὼ εἰμι Πηνελ-
 οπή ἢ Ἀσπετιάτις, τὸν
 πατέρα δὲ γινώσκεις θεὸν
 ἔχον Ἑρμῆν τὸν Μαίαν καὶ
 Διὸς. Ὁ δὲ κτερασφίγγει
 καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυ-
 πήτω σε. ὅποτε γὰρ μοι
 θυμῷ ὁ πατήρ ὁ σὸς, τρα-
 γῶν ἑαυτὸν ἀπέεικασιν, ὥς
 λάθῃσι. καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος
 ἀπέβης τῷ τραγῶ. Ἑρμ.
 νὴ Διὰ μέμνησαι ποιήσας
 τι τοιοῦτο. ἐγὼ οὖν ὁ δὴ
 κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι
 ἀχλὺς αὐτὸς ὢν, σὸς πα-
 τὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλω-
 τα ὀφλήσω παρὰ πάντων
 ὅτι τῇ εὐπαιδίᾳ. Παν. καὶ
 μὴ οὐ καταγινώσκεις ὦ
 πάτερ. μουσικός τε γὰρ εἰ-
 μι, καὶ συνείζω πάντων κα-
 πυρῶν. καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν
 ἐμὸν ἄνθρωπον ποιεῖν δύναται,
 ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ διασώ-
 πτωσι ποίηκέ με, καὶ ἡγοῦ-
 μαί αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ
 ποιήματα δὲ, εἰ θεάσαιο μόνον
 ὅτι

me in Arcadiam ablega-
 bat, O puer, inquit, Ma-
 ter quidem tua ego sum,
 Penelope, ex Sparta nata.
 Ceterum patrem noris
 habere te deum, Mercu-
 rium illum Maïæ ac Iovis
 filium, Quod si igitur cor-
 nutus ipse es, ac pedes
 hircinos habes, ne id æ-
 gre feras. Quando enim
 mecum rem habebat pa-
 ter tuus, hircus seipsum
 assimilauerat, quo facilius
 lateret, & ob id similis
 hircu tu quoque evasisti.
 Me. Per Iovem, memini
 me tale quiddam facere.
 Ego igitur formosus ille,
 qui ob formam ac pul-
 chritudinem animum ela-
 tum præ me fero, qui ad-
 huc imberbis ipse sum pa-
 ter tuus vocabor? & ab
 omnibus risu accipiar ob
 præclaram liberorum pro-
 creationem. Pa. At vero
 dedecori tibi pater non
 sum. Nam & Musicus
 sum & fistula cano, admo-
 dum pleno spiritu. Et
 Bacchus ille nihil absque
 me facere quicquid potest,
 sed & socium & consulta-
 torē fecit me, & ducō ipsi
 chorū. Iam & ouilia mea

si videas, quod per Tegeam & per Parthenium habeo, admodum delectaret te. Impero autem & Arcadiæ toti. Nuper vero etiam Atheniensibus auxilium ferens, ita præciare rem gessi in Marathonē, ut ceu donum militare quoddam retulerim, antrum illud, quod ἐλπίδαρκεε. Quod si igitur Athenas veneris, cognosces quantum ibi sit nomen Panos. Μ. κ. At hic mihi duxisti ne vxorem iam? Hoc enim opinor, diducant te. Π. Α. Nequaquam pater, amator enim sum, & non cū vna aliqua rem habere contentus forem. Μ. κ. Capras videlicet conciscendis. Π. Α. Tu quidem irrides me, at ego tamen & cum Echone, & cum Pny rem habeo, & præterea & cum omnibus Bacchi Μανιάδibus, atque admodum studiose ab illis observor. Μ. κ. Scis igitur quid te gratificari mihi, fili, omnium velim? Π. Α. Impera pater, nos autem videbimus, hæc uti fiant. Μ. κ. Et accedas ad me,

&

ἰπόσα πρὶ Τέγαν καὶ αὐτὸ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡδύστη. ἀρχῶ δὲ καὶ τῆς Ἀρκადίας ἀπάτης. πρῶτον δὲ καὶ ἀθηναίοις συμμαχῆτας, οὕτως ἡρίσεντα, ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστίον ἡρέθη μοι. τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει ἀπήλαμον. ὡς γοῶν ἐς ἀθήνας ἔλθης, εἴπῃ ὅσον ἐκείνῳ Πανὸς ὄνομα. Εἰμ. εἰπέ δέ μοι, γυγάμηκας ὦ πᾶν ἡδὺ; τοῦτο γὰρ εἶμαι, καλοῦσί σε. Παν. εὐδαμῶς ὦ πάτερ. ἐρωτικὸς γὰρ εἰμι, καὶ οὐκ αὖ ἀγαπήσασμι συνῶν μίαν. Εἰμ. ταῖς οὐδ' αἰξὶ δηλαδὴ ὀπιζαίνεις. Παν. σὺ μὲν σκώπτεις. ἐγὼ δὲ τῇτι Ηχῶν καὶ τῇ Πίτυϊ σῶομαι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μανιάσι. καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. Εἰμ. οἶδα οὐδ' ὅ, τι χαρίτη ὦ τέκνον τὰ σφῶτα αἰτοῦμί μου. Παν. πρὸς αἴῃ ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἰδῶμεν ταῦτα. Εἰμ. καὶ πρόσιδί μοι,

καὶ

καὶ φιλονοφρονοῦ, πατέρα ὅ-
δεα, μὴ καλέσῃς με, ἀκού-
οντός γε τινός.

& prehenses licet, pa-
trem autem vide ne me
appellaueris quoquam au-
diente.

Ἀπόλλωνι καὶ
Διονύσου.

Apollinis & Bac-
chi.

Τί ἄν λέγοιμεν ὁμομη-
τρῆους ὦ Διόνυσσε ἀδελφοὺς
εἶναι, Ἔρωτα καὶ Ἑρμαφρόδι-
τον καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους
ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ
ὄπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ
πάγκαλος καὶ τῶξότης, καὶ
δυνάμιν οὐ μικρὰν περιβε-
βλημένος, ἀπάντων ἄρχων.
ὁ δὲ Σῆλυς, καὶ ἰμῖανδρος,
καὶ ἀμφίβελος πλὴν ὄψιν.
οὐκ αὖ διακρίναις, ἥτ' ἔφη-
βός ὅστις, ἔστι καὶ παρθένος.
ὁ δὲ καὶ πέρα τῶ εὐπριποῦς
ἀνδρικός ὁ Πρίαπος. Δὲ
μηδὲν δοῦμάτης ὦ Ἀπολ-
λον. οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία
τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες,
διάφοροι γεγεννημένοι ἵπου
γε καὶ ὁμοπάτρειοι πολλὰκις
ἐν μιᾷ γαστρὶ, ὅτε ἄρτιον,
ἡ δὲ Σήληα, ὅσπερ ὑμεῖς, γί-
νεται. Ἀπο. ναὶ ἀλλ' ἡμεῖς
οἱ.

Quid igitur dicendum
ne est, Bacche. fratres es-
se Cupidinem, Hermaphro-
ditem & Priapum? adeo
dissimiles forma &
studijs cū sint? Nam hic
quidem formosus omni-
no & iaculator est, & po-
testate non parua compa-
rata sibi, omnibus impe-
rat. Ille autem mulerosus
ac semivir, ambigua quo-
que faciem præ se ferens,
ut non facile dignoscas,
adolescens ne sit, an vir-
go. Hic vero & supra mo-
dum virilis est Priapus vi-
delicet. B A. Ne mireris
Apollo, non enim ipsa
Venus in causa est, sed pa-
tres, qui diuersi fuerunt.
Quandoquidem & ij qui
eodem patre, eademque
matre nascuntur, sexpen-
mero alius vir, alius foemi-
na, quemadmodū & vos,
nascuntur. A P O. Ita sa-
ne est ut dicis, sed nos ta-
men

men similes sumus, & circa eadem studia versamur, Sagittarij enim ambo sumus. B A C. Quantum quidem ad arcum & sagittas attinet, eadem ambo exercesis, Apollo. Illa vero similia nequaquam sunt, quod Diana quidem hospites mactat apud Scythas, tu autem varicinariis, & medicariis ægrotantibus. A P O. At tu putas sororem delectari Scythiis? quæ quidem etiam adornavit, si quis Græcus aliquando in Tauricam aduenerit, ut cum eo inde enauiget, iam olim perolæ mactationes illas. B A C. Recte sane illa. Sed hic Priapus, ridiculum enim quiddam narrabo tibi, quod cum Lampfaci nuper essem mihi accidit. Ego quidem urbe accesseram, ille autem me recepit, hospitio apud se præbito. Posteaquam igitur quieti nos dedimus, in conuiuio affatim madefacti, circa mediam prope noctem exurgens generosus ille: sed pudet dicere. A P O. Sollicitauit ne te? B A C. Huius-

ὅμοιοί ἐσμεν, καὶ τὰ αὐτὰ ὅπτηδυνόµην. τοξόται γὰρ ἄμφω. Διών. Μέχρι μὲν τόξου, τὰ αὐτὰ ὦ Ἀπολλόν, ἐκείνα δὲ οὐχ ὅμοια. ὅτι ἡ μὲν Ἀρτεμις ξυνοκτινέει ἐν Σκίδαι, σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τὸν κάμνοντας. Ἀπολλ. οἷα γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύδαις; ἦγε καὶ παρισκύουσαι, ὡς τις ἑλλίω ἀφίκηται ποτε εἰς τὴν ταυρικὴν, σωικπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσαπομῆν τὰς σφαγὰς. Διό. εὐγε ἐκείνη ποιεῖσα. ὁ μὲν γὰρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γὰρ τι σοι διηγέσομαι, φράσω ἐν Λαμφάκῳ ἡδυμένος. ἐγὼ μὲν παρέειν τὴν πόλιν. ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίτας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνιπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποτίῳ ἱκανῶς ὑποβιβέγγυμοι. κατ' αὐτὰς πενμέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ ἡοναῖος, αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. Ἀπο. ἐπείρασιν; Διό. τοιοῦ-

τοῦτον ὤσα. Απολ. σὺ δὲ
τί πρὸς ταῦτα ; Διό. τί γὰρ
παῖλο, ἢ ἐγέλασα ; Απο. εὐ-
γε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μὴ δὲ
ἀγρίως. συγγνωστὸς γάρ, εἰ
καλὸν σε οὕτως ὄντα ἐπεί-
ρα. Διό. τούτου μὲν οὐκ
ἐνίκηα καὶ ὅπῃ σὺ αἶ, ὃ Α-
πολλὸν ἀγάγοι πρὸς πῦρα.
καλὸς γάρ σὺ, καὶ κομῆτες,
ὥς καὶ γήρυστα αἶ σοι τὴν
Πρίαπον ἐπιχειρῶσαι. Απο.
ἀλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γὰρ ὃ
Διόνυσος. ἔγω γὰρ μετὰ τῆς
κόρης καὶ τῆς.

iussimodi quippiam est. A.
Quid tu autem porro ad
hæc ? B A C. Quid enim
aliud, quam nisi. A. Re-
cte sane, quod neq; acer-
be, neque rustice quic-
quam. Venia enim dignus
est, si te formosum adeo
solicitavit. B A C. Huius
igitur gratia, etiam te, A-
pollo, sollicitatum merito
venerit, Formosus enim
& tu, & præterea coma-
tus, ut vel sobrius Priapus
ille aggredi te queat. A P.
Sed non aggredierur Bac-
che, me facile. Nam præ-
ter comam etiam arcum
gero.

Ερμῆ καὶ Μαίας.

Mercurij & Maiæ.

Εἰσι γὰρ τίς ὃ μῦτις ἐν
οὐρανῷ Διὸς ἀδελφιώτερος
ἐμεῖς ; Μαῖ. μὴ λέγει ὃ
Ερμῆ τοιοῦτον μηδέν. Ερμ.
τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα
πράγματα ἔχον μόνος κάμ-
νον, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑ-
πηρεσίας διασπώμενος ; ἔω-
διν μὲν γὰρ ὄξανα πάντα,
σαίρην τὸ συμπότιον δεῖ,
καὶ διατρώσαντα πρὸς ἑμ-

Est vero, mater, deus
quisquam in cœlo me
miserior ? M A. Caue
ne quid istiusmodi dixe-
ris Mercuri. M B. Quid
non dicam ? qui quidem
tantum negotiorum so-
lus sustineam, quibus de-
lassor, in multa ministe-
ria distractus. Nam ma-
ne protinus surgendum
est mihi, statimque ver-
rendum cœnaculum ubi
dij comitant. Tum ubi
curant

curiam in qua consultant, undique strauero, ac singula ita, ut oportet, composuero, Ioui necessum est assistere, ac perferendis illius mandatis toto die sursum ac deorsum curitare, & redeuntem insuper, puluerulentum ambrosiā proponere. Porro priusquam nouitius iste pocillator aduenisset, ego nectar etiam ministra-
bam. Quodque est omnium indignissimum, soli omnium ac noctu quidem agere quietem licet, Verum id quoque temporis necesse habeo defunctorum animas ad Plutonium deducere, manumque gregi me ducem præbere, tum autem & tribunalibus assistere. Neque enim mihi sufficiebant scilicet diurna negotia, dum versor in palaestris, dum in concionibus præconis vices ago, dum oratores intruo, ni hæc quoque prouincia accedat, ut simul etiam umbrarum res disponam. Atqui Ledæ filij alternis inter ipsos vicibus apud superos atque inferos agitant. Mihi

κλησίαν, ἵτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παριστάει τῷ Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγχιλίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμιερῶς· μουῦτα καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κικονιζόμενον, Σαρατιζέσθαι τὴν ἀμβροσίαν. ὅρην δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχριον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνης τῆς ἄλλων, ἀλλὰ δεῖμι καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγῆν, καὶ νικηρόπομπον εἶναι, καὶ παριστάειν τῷ δικαστηρίῳ. οὐ γὰρ ἱκανὰ μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, παλαιῶν εἶναι, καὶ τὰς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ἑταίρους ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμεριτμένον. καὶ τοὶ τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτιρος ἐς οὐρανῶν καὶ ἐν ἔδρῳ εἰσὶν. ἐμοὶ δὲ,

καθ' ἐκάστην ἡμέραν καὶ
 πάντα κακείνα ποιεῖν αἰαγ
 αἶον. ὃ μὲν Ἀλκμήωνος καὶ Σε-
 μέλης υἱὸς ἐκ γυναικῶν δυ-
 τῶν γινόμενοι, εὐνχοῦν-
 τ' ἐφ' ὅντις, ὃ δὲ Μαΐας τῆς
 Ἀτλαντοῦ διακονοῦμαι αὐ-
 τοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκοντά
 με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς
 Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ᾧ
 ἐπομφέ με ὀψόμενον ὃ, τι
 ὁράτῃ ἢ παῖς, μὴ δὲ ἀνα-
 γινύσαντα, πέπομφιν αὐ-
 τοῖς ἐς τὸ Ἀργεὺς ὅπτε κίψι-
 μόν τ' Δανάω, εἴτ' ἐκεί-
 νην, ἐς Βοιωτίαν φησὶν ἐλ-
 θῶν, ἐν παρόδῳ πῶς Ἀντί-
 ὅω ἴδε, καὶ ὅλως, ἀπηγό-
 ρευκα ἡδὲ καὶ γού μοι δωα-
 τὸν ἰὼ, ἡδὲ αὖ ἡξίως α
 ὡς ἀφ' αὐτοῦ, ὥστε ἐν γῇ κα-
 εῶς δουλεύοντες. Μαῖ. ἔα
 πάντα ὅ τέκνον. καὶ γὰρ
 πάντα ἐπ' ἡμετέριον πᾶσι παῖ-
 σιν ἔστιν ὄντα. καὶ νῦν ὥστε
 πέπομφης, σόβει ἐς Ἀργεὺς,
 ἦτα ἐς πῶς Βοιωτίαν, μὴ καὶ
 ἑλκυστὸς βραδυῶν λάβοις.
 Ἰξύχοι γὰρ οἱ ἐξόντις.

E N A-

hi necesse est quotidie tū
 hoc tum illud pariter a-
 gere, deinde duo illi, Alc-
 menæ ac Semele miseris
 progeneri mulieribus. o-
 ciosi in convivijs accum-
 bunt, at ego Maia Atlan-
 tide progeneris illis mini-
 stro scilicet. Qui nunc
 quum recens Sidone à
 Cadmi filia reuersus es-
 sem, nam ad hanc me le-
 garat, visum quid ageret
 puella, neque respirantem
 legauit rursum in Argos
 inuisurum Danaem. Rur-
 sum inde in Bœotiam
 profectus, inquit, obiter
 Antiopam visito, adeo
 ut plane iam pariturum
 me negarim. Quod si mi-
 hi licuisset, lubens profec-
 to fecissem, id quod so-
 lent ij, qui in terris duram
 seruiunt seruitutem. Ma.
 Missa fac ista gnate, de-
 cer enim per omnia mo-
 rem gerere patri, quum
 sis iuuentis, ac nunc quo
 iussus es, Argos conten-
 de, deinde in Bœotiam,
 ne si cessaris, fuerisque
 lentior, plagas etiam au-
 feras. Nam iracundi sunt
 qui amant.

D O-

Doridis & Gala-
teæ.

Formosum amantem
Galatea, nempe Siculum
istum pastorem aiunt a-
more tui deperire. G A T.
Ne ride Doris, nam qualis
qualis est, Nept. patre p-
gnatus est. D. Quid tum
postea, si vel Ioue ipso sit
progenitus, cum usque
adeo agrestis atq; hispidus
appareat, quodq; est om-
nium deformissimum, v-
noculus. An vero credis
genus illi quicquam pro-
futurum ad formam? G.
Ne isthuc quidem ipsum,
quod hispidus est atq; a-
grestis, ut tu vocas, illum
deformat, quin virile ma-
gis est. Porro oculus de-
cet etiam frontem, quo
quidem nihilo segnius cer-
nit, quam si duo forent.
D O. Videris Galatea non
amantem habere Poly-
phemum, sed illum potius
adamare, sic eū prædicas.
G. Equidē haud adamo,
sed tamen insignem istam
vestram insultandi op-
pro-

Δωρίδ' & καὶ Γαλα-
τείας.

Καλὸν ἐρασίῳ ὦ Γαλά-
τεια φασὶ τὸν σικελὸν τοῦ-
τον ποιμένα ὀπιμιλῶναι
σοι. Γα. μὴ σκῶπῃς Δωρί,
Ποσειδῶνος γὰρ υἱὸς ὅστις, ὁ-
πιος αὖ ἤ. Δω. τί οὐκ εἰ καὶ
τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ἂν,
ἄρσιος εὖτω καὶ λάσιος ἐφαί-
νετο, καὶ τὸ πάντων ἀμορ-
φώτατον, μονόφθαλμος.
οἶει τὸ γένος ὀνηται αὖ τι σὺ-
τὸν πρὸς τιμὴν μεταβῶ; Γα.
οὐδὲ τὸ λάσιον σὺτ'ε, καὶ ὥς
φῆς ἄρσιον, ἀμορφὸν ὅστις.
ἀνδρῶδες γάρ. ὅ, τε ὀφθαλ-
μὸς ὀπιμύκει τὴν μετώπῳ,
εὐδὲν ἐνδιδέσκειν ὀφθῶν, ἢ εἰ
Γαλάτεια οὐκ ἐρασίῳ, ἀλλ'
ἐρώμενον ἔχειν τὸν πολύφθ-
μον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν. Γα.
οὐκ ἐρώμενον, ἀλλὰ τὸ πα-
νυγιδισικὸν τοῦτο οὐ φέ-
ρῃ

ὑμῶν. καὶ μοι δοκεῖτε
 ἀπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν. ὅτι
 ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς
 σκοπίας παύσουςας ἡμᾶς
 ἰδὼν ὅτι τῆς ἡίδνους, ἐν τοῖς
 ἄρβοροις τῆς Αἰτνῆς, καὶ
 μεταξὺ τοῦ ἔρους καὶ τῆς
 θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομα-
 κρύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ
 προσέβλεψεν, ἐγὼ δ' ὕψι ἀ-
 πασῶν ἢ καλλίστην ἔδοξα,
 ἣ καὶ μόνη ἐμοὶ ἐπέσχε τὸν
 ὀφθαλμόν, ταῦτα ὑμᾶς ἀ-
 νιῶ· δῆγμα γὰρ ὡς ἀμείνων
 εἰμι, καὶ ἀξίεραστος. ὑμεῖς
 δὲ παρώφθητι. Δν. εἰ ποι-
 μῆνι καὶ ἐνδεῖ καλὴ τιμὴ
 ὄψιν ἔδοξας, ὀπίφθορος οἶε
 γεγονέναι; καὶ τοι τί ἄλ-
 λοῦ σοὶ αἰνέσαι εἶχιν,
 ἢ τὸ λευκὸν μένον. ἢ τοῦ-
 το οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ὅτι
 τυρῶ καὶ χέλακτι. πάντα
 οὐ τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖ-
 ται καλὰ. ἐπεὶ τὰ γε ἄλ-
 λα, ὅπότε αὐτὴ ἐθελήσῃς μα-
 ζεῖν ὥς τυγχάνεις οὕτω
 τιμὴ ὄψιν, ἀπὸ πέτρης τινὸς,
 εἰ ποτε γαλήνη εἴη, ὅτι-
 κύματα

probrandiq; petulantiam
 ferre non queo. ac mihi
 nimirum invidentia qua-
 dam isthuc facere videmi-
 ni, propterea quod ille
 quum forte aliquando gre-
 gem pasceret iuum, nosq;
 littorali specula in litore
 ludentes cerneret in pro-
 minentibus Aetnæ pedi-
 bus qua videlicet inter
 montem & mare litus se-
 se in longum porrigit, vos
 ne aspexerit quidem, ac
 ego omnium vos visa sim
 formosissima, eoque in v-
 nam me coniecit ocu-
 lum. Ea res vos male ha-
 bet, nam argumentū est,
 me forma præstantiorem
 esse ac digniorem quæ a-
 mer, vos contra fastiditas
 esse. D ο κ. An istud tibi
 putas invidendum videri
 si primum pastori, deinde
 lusco formosa visa sis?
 quanquam quid aliud ille
 potuit in te præbere præter
 candorem? Is illi placet,
 opinor, quod caseo & lacti
 afflucuerit, proinde quic-
 quid his sit simile, id proti-
 nus pulcrum iudicat. Ali-
 oqui ubi libebit scire, qua
 sis facie, de scopulo quo-
 riam, si quando serenitas
 esset,

despectans in aquā, temet
ipsam contemplare, vide-
bis aliud nihil nisi perpe-
tuum candorem. verum
is quidem non probatur
nisi rubor admixtus illi
decus illi iunxerit. **ΓΑΛ.**
Atqui ego illa immodice
candida, tamen eiusmodi
habeo amantem quum
interim ē vobis nulla sit,
quam vel pastor vel nau-
ta, vel portitor aliquis mi-
retur, ceterum Polyphē-
mus (ut alia ne dicam) et-
iam canendi peritus est.
ΔΟΡ. Tace ō Galatea,
audiuimus illum canen-
tem, quum nuper pruri-
ret in te, sed ō sancta Ve-
nus asinum rudere dixis-
ses. Nam lyrae corpus si-
milimum erat ceruino ca-
piti ossib. renudato, tum
cornua perinde quasi cu-
biti prominebant, ijs iun-
ctis, inductisque fidibus,
quas ne Collope quidem
circum torquebat, agre-
ste quiddam & absolum
cantillabat, quum aliud
internum ipse voce caneret,
aliud lyra succineret, ita
ut temperare nobis ne-
quiverimus, quin ridere-
mus amatoriam illam can-
tionem

κύψατα ἐς τὸ ὕδαρ, ἰδὲ
σίουτάω, οὐδὲν ἄλλο ἢ
χρῖαν λευκῶ ἀκρίβως. οὐκ
ἐπαινῖται δὲ τοῦτο, ὡ μὲν
ὁππότερ' αὐτὴ καὶ τὸ ἐρύθνη-
μα. **Γαλ.** καὶ μὲν ἐγὼ μὲν
ἢ ἀκράτως λευκῶ, ὅμως
ἐρασῶ καὶ τοῦτον ἔχω. ὁ-
μῶν δὲ οὐκ ἔστιν ὡ τίνα,
ἢ ποιμῶν ἢ ναύτης, ἢ πορ-
τιμεύς ἐπαινῖ. ὁ δὲ Πολ-
ύφημος, τάτε ἄλλα καὶ
μουσικὴς ὄν. **Δορ.** σιῶπα ὦ
Γαλάτεια, ἠκούσαμεν σὺ-
τὸς ἄδοντος, ὅποτε ἐκώ-
μασε πρῶτω ὀπίσει, Ἀφροδί-
τη φίλῃ, ὅνον αὖ τις ἐγκᾶδ' ἔ-
δουξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ περικτὶς,
οἷα κρανίον ἐλάφον γυμνόν
τῷ σαρκῶν, καὶ τὰ μὲν κέ-
ρατα, πῆχυν ὥστερ' ἦσαν.
Ζυγώσας γέ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
ψας τὰ νοῦρα, οὐδὲ κόλ-
λοπι περιεψέψας, ἐμελλόδει
ἀμυστέν τι καὶ ἀπωδόν,
ἄλλο μὲν αὐτὸς βιῶν, ἄλλο
δὲ ἡ λύρα ἑσθ' ὀρχ. ὥστε οὐδὲ
κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυ-
νάμεθα, ὅτι πῶς ἐρατικῶ
ἐκεί-

κρίνειν ἄσματος. ἢ μὲν ἄρ' ἔχων οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἐβόησεν, ὡς τῷ λάλῳ οὐσῶν ἐκφυγομένη, ἀλλ' ἤρχετο, εἰ φασίη μιν οὐκ ἔστιν ἀντιφάσιον, καὶ καταγέλασον. ἔφευγε δὲ ἐπ' ἑσπέρῳ ἐν ταῖς ἐγκάλαις ἀθυρμάτιον, ἄρτου πύλακα, καὶ τὸ λάστιον ἐν τῇ ἀροστικῇ. τίς οὐκ αὖ φθονήσκει σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιοῦτα ἔρασος. Γαλά. οὐκοῦν σὺ Δωρὶ, δείξον ἡμῖν ὅτι σε αὐτὴ, καλλίω δὴλον ἔστι ὄντα, καὶ ὠδινώτερον, καὶ κινεζέειν ἀμεινον ὅπως ἀμεινον. Δω. ἀλλ' ἔρασος μὲν οὐδεὶς ἐστὶ μοι, οὐδὲ στεγνύνωμαι ἐπ' ἑσπέρῳ ἔναι. τοιοῦτος δὲ, οἷον κύκλω, ὅς τις, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ βράχος, ὡμοφάγος, ὡς φασί, καὶ σιτούμενος τὰς ὀπιδιμουῦτας ὅς τις ξένων, αὐτὴ γίνετο, καὶ σὺ ἀντιφάσιον αὐτῇ.

Κύκλωπ. καὶ Ποσειδῶτος.

ὦ πάτερ, οἷα πέποιθα ὑπὸ τοῦ

tionem. Nam Echo ne respondere quidem illi voluit balanti, quum sit adeo garrula, imo puduisset, si visa fuisset imitari stridulum cantum & ridiculum. Ad hæc gestabat in vlnis amasius ille delicias suas, vñ catulum pilis hirtum, ipsi non dissimilem. Quis autem non inuideat amicū illum Galatea? G A L. Quin tu igitur Dori, tuum ipsius amicum nobis commonstra, qui eo sit formosior quique doctius ac melius vel voce canat, vel cithara? D O R. Mihi quidem nullus est amator, neque me hoc nomine iactō, quasi sim vehementer amabilis, veruntamen istiusmodi amicum, qualis est Polyphemus, nempe totus hircum olens, tum crudis vitæitans carnibus, & hospites, si qui appulerint, deuorans, tibi habeas, eumque tu mutuū ames.

Cyclopi & Neptuni.

O pater, qualia passus sum ab execrabili isto

isto hospite, qui me inebriatum excrucavit, somno gravatum aggressus. **N E P.** Quis vero est, qui isthæc facere ausus fuit, Polypheme? **C Y C.** Principio quidem seipsum. Neminem vocabat, postquā autem effugit, atq; extra tela, ut dicitur, fuit, Vlyssē nominari se aiebat. **N E P.** Noui, quem dicis, Ithacensis est, ex Ilio autē nauigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? **C Y C.** Deprehendi in antro, ē paucis domum reuersus, multos quosdam, insidiantes videlicet pecuarijs. Posteaquam autem apposui foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est, perquam magnū) atque ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego vero comprehensis ipsorū quibusdam, ut par erat, deuoravi, ut qui prædones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso

τοῦ καταράτου ξίνου, ὁμιθύσας ὕξειφλωσέ με κοιμώμενον ὅππῃ χερήσας. **Πο.** τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας ὦ Πολύφημε; **Κύ.** τὸ καὶ πρῶτον Οὐτὶν ἐαυτὸν ἀπεικάλει ἐπεὶ θεὸς διέφυγε, καὶ ἔξω ἔω βέλους, Οδυσσεὺς ἐνομάζειται ἔφη. **Ποσ.** οἶδα ὅν λέγεις, τὴν Ἰθακήσιον, ἣς Ἰλίου δ' ἀνέπλεον, ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν; οἶδ' ἐγὼ πάντοτε θαρσύνων; **Κύ.** κατέλαβον ἐν τῇ ἀντρῷ ἀπὸ τῆς γαμῆς ἀνὰ πέφας, πολλοὺς τινὰς ὀπίρουλεύοντας δαδονότι τῆς ποιμανίσις ἐπεὶ ὃ ἔβηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέφας δὲ ἔστι μοι παμμιγέθης, καὶ τὸ κτερ ἀνέκασσα ἐνσυντάμενος ὃ ἔφτερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ἔρους, ἐφάγκησαν ἀποκρίπτεν αὐτοὺς περιώμενοι. ἐγὼ δὲ τυτλάβων αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ εἰκὸς ἔω, κατέφαγον λησᾶς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκείνος, εἶπε Οὐτὶς, εἶπε Οδυσσεὺς ἔω, δίδω-

ποί μοι πρὶν φάρμακόν τι
 ῥυχέας, ἡδὺ μὲν καὶ εὐοσ-
 μον, ὁπιβουλευτότατον. ὃ καὶ
 παραχαδέσασθαι. ἅπαντα
 γὰρ εὐθὺς ἐδοκῆ μοι περιφέ-
 ρεσθαι. καὶ τὸ σπήλαιον
 αὐτὸ ἀνερρῆναι. καὶ οὐκ ἔτι
 ἔλθω ἐν ἐμαντὶ ἡμῶν. τέ-
 λος δὲ, ἐς ὕπνον κατισπά-
 ρειν. ὁ δὲ ἐποξύσας τὸν
 μυχλόν, καὶ πυρώσας γει-
 τωσίτητι ἐτύφλωσέ με κα-
 θύδοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου
 τυφλὸς εἰμι σοι ὦ Πρόξ-
 δον. Ποσ. ὥς βαδισὼ κοι-
 μήθης ὦ τέκνον. ὅς οὐκ ἔξέ-
 θαρξας μεταξὺ τυφλούμενος.
 ὁ δ' οὐκ ὄντως ὁδοσεύς πῶς διέ-
 φυγιν; οὐ γὰρ αὖ οὐ οἶδ' ὅτι
 ἐδωκῆν ἀπολῆναι τὴν πέ-
 τσαν ἀπὸ τῆ θύρας. Κύ. ἀλλ'
 ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μάλλον αὐ-
 τὸν λάβοιμι ἔξιντα. καὶ κα-
 δίτας παρὰ τὴν θύραν, ἐβή-
 ρων τὰς χεῖρας ἐκπιτάσας.
 μὴν παρὲς τὰ πρὶντα
 ἐς τὴν νύκτα, ἐστειλώμενος
 τὴν κρείττοντα ἐχέμεν πρὸς
 τὴν αὐτὴν ὑπὲρ ἐμοῦ. Πο. μαν-
 θάνω

fuso quodam veneno, dul-
 ci illo quidem & fragran-
 ti, ceterum ad insidias
 struendas presentissimo
 & maxime turbulento.
 Nam statim omnia vide-
 bantur mihi, posteaquam
 bibissem, circumagitari,
 & antrum ipsum inverte-
 batur, & prorsum apud
 me amplius ipse nō eram.
 Postremo autem somno
 correptus iacui. Ille vero
 exacuato veste, eodem-
 que igne succenso, insu-
 per etiam excæcavit me
 dormientem. Et ex eo
 iam tempore cæcus tibi
 sum Neptune. N E P. Ut
 alte nimis dormijsti ὁ fi-
 li, qui non interea exilue-
 ris, cum excæcareris. V-
 lyses igitur ille quo pacto
 effugit? Non enim, scie-
 scio, potuit dimouere
 saxum à foribus. C Y C.
 At ego amovi ipsum, quo
 facilius illum comprehen-
 derem inter egredien-
 dum. At collocato me ip-
 so ad fores, extentis mani-
 bus venabar, solis dimissis
 in pascua ouibus, & arie-
 ti negotio dato, quænam
 ipsum agere pro me oport-
 teret. N E P T Y. Intel-
 ligo

hgo rem. Sub illis latuit te, clam se subducent. At ceteros certe Cyclopes conueniebat te inuocare contra ipsum. C Y C L O. Conuocaui illos, pater, atq; etiam venerunt. Sed postquam me interrogassent infidiatoris nomen, atque ego dicerem Neminem esse, insanire me arbitrati, relicto me iterum discesserunt. Ita imposuit mihi execrabilis, nomine. Et quod maxime mihi ægre fuit contumeliose obiecta mihi clade hac, Ne pater quidem Neptunus, inquit, leuabit te hoc malo N E P T Y. Confidi filii, vlciscar enim ipsum, ut sentiat, etiam si exciratem oculorum mæderi impossibile, nauigantes certe tamen seruare vel perdere, penes me esse, nauigat autem adhuc.

Alphei & Neptuni.

Quid hoc, Alphecæ, quod tu solus aliorum in mare delapsus, neq; cum sanguine misceris, perinde

δάνω ὑπὸ σκένους, ὅτι γ' ἔλαθεν ὑπεξιλαθὼν σφ'. ἀλλὰ τοὺς ἄλλους ἢ Κύκλωπας ἔδει δῆλοῦσά μιν ἐπ' αὐτόν. Κύ. σωικάλεσα ὦ πατήρ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δ' ἔειπτο τῷ δῆλονεύοντι τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι Οὐτις ὄντι, μεγαρχολῶν οὐδέν τις με, ὄχοντο ἀπίοντες. οὕτω καὶ τισιφίστατό με ὁ κατάρατος πατὴρ ὀνόματι. καὶ ὁ μέγιστος κώϊάσέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμὴ πλὴν συμφεράν, οὐδ' ὁ πατήρ φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. Ποσ. δάρεται ὁ τέκνον. ἀμυνῶμαι γὰρ αὐτὸν, ὥς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ πῆξωσιν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γούνην πλεόντων τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ὑποκλυνάμην, ἐπ' ἐμοὶ πρὸς σε. πλεῖ δὲ ἔτι.

Αλφειῆ καὶ Ποσειδῶνος.

Τί τοῦτο ὦ Αλφειέ, μόνος τ' ἄλλων ἐμπιστῶν εἰς τὸ πέλαγος, οὐτε ἀναμίγνυσθαι τῇ ἁλμῇ

ἄλμυρ, ὥς ἔδος ποταμῶν
 ἀπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σι-
 μωτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ διὰ
 τῆς θαλάττης ξυμεισὼς, καὶ
 γλυκὺ φυλάττων τὸ ξεῖθρον,
 ἀμυγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς
 ἐπαίγῃ. Οὐκ οἶδ' ὅποι βύ-
 θιος ὑποδύς, καθάπιναι οἱ
 ἄλλοι καὶ ἐρεθισαί, ἔοικας
 ἀνακλύσειν πονοῦ, καὶ οὐθίς
 ἀναφαίνειν σιαυτόν. Αλ.
 ἐρωτικὴν τι τὸ πρᾶγμα
 ἔστιν ὃ Πόσειδον. ὥς μὴ
 ἔλινγχε. ἐρέσθης δὲ καὶ αὐ-
 τὸς πολλάκις. Ποσειδ. γυ-
 ναικὸς ὃ Ἀλφειὲ ἢ νύμφης
 ἐρεῖς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων
 αὐτῶν μιᾶς; Αλφ. οὐκ ἄλ-
 λὰ πηγῆς ὃ Πόσειδον.
 Ποσειδ. ἢ δὲ ποῦ σοι γῆς
 αὕτη ἐστὶ; Αλφ. νησιωτὶς
 ἔστι σικελικὴ. Ἀρέθουσαν
 αὐτῶν καλεῖσιν. Ποσειδ.
 οἶδα οὐκ ἀμαρτον ὃ Ἀλ-
 φειὲ πῶν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ
 διαμυγῆς τέ ἐστι, καὶ διὰ κα-
 θαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕ-
 δωρ ὁππότε πει τοῖς φησί-
 σιν, ἔλκον ὑπὲρ αὐτῶν φανέ-
 ρον

inde ut solent cætera flu-
 mina omnia, neque diffu-
 sus, sed per mare, velut
 concretus, ac dulci cu-
 stodito fluore, incorru-
 ptus etiam & purus cursu
 laberis? Nescio quo loco
 rum in profundum te ip-
 so quemadmodum ga-
 uix atque ardeat faciunt,
 submerso, ac videris rur-
 sum emergere quoque
 alibi, & te ipsum iterum
 spectandum exhibere.
 A L P. Amatoria quædā
 res hæc est, Neptune,
 quamobrem ne mihi vi-
 tio veritas. Amasti autem
 & ipse sæpenumero. N e.
 Mulierem ne, Alphæe,
 an nympham amas, an
 etiam Nereidum ipsarum
 unam aliquam? A L P.
 Non, verum fontem Ne-
 ptune quendam. N e P.
 Vbi igitur terrarum ille
 manat? A L P. Insularis
 est, in Sicilia, Arcthusam
 ipsum vocant. N e P.
 Scio. Non deformem sa-
 ne. A L P H. Arcthusam
 amas, sed & liquidus fons
 illa est, & per purum e-
 bullit, & ipsi aquæ etiam
 calculi gratiam addunt. su-
 pra quos tota ea velut ar-
 gen-

gentea apparet. A L P H .
 Ut vere possi fontē hunc,
 Neptūne , ad illum igitur
 abeo nunc. N E P .
 Sed abi quidem , & feliciter
 utere amore. illud autem
 mihi dic , ubi tu Arcasium
 conspicias es , Arcas ipse cum sis , fons
 autem ille in Syracusis
 manet ? A L P H . Prope-
 rantem me moraris , Ne-
 ptūne , curiose nimis in-
 terrogando. N E P . Pro-
 be dicis. Abi igitur ad a-
 matam. Ac emergens ite-
 rum ē mari, eodem alveo
 cum fonte illo misceris
 & in unam aquam rediga-
 mini.

Menelai & Pro- tei.

At in aquam conuerti-
 te Proteu , incredibile a-
 deo non est , marinus uti-
 que cum sis , etiam arbo-
 rem fieri, tolerabile, prae-
 terea & in leonem aliquan-
 do muteris licet tamē ne-
 que hoc supra fidem est.
 Quod si autem & ignem
 fieri te possibile est , cū in
 mari habites, hoc omnino
 miror , neq; adducor , ut
 cre-

μῦθον ἀργυρείδες. ΑΛ. ὡς
 ἀληθῶς ὕδα τὴν πηγὴν
 ὦ Πόσειδον , παρ' ἐκείνου
 οὐκ ἀπέρχεται. ΠΟΣ. ἀλλ'
 ἀπίθι μὲν , καὶ εὐτύχοι ἐν τῇ
 ἔρωτι. ἐκείνο δέ μοι εἰπὲ,
 ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες ,
 οὗτος μὲν ἀρκάς ἐν , ἡ δὲ ἐν
 Συρακούσαις ὄσιν. ΑΛ. ἐπὶ-
 γόμενον με κατέχεις ὦ Πό-
 σειδον . περὶ ἔργα ἔρωτ' ὦ .
 ΠΟΣ. εὖ λέγεις . χάριτι παρὰ
 τὴν ἀγαπωμένον . καὶ ἀνα-
 δὺς ἀπὸ τῆς θαλάττης , ξυ-
 αυλία μίγνυστο τῇ πηγῇ , καὶ
 ἐν ὕδατι γίνεσθαι.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

Αλλὰ ὕδατι μὲν σι γίνε-
 σθαι, ὦ Πρωτεύς , καὶ ἀπίθα-
 ρον, ἐνάλιον γε ὄντα, καὶ δέν-
 δρον ἔτι φορητὸν , καὶ ἐς λέ-
 οντα ὅπῃτε ἀλλαγίης, ὅμως
 οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ
 δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνα-
 τὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκουῦτα,
 τοῦτο πάντῃ θαυμάζω , καὶ
 ἀπιστῶ.

πιστῶ. Πρω. μὴ θαυμάσῃς
 Μενέλαε. γίγνομαι γάρ.
 Μι. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι
 δοκεῖς, εἰρήσκεται γὰρ πρὸς
 σε, γοητείαν τινὰ προσάγειν
 τῷ πρᾶγμαί, καὶ τοῦ ὀφθαλ-
 μοῦς ἰσοπατῆρ τῆς ὁρών-
 των, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γι-
 γνόμενος. Πρω. καὶ τίς αὖ ἢ
 ἀπάτη ὅτι τῆς οὕτως ἐναρ-
 γῶν γήρυται; ἐκ ἀντιωγμένοις
 τῆς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς
 ὅσα μεταπύνησα ἐμαυτόν;
 εἰ δὲ ἀπισεῖς, καὶ τὸ πρᾶγ-
 μα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ φαν-
 τασία τις πρὸ τῆς ὀφθαλ-
 μῶν ἰσαμένη, ἐπειδὴν
 αὖτε γήρυμαι, προσένιγ-
 κέ μοι ὃ γήρυαίτατε πῶ
 χεῖρα. εἶπὲ γάρ, ὁρώμαι μό-
 νον, ἢ καὶ τὸ κρεῖν τότε μοι
 πρόσσειν. Μι. οὐκ ἀσφα-
 λές ἢ πῶτε ὃ Πρωτεύ. Πρω.
 σὺ δέ μοι Μενέλαε δοκεῖς
 οὐδὲ πολύπου ἐμαρκέναι
 πώποτε, οὐδ' ὃ πάχισ ὃ ἰχ-
 θὺς οὗτος εἰδέναι. Μι. ἀλ-
 λὰ τὸν μὴ πολύπου εἶδον,
 ἀπᾶρχαι δὲ, ἰδέως αὖ μά-
 λιστα

credam. Πρωτ. Ne mi-
 reris Menelaë, fieri enim
 soleo. Μενε. Vidi &
 ipse, veruntamen vide-
 ris mihi (dicitur enim hic
 apud te) prastigias quas-
 dam adhibere rei, atque
 intuentium oculos deci-
 pere, cum interea ipse ni-
 hil tale fias. Πρωτ. Et
 quænam adeo deceptio in
 rebus sic manifestis fieri
 queat? An non apertis o-
 culis vidisti in quam mul-
 ta ipse me transformaue-
 rim? Quod si vero non
 credis, & res hæc tibi falsa
 videtur, nempe apparen-
 tia quædam inanis ante o-
 culos obuersans, postea-
 quam ignis factus fuero,
 applica mihi, heus gene-
 role tu, manum. Nimi-
 rum senties, videar ne
 tantum ignis, an & ven-
 di vim habeam. Μενε.
 Periculosum est experi-
 mentum hoc Πρωτευ.
 Πρω. At tu Menelaë vi-
 deris mihi neque Poly-
 pum vidisse unquam, ne-
 que etiam quid pisci huic
 accidere soleat, scire. Μενε.
 Verum Polypum ipsum
 quidem vidi, quæ vero
 accidant illi, libenter ex-
 ce.

te cognouerim. **P R O.** Cuicunq; saxo accedens, acetabula sua applicuerit, atque affixus inhererit cirtamentis, illi se ipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quo videlicet lateat piscatores, nihil ab illo varians, neque manifestus existens ob hoc, sed assimilatus lapidi. **M E N.** Ferunt hæc. Sed tuum hoc multo magis omnem opinionem excedit Proteu. **P R O.** Nescio, Menelaë, cui nam alteri facile credas, qui tuis ipsis oculis non credas. **M E N.** Videns equidem vidi, sed tamen res ipsa monstro similis est, eundem videlicet ignem atq; aquam fieri.

Panopes & Galenes.

Vidisti ne Galene heri, qualia fecit Eris, ad cœnam in Thessalia, propterea quod non & ipsa vocata fuerat ad conuiuium? **G A L.** Haud conuiuata equidem vobiscum tum fui. Nam me

Ne-

δοιμι παρὰ σου. **Πρω.** ὁποίῃ αὐτὴ πέτρα προσελθὼν ἀεμόσῃ τὰς κατύλας, καὶ προσφύσῃ ἔχεται κατὰ τὰς πλεκταίας, ἐκείνη ὅμοιον ἀπεργάζεται αὐτὸν, καὶ μετὰβάλλει τὴν χροάν, ῥημούμενος τὴν πέτραν, ὥς αὐτὴ λάβῃ τὰν ἀλίεας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' εἰκὼς τῷ λίθῳ. **Με.** φασὶ ταῦτα. τὸ ὅσον πολλῷ παραδοξότερον ὧ πρώτου. **Πρω.** οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε. τίνι αὖ ἄλλῳ πισύσῃας. τῆς σιαυτοῦ ἐφθαλμῶν ἀπιστῶν; **Με.** ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὴν αὐτὸν πυρὶ καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

Εἶδες ὦ Γαλήνη χθὲς, οἷα ἐποίησιν ἡ Εἰς παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θησάλια, δίδτε μὴ καὶ σὺτὴ ἐκλήθῃ ἐς τὸ συμπόσιον; **Γαλ.** εὖ ξυμεινῶμ' αὖτ' ἐρωγί. ὁ γὰρ

Πο-

Προσιδῶν ἐκέλευσι με ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος τίδ' οὐκ ἐποίησεν ἡ Εἰς μὴ παροῦσα; Παν. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθισαν ἐκ τὸν Σαλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Προσιδῶνος παραπιμφθέντες. ἡ Εἰς δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας, ἐδυήθη δὲ ἑἷδιως, τῷ μὲν πινόντων οἶον δὲ κροτούων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς μούσαις ἀδούσαις προσεχόντων τὸν νῆυ, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον χρυσοῦ ὄλον ὦ Γαλιῶν. ἐπιγέγραπτο δὲ, ἡ καλὴ λαβέτω. κυλινδούμενον δ' αὐτὸ ὥσπερ ὄξιπίτηδες, ἦκιν ἐνθα Ἡρα τε καὶ Ἀφροδίτη καὶ Ἀθήνη κατεκλίνοντο. καὶ πρὶ δὲ ὁ Εἰς ἀνιλέμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρείδες ἡμῖς ἀπιστιώπισταιν. τί γὰρ ἔδε ποιῆν, ἐκείνων παροῦσιν; αἱ δὲ ἀντεποιούτω

ἐλάττη,

Neptunus iusserat, tranquillum interea. Panope, servare pelagus. Sed quid fecit Eris, cum præsens non adesset? PAN. Thebis ac Peleus concesserant intro in thalamum deducuntibus ipsos Amphitrite ac Neptuno. Intererea autem Eris, clam cæteris omnibus (id quod facile illi tum fuit, alijs bibentibus, quibusdam autem applaudentibus, vel Apollini citharam perfonanti, vel Musis ore modulantibus adhibendo animum) proiecit in convivium pomum quoddam admodum pulchrum, aureum totum, ὦ Galene. Inscriptum autem erat his verbis, Formosa accipiat. Dum igitur volutatur hoc tanquam ex composito iactum, pervenit eo loci, ubi Iuno & Venus & Minerva accumbebant. Deinde ubi Mercurius sublato illo, legit ea, quibus illud inscriptum erat. Nos quidem Nereides cum silentio sedebamus, quid enim agendum erat, illis præsentibus? Illæ vero inter se contende-

debant

dabant, ac qualibet suum illud esse volebat. Et nisi Iupiter se ipsum interposuisset, etiam ad manus usque res hæc processisset. Verum ille, ipse quidem, inquit, non feram iudicium de hoc, tamen si illæ ipsum iudicare velent, sed in Idam ad Priami filium abire, qui & discernere nouit, quamnam formosior sit, utpote elegantius studiosus & ipse, & non facile, talis cum sit, iudicauerit male. **ΓΑΛ.** Quid igitur ad hæc Dex illæ, Panope? **ΠΑΝΟ.** Hodie arbitror, in Idam abeunt. **ΓΑΛ.** Et quis veniet paulo post, qui nobis renunciet eam, quæ vicerit? **ΠΑΝ.** At iam nunc tibi affirmo, quod nulla alia vincet, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino cæcutiat.

Tritonis, Amymones & Neptuni.

Ad Lernam, Neptune, quotidie venit aquarum virgo, pulchra omnino species. Haud equidem

ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἰξίου. καὶ εἰ μὴ γὰρ ὁ Ζεὺς δίδωσιν αὐτῆς, καὶ ἀλλὰ χειρῶν ἀφ' οὗ χέρεται τὸ πρῶτον. ἀλλ' ἐκείναι αὐτὴς μὲν, ὡς κρινῶν, φησι, δὲ τοῦτου, καὶ τοὺς ἐκείναι αὐτὸν δικάσαι ἰξίου. ἀπιτε δὲ ἐς τὴν Ἰδὴν παρὰ τὸν Πριάμην παῖδα, ὅς οἱ δέ τις διαγνώσκει τὴν καλλίονα φιλόκαλος ἂν, καὶ οὐκ αὖ ἐκείναι κρινῶν κακῶς. **ΓΑΛ.** τί οὖν αἰθεῖς, ὦ Πανόπη. **ΠΑ.** τήμερον, ὦ μοι, ἀπίεσι αἶψα τὴν Ἰδὴν. **ΓΑΛ.** καὶ τις ἔξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. **ΠΑΝ.** ἤδη σοι φημι οὐκ ἄλλη κρατήσκει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνίζουσῃς. οὐδ' ἂν μή τι πάνυ ὁ διακτιτὴς ἀμβλυώτῃ.

Τρίτων, Ὁ, Ἀμυμώνης
καὶ πεσειδῶνος.

Τρίτων.

Ἐπὶ τὴν Λέρναν, ὦ Πόσειδον, παρὰ τὴν γὰρ καὶ ἐκάστην ἡμέραν ὕδρευτομένη παρὰ δέρας

ἴένος, πάγκαλόν τι χῆμα,
 οὐκ οἶδα ἔγωγε καίλιω
 παῖδα ἰδών. Ποτ. ἐλευθέ-
 ραν τινα ὦ Τρίτον λέγεις,
 ἢ θιρέει παλαιὰ τις ὑδροφόρος
 ὄψιν. Τρί. οὐ μῦθον ἀλλὰ
 τοῦ Δανουῦς ἐκείνου θυγά-
 τρος, μία τῆς πεντήκοντα
 καὶ αὐτὴ, Αμυμώνη τοῦνο-
 μα. ἐπεθύμω γὰρ, ἥ τις
 καλεῖται, καὶ τὸ γένος. ὁ Δα-
 ναὺς δὲ σκληραγωγῇ τὰς
 θυγατέρας, καὶ αὐτοεργῶν
 διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ
 τε ἀρυτομένης, καὶ πρὸς τὰ
 ἄλλα παιδεύει ἀόκτους εἶ-
 ναι σὺτάς. Ποσειδ. μένη
 ἢ παραγίνεται μακρὰν οὐ-
 τω πλὴν ὁδὸν ἔξ Αργους ἐς
 Λέρναν; Τρί. μένη. πολυ-
 δίφιν δὲ τὸ Αργος, ὥς οἶ-
 δα, ὥς ἀνάγκη αὐτὴ ὑδρο-
 φορεῖν. Ποτ. ὦ Τρίτον, οὐ
 μετρίως με διατάραξας, εἰ-
 πὼν τὰ πρὶ τῆς παιδὸς ὥς
 ἴωμεν ἐπ' αὐτῇ. Τρί. ἰω-
 μῶ. ἤδη γὰρ χαλεπὸς τ' ὑδροφο-
 ρίας. καὶ χαλεπὸν ποῦ κατὰ
 μέσλιν πλὴν ὁδὸν ὄψιν, ἰούσα
 ἐς τὴν

dem scio, formosiorē
 vllam puellam vidisse me.
 N E P. Liberam ne dicis
 Triton, an vero serua quæ
 riam est, quæ aquam fer-
 re solet. T R I. Minime
 vero, sed Danaï illius fi-
 lia, vna ex quinquaginta
 istis, etiam ipsa est, Amy-
 mone nomine. Interro-
 gavi enim, & quæ voca-
 retur, & genus ipsius.
 Danaus autem duriter
 admodum educat filias, &
 opus manu facere ipsas
 docet, & ad aquam hau-
 rendam mittit, & ad alias
 res agendas instituit, im-
 pigra ipsæ ut sint. N E P.
 Solane autem venire solet
 longam adeo viam, ex
 Argis ad Lernam usque?
 T R I. Sola, nam siticu-
 losum ipsum Argos est,
 ut nosti. Quare necesse
 est, semper aquatum ve-
 nire illam. N E P. Non
 mediocriter affecisti me
 animo, ὦ Triton, qui mi-
 hi hæc de puella narra-
 ris. Quare eamus ad ip-
 sam. T R I. Eamus, iam
 enim tempus quoque est,
 cum aquatum ire solet.
 Ac prope alieubi circa
 mediam viam est peten-
 do

do Lernam. N e p. Proinde currum iunge, vel an hoc longiorem rebus moram injiciet, submittere equos iugo, & currum apparare. Tu vero potius delphinem mihi aliquem, ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illi quam celerrime prouehar. T κ ι. Ecce tibi hunc delphinum omnium velocissimum. N e p. Probe sane, prouehamur igitur. Tu vero iuxta natando consequere me Triton. Ac postea quam ad Lernam iam aduenimus, ego quidem hic in insidijs ero, tu autem speculando observa, quando illam accedentem sentias. T κ ι. Eccam tibi, prope est. N. Formosa, Triton & in ipso ætatis flore puella hæc, sed comprehendenda nobis est. A μ γ. Heus homo, quo me hinc correptam abducis? plagiarus quispiam es, ac videris ab Aegypto, patrio nostro, ablegatus esse, quare clamando patrē vocabo. T κ ι. Tace Amymone, Neptunus hic est. A μ γ. Quid Neptunum mihi

nar-

ἐς τὴν Λέρναν Ποσειδ. οὐκ οὐδ' ἑξέον τὸ ἄρμα. ἢ τοῦτο μὲν πολλὸν ἔχει τὴν διατρίβην ἐπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ὀπισκονάζειν; σὺ δὲ ἀλλὰ δελφῖνά μοι τινα τῶν ὠκείων παρέστητον; ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. Τρί. ἰδοὺ σοι οὗτος ὁ δελφίνων ὠκύτατος. Ποσ. εὖ γὰρ ἀπειλῶνωμεν. σὺ δὲ παρῶντος ὧ Τρίτων. καὶ πειδὴ παρῶντος ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐν ταῦτά σου, σὺ δ' ἄποσκέπῃ, ἐπὶ τ' αὖ αἰὼν προσιοῦσαν αὐτῷ. Τρί. αὐτὴ σοι πλησίον. Ποσ. καλὴ ὧ Τρίτων, καὶ ὥρα παρθένης. ἀλλὰ συλληπτεῖα ἡμῖν ὅστιν. Αμυ. ἀνδρῶν ποῖ με ξυναρπάξας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' αἰγύπτου τοῦ θεοῦ ὀπιπμφθῆναι, ὥς βοήσομαι τὸν πατέρα. Τρί. σιώπησον ὧ Αμυμώνη. Ποσίδων ὅστι. Αμυ. τί Ποσειδῶν λέ-

ἄγεις ; τί βιάζῃ με ὦ ἄνθρωπε , καὶ ἐς τὴν θάλατταν καταβύβης ; ἐγὼ δ' ὑποπνιγῆσθαι ἢ ἀθλία καταδύσασθαι . Ποῦ θάξῃς , οὐδὲν δεινὸν πάθῃς , ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπ' ὤνυχόν σου ἀναδοθῶν ἐξίτω ἐνταῦθα . Πατάξας τῇ τριάνῃ τῇ πέτρᾳ , πλῆσιν τοῦ κλύσματος . καὶ τὸ εὐδαίμων ἔσῃ καὶ μόνη τῇ ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα .

Νότι καὶ Ζεφύρῳ.

Τούτῳ ὦ Ζέφυρε τῇ δάμαλιν, ἣν διὰ τῶν πηλάγους εἰς αἴγυπτον ὁ Εὐρῆης ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκέρησεν, ἀλλὰς ἔρωτι ; Ζε. καὶ ὦ Νότι, οὐ δάμαλιν δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου . καὶ ὅτ' ἡ Ἥρα τοιαύτῳ ἐπέβησεν αὐτῷ ζαλοτυπώματα, ὅτι καὶ πάντες ἐόρῃς ἐρῶντα τῇ Δία . Νή. νῦν οὐκ ἔτι ἐξ ἑσθῆς βροός ; Ζε. καὶ μάλα . καὶ διὰ τὸ εἰς αἴγυπτον αὐτῷ ἐπέβη, καὶ ἡμῖν προσέταξε, μὴ κυμαίνεν τὴν θάλασσαν . ἔς' αὖ

narras ? cur mihi ὁ homo vim facio , atque hinc in mare abstrahis ? Ego vero suffocabor misera, submersa aquis. N e r . B o n o animo sis. Nihil grave patiaris, sed & fontem cognominem tibi emanare hic sinam , percusso tridente laxo hoc , iuxta æstuarium, & tu ipsa felix atque beata eris , ac sola sororum obita morte , a quam non gessabis.

Noti & Zephyri.

Num hanc Zephyre, iuencam , quam per mare in Aegyptum Mercurius ducit , iupiter, amore caprus , vitiauit ? Z e p h . Hanc ipsam, Note, sed iuencam tum non erat , sed puella , Inachi fluuij filia. Nunc autem Iuno talem ipsam effigiauit, æmulatione amoris cōmota, propterea quod videbat Iouē illam prorsus deperire. N o . Proinde etiam nunc bouem illū amat ? Z e p h . Atque admodum, & propterea in Aegyptū ipsam misit, nobisque dixit , ne conturbaremus mare, donec

nec illa transfuisset, ut
 quæ illic paritura sit, ferret
 autem uterum modo.
 Deusque fiet, cum ipsa,
 tum quod ex ea partum
 erit. **N o t.** An iuuenca
 Deus? **Z e p h.** Atq; ad-
 modum Note, impera-
 bitque, inquit Mercurius,
 nauigantibus, ac nostra
 erit domina. ut quemcun-
 que nostrum volet, emit-
 tat, vel prohibeat aspira-
 re. **N o t.** Colenda igitur
 obseruandaque nobis
 erit Zephyre, iam domi-
 na certe cum sit. Nam per
 Iouem, beneuolentior eo
 pacto nobis erit. **Z e p h.**
 Sed enim iam traiecit, &
 in terram enatauit. Vi-
 des, ut non amplius qua-
 drupes incedat, sed ere-
 ctam ipsam, Mercurius
 denuo mulierem, formo-
 sam prorsus reddidit.
N o t. Mira nimirum
 hæc Zephyre, nusquam
 amplius neq; cornu illi-
 us, neque cauda, neque
 tibie bifide, sed amabilis
 puella est. Cæterum Mer-
 curio quidnam accidit,
 qui se ipsum mutauit, &
 ex adolescente factus est
 quispiam, caninam faci-

em

ἐς' αὐτὴν διανήχεται, ὡς ἀ-
 ποτικοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ
 ἤδη, διὸς γένουτο καὶ αὐ-
 τὴ καὶ τὸ τεχθέν. **Νό.**
 ἡ δ' ἀμαλίσθεός; **Ζεφ.** καὶ
 μάλα ὦ **Νότε.** ἄρξει τοῦ
 ὁ ἐριμῆς ἔφη τῶν πλειόν-
 των, καὶ ἡμῶν ἔσαι δέσ-
 ποινα, ὅν τινα αὐτῇ ἡμῶν ἐθέ-
 λη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι
 ὀπιπνεῖν. **Νό.** Στραπυτέα
 τοι γαρὺν ὦ **Ζέφυρε,** ἤδη
 δέσποινά γε εἶσα, νῆ Δία.
 εὐνοῦστέρα γὰρ οὕτω γήρι-
 το. **Ζεφ.** ἀλλ' ἤδη γὰρ δι-
 επέρασε, καὶ ὀξύνουσιν
 εἰς πλὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως
 οὐκέτι μὲν τετραποδισὶ βα-
 δίζει; ἀνερδῶτας δ' αὐ-
 τῷ ὁ **Εριμῆς**, γυναικα
 παγκάλῃ εὐθὺς ἐποίησε;
Νό. παράδοξα γοῦν ταῦ-
 τα ὦ **Ζέφυρε.** οὐκ ἔτα-
 τὰ κέρατα. οὐδὲ οὐρά,
 καὶ διγχηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ'
 ἐπέρασε κόη. ὁ μὲν τοι
Εριμῆς τι πεδῶν, μεταβέ-
 βληκεν ἑαυτὴν, καὶ αὐτὴν
 νεαγίου κυνοσφόσωπος γί-
 γνεται.

ῥηταί. Ζέφ. μὴ πολυπραγ-
μονῶμεν, ὅτι ἄμεινον ἐκεί-
νος οἶδε τὰ πρακτέα.

em prae se ferens. Z e p.
Ne curiosi⁹ persequamur
ista, quandoquidem me-
lius ille, quae facienda sint,
nouit.

Ποσειδῶν & καὶ
Δελφίνων.

Neptuni & Delphi-
num.

Εὐγε ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἂν
φιλάνθρωποι ἔσε, καὶ πάλαι
μὲν τὸ τῆς Ἰνούς παιδίον ὅππῃ
τὸν ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑπο-
δεξάμενοι ὑπὸ τῆς Σκίρωνί-
δων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμ-
πισθόν. καὶ νῦν σὺ τὸν κιθα-
ρωδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μινθύ-
μνης ἀναλαβὼν, ἔξενήξῃς
Ταίναρον αὐτῇ σκυῇ καὶ
κιθάρα. οὐδ' ἀεικίδεις, κακῶς
ὑπὸ τῆς ναυτῆς ἀπειλούμενον.
Δελφ. μὴ θαυμάσῃς ὦ Πό-
σειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους
εὖ ποιοῦμεν, ἔξ ἀνθρώ-
πων γὰρ καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γε-
γόμενοι. Ποσ. καὶ μέμφομαι
γὰρ τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχήσας μετέβα-
λε, δέον χειρώσασθαι μένον,
ὥσπερ τοὺς αἰλούς ὑπογά-
γεται. ὅπως γὰρ τὰ μὲν τὸν
Λεῖνα

Laudo, recte facitis Del-
phines, quod semper a-
nantes hominum estis.
Nam & olim Inonis filiū
in isthmum portastis, ex-
ceptum à Scironijs scopu-
lis, unde cum matre præ-
cipitatus fuerat. Et nunc
tu Citharædo isto Me-
thynensi, cum ipso orna-
tu & cithara recepto, in
Ternarum enatasti, neque
passus es indigne à nautis
perire illum. D e l p. Ne
mireris Neptune si homi-
nib. beneuolus, nam &
ipsi ex hominibus pisces
facti sumus. N e p. At-
que equidem ob id repre-
hendo Bacchum, quod
vos nauali praelio supera-
tos ita transformauit, cum
deberet captiuos solum
in deditionem accipere,
quemadmodum & cæte-
ros in potestatem rede-
git. Sed quo pacto, cum

Arione hoc, quod accidit, sese habet? D E I. Periander iste, puto, delectabatur homine, ac sæpe illum ad se accersiebat artis gratia. Ille autem dives iam factus à tyranno, concupiuit, nauigando in patriam, Methymnam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac consensu ad traijciendum naui, hominum quorundam sceleratorum, posteaquam cognitus est, multum auri secum ferre, vbi ad medium ferme Aegeum peruentum fuit, insidians illi nauis cepserunt. Ille vero (nam auscultabam omnia, iuxta nauigium natando) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volente sinite præcipitare me ipsum. Concesserunt nauis. Tū ille assumpsit ornatum, & cecinit omnino bene, & cecidit in mare, tanquam statim omnino mortuus. Ego vero excepto atque imposito illo, enataui

Αρίωνα τοῦτον ἐχέειν ὃ δὲ λαφύειν; Δειλ. ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλὰς μετιπέμπετο αὐτῷ ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτίσας παρὰ τῷ τυραννικοῦ ἐπιθύμησε πλεύσας εἰς τὴν Μήθυμναν, ὅπως δείξαι τὸν πλοῦτον. καὶ ὅπως παρὰ μείου τινος κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολλὴν ἄγαν χρυσὸν καὶ ἀργύρον, ἐπὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐλθόντα, ὅπως λεύουσιν αὐτῷ εἰ ναῦται. ὁ δὲ, ἠκρωμένον δὲ ἅπαντα, παρθέων τὴν σκάφει, ἐπὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τίω σκευὴ ἀναλαβόντα με, καὶ ἅπαντα θύω. τίνα ἐπ' ἑμαυτῷ, ἐκόντα ἑάσατέ μοι ἐμαυτόν. ἐπέτερεψαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβεν τίω σκευή. καὶ ᾗς πάντες λιγυρῶς, καὶ ἐπισπινέες τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντας ἀποθανεύμενος. ἐλθὼν δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναδέμενος αὐτόν, ὤξυροιστάριον

αὐτὸν ἔχον εἰς Τάιναρρον. Πο.
παύω τῆς φιλομουσίας.
ἄξιον γὰρ τ' ἰμῶδον ἀποδέδω-
κας αὐτῇ τῆς ἀκροάσεως.

Ποσειδῶν & Νηρηίδων.

Τὸ μὲν σινὸν τοῦτο, εἰς ὃ
ἡ πᾶσις κατωρέχθη, ἐλλή-
σποντος ἀπ' αὐτῆς καλεί-
δω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς ὦ
Νηρηίδες παραλαβοῦσθε,
τῇ Τρωάδι παρατενέγκετε,
ὥς ταφῆν ὑπὲρ τῆς ὀπυχ-
ρίων. Νηρ. μηδαμῶς ὦ Πο-
σειδον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῇ
ἐπωνύμῳ πελάγει τιθά-
φθω. ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν, οἰ-
κίσα ὑπὸ τῆς μητρὸς πε-
πονθῆεν. Ποσ. τῆτο μὲν ὦ
Ἀμφιτρίτη εὐ θέμις. εὐδ'
ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά σου
κείσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ οὐτ'
ἀλλ' ὅπρις ἐφύεν τῇ Τρωά-
δι, ἐν τῇ Χερσονήσῳ τιθά-
ψεται. ἐκείνο δ' παραμύθιον
εἶσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὸς πείσε-
ται, καὶ ἐμπιστῆται ὑπὸ τοῦ

Ἀθά-

ναυι νῆα cum ipso in Te-
narum. N a p. Laudo
studiū erga Musicam tu-
um, dignam enim merce-
dem retulisti ipsi. pro eo
quod auscultaras.

Neptuni & Nereidi-
dum.

Fretum hoc quidem
angustum, in quod puel-
la delapsa, submersa est
Hellespontus ab ipsa vo-
cetur. Cadaver autem ip-
sum, vos Nereides acce-
ptum, in Troadem aufer-
te, ut ibi ab incolis sepe-
liatur. N a κ. Nequaquā,
Neptune, sed hic in cog-
nomini pelago sepeliatur.
Misereamur enim ipsius, ut
quæ miserrabilia maxime
a nouerca passa fuerit.
N a p τ. At hoc quidem.
Amphitrite, fas non est,
neque etiam alias hone-
stum hic illam alicubi
sub arena iacere: Sed
quod dixi, in Troade, in
Chersoneso mox speli-
tur. Illud autem pro sola-
tio ei erit, quod paulo
post eadem, ipsa quoque
Ino patietur, & præcipita-
bitur, persequente illam

G 2

Atha-

Athamante , in pelagus
ex summa Cithellone, qua
in mare porrigitur , una
cum filio , quem in vlnis
gestabat. N E K. Sed &
illam seruare conueniet
gratiam hanc Baccho fa-
ciendo. Educavit enim il-
lum Ino , eademque nu-
trix illius fuit. N E P. Nō
decebat , adeo prauam.
Sed tamen Baccho non
gratificari. Amphitrite ,
indignum foret. N E K.
Sed quid accidit huic ,
quod ab ariete decidit ?
frater autem eius , Phry-
xus tuto vehitur ? N E P.
Merito , adolescens enim
est , & contra impetū ob-
sistere potest. Illa vero, eo
quod insueta eius rei e-
rat consensu videlicet ve-
hiculo nouo & inopina-
to , & despiciendo in pro-
fundam immensum, per-
cussa animo, & pauore pa-
riter attonita , præterea
& verugine correpta ,
præ vehementia & impe-
tu volatus , retinere cor-
nua arietis aniphus non
potuit , quibus se eo viq;
sustentauerat , atque ita
in mare decidit. N E K.
An non igitur matrem

ipsi.

Αθάμαντος διακομένῃ εἰς
τὸ πέλαγος, ἀπ' ἀκροῦ τοῦ
Κιθαίρωνος, καθόπις, καθή-
κει εἰς τὴν θάλαξαν, ἔχου-
σα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκά-
λης. Νη. ἀλλὰ καὶ κείνῳ τῷ-
σαι δεήσει, χειρὶ ἄμφορ τῷ
Διονύτῳ. σφίσι γὰρ αὐτοῦ
καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ. Πρσ. οὐκ
ἔχῃω οὕτω πονηρὰν εὐσαν.
ἀλλὰ τῷ Διονύτῳ ἀχαριστοῦν
ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον.
Νη. αὐτὴ δὲ ἄρα τί παθοῦ-
σα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ ;
ὁ ἀδελφεὸς δὲ ὁ φρέξας ἀ-
σφαλῶς ὀρχήται ; Πρσ. τίκ-
τως. νεανίας γὰρ, καὶ δυνά-
ται αὐτέχρην πρὸς τὴν φο-
ρεάν. ἡ δὲ, ὑπὸ ἀνδρείας ἐπι-
βᾶτα ἐχρήματος παραδύξον,
καὶ ἀπιδούσα εἰς βάθος ἀχα-
νὲς, ἐκπλαγῆσα, καὶ τῷ
θάμβῳ ἅμα χιδοῖσα, καὶ
ἐκτριάζουσα σφίς τὸ σφο-
δρὸν τῆς πῆσσας, ἀκρατὴς
ἔχῃω τοῦ κριάτων τοῦ κριοῦ,
ὧν τῶς ἀπέλαττο, καὶ κα-
τέπεσεν εἰς τὸ πέλαγος. Νη.
οὐκ οὐκ ἔχῃω τὴν μητέρα
τῷ

τὴν Νεφέλῃν βοηθεῖν πι-
πούση; Ποσ. ἔχελω. ἀλλὰ
μῆρα πολλῷ τῆς Νεφέλης
δυνατωτέρα.

ipsius Nephelen decebat
opem ferre cadenti? N e.
Decebat sane, sed Parca
quam Nephela multo po-
tentior est.

Ιριδὶ καὶ Πο-
σειδῶνι.

Iridis & Neptu-
ni.

Τὴν γῆτον τὴν πλαγῶ-
μόνῃν ὧ Πόσειδον, ἰπποσα-
θεῖται τῆς Σικελίας, ὑφα-
λειν ἐπινήχεται συμβέβηκε.
τοῦτῃ φησὶν ὁ Ζεὺς εἶπον
ἦδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποί-
ησον ἦδη δῆλον ἐν τῇ αἰ-
γίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν,
σπείζας πάντῃ ἀσφαλῶς.
δεῖται γάρ τι αὐτῆς. Ποσ.
πιπράξεται τοῦτο ὧ Ιρι-
τίνα ὃ ὅμως παρέξει αὐτῇ
τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα καὶ
μηκέτι πλέουσα. Ιρις. τὴν
Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἄπο-
κνήσκειν. ἦδη γὰρ πονήρως
ὑπὸ τῇ ὠδίνων ἔχῃ. Πο. τί
οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς
ἐντακεῖν; εἰ ὃ μὴ εἶπ', ἀλλὰ
γὰρ πάντα ἢ γῆ οὐκ αὖ ὑπο-
δέξασθαι δύναται τὰς αὐτῆς
γυναῖς; Ιρις. καὶ ὧ Πόσειδον.
ἢ Ηρα

Insulam istam erran-
tem Neptune, quæ à Si-
cilia reuulsa atque undis
submersa, mari innatat.
Eam, ita iubet Iupiter,
consistere facias iam atque
apparere, & ut tantum-
dem manifesta atque con-
spicua in medio Aegæo
inconcussa maneat, fun-
data firmiter admodum
illa. Opus enim illa non-
nihil habet. N e p. Fiet
hoc I r i. Sed tamen
quem usum illi præbebit,
manifesta apparens, &
non amplius fluctuans?
I r i. Iatonam in ipsa
oportet parere, iam enim
male habet à doloribus.
N e p. Quid igitur? an
non sufficit illi cælum,
ut in eo pariat? Quod si
minus autem illud, at cer-
te nec tota terra partus
illius recipere poterat?
I r i. Non Neptune. Nā

Iuno obstrinxit iureiuran-
do magno tellurem, ne
præberet Latonæ parturi-
enti vllum receptaculum.
Hæc igitur insula, iura-
mento non tenetur. Ab-
scondita enim cum fuit.
Næp. Intelligo rem. Igi-
tur subsiste Insula atq; e-
mergere iterum ex pfun-
do, & non amplius flu-
ctues aut titubes, sed inno-
ta maneat. Ac suscipe, ὦ
felicissima, fratris mei libe-
ros duos deorum omnium
pulcherrimos. Et vos, Tri-
tones trajcite Latonem
in ipsam, omniaque tran-
quilla sint. Serpentem au-
tem istum, qui nunc ve-
lut cestro exagitat illam,
perterrefaciendo ipsi in-
fantes posteaquam in lu-
cem editi fuerint, aggre-
dientur, ac matrem vindi-
cabunt. Tu vero vade re-
nuncia Ioui, omnia bene
habere. Stabilita est Insula.
Veniat Latona ac pariat.

Xanthi & Ma- ris.

Suscipe me, ὦ Mare,
grauia enim passus sum,
extingue mihi vulnera.
ΜΑΡ.

ἡ Ἥρα γ' ὄρεω μέγαλον κα-
τέλαβε πλὺν γλῶ, καὶ παρ-
χεῖν τῇ Λητοῖ τῇ ὠδίνων
ὑποδεχέσθαι. ἡ τάνυν νῆτος
οὐτὴ ἀνώμαλός ἐστιν. ἀφανὴς
γ' αὖ. Πρὸς. σωίμην. εἴθι ὡ
νῆσι, καὶ ἀνάδυσθαι αὐτὴς ἐκ τῆ
βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρειν,
ἀλλὰ βεβαίως ῥύεσθαι. καὶ ὑπό-
δεξαι ὡς εὐδαιμονισάτη τοῦ
ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς
καλλίστους τῇ Ζεῶν. καὶ ὑ-
μῖς ὡς τρίτωνες, διαπερ-
θμούσατε πλὺν Λητὴ ἐς αὐ-
τὴν, καὶ γαλίνα ἅπαντα
ἔσω. τὸν δράκοντα δὲ, ὅς
νυν ἔξοισφι σὺν πλὺν φοβῶν τὰ
νεογνὰ, ἐπέδωκε τεχθῆ, αὐ-
τίκα μέττει, καὶ τιμωρήσθαι
τῇ μητρὶ. σὺ δὲ ἀπάγγιλλε
τῷ Διὶ, πάντα εἶναι εὐφρι-
πῆ. ἔσκηκεν ἡ Δῆλος. ἡκέτω
ἡ Λητὴ, καὶ τιχτέτω.

Ξάνθος καὶ Θα- λάσσης.

Δέξαι με ὦ θάλασσα,
δεινὰ περιπαθόντα, κατὰ-
σβεστόν μου τὰ τραύματα.
ΘΑΛ.

Θάλ. τί τοῦτο ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; Ξάν. Ηφαιστος. ἀλλ' ἀπ' αὐτοῦ κωμα ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. Θάλ. διατί δέ σοι ἐπέβαλε τὸ πῦρ. Ξάν. διὰ τὸ ὅτι τῆς Θέτιδος. ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τοὺς φεύγας ἰκέτευσα, ὃ δ' οὐκ ἐπαύτατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῆς νεκρῶν ἀπέφραπτε μοι τὸν ῥουῶν, ἐλέησας τοὺς ἀθλίους, ἐπ' ἁλδοῦ, ὅτι κλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόχοιτο τῆς ἀνδρῶν, ἐνταῦθα ὁ Ηφαιστος, ἔτυχεν γὰρ πλεσίον του ὦν, παρ' ὅσον οἶμαι πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ, καὶ εἰποθι ἔλθοι, φέρον, ἐπ' ἁλθε μοι, καὶ ἑκαυσι μὲν τὰς πελέας, καὶ μυρρίκας. ὠπλάσι δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθύας, καὶ τὰς ἐγγέλυας. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας, μικροῦ δέιν ὅλον ζήρην εἰργασαί. ὅπως δ' οὕτως ὅπως διδάσκωμαι ὑπὸ τῆς οὐκ-

M A R. Quid hoc rei est Xanthe? quis te deussit? X A N. Vulcanus, sed igne candesco prorsus miser, & effervescio. M A R. Cur autem iniecit tibi ignem? X A N. Propter filium Thetidis. Postquam enim occidentem illum Phrygas, supplex deprecatus sum, ille autem ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiam obstruxit mihi alueum, ego misertus miserorum, occurri, ut aquis inunda-rem atq; involuerem illū, quo eo periculo absterri- tus, ab occisione virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat enim prope forte existens) uniuerso igne, quantum, opinor, vltquam habebat, quan- tumq; & in Aetna, & si quib. alijs locis, illius est, allata, processit obuiam, ac exussit equidē vltmos, & myricas, allauit autem & infelices pisces & anguillas. Me vero, cum ef- feruescere fecisset, parum absuit, quin totum ari- dum ac siccum reddide- rit. Vides nimirum quo pacto exustionibus istis

deformatus sim. M A R. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, ut consentaneum est, cruore, à cadaue-ribus, calore autem, ut ais, ab igne veniente. Ac merito, Xanthe, ut qui contra filium meum im- petum feceris, non veri- tus, quod Nereidis filius ille esset. X A N. An non igitur decebat misereri me Phrygum, vicinorum a- deo meorum? M A R. Vulcanum vero an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeo filij.

Doridis & Theti- dis.

Quid lacrimaris Thetis? T H E. Pulcherrimâ Dori, puellam vidi, in arcam à patre cōiectam, tū ipsam, tum infantem ab ea paulo ante genitum. Iussit autē pater nautas, arcam illam acceptam, postquam in altum de terra prouecti essent, abijcere in mare, ut ita periret & misera il- la, & infans una cum ea. D O. Quamobrem autē, ô soror, hoc? quandoqui- dem

ἐκκαυμάτων; Θά. Δολι- ρὸς ὦ Ξάνθε, καὶ διεμὸς, ὡς εἰκός. το αἷμα μὲν, ἀπὸ τῶν νεκρῶν, ἡ θερμὴ δὲ, ὡς φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως ὦ Ξάνθε, ὅς δὲ τιν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας, οὐ αἰδέσθεις ὅτι Νηρηίδος υἱὸς εἴμι. Ξάν. οὐκ ἔδην οὐὖ ἐλεῆσαι γέιτο- νας ὄντας τοῦ φεύγοντος; Θάλ. τὸν Ἡφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι, Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν ἀχιλλέα.

Δωρίδῃ καὶ Θέτιδος.

Τί δα κρύβεις ὦ Θέτι. Θέ. κατλίστω ὦ Δωρί κέλευθον εἶδον εἰς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον. ἐκέλευσεν δὲ ὁ πατὴρ τοῦ γούνατος ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴ πορὺν ἀπὸ τῆς γῆς ἀποπλάσσωσιν ἀφεί- ναι εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀ- πλόκοιτο ἡ ἀνελία καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ βρέφος. Δω. τίνας δ' ἐ- νεκα ὦ ἀδελφεῖ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκρι-

ἀκρίβως ἅπαντα ; Θεί.
 Ακρίσιος ὁ πατήρ αὐτῆς,
 καλλίστῳ οὕτῳ, ἐπαρθέ-
 ρουν εἰς χαλκοῦ τινα
 θάλαμον ἐμβάλων. εἶτα
 τὸ μὲν ἀληθές, οὐκ ἔχω
 εἰπεῖν, φασὶ δ' οὐκ τὸν
 Δία χρυσὸν γλύμνον, ἐυ-
 λῶσαι διὰ τοῦ ὀρέφου ἐπ'
 αὐτῷ. διζαυδῆν δ' ἐκεί-
 νῳ ἐς τὸν κόλπον καταρ-
 ξέοντα τὸν Διὸν, ἐγκύμο-
 να γλύψαι. τοῦτο αἰσθό-
 μινος ὁ πατήρ, ἄχρῖς τις
 καὶ ζηλότυπος γέρον, ἠ-
 γανάκτησε. καὶ ὑπὸ τι-
 νος μεμοιγῆσθαι οἰκτιρῶν
 αὐτῷ, ἐμβάλλει ἐς πλὴν
 κιβωτὸν ἄρτι τιτοκῆαν.
 Δωρ. ἢ δὲ, τί ἔπραττεν
 ὁ Θέτι, ὁπότε κατίκε-
 το ; Θεί. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν
 εἰσὶν ὁ Δωρὶ, καὶ ἔφερε
 πλὴν καταδίκην. τὸ βρέ-
 φος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀπο-
 θανεῖν, δακρύουσα, καὶ πλὴν
 πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ,
 κάλλιστον ὄν. τὸ δὲ, ὑπὸ ἀ-
 γνοίας τῆς κακῶν, καὶ ἐμει-
 δία

dem comperta habes ex-
 acte omnia. T H E. Pater
 illius Acrisius, quia pul-
 cherrima erat, in æreum
 quendam thalamum in-
 clusam, perpetuæ virgini-
 tati destinarat. Deinde ve-
 rum quidem dicere non
 possum, Iovem autem a-
 iunt, conversum in aurū,
 delapsū per impluvium
 ad ipsam esse. Accipiente
 autem illa in sinum dema-
 nantem deum, gravidam
 ex eo factam fuisse. Quod
 cum pater animaduer-
 uisset, utpote durus qui-
 dam & zelotypus senex,
 graviter indignatus est.
 Et quia ab aliquo stupra-
 tam fuisse illam arbitratus
 est, cōijcit in arcam hanc,
 cum paulo ante peperis-
 set. D O R. Ceterum illa
 quid agebat Theti, quan-
 do abripiebatur ? T H E.
 Pro se quidem nihil dice-
 bat, Dori, sed iacite fe-
 rebat damnationem, pro
 infante autem depreca-
 batur ne morti tradere-
 tur, lachrymando, atque
 illum auo ostentando pul-
 cherrimum sane puerum
 Dori. Ille autem præ ig-
 norantia malorum, et-
 iam

iam arridebat matri. Op-
pleo rursus oculos la-
chrymis, cum in mentem
illius venit. D O R. Et
me flere fecisti. Sed nun-
quid iam mortui sunt?
T H E. Haudquaquam,
natat enim adhuc arca cir-
ca Seriphum, vivis illis
custoditis. D O R. Cur
igitur non conservamus
ipsam, piscatoribus illis
Seriphijs, in retia immitt-
tendo? qui extractos il-
los, incolumes præstabunt
scilicet. T H E. Recte di-
cis. atq; ita faciamus. Nō
enim perire decet, neque
ipsam, neque infantem,
adeo cum sit formosus.

Neptuni & Eni- pei.

Minime vero præclara
hæc, Neptune (dicetur
enim verum) qui circum-
venta amica mea, assimi-
latus in formam meam,
viciasti puellam. Puta-
bat enim illa mecum rem
esse sibi, & ob id exhi-
bebat scie. N E P T Y.
Tu enim, Enipeu fastuo-
sus es & tardus, qui pu-
ella adeo formosa quoti-
die

δία πρὸς πλὴν Σάλασαν,
ὑποπίμπλαμα αὐθις τὸν
ὀφθαλμοῦς δακρύων, μνη-
μονεύουσα αὐτῆς. Δω. καὶ με
δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη
τιθγᾶσιν; Θε. οὐδυνμῶς,
νήχεται γὰρ ἔτι • κίχως
ἀμφὶ Σέριφον, ζῶντας αὐ-
τοῦ φυλάττουσα. Δω. τί οὐκ
οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς
ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλῶσαι
ἐς τὰ δίκλινά τοις Σεριφίοις,
ὅς τ' ἀνασπάσαντες, σώσουσι
δηλονότι. Θε. εὖ λέγεις,
οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ὑπολέ-
δω μή τι αὐτῇ, μήτε τὸ
παίδιον οὕτως ὄν καλόν.

Ποσειδῶνι Θεῷ καὶ Ενιπέῳ.

Οὐ καλὰ ταῦτα ὦ Πόσει-
δον. εἰρήτι) γὰρ τὰ ληθές. ὑ-
πελθὼν μου τ' ἐρωιδύλου, εἰκα-
δὲς ἐμῷ, διηκέρησας τ' παῖ-
δα. ἢ τ' ὥιτο ὑπ' ἐμοῦ ταῦ-
τα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο
παρεῖχιν ἐαυτῷ. Πο. σὺ γὰρ
ὦ Ενιπέῳ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα,
καὶ βραδύς, ὅς κ' ἔχης οὕτω κα-
λῆς

λῆς φιλώτης ὁσημέραν παρὰ
 δὲ, ἀπολυμένης ὑπὸ τοῦ
 ἔρωτος, ὑπεριώρας, καὶ
 ἔχαιρετε λυπῶν αὐτῶν. ἡ
 δὲ παρὰ τὰς ὀχθὰς ἀλύ-
 ουσα, καὶ ἐπιμυαίνουσα,
 καὶ λουομένη, ἐνόησε εὐχε-
 τό σοι ἐντυχεῖν. σὺ δ'
 ἐδρεύῃσιν παρὰ αὐτῶν. **Ενι.**
 τί οὖν, διὰ τοῦτο ἐχέω
 σε προσερχάσασθαι τὸν ἔρω-
 τα, καὶ καθυπακρίνεσθαι
Ενιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος
 εἶναι, καὶ κατασφίσα-
 σθαι τὴν Τύρῳ ἀφελῇ κό-
 ρην οὕσαν; **Ποσειδ.** ὅτε
 ζηλοτυπεῖς ὦ **Ενιπεῦ**,
 ὑπερόπτης πρότερον ὢν. ἡ
 Τυρὼ δὲ, οὐδὲν δεινὸν πέ-
 πονθεν, οὐμένη ὑπὸ σου
 διακικορῆσθαι. **Ενι.** εὐ-
 μενοῦν; ἔφη γὰρ ἀπιδὼν,
 ὅτι Ποσειδῶν ἦδ' αὖ. ὁ καὶ
 μάλιστα ἐλύπησεν αὐτῶν,
 καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι,
 ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐδραῖ-
 νον τότε, καὶ περιεή-
 σας πορφύρεον τί κῆμα;
 ὅππῃ ὑμᾶς συνέκρουτε,
 αἶμα

die ad te nante, ac præ a-
 more pereunte, despexe-
 ris illam, & gaudius sis, si
 posses illi ægre facere. Illa
 vero iuxta ripas mærore
 affecta, atque ibi inambu-
 lans, seique lavans,
 non semel optabat in con-
 spectum sibi venire te.
 Tu vero lasciuiebas con-
 tra eam. **Ε Ν Ι.** Quid igi-
 tur? an propterea oport-
 gebat te præripere amo-
 rem mihi, & velut histrio-
 nem aliquem pro Neptu-
 no, Enipeum te gerere,
 atque ita decipere Tyron
 istam, puellam adeo sim-
 plicem. **Ν Α.** Sero nunc
 vero zelotypus es, Eni-
 peu, cum prius superbum
 & contemptorem te gef-
 seris. Ipsa autem Tyro ni-
 hil graue passa est, quan-
 do se putauit à te viciatam
 esse. **Ε Ν Ι.** Nihil autem?
 Dixisti enim abiens Ne-
 ptunum esse te, quod vel
 maxime dolore affectit ip-
 sam, atque ipse eo abs te
 iniuria affectus sum, quod
 & quæ mea esse debue-
 rat, eam voluptatem per-
 cepisti tu, & præterea
 composito circa vos flu-
 ctu purpureo, sub quo ab-
 scon-

ſconditi iacuiſtis cum pu-
ella pro me tute rem ha-
buiſti. N e p. Tu enim
non volebas Enipeu.

Tritonis & Nerci- dum.

Balzna iſta veſtra, Ne-
reides, quam contra filiam
Cephei Andromedam e-
miſiſtis, neq; puellam ip-
ſam iniuria aliqua affecit,
perinde ut vos putatis, &
ipſa iam mortua eſt.
N e. A quo, Triton?
Num Cepheus, tanquam
illecamento aliquo pro-
ſita puella, aggreſſus illam
occidit, ex inſidijs cum
multa vi adortus? T r i.
Non. Sed noſtis, arbaror,
Iphianaiſſa, Perſeum il-
lum, Danaës puerum il-
lum paruum, quem una
cum matre in arca abie-
ctum in mare ab auo ma-
terno, conſervaiſtis, miſer-
tæ illorū videlicet. I p h.
Novi quem dicis. Con-
ſentaneum vere, illum
iam adoleſcentem factum
eſſe, atque admodum ge-
neroſum, & pulchrum
aίρετον. T r i. Hic occi-
dit Balznam. I p h. Quā-
obrem

ἀμα συνῆδα τῇ παυδί αὐτ'
ἐμοῦ. Περσ. σὺ γὰρ οὐκ ἐθί-
λεις ὦ Εὐνιπεῦ.

Τρίτωνος καὶ Νη- ρείδων.

Τὸ κῆτος ὅμως ὦ Νη-
ρείδες, ὃ ὅτι τὴν τοῦ Κη-
φείως θυγατέρα τὴν Ανδρο-
μέδα ἐπέμψατε, οὔτε τὴν
παῖδα ἠδίκησεν ὥς οἴεσθε,
καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. Νη.
Ὑπὸ τίνας ὦ Τρίτον, ἢ ὁ
Κηφεύς καθάπερ δέλας
πορθεὶς, τὴν κέρυν ἀπέκλι-
νεν ὅπλων, λοχίστας μετὰ
πολλῆς δυνάμεως; Τρί.
οὐκ, ἀλλ' ἴτε, οἶμαι, ὦ Ιφι-
αίαντα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς
Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ
τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῇ
ἐμειληθὲν ἐς τὴν θάλασσαν
ὕπὸ τῆς μητροπάτορος, ἐσώ-
σατε, οἰκλειάσατο αὐτοῦ.
Ιφι. οἶδα ὅν λέγετε. εἰκὸς
δὲ ἤδη νιανίαν εἶναι, καὶ
μάλα γενναῖόν τι καὶ κα-
λὸν ἰδοῖν. Τρί. οὗτος ἀπέ-
κτεινε τὸ κῆτος. Ιφι. διατί
ὦ Τρί-

ὁ Τρίτον, οὐ γὰρ δὴ σῶμα
 ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίθη αὐτὸν
 ἐχέτω. Τρί. ἐγὼ ἡμῖν φρά-
 σω τὴν πᾶν ὥς ἐγνώετο. ἐς ἅλη
 μὲν οὗτος ὅπῃ τὰς Γοργόνας,
 ἄλθον τινὰ τοῦτον πρὸ βα-
 σιλεῖ ὁππότελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀ-
 φίκετο ἐς τὴν Λιβύην. Ἰφι.
 πῶς ὦ Τρίτον, μόνος, ἢ καὶ
 ἄλλους συμμάχους ἦγεν;
 ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ οὐδύς.
 Τρί. διὰ τοῦ ἀέρος. ὑπό-
 πτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ
 ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὐκ ἦκεν
 ὅπου δεικνύτο, αἱ μὲν
 ἐκάθευδον εἰμα. ὁ δὲ,
 σπιδάμων τῆς Μιδούσης μὲν
 κεφαλῇ, ὥχετ' ἀποπιά-
 μνος. Ἰφι. πῶς ἰδών; ἀ-
 θέατοι γάρ εἰσιν. ἢ ὅς αὖ
 ἰδῇ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ
 ταῦτα ἰδοι; Τρί. ἡ Ἀθη-
 νᾶ τὴν ἀπιδά προφαίνου-
 σα, τοιαῦτα γὰρ ἦκουσα διη-
 γουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν
 Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὴν Κη-
 φέαν ὕστερον, ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὅπῃ
 τῆς ἀπιδῆς ὑποσπιδεύσης,
 ὥσπερ ὅπῃ κατὰ πτερον παρέ-
 ρει

obrem Triton? Neque e-
 nim huiusmodi conserua-
 tionis præmia persolvere
 nobis debebat. Τρι. Ego
 vobis exponam omnem
 rem, ita ut gesta est. Mis-
 sus hic fuit ad Gorgonas,
 ut hoc quasi quoddam cer-
 tamē regi perageret. Post-
 quam autem peruenit in
 Libyam. Ἰφι. Quomō-
 do Triton, solus ne, an &
 alios secum socios abdu-
 xit? nam alioqui difficile
 hoc iter. Τρι. Per aërem
 profectus est, alatum enim
 ipsum Minerva reddidit.
 Postquam autem eo loci
 venit, ubi illæ agebant, il-
 læ quidem dormiebant,
 æριον. At hic amputato
 Medusæ capite, iterum
 auolavit. Ἰφι. Quo pa-
 ρτο autem aspexit illas?
 Aspici enim nequeunt,
 vel quisquis illas aspexerit;
 non amplius quicquam
 posthac aspicit. Τρι. Minerva
 scutū præferens;
 (Talia enim audiui ip-
 sum narrantem apud An-
 dromedam, postea & a-
 pud Cephæum) Minerva
 igitur, inquam, in clypeo
 refulgente, tanquam in
 speculo aliquo, exhibuit
 ip̄a

ipsi spectandam Medusæ
 imaginem. Postea sinistra,
 arrepta illius coma, & in-
 specta imagine, dextra au-
 tem sublata harpe, abici-
 dit caput illius, atque ita
 priusquam sorores reli-
 quæ expergilcerentur, a-
 volavit. Porro ubi circa
 maritimam hanc Aethio-
 pia oram venisset, terræ
 iam propinquior aliquan-
 to volans videt Andro-
 medam fixam in
 rupe quada. Ven-
 te palo affixam, pulcher-
 rimam, ô Dij, promissa
 coma, & seminudam, lon-
 ge usque infra vbera. Ac
 primum quidem misertus
 fortunæ illius, interro-
 gat causam damnationis
 huius. Paulo autem post
 amore captus, (oportebat
 enim incolumeni servari
 puellam) opem ferre illi
 statuit. Atque ubi iam
 Balæna accessisset terribi-
 lis admodum & quasi
 mox absorptura Andro-
 medam, in altum sublatus
 adolescens manu ad capu-
 lum admoto, harpam te-
 nens altera quidem ferit,
 altera autem Gorgona
 spectandam proferens, in
 lapi-

χιν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα
 τῆς Μεδούσης. εἶτα λαβὼν
 τῇ λαίᾳ τὴν κόμην, ἐκροῶν δὲ
 τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρ-
 πην ἔχον, ἀπέταμε τὴν
 κεφαλὴν αὐτῆς, καὶ πρὶν ἀνέ-
 ρχῃ τὰς ἀδελφάς, ἀνέπια-
 το. ἐπειδὴ καὶ τὴν παρθένον
 ταύτην Αἰθιοπίαν ἐχρήστο,
 ἦδ' ἡ πόρτ' ἑοῦς πετόμενος,
 ἐρεῖ τὴν Ἀνδρομέδαν προσ-
 κειμένην, ὅπῃ τινος πέτρης
 προβλήτης προσεπατήσας
 μένῃ, καλίστῃ δὲ θεῷ, κα-
 θύμνηται τὰς κόμας, ἡμίγυμ-
 νον πολλὸν ἐνεθετῆς μασῶν.
 καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτείρας
 τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνελότα
 τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης.
 καὶ μικρὸν δὲ χρόνον ἔρωτι,
 ἐχέον γὰρ σισώτασθαι τὴν
 παῖδα βοηθεῖν δέειν. καὶ
 ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μά-
 λα φοβερὸν, ὥς καταπιού-
 μενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑ-
 περσσεύεσθαι ὁ νηπίσχος
 πρύκωπον ἔχον τὴν ἄρπην.
 τῇ μὲν καθικνέεται, τῇ δὲ
 προσέκνυς τὴν Γοργόνα, λί-

ὅν ἐποίησεν αὐτό. τὸ δὲ,
 πέθνηκε γυνῶν, καὶ πέ-
 σηνεν αὐτοῦ τὰ ποῖλα,
 ὅσα εἶδεν πρὸς Μένουσαν.
 ὁ δὲ, λύσας τὰ δεσμὰ
 τῆς παρθένου, ὑποχρὼν
 αὐτὴν χεῖρ, ὑπεδέξατο
 ἐκπεπονητὴ κατιούσαν ἐκ
 τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὐ-
 σης. καὶ νῦν γαμῆ ἐν
 τοῦ Κηφείως, καὶ ἀπάγει
 αὐτὴν εἰς Ἀργος. ὥς τε
 ἀντὶ θανάτου, γάμον οὐ
 πρὸν τοχόντα εὕρετο. Νη.
 ἔγωγε μὲν οὐ πάμπαν γέ-
 γονότι ἀχθόμενα. τί γὰρ ἡ
 παῖς ἠδίκηκε ἡμᾶς, εἴ τι ἡ
 μήτηρ ἐμεγαλύνει τότε,
 καὶ ἡζίου καλλίων εἶναι;
 Τρί. ὅτι οὕτως αὖ ἡλγυ-
 σιν ὅτι τῇ θυγατρὶ, μό-
 τος γε οὕτως. Νη. μηκέ-
 τι μεμνήμεθα ὧς Δωρὶ ἐκεί-
 νων, εἴτι βάρβαρος γυνὴ
 ὥς πρὸς ἀξίαν ἐλάλη-
 σεν. ἱκανὸν γὰρ ἡμῶν τιμω-
 ρίαν ἔδωκε, φρονηθεῖσα ὅτι
 τῇ πατρί. χαίρομεν οὖν
 τοῦ γάμου

Ζεφύ-

lapidem illam conuertit:
 Illa igitur mortua est, &
 dirigere ipsius membra
 omnia, quæcunq; Medu-
 sam aspexerunt. At hic so-
 lutus vinculis, quibus vir-
 go alligata fuerat, suppo-
 sitaque manu suscepit il-
 lam, summis pedum digi-
 tis descendentem ἐ rupe,
 ardua illa quidem atque
 procliuī, & nunc cum ea-
 dem nuptias peragit, in
 xidib. Cephei, abducatq;
 illam secum Argos. Qua-
 re p morte, nuptias neq;
 eas vulgares illa inuenit.
 N e r. Equidem non ita
 valde ægrefero factū hoc.
 Quid enim adeo nobis in-
 iuriæ fecit puella, si ma-
 ter ipsius superbe extulit
 sese tunc, ac pulchrior no-
 bis esse voluit? T r i.
 Quod hoc pacto magnū
 dolorem perceptura fuis-
 set ob filiam, mater certe
 illius cum sit. N e. Ne
 meminerimus Dori illo-
 rum amplius si quid bar-
 bara mulier, supra quam
 decebat, loquax fuit. Satis
 enim supplicij tulit, quæ
 tanto in metu, filix causa
 constituta fuit. Gratule-
 mur igitur nuptijs.

Zephy-

Zephyri & Noti.

Nunquam equidē pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ego sum, & spiro. Tu vero nō vidisti ὁ Note. **Ν ο τ.** Quamnam hanc dicis Zephyre pompam? aut quanam sunt qui illam duxerunt? **Ζ ε ρ.** Suavissimo spectaculo caruisti, & quale non facile aliud vnquā videris. **Ν ο τ.** Iuxta rubrū mare occupatus fui, afflavi autem & partem Indiæ nonnullam, quantum videlicet eius terræ mare adiacet. Proinde nihil eorum noui, quæ tu dicis. **Ζ ε.** Quid? Sidonium illum Agenorem vidisti? **Ν ο.** Etiam, Europæ patrem scilicet. Quid tum? **Ζ ε ρ η.** De illa ipsa narrabo tibi. **Ν ο.** Nū, quod Iupiter iam olim amare puellam cepit? Nā hoc etiam pridem sciuit. **Ζ ε.** Igitur quod ad amorem attinet, nosti. Quæ vero postea contecta sunt, ea nunc audi. Descendit Europa ad litus, ludendi gratia, assumptis secum æqualibus suis. Iu-

piter

Ζεφύρε καὶ Νότῃ.

Οὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπέστεραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ ὅμως οὐκ εἶδεις ὦ Νότῃ. **Νό.** τίνα τὰ πῶτε λέγεις ὦ Ζεφύρε πῶτε πομπὴν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; **Ζε.** ἡδίστου διαμέματος ἀπειλήφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι. **Νό.** παρ' πῶτε Εὐρεθαί γὰρ θάλασσαν εἰσγαζόμενον. ἐπεὶ πάντα δὲ τε καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χερσος. εὐδὲν οὐκ οἶδα, ὧν λέγεις. **Ζε.** ἀλλὰ τὸν σιδώνιον Ἀγνώρορα οἶδας; **Νό.** ναί. ἢ τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν; **Ζε.** οὐκ αὐτῆς ἐκείνης διηγῆτομαι σοι. **Νό.** μὲν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς ἐκ ποικίλου τῆς παιδός; τὸ το γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμενον. **Ζε.** οὐκ οὐκ τὸν γὰρ ἐρωτᾷς οἶσθα, τὰ μὲν πάντα ὅσα ἴδῃ, ἀκούσον. ἢ μὲν Εὐρώπην κατέλαβεν ὅππῃ πῶτε ἰδὲνα παίζουσα, τὰς ἐλπίδας πωραλαβοῦσα. ὅ

Ζεὺς

Ζεὺς δὲ ταύρω ἰοκάσας ἑαυ-
 τόν, συμπαίζειν αὐταῖς,
 κάλλιστος φαινόμενος. λευ-
 κὸς τε γὰρ ὡς ἀκρίβως, καὶ
 τὰ κέρατα εὐκαμπής, καὶ
 τὸ βλέμμα ἡμέρις. ἐσκήρ-
 τεν οὖν καὶ αὐτὸς ὅττι τῆς
 φύσεως, καὶ ἐμυκάτο ἡδίστον,
 ὥς τι πρὸς Εὐρώπῳ πολυμή-
 νει καὶ ἀναβλῦσαι αὐτόν. ὥς
 δὲ τοῦτ' ἐχέετο, δρομαῖος
 μὲν ὁ Ζεὺς ὤρμησεν ὅττι
 πρὸς θάλατταν φέρων αὐ-
 τὸν, καὶ ἐνήχτο ἐμπε-
 δών. ἡ δὲ πάνυ ἐκπλα-
 γεῖτα τῷ πράγματι, τῇ
 λαίᾳ μὲν ἔχeto τοῦ κέρα-
 τος, ὥς μὴ ἀπολιθάνοι·
 τῇ ἑτέρῃ δὲ, ὑψιμαμέ-
 νον τὸν πέδον ζυγίχε.
 Νό. ἡδὺ τοῦτο θέαμα ὧ
 Ζέφυρε εἶδεις, καὶ ἐρωτι-
 κὸν, νηρόμενον τὴν Δία,
 φέροντα πρὸς ἀγαπωμένην.
 Ζέφ. καὶ μὲν τὰ μετὰ
 ταῦτα ἡδῖον παρὰ πολὺ ὧ
 Νότε. ἦτε γὰρ θάλαττα
 ὑπὸς ἀλύμων ἐγένετο,
 καὶ πρὸς γαλήνῳ ὅπασα-
 σαμένη,

piter autem in formā tau-
 ri assimilatus, ludebat
 una cum ipsis, pulcherri-
 mus tum apparens. Nam
 & candidus erat, ut nihil
 supra, & cornua habebat
 reflexa pulcre, vultum-
 que præ se ferebat admo-
 dum mansuetum ac pla-
 cidum. Saltabat igitur &
 ipse in littore, & mu-
 giebat suavissime, ita ut
 Europa auderet etiam
 conscendere ipsum. Ce-
 terum ubi hoc factum est,
 citato cursu Iupiter qui-
 dem una cum illa in mare
 prorupit, atque ibi, ubi
 inciderat, natabat. Il-
 la vero admodum percul-
 sa animo ex hac re, fini-
 stra apprehendit ac tenu-
 it cornua, ut ne delabe-
 retur, altera autem ma-
 nu, diffluentem vento
 vestem continebat. N o.
 Dulce hoc spectaculum.
 Zeph. vidisti, & amatorii-
 um, narrantem videlicet
 Iovem & ferentem secum
 amores suos. Z e. At ve-
 ro quæ consecuta sunt,
 suaviora multo, Note.
 Nam & mare statim com-
 positis fluctibus quietum
 fuit, & tranquillitate viro

attracta, placidum ac platum seipsum præbuit. Nos autem omnes silentium agentes, nihil aliud quam spectatores tantū, eorum quæ fiebant quasi quidam comites, sequebamur. Cupidines vero iuxta volitantes, paulum supra mare ita ut interim summis pedibus contingerent aquam, accensas ferentes faces Hymenæū cantabant. Nereides autem emerſæ undis, delphinum tergis insidentes ob equitabant, applaudentes, seminudæ pleræque. Præterea & Tritonum genus, & si quid aliud non horribile visu marinorū, omnia illa circum puellam quasi choream ducebant. Nam ipse quidem Neptunus conſcenſo curru, & quasi pronubus incedens, una cum Amphitrite lætus præibat, veluti viam aperiens, nati tanti fratri. Supra omnes autem, Venetem duo Tritones vehabant in concha recubantem, ac flores omnis generis aspergentem sponsæ. Atque hæc à Phœnicia vsque in Cre-

σαρδίην, λείαν παρείχιν ἐ-
αυτῶ. ἡμῖς δὲ πάντες
ἡσυχίαν ἄγοντες οὐδὲν ἄλ-
λο ἢ διαταί μένον τῷ γιγ-
νομένων παρακολουθοῦμεν.
ἔρωτες δὲ παρεπιτόμενοι ἐ-
μικρὸν ὑπὲρ τῶν θαλάσσιων
ὥς εἴσσι ἀκρεῖς τοῖς ποσσὶν
ὅτι ψάλλειν τοῦ ὕδατος, ἡμ-
ούρας τὰς δᾶδας φέροντες,
ἦδον ἅμα τὴν ἐμύλαιον, αἱ
Νηρηίδει δὲ ἀναδύσαι, πα-
ρίππων ὅτι τῷ δελφίνων
ὅτι κροτοῦσαι, ἡμίγυμναι αἱ
πολλαί. τό, τε τῷ Τριτώ-
νων γένος, καὶ εἰ τι ἄλλο μὴ
φοβερὸν ἰδεῖν τῷ θαλάσσιων
ἅπαντα περιχέουσι τῶν
παῖδα. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν
ὅτι εἰς κῶς ἄερατος, πα-
ριχούμενός τε, καὶ τῶν Ἀμ-
φιτρίτῳ ἔχων, φορῶν γένη-
δῶς, προσδοιπορὸν νηχομένην
πρὸ ἀδελφῶ. ὅτι πᾶσι δὲ
τῶν Ἀφροδίτῳ δύο Τρί-
τωνες ἔφερον, ὅτι κῶν γένος
κατακειμένην, αἷν παν-
τῶν ὅτι πᾶσιν τῇ νόμ-
φῃ. ταῦτα ἐκ φοινίκης ἄχρη
τῇ Κρή-

τῆς Κρήτης ἐγύρετο. ἐπεὶ δὲ
πέσῃ τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος
οὐκ ἔτι ἐφαίνετο. ὁπλαζό-
μενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς,
ἀπῆγε τιμὴν Εὐρώπῃ εἰς τὸ
Δίκταλον ἄγρον, ἐρυθριῶσαν,
καὶ κάταθεῶσαν, ἠπίσατο
ἢ ἤδη ἐφ' οὗ, τι ἄγεται. ἡ-
μεῖς δ' ἐμπεσόντις, ἄλλος
ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος
διεκυμαίνομεν. Νό. ὦ μα-
κάριε Ζέφυρε τῆς θεᾶς. ἐγὼ
δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας,
καὶ μέλανας ἀνθρώπους
εἶδων.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑ- ΛΟΓΟΙ.

Διογῆρας καὶ Πολυδά-
κους. Διογῆρας.

Ω πολύδουκε, ἐντέλ-
λομαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα
ἀνέλθης, σὸν γὰρ ὄσιν οἶμαι
τὸ ἀναβῶναι σῆριον, ὡς
σοι ἴδης Μένιππον τὸν κύ-
να, εὖρος δ' αὖ αὐτὸν, ἐν
Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρανεῖον,
ἢ ἐν Λυκείῳ, τῷ ἐκτείνοντι
πρὸς

Cretam fiebant. Postquā
autem in Insulam ascen-
dit, ipse quidem taurus
non amplius apparebat.
Iupiter autem appren-
sam manu Europam, in
antrum Dictzum abdu-
xit, erubescensem, atque
oculos demittentem. In-
telligebat enim iam, ob
quam rem ita duceretur.
Nos autem incumbentes
mari, alius aliam illius
partem fluctibus agitaba-
mus. N o. O beatum
Zephyre, te, qui isthuc
videris. Ego vero interea
Gryphas & Elephantos,
& nigros homines aspicie-
bam.

INFERNI DIA- LOGI.

Diogenis & Pollu-
cis.

O Pollux, commen-
do tibi postquam celer-
time ascenderis (tuum
enim est, ni fallor, cras
reuiuiscere) ut, sicubi vi-
deris Menippum, canem
illum, inuenies autem
ipsum Corinthi, circa
Craneum, aut in Lyceo
deridentem contenden-

tos istos inter se Philosophos, dicas illi, Menippe, inquit, iubet te Diogenes, si satis ea, quæ super terram sunt, derisisti, quo & huc ad inferos descendas, ubi multo plura, quæ rideas, habiturus es. Illic enim in ambiguo tibi adhuc risus fuit, & frequens illud obijci potuit, Quis enim omnino scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem, non defines constanter atque perpetuo ridere, quemadmodum ego quoque nunc facio. Et maxime postquam videris, diuites istos ac satrapas & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloque eiulatu ab alijs dignosci. Tum quod & molles & ignavi sunt, reminiscences eorum quæ in vita geruntur. Hæc illi quæso ut dicas, & ut præterea etiam pera veniat impleta & multo lupino, & sicubi in triuio positam inueniat Hecates cœnam, aut ouum ex lustratione relictum, aut simile quippiam. P o l. At renuciabo hæc, ô Diogenes.

Sed

πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφους καταγελῶντα, ἠπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε κτελεί ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγυγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλῶν πλείων ὁππότε γινώσκουσιν. ὁκεί μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῃ σοι ἔτι ὁ γέλως ἰὼν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον, ἐνταῦθα δὲ, οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν. καὶ μάλιστ' ἐπειδὴν ὄρεῖς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους, οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μύνης εἰρωγῆς διαγνωσκόμενους. καὶ ὅτι μαλθακὰ καὶ ἀγενεῖς εἰσὶ, μνησθῆναι τῶν αἰῶν. ταῦτα λέγει σὺ πῶς. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον πλὴν πῆραν ἡκεῖν ξέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴπουν οὗτοι ἐν τῇ τρίῳδῳ. ἑκάτης δ' αἵπνον κείμενον, ἢ ὧν ἐκ καθαρείου, ἥτις τοιοῦτο. Περὶ. ἀλλ' ἀπαγγεῖλω ταῦτα, ὦ Διόγενες.

ὅπως

πως ὃ εἶδ' ὦ μάλιστα, ὁποῖός
 τις ὅτι τὴν ὄψιν; Διο. γέ-
 ρων φαλακρὸς, τριβούνιον ἔ-
 χον πολύθυρον, ἀπαντι ἀνέ-
 μω ἀναπιπταμένην, καὶ ταῖς
 ὀπισθιυχαῖς τῆς ἑακίων ποι-
 κίλον, γὰρ δ' αἰεὶ, καὶ τὰ
 πολλὰ τὸν ἀλαζόνεα τοῦ-
 τος φιλοσόφους ὀπισκώπῃ.
 Πολ. ἑξάδιον εὐρεῖν ἄπ' γε
 τούτων. Διο. βούλει καὶ
 πρὸς αὐτὸν ἐκείνους ἐντεί-
 λωμά τι τὸν φιλοσόφους;
 Πολυ. λέγει. οὐ βαρὺ γὰρ
 εὐδὲ τοῦτο. Διο. τὸ μὲν ὅ-
 λην, πάντας αὐτοῖς πα-
 ρεγγύα ληροῦσι, καὶ ὡς τῆς
 ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα
 φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκο-
 δαίλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦ-
 τα ἄπορα ἐρωτῶν διδάσκου-
 σι τὸν νοῦν. Πολυ. ἀλλ'
 ἤμ' ἀμαθὴ καὶ ἀπαίδευτον
 εἶναι φύουσιν, κατηγεροῦν-
 τα τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο.
 σὺ δὲ οἰμᾶζεις αὐτοῖς παρ'
 ἐμοῦ λέγει. Πολυ. καὶ τοῦ-
 τα ὧ λόγαντες ἀπαγγεῖω.
 Διον. τοῖς πλουσίοις δὲ ὧ
 φίλ-

Sed quo melius illum ag-
 noscere queam, cuiusmo-
 di facie est? D I O G. Sc-
 nex est, caluaster, pallio
 indutus lacerο, & vento
 cuius peruiο, præterea
 & diuersorum pannorum
 assumentis variegato. Ri-
 det autem semper, ac ple-
 runque arrogantes istos
 philosophos acerbè per-
 stringit. P O L. Facile erit
 inuenire illum, ex his uti-
 que signis. D I O. Vis
 ne ut ad ipsos quoq; phi-
 losophos illos aliquid tibi
 mandem? P O L. Man-
 des licet, non enim graue
 neque hoc mihi fuerit.
 D I O. In vniuersum, ad-
 hortare illos, ut desistant
 à nugis suis, neque de to-
 to contendant, neq; cor-
 nua sibi mutuo affigant,
 neque crocodilos faciant,
 neque huiuscemodi steri-
 lia atque ieiuna interro-
 gare animum instituant.
 P O L. At indoctum me
 & ineruditum esse dicent,
 qui doctrinam illorum re-
 prehendam. D I O. Tu
 vero plorare illos meo no-
 mine iube. P O L. Et hæc
 nuntiabo illis. D I O G.
 Diuitibus autem ὁ lepi-
 disti-

diffimum caput, hæc nostro nomine annuncies quæso, Quid, ô vani, aurum custoditis? Quid autem cruciatis vos ipsos cogitantes vsuras, & talentû aliud super aliud accumulantes, quos non plus quàm vnum obolum habentes, venire huc paulo post oportet? P o l l. Dicen- tur & hæc ad illos. D i o. Sed & formosis istis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeno palestritzæ, quod apud nos neq; flaua coma, nec cærulei nigriue oculi, neque rubor faciei, amplius vilus est, neque præterea perui intenti & robusti, neq; humeri laborum tolerantæ, sed omnia vnus pulvis, vt aiunt, nobis, caluaria forma nudata scilicet. P o l l. Non molestum erit, neque hæc ad formosos & robustos illos dicere. D i o. Etiam pauperibus ô Lacon, dicas licet, (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopiam lugent) vt neque lachrymentur, neque plorent, exposita illis æqualitate hæc

φίλτατον Πολυδούκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τι ὧμάταισι τὸ χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζέμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ὅπῃ τάλαντοῖς σωλιθέντες, εὖς καὶ ἓνα ὄβολον ἔχοντας, ἵκεῖν μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς καὶ ἰσχυρῇς λέγε. Μεγίλλῳ τῷ κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῶν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαρπὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ὅπῃ τοῦ προσώπου ἔτι ὄσιν, ἢ γυῖνα εὐτονα, ἢ ὧμοι καρτεροί. ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν κόκκις φασί, κρατία γυμνα τοῦ κένου. Πολυ. εὖ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς. Διο. καὶ τοῖς πένησιν ὧ Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πρᾶγματι, καὶ οἰκτεῖροντις πλεὺς ὑπακρίαν, λέγε μὴ τι θαρρεύειν, μήτ' οἰμᾶ-

οἰμώζειν, διηγασάμεθα τῶν
ἐν ταύτῃ ἰσοτιμίαν. καὶ ἔτι
ἔχοντα τοὺς ἐκεῖ πλουσίους
οὐδὲν ἀμείνους οὐτῶν. καὶ
Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς
σοῖς, ταῦτα εἰ δοκεῖ, παρ'
ἐμοῦ ὅτι μνησκον, λέγων ἐκ-
καλέσθαι αὐτούς. Πολυ. μνη-
σκὼν ὃ Διόγενες περὶ Λακε-
δαιμονίων λέγει. οὐ γὰρ ἀνέ-
ξομαι γι. ἀ δὲ πρὸς τοὺς
ἄλλους ἔφησα, ἀπαγγιλαῶ.
Διο. ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ
σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεί-
πον, ἀπέπευκε παρ' ἐμοῦ
τοὺς λόγους.

Πλάτων, ἢ κατὰ Με-
νίππου. Κριῖσος.

Οὐ φέρομεν ὃ Πλούτων,
Μένιππον τουτονὶ τὴν κωμῶν
παροικισμῶτα, ὥς τ' ἢ ἐμείνεν
ποι κατὰσθον, ἢ ἡμεῖς με-
τοικήσωμεν εἰς ἕτερον τόπον.
Πλού. τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐξ-
γάζῃ, ὁμόνικρος ὢν; Κριῖ-
σος. ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζε-
μεν καὶ σένομεν, ἐκείνων
μὴμ-

hac, quæ hic est, & quod
videbunt, eos qui illic di-
uites sunt nihilo meliores,
quam sese hic esse. Lace-
dæmonijs autē tuis, hæc
si videtur, nomine meo
objicias, molles & enerv-
uatos ipsos esse dictitans.
P o l y. Ne de Lacedæ-
monijs, Diogenes quic-
quam dicas, non enim fe-
ram. Sed quæ ad cæteros
mandasti, ea illis renun-
ciabo. D i o g. Missos
igitur faciamus hos quan-
do tibi ita videtur. Tu ve-
ro quibus antea dixi, ad
eos sermones hos meos
deferas.

Pluto, seu contra
Menippum. Cræ-
sus.

Non poterimus ferre
Pluto, Menippū hunc ca-
nem, cohabitantem nobi-
scum. Quapropter aut il-
lum hinc amovē alio loco
collocā, aut nos hinc alio
coīgrabim⁹. P l y. Quid
autē vobis mali adeo facit,
quando eodē modo mor-
tuis est ac vos? C r æ s o s.
Postquam nos ploramus
& ingemiscimus, illorum
re-

reminiscentes, quæ apud
superos habuimus, vtro-
que, Midas hic auri, Sarda-
napalus autem multæ vo-
luptatis, ego vero thesau-
rorum, irridet, & cum
conuicijs exprobrat ea no-
bis, mancipia & piacula
nos vocitando. Interdum
autem etiam cantando,
conturbat ploratus po-
stros, & in summa, valde
nobis molestus est. P L V.
Quid hæc audio de te,
Menippe? M E N. Vera
Pluto, Odi enim ipsos,
ignavi ac periti adeo cū
sint, quibus non satis fu-
it vixisse male, sed etiam
mortui, insuper cogitatio-
ne atq; animo illis inhæ-
rent, quæ apud superos
sunt. Delector itaq; ægre
ipsis faciendo. P L V. Sed
non decet. Dolent enim
non exiguis reb, privati.
M E N. Etiam tu deliras
Pluto, qui gemitus istorū
tuo quoque calculo ap-
probas? P L V. Haudqua-
quam, verum nolim vos
discordes ac seditiosos es-
se mutuo. M E N. At ve-
ro, ó pessimi Lydorum,
Phrygum, & Assyriorum,
ita de me cognoscite vt q

neque

μιμημένοι τῶν ἄνω, Μίδας
μὲν οὕτως τοῦ χρυσίου,
Σαρδανάπαλος δὲ τῆς πολ-
λῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῶν
θησαυρῶν, ὀππρὶν αἱ, καὶ
ὑπεριδίδωμι, ἀνδράποδα, καὶ
καθάρματα ἡμῶν ἀποκα-
λῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων,
ὀππαραθήει ἡμῶν τὰς οἰ-
μωγὰς. καὶ ὅλως, λυπη-
ρὸς ὄντι. Πλου. τί ταῦτα
φασὶν ὦ Μένιππε; Μέν.
ἀληθῆς ὦ Πλούτων. μισῶ
γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς, καὶ
ὀλεθρείους ἔντας οἷον οὐκ
ἀπέχρησι βιώναι κακῶς,
ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι
μένονται, καὶ φειδέχονται
τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν
αἰσίων αὐτοῦ. Πλου. ἀλλ'
οὐχ ἔτι, λυπούται γὰρ οὐ
μικρῶν στερούμενοι. Μέν. καὶ
σὺ μεραινείς ὦ Πλούτων
ὁμύληφες ὅν τῶς τούτων
συναγμοῖς; Πλου. εὐδαμῶς.
ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθέλησαι με σα-
σιάζειν ὑμᾶς. Μέν. καὶ μὲν ὦ
κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν,
καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε,
ὡς

οὐδὲ παυσόμενον μου,
 ὅθι γὰρ αὖ ἴητε, ἀκολουθή-
 σω αὐτῶν, καὶ κατὰ δῶν, καὶ
 καταγελῶν. Κρῖ. ταῦτα
 οὐχ ὕβρις; Μένι. οὐκ. ἀλλ'
 ἐκείνα ὕβρις ἐστὶν, ἀ ὑμεῖς ἐ-
 ποιῆτε, καὶ τεκνωθεῖσα ἀξι-
 οῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀν-
 δράσιν ἐντροφῶντες, καὶ τοῦ
 θανάτου τὸ πᾶν οὐ
 μνημονεύοντες. τοιγαρὺν
 οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων
 ἀφρημένοι. Κρῖ. πολλῶν
 καὶ ὧ θεοὶ, καὶ μεγάλων κλη-
 μάτων. Μιδ. ὅσου μὲν ἐγὼ
 τρουσοῦ. Σαρ. ὅσης δ' ἐγὼ
 τρουφῆς. Μέ. εὖ γε οὕτω
 ποιῆτε. ὀδυρεῖσθε μὲν ὑμεῖς.
 ἐγὼ δὲ, τὸ γινῶσι σαυτὸν
 πολλάκις σιωπῶν, ἐπάτο-
 μαί ὑμῖν. ὥς περ γὰρ αὖ ταῖς
 ποικύλαις οἰμωγαῖς ἐπαδύ-
 κειναι.

Μενίππης, Ἀμφιλόχης,
 καὶ Τροφωνίου. Μέ-
 νιππος.

Σφὼ μὲν τοι ὦ Τροφώνιε,
 καὶ Ἀμφίλοχιν, καὶ ὄντας, ὅς
 οἶδ'

neque unquam desiturus
 sim. Nam quocumq; ab-
 ieritis hinc, eodem sequar
 ægre faciendo, cantando
 atq; irridendo vos. C. An
 non hæc contumelia est?
 M e n. Non, sed illa
 contumelia erant, quæ
 vos facere solebatis, quan-
 do & adorari vos voleba-
 tis, & hominibus liberis
 pro libidine abutebami-
 ni, neq; tum mortis quic-
 quam memores eratis.
 Proinde deplorate nunc,
 omnibus illis despoliati.
 C r o e. Multis certe &
 Dij, & magnis possessio-
 nibus. M i. Quanto equi-
 dem ipse auro? S a r.
 Quanta vero ego volu-
 ptate? M e n. Recte sa-
 ne, ita facite, lugete vos
 quidem, ego vero tritum
 illud, Nosce teipsum, idem
 tidem connectendo, vo-
 bis occinam, decet enim
 huiusmodi ploratus, si
 crebro illis accinatur.

Menippi Amphilo-
 chi & Trophonij.

Vos nimirum Tropho-
 ni atq; Amphiloche, quū
 sitis mortui, tamen haud
 H 3 scia.

scio quoniam modo phan-
 nis estis donati, vatesque
 credimini, ac stulti morta-
 les deos esse vos arbitran-
 tur. Τ κ ο. Quid? an vo-
 bis igitur imputandum, si
 per inscitiam illi de mor-
 tuis huiusmodi opinan-
 tur? Μ ε ν. Atqui non
 ista fuissent opinari, ni
 vos, tum quum viueretis
 eiusmodi quædam porten-
 ta ostentassetis, tanquam
 futurorum fuissetis præ-
 sci, quasiq; prædicere po-
 tuissetis si quæ percontan-
 rentur. Τ κ ο. Menippe,
 nouerit Amphilochous
 hic, ipsi pro se se respon-
 dendum esse. Cæterum
 ego Heros Ium, vaticini-
 orque si quis ad me de-
 scenderit. At tu videre
 nunquam omnino Leba-
 diam adijisse, neque enim
 alioqui ista non crederes.
 Μ ε ν. Quid ais? equidẽ
 nisi Lebadiam fuissẽ p-
 fectus, ac linteis amictus,
 ossam ridicule manu ge-
 stans, per angustum adi-
 tum in specum irrep-
 sissẽ, nequaquam fieri po-
 tuisset vt te defunctum es-
 se cognoscerem perinde
 atque nos, solaque prætti-
 gia-

οἶδ' ὅπως ταῶν κατηξιάσθη-
 τε, καὶ μάντις δοκεῖτε. καὶ οἱ
 μάταιοι τῆς ἀνθρώπων, δι-
 οὺς ὑμᾶς ἐπαλάφασιν εἶνα
 Τρο. τί οὐκ ἡμεῖς αὐτοὶ, οἱ
 ὑπ' ἀδίας, ἐκείνοι τοιαῦτα
 ποιεῖ νεκρῶν δευξάζουσιν
 Μένι. ἀλλ' οὐκ αὖ ἐδούξαζον
 εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα
 εἰτεράτοιοι, ὥς τὰ
 μέλλοντα προειδότες, καὶ
 προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς
 ἐξουδύοις. Τρο. ὦ Μένιππε,
 Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος αὖ
 εἰδήσῃ, ὅτι αὐτὰς ἀποκριτέον
 ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ, ἥρας
 εἰμι, καὶ μαντεύομαι, ὥς τις
 κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ'
 οἶκας οὐκ ὅτι δεδιμηκέναι
 Λιβαδεία τὸ πάρεπαν. εὖ
 γὰρ ἠπίσκεις σὺ τούτοις. Μένι
 τι φῆς; εἰ μὴ ἐς Λιβάθειαν
 γὰρ παρήλθω, καὶ ἐσαλμύσομαι
 ταῖς ὑβρίσιν, γελοῖως μάζαν
 ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἐτιροῦ-
 σω διὰ τοῦ σομίου ταπείνο-
 ὄντος ἐς τὸ σπῆλαιον, οὐκ αὖ
 ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς
 εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοη-
 τείᾳ

εἶα διαφέρειν; ἀλλὰ πρὸς
 τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρω
 εἶν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. Ὁ
 ἄνθρωπος τι καὶ θεοῦ συμ-
 ποιεῖται. Μέν. ὁ μήτε ἀνθρώ-
 πος ὢν, ὡς φῆς, μήτε θε-
 ος, καὶ σὺ ἀμφότερον ὄντι;
 αὐτοῦ ποῦ σου τὸ διότι ἐ-
 γίνετο ἡμίτομον ἀπελάλῃ;
 Τρο. ῥῆ. ὦ Μένιππε ἐν
 Βοιωτίᾳ. Μέν. οὐκ οἶδα ὦ
 Τροφώνι, ὅ, τί καὶ λέγεις.
 ὅτι μὲν τοι ὅλος εἴ νικρὸς
 κριβὼς ὄρω.

giatura reliquos antecel-
 lere. Sed age per ipsam di-
 uinandi artem, quid tan-
 dem est Heros? neq; enim
 intelligo. T r o. Est quid-
 dam partim ex homine,
 partim ex deo compositū.
 M e n. Nempe quod ne-
 que sit homo quemadmo-
 dum audio, neq; deus, ve-
 rum pariter utrumq; , Er-
 go dimidia illa tui, ac di-
 uina pars, quo nunc re-
 cessit? T r o. Reddit ora-
 cula Menippe, in Boeotia.
 M e n. Haud intelligo
 quid dicas Trophoni, nisi
 quod illud plane video, te
 totum esse mortuum.

Ερμού καὶ Χά-
 ρωντος.

Mercurij & Cha-
 rontis.

Λογιζώμεθα ὦ Ερ-
 μού, εἰ δοκεῖ, ὅπῃ μοι
 φείλεις ἦδη, ὅπως μὴ σῶ-
 σις ἐρίζωνός τι πρὸς αὐτόν.
 Χα. λογιζώμεθα ὦ Ερμῆ.
 μείνον γὰρ ὥρεται πρὸς
 αὐτόν, καὶ ἀπραγμονέσει-
 τον. Ερμ. ἀγκυραν ἐν τῇ
 ἀκρόῳ ἐπέμιτα πέντε δρα-
 χμῶν. Χα. πολλοῦ λέ-
 γεις. Ερμ. γὰρ τὸν Αἰδω-
 νέα,

Rationem supputemus
 portitor si viderur, quan-
 tum mihi debeas iam, ne
 denuo aliquando de eo
 inter nos contendamus.
 C h a. Supputemus, M.
 Satius enim est, mature
 id agere, deinde & mi-
 noris negocij. M e. An-
 choram mandas, com-
 paravi tibi quinque dra-
 chmis. C h a. Caro di-
 cis. M a n. At per Pluto-
 nem,

nem, quinque emi illam, & præterea lorum, quo remum alligares, obulos duobus. C H A. Pone quinque drachmas, & obulos duos. M E R. Et pro telarciendo velo, quinque obulos ego exolui. C H A. Etiam hos appone. M E. Et ceram ad oblinendas nauigij rimas tibi emi, & clauos præterea, & funiculum, vnde Hyperani fecisti, omnia hæc duabus drachmis. C H A. Recte, laudo, hæc vili emisti. M. Hæc sunt, quæ tibi exposui, nisi si quid reliquum est quod me fugit inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? C H A. Nunc quidē, Mercuri non possum. Si vero pestis aliqua, aut bellum, cōferros & frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid, subraeto clam nonnihil exportare. M E R. Proinde ego nunc sedebo, pressima quæque ut eueniant precando, ut inde fructum aliquem capiam. C H A. Mercari aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, vides,

ad

νέα, ἧν πέντε ὀνησάμενοι καὶ τριπρωτῆρα δύο ὑβολουῖν. Χάρι. τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὑβολουῖς δύο. Ερμ. καὶ ἀκέπην ὑπὲρ τοῦ ἰσίου πέντε ὑβολουῖς ἐγὼ κατέβαλον. Χάρι. οἱ τούτους προσίθι. Ερμ. καὶ κηρὸν ὥς ὁππλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνωγόντα, καὶ ἥλους δέ, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ πύλιν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χάρι. εὖγε ἀξια ταῦτα ἐγὼ ἴσω. Ερμ. ταῦτά ὅσιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν ταῖς λογισμῶν. πότε δ' οὐκ παύτ' ὑπεδώσειν φῆς; Χάρι. νῦν μὲν ὧ Ερμῇ ἀδυνατοῦν. ἡ δὲ λοιμός τις ἢ πῦρ καὶ καταπέμψῃ ἀδρόους τινας, ἐνίσταται τότε ὑπεκτεράνασαι ἐν πῶ πλῆθει παραλογιζόμενον τὰ πορθημεία. Ερ. νῦν οὐκ ἐγὼ καθιέδωμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὥς αὖ ἀπὸ τούτων ὑπολαύοιμι. Χάρι. οὐκ ἔστιν ἄλλως ὧ Ερμῇ. νῦν δ' ὀλίγοι ὥς ὀρεῖς ἀφί-

ἐφικνύνται ἡμῖν. εἰδὺν
 γάρ, Ερμ. ἀμεινον οὕτως, εἰ
 καὶ ἡμῖν παρτείνουτο ὑπὸ
 σου τὸ ὄφλημα. πλὴν
 ἀλλ' οἱ μὲν παλαιὸν ὦ Χά-
 ρον, ἴδθα οἷοι παριγίνοντο,
 ἐνδρείοι ἅπαντες, αἵματες
 ἐν ἀπείρῳ, καὶ τραυματῖαι εἰς
 πολλοὶ. νῦν δὲ ἡ φαρμάκω-
 ρις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ὑποδα-
 ρών, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ
 ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκὼς πλὴν
 γαστέρας, καὶ τὰ σκέλη. ὥχσοι
 οὐδ' ἅπαντες, καὶ ἀγνοεῖς, οὐδὲ
 ὅμοιοι ἐκείνοες. οἱ δὲ πλείστοι
 νῦν ἢ διὰ χρήματα ἡκουσιν,
 ἐπιδουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς
 οἰκασιν. Χάρι. πάντῳ γὰρ πε-
 ριπλήθητ' ὅτι ταῦτα. Ερμ.
 οὐκ οὐκ οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι αὐ-
 τὰ μαρτυρεῖν, πικρῶς ἀπα-
 ρτῶ τὰ ὀφελόμενα παρὰ σου.

Πλούτωνος καὶ
 Ερμοῦ.

Τὴν γέροντα ἴδθα, τὴν
 πάντῳ γιγνεραιότα λέγω,
 τὴν πλείστον Εὐκράτιον, ὦ
 παῖ-

ad nos descendunt. Pax
 enim est. M E R. Satius
 est ita esse, etiam si ob hoc
 abs te prorogatur nobis
 debiti istius solutio. Verā
 enimvero prisci illi, Cha-
 ron, nosti quales adueni-
 re solebant, quam fortes
 atq; animosi omnes, cru-
 ore madidi, & vulneribus
 pleni plerique. Nunc au-
 tem, aut veneno aliquis a
 filio interfectus, aut ab
 uxore, aut prænimia vo-
 luptate, tumefacto ven-
 tre & cruribus adueni-
 unt. Pallidi enim omnes;
 & ignavi, neque similes
 prioribus illis. Plurimi
 autem ipsorum etiam pec-
 cuniarum causa veniunt,
 factis, ut videtur, mutuo
 sibi insidijs. C H A. Om-
 nino enim expetibiles illæ
 sunt. M E R. Proinde ne-
 que ego videar peccare
 gravius aliquid, si vel a-
 cerbius abs te exigem, ea
 quæ mihi debes.

Plutonis & Mercu-
 rij.

Senem ne nosti, istum
 ætate omnino confectum
 dico, Eucratem diutem
 cui

cui liberi quidem nulli sunt, hereditatis autem captatores plus quàm quinquaginta millia. M. Noui, Sicyoniũ illum dicis. Sed quid postea? P. L' v. Vivere illum quidem, Mercuri sine, vitra eos quinquaginta annos quos ætate peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & ceteros abripe huc ordine omnes. M. e. Atqui absurdum hoc videri queat. P. L' v. Haudquaquam, imo iustissimum. Quam enim ob causam illi adeo optant illum mori? nisi quia pecuniã illius ambiunt, nulla propinquitate iuncti. Quod autem omnium sceleratissimum est, interea cum talia precantur, tamen observant & colunt manifeste utique illum. Ac quæ ægrotante illo, apud se consulent, nemo ignorat, at tamen sacrificaturos sese promittunt, si conualescat denuo, & in summa varia quædã adulandi ratio

παῖδες μὴ οὐκ εἰσὶν, τὸν κληρὸν δὲ θηρεύοντες πεντακισμύριοι; Ερμ. καὶ τὸν σικυνώνιον φησ. τί οὖν Πλού. ἐκείνον μὴ ὃ Ερμ. ζῶ ἕατον ὅτι τοῖς ἐννήκοντα ἔτι σιν, βεβίωκιν δὴ μετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, ἔγι ὅσον τι λῶ, καὶ ἔτι πλείω. τοῦ δὲ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους κατὰ πᾶσαν ἐφελξῆς ἅπαντας. Ερμ. ἄτοπον αὐτὸ δόξης τὸ τοιοῦτον. Πλου. οὐ μιν οὐκ, ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκείνοι παθόντες, εὐχόνται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ ἵνα χρημάτων ἀντιποιουμένων, οὐδὲν φρονηκόντες. ὁ δὲ πάντων ὀξυμιαρότατον, ὅτι καὶ τοιοῦτα εὐχόμενοι, ὅμως διεραπύουσιν ἔν γε τῷ φανερῷ. καὶ νοσοῦντος, ἃ μὴ βουλεύονται, πᾶσι φρόδηλα, δύσιν δὲ ὅμως ὑποχνοῦνται, λῶ ῥαῖτη. καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία

οὐδ' ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν
 ἀθάνατος. οἱ δ' ὅ, παραπί-
 πτωσαν αὐτῇ μάτῳ ὅπῃ χα-
 ρόντες. Εξ. γιλοῖα πείσον),
 πανούργοι ὄντες. πολλὰ καὶ
 κῆνος αὖ μάλα διαβουκολεῖ
 αὐτοῦ, καὶ ἐπιπλίζει. καὶ
 ἄλλως, αἰὲ θανόντι ἑοικώς, ἔξ-
 ρωται πολὺ μᾶλλον τῷ νέων.
 οἱ δ' ἔ, ἥδη τὸν κλῆρον ἐν σφί-
 ρι διηρημένοι, βοάσαν), ζώω
 μακαρίαν πρὸς ἑαυτοῦ τι-
 μέντες. Πλου. οὐκοῦν ὁ μὲν
 ἀποδυτάμενος τὸ γῆρας ὥσ-
 περ Ἰόλειος ἀνῆλθατόν. οἱ δ'
 ἀπὸ μέσων τῆς ἐλπίδων τὸν
 ἄνθρωπον λαβέντα πλοῦτον ἀ-
 πολιπόντες, ἡκέτωσαν ἥδη
 κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.
 Εξμ. ἀμέλητο ὦ Πλούτων.
 μεταλύτομαι γὰρ σοι ἥδη
 αὐτοῦ καὶ ἓνα ἔξῃς. ἐπὶ δ'
 δὲ οἱμαί εἶσι. Πλου. κατὰ-
 ρα. ὁ δ' ἐπαραπέμψῃ ἑκα-
 ρον, αὐτὶ γέροντας αὐθις
 προθήβης γυμνῶς.

Τερψίωνος καὶ
 Πλούτωνος.

Τοῦ.

tio illorum hominum est.
 Quamobrem ipse quidem
 immortalis sit, illi autem
 præ ipso abeant, frustra hi-
 antes. M e r. Ridicula
 patientur, scelerati cum
 sint. Sed tamen & ille ad-
 modum scite circumducit
 illos, & spe pascit inani, &
 in summa semper moritu-
 ro similis, multo validus
 magis est, quam quisquā
 iuuenis. Illi autem hære-
 ditate inter se diuisa, pas-
 cuntur, vitam quandam
 beatam secum ipsi animo
 præcipientes. P l v. Pro-
 inde ipse exuta senectute,
 quemadmodum Iolaus il-
 le, in iuuenem redeat. Il-
 li autem in ipsa media spe,
 diuitijs illis, quasi per som-
 num spectans, destituti
 abeant iam huc, mali ma-
 le mortui. M s r. Alias
 res cura, Pluto, iam enim
 accersam ubi illos, alium
 super alium ordine, septē
 autem, opinor, sunt. P l.
 Deducas licet. Ille autem
 mittat singulos per se, ex
 senē iterum in adolescen-
 tem conuersus.

Terpsionis & Pluto-
 nis.

Ια

Iustum ne hoc est ò
 Pluto, me quidem è vita
 abijsse, triginta cum sim
 annorum, Tuentum vero
 senem septuagenarium, &
 ultra, adhuc vivere?
 P L V. iustissimum qui-
 dem ò Terps. Nam & si
 ipse vivit, certe ad nullius
 tamen mortem affectus
 est, tu vero omni tempo-
 re illius hæreditatem ex-
 pectans, cum mori avi-
 dissime cupiebas. T E P.
 Nonne opus fuerat, quā
 senex sit, nequeatque de
 cætero suis uti divitijs, lo-
 cum dare iuvenib. P L V.
 Novas ò Terpsio statuis
 leges, quum ad volup-
 tatem divitijs uti nequeat,
 ipsum è vita decedere.
 Aliter autem & Parca &
 natura statuissè videtur.
 T E P. Proinde hanc ob
 huiusmodi accuso ordi-
 nem, decebat enim has
 res successionem graduque
 fieri, senem primo, deinde
 qui in ea ætate sequere-
 tur mori. Haudquaquam
 autem exerceri, aut vive-
 re qui senectute decrepi-
 tus esset, qui tres dunta-
 xat dentes habeat, cui vix
 deseruiunt oculi, qui cur-
 ua-

Τοῦτο ὦ Πλούτων Δίκαιον
 ἐμὲ μὲν τεθναίνειν τριάκοντα
 ἔτη γεγονότα, τὸ δ' ὑπὲρ τὰ
 ἐπενήκοντα γέροντα Θούκριον
 ζῶν ἔτι; Πλού. δικαιοτάτων
 μὲν οὐκ ὦ Τέρψιον, εἰ γε ὁ μὲν
 ζῆμνηδ' ἐναυχόμενος ἀποθα-
 νεῖν τὸ φίλων. τὸ δ' παρὰ τὰ
 ταῦτ' ἔχοντον ἐπεβούλευς αὐ-
 τῷ, περιμύων τὸ κληρον. Τερ-
 σ. οὐ γὰρ ἐχέω γέροντα ὄντα, καὶ
 μηκέτι χεῖρα ὡς τῷ πλούτῳ
 αὐτὸν δυνάμενον, ἀπειθεῖν
 τῷ βίῳ, παραχωρήσαντα τοῖς
 νέοις; Πλού. κενὰ ὦ Τέρ-
 ψιον νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι
 τῷ πλούτῳ χεῖρα ὡς δυνά-
 μενον, πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσ-
 κειν. τὸ δ', ἄλλως ἢ μῦθον καὶ
 ἢ φύσις διέταξεν. Τερ. οὐκ
 οὐκ τούτῳ αἰτιῶμαι τῆς
 διατάξεως. ἐχέω γὰρ τὸ πρᾶγ-
 μα ἐξ ἧς πῶς γινέσθαι, τὸν
 περιεβύτερον, πρῶτιον, καὶ με-
 τ᾽ αὐτόν, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ'
 αὐτόν. ἀνασπρέφει δ' ὁ μνησ-
 μῶς, μνηδὲ ζῶν μὲν τὸ ὑπὲρ γη-
 ρον, ἰδόντας βεῖς ἔτι λοιποὺς
 ἔχοντα, μόλις ὀρώντα, οἰκέ-
 τας

ταῖς τιτράσιν ὀπικρυφόντα,
 περὶ ζῆς μὴ πλὴν εἶνα, λήμης
 ἢ τοῦ ὀφθαλμοῦ μετὸν ὄν-
 τὰ, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἶδύτα,
 ἔμφυχόν τινα τάφον ὑπὸ
 τῆς γέως καταγιγνώμενον,
 ἀποθνήσκον δὲ καλίστους,
 καὶ ἐξῆμενίστους τιανίσ-
 κους. αὐτῶ γὰρ ποταμῶν του-
 τόγε ἢ τὸ τιλουταῖον εἰδέ-
 ναι ἐχρῆν, πόσῃ καὶ τεθνή-
 ξινται τῆς γιγνόντων ἑκάστος,
 ἵνα μὴ μάπλω αὐτοῖσι ἐθι-
 ράπσουν. νῦν ὃ τὸ τῆς πα-
 ροιμίας, ἡ ἄμαξα τὸν βουῶ
 πολλάκις ἐκφέρει. Πλου-
 ταῦτα μὴ ὅ Τέρψιον πολὺ
 σμικρότερα γίνονται, ἢ πτε-
 ροὶ δοκέει. καὶ ὑμεῖς δὲ τί
 παθόντες, ἀλλοτρίοις ὀπιχαί-
 ριτε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῆς
 γιγνόντων εἰσπριεῖτε, φέ-
 ροντες αὐτοῦ; τειγαροῦν
 γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς
 ἐκείνων κατορυπτόμενοι.
 καὶ τὸ παράγμα τοῖς πολ-
 λῶς ἡδίστον γίνεται. ὅτι
 γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀπο-
 θανόντων εὐχόμενοι, τοσοῦτο
 ἀπα-

natus à quatuor famulis
 deducitur, deguttantes
 nares, lipposque oculos
 habens, nihil denique vo-
 luptatis degustans, haud
 aliter existens, quam ani-
 marum quoddam sepul-
 chrum, ab ipsa iuventute
 derisum. Et contra mori
 optimos atque robustissi-
 mos adolescentes. Nam
 hoc perinde esse videtur,
 ac si flumina sursum defe-
 rantur. Aut saltem scire
 necesse foret, quando &
 senum quilibet obiturus
 esset, ne quos, prout eis
 mos est, fallerent. Nunc
 vero illud accidit, quod
 proverbio dici solet,
 Quadriga bouem sexissi-
 me ducit. P. I. V. Hæc
 quidem ὁ Τέρψιο, pru-
 dentius fiunt, quam tibi
 profecto videntur. Verum
 & vos quid passi estis?
 quod rebus alienis gaude-
 tis, & senibus filijs orba-
 tis, vosmet tantopere in
 adoptionē traditis, quam-
 obrem in derisum addu-
 cti, ab illis sepelimini,
 quod quidem plurimis
 sit periucundum. Nam
 quanto vos magis mori
 illos peroptatis, tanto
 plus

plus omnibus quam gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem in medium adducitis, aniculas atque decrepitos cum amatis, praesertim quidem si liberis sint orbati, qui vero liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex ijs qui amantur plurimi, minime vestri ignari astus, etiam si ipsis liberos esse contingat, illos odisse dissimulant, ut & ipsi habeant amatores. Inde ijs in testamento exclusis, qui munera diutissime obtulerunt, liberi, sicuti profecto dignum est, omnem eorum substantiam consequuntur, at illi tristitia affecti, suaque spe delusi, dentibus fremunt. T E R. Omnia haec vera sunt, quae de me & Tuccito autumnas. Quantum enim meorum ille deuoravit, quum semper eum mori putarem, Ac quoties ad eum ingrediebar, gemendo, & internum quiddam, perinde atque ex ovo pullus aliquis immaturus, stridendo ægritudinem

ἀπατιν ἡδὺ σφαποδανεῖν ὑμᾶς οὐδὲν. καὶ γὰρ τίνα ταύτῃ τέχνῃ οὐκ ἐννόηκατε, γράων καὶ γέρωντων ἐξόντες. καὶ μάλιστα, εἰ ἀτεκνοὶ εἶεν. οἱ δὲ ἔγχενοι, ὑμῶν ὄνεις. καὶ τοι, πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρομένων σωίντες ὑμῶν τῷ πανουργίαν τοῦ ἐξωτος, οὐ καὶ τύχῃσι παύδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοῦ πλάττονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐρασᾶς ἔχουσιν. οὕτω ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπικλήθησαν μὲν οἱ πάλα δουροφόρησαντες. ὁ δὲ, παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατοῦσι πάντων. οἱ δὲ, ὑποσπίουσι τοῦ ὀδόντας, ὑποσπύγντες. Τίς γὰρ ἀληθῆ τοῦτα φῆς. ἐμοὶ γοῦν Θούκριτος πόσα κατέφαγεν, αἰτιθνήξει δὲ δοκῶν; ἡ δὲ πότε ἐσίωμαι, ὑποσπύγων, καὶ μὲν τι καθάπερ ὡς οὐδὲν πῶς ἀτελὲς ὑποκρέζων, ὥς ἔγωγε ἴσον αὐτίκα αἰόμε-

ὁδόμενος δ' ἡρώσειν αὐτὸν τῆς
 πορείας, ἐπιμπόν τε πολλὰ,
 ὥς μὴ ὑπερβάλληται με οἱ
 ἀντιρροαὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ.
 καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντί-
 δων, ἀρξυπνοὶ ἐκείμην ἀριθ-
 μῶν ἕκαστα, καὶ διατάπων.
 ταῦτα γὰρ μοι καὶ τοῦ ἀπο-
 θαρῆν αἴτια γιγνέσθαι, ἀ-
 ρξυπνία, καὶ φροντίδεις. ὁ δὲ
 τοσοῦτόν μοι δέλιος κατα-
 πίων, ἐφισήκει θαπτομένῳ
 περὶ τὸν ὄπταλμῶν. Πλού-
 τῳ γὰρ ὦ Θούκριτε, ζώης δ' ἡ-
 μήκιστον, πλούτων ἅμα, καὶ
 τῶν τοιοῦτων καταγελῶν.
 μὴ δὲ πρῶτιόν γε σὺ ἀποθά-
 νοις, ἢ προπέμψῃς πάντας
 τοὺς κήλακας. Τερ. τοῦτο
 μὲν ὦ πλούτων καὶ ἐμοὶ ἡδι-
 στον ἤδη, εἰ καὶ Χαριάδης
 προτεθνήσκειται Θουκρίτου.
 Πλού. θάρρει ὦ Τέρψιον.
 καὶ Φείδων γάρ, καὶ Μέλαν-
 θος, καὶ ὅλως ἅπαντες, φο-
 βεύονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς
 αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. ἐ-
 παύω ταῦτα. ζώης δ' ἡμή-
 κιστον ὦ Θούκριτε.

Ζήνο-

simulabat. Vnde quanto
 citius eum ad sepulchrum
 duci existimabam, tanto
 plus illi donorum mitte-
 bam, ut ne ij, qui amore
 concurrebant, munerib.
 me praeclaris vincerent.
 Plerumque etiam prae ni-
 mia sollicitudine insom-
 nis iacebam, singula enu-
 merans, ac unumquodq;
 disponens. Eaue etiam
 causa interitus mihi fuit,
 cura & vigilia. Ille autem
 deglutito hoc illectamen-
 to meo tanto, adstetit mi-
 hi, quando sepeliebar pau-
 lo ante, irridens. P l v.
 Euge ὦ Tucrite, diutissi-
 me viuas, una & diuitijs
 abundans, & huiuscemo-
 di homines deridens, ne-
 que prius moriaris, quam
 hos blanditores cunctos
 prae mittas. T v κ. Hoc
 quidem ὦ Pluto periu-
 cundum mihi foret, si an-
 te Tucritum Chariades
 vita decederet. P l v. Bo-
 nianion sis ὦ Ter. & Phi-
 do etiam, & Melanthus,
 & omnes penitus ipsam
 praecedent, suis ipsorum
 curis confecti. T ε. Hæc
 ego summo opere laudo, ὦ
 Tucrite diutissime viuas.

I 2

Ze-

Zenophantæ & Cal-
lidemidæ.

At tu Callidemides,
quo pacto interisti? Nam
ipse quemadmodum Di-
niz parasitus cum essem,
immodica ingurgitatione
præfocatus fuero, no-
sti, aderas enim morienti.
C A L. Aderam Zeno-
phantes. Porro mihi no-
uum quiddam atque ino-
pinatum accidit. Nam ti-
bi quoniam; notus est Ptoe-
dorus ille senex. Z E N.
Orbum illum dicis, ac
diuitem, apud quem te
assidue versari conspicie-
bam? C A L. Illum sem-
per captabam, colebam-
que, id mihi pollicens fo-
re, ut meo bono quam-
primum moreretur. Verū
quum ea res in longum
proferretur, sene videlicet,
vel ultra Tithonios annos
viuente, compendiarium
quandam excogitavi vi-
am, qua ad hereditatem
peruenirem. Siquidem
empto veneno, pocillato-
ri persuaseram, ut simul-
atque Ptoeodorus potum
posceret, bibebat autem
prolixius, præsentius in

Ζήνοφάντης καὶ
Καλλιδημίδου.

Σὺ δὲ Καλλιδημίδη, πῶς
ἀπέθανες, ἐγὼ μὲν γάρ, ὅτι
παράσιτος ὢν Δυνίου, πλέ-
ον τοῦ ἡκατοῦ ἐμφαγὼν, ἀ-
πεπνίγην, οἶδα. παρὲς γὰρ
ἀποθνήσκοντί μοι. Καλ. πα-
ρῶν δὲ Ζήνοφάντης. τὸ δ' ἐ-
μὸν, παρὰδοξόν τι ἐξήντο.
οἶδα γὰρ καὶ σὺ πον Πτοιό-
δωρον τὸν γέροντα. Ζη.
τὸν ἄτεκνον, τὸν πλεῖστον,
ὅς τε τὰ πολλὰ ἡδὲν σωζόν-
τα; Καλ. ἐκείνον αὐτὸν
αἰεὶ ἐθιγάπουν, ὑποχνού-
μενος ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ
τιθνήξειν, ἐπεὶ δὲ τὸ
σῆμα ἐς μήκιστον ἐπεγί-
ντο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθω-
νὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ὅπτοι μὲν
τινα ἴδιν ὅπ' ἔ κληρον ἐξ-
εῖρον. παρὰ μινος γὰρ φάρ-
μακον, ἀνέπεισα τὸν αἶνο-
χόν, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ
Πτοιόδωρος αὐτίστη πειν,
πίνει δ' ὅποι κῶς, ζω-
ρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύ-
λικα

καὶ ἑτοίμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ὀπίσσω αὐτῷ. εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπαμοσάμεν ἀφήσειν αὐτόν. Ζη. τί οὖν ἐλπίετο; πάντες γὰρ τι παρέδοξαν ἐρεῖν ἑοικας. Καλ. ἐπεὶ τούτων λευσάμενοι ἤκομεν, δὴ ἤδη ὁ μισρακίσκος κύλικας ἐταίρους ἔχον ἢ μὴ τῷ Πτοιοδῶρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἐτέραν ἐμοί, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὴ τὸ φάρμακον, Πτοιοδῶρῳ ἢ τὸ ἀφάρμακον ἐπέδωκεν. εἴτα ὁ μὲν ἔπινεν. ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκλάδυνον κείμην, ὑποδοιμαῖος αὐτ' ὀκνέου νικῆς. τί τοῦτο γελάς; ὦ Ζηνόφραντες; καὶ μὴ οὐκ ἔδειγε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγυλᾶν. Ζη. ἀσεΐα γὰρ ὦ Καλλιδημίδη πέπονθας. ὁ γέρον ἦ, τί πρὸς ταῦτα; Καλ. πρῶτον μὴ ὑπεράχρη πρὸς τὴν αἰφρίδιν. εἴτα σωῖς σῆμα τὸ γεφυρωμένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γι' ὁ οἶνοχόος ἐεργασαί. Ζη. πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν

calicem injiceret, haberetque in promptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabam, me illum manumissurum. Ζη. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. C. Vbi iam lon venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptoodoro cui venenum erat additum, altero mihi nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptoodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, ac ego protinus humi porrectum stratus sum, suppositivum videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophantae? Atqui non convenit amico malis illudere. Ζη. Rideo profecto, nam eleganter ac lepide tibi haec res evenit. Porro senex ille, quid interim? CΑΛ. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sane conturbatus est. Deinde simul atque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. Ζη. Recte sane. Tamen si non

oportuit ad compendium illud diuertere, siquidem venisset tibi populari, vulgataque via, tutius certiusque, etiam si paulo serius.

Cnemonis & Damippi.

Hoc illud est quod vulgo dici consuevit, Hinulus leonē. D A. Quid isthuc est, quod tecum stomachare Cnemon? C N. Quid stomacher rogas? Equidem heredem reliqui quendam præter animi sententiam, videlicet astu deluso miser, ijs quos maxime mea cupiebam habere, præteritis. D A. Sed isthuc quoniam euenit? C N A. Hermolaum nobilem illum diuitem, cum orbus esset, imminente morte captabā, assidens atq; inserviens. Neque ille grauatim officium meum admittebat. At interim illud quoq; mihi visum est scitum, consulamque, vt testamentum proferrem ac publicarem, quo illum rerum mearum in solidum heredem instituer.

ἐπιτομον ἐχέω παπείδαι. ἦκε γὰρ αὖ σοι διὰ τῆς λειψόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἔμ.

Κνήμων καὶ Δαμπίπου.

Τούτο ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας, Ουβερὲς τὴν λέοντα. Δάμ. τί ἀγανακτεῖς ὦ Κνήμων; Κνή. Πυρρῶν ὁ, τί ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα, κατασοφίδεις ὁ ἄθλιος, οὗς ἐβουλόμην αὖ μάλιστα χεῖρ τὰ μὰ, περιλιπὼν. Δα. Πῶς τοῦτ' ἐγένετο; Κνή. Εὐρέλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα, ἐδεράπευον ὅτι θανάτῳ. καὶ κείνος οὐκ ἀνδῶς πῦρ διεκπαίαν προσέειπε. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, δίδαι διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὥς καὶ κείνος

τες ζήλωσι, καὶ τὰ αὐ-
τὰ πράξει. Δά. τί οὖν
δὴ κεῖνος; Κη. ὅ, τι
μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέχρει-
ταις ἑαυτοῦ διαθήκῃς,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν ἄφρων
ἀπέθανον τοῦ τέλους μοι
ἐμπιστάμενος, καὶ γὰρ Ερ-
μόλαος ἔχει τὰ μὲν, ὥστε
τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκυρον
πρὸς διλέατι συγκατασπά-
σας. Δάμ. οὐ μένον. ἀλλὰ
καὶ αὐτὸν σε τὸν ἄλλῃα ὥς
σοφισμα κατὰ σαυτοῦ συμ-
τέθεικας. Κη. ἔοικα, ἐμώ-
ζω τοιγαροῦν.

Σιμύλης καὶ Πο- λυστράτου.

tueram, nimirum ut ille
vicissim idem faceret meo
prouocatus exemplo. D.
Ac quid tandem ille?
C N A. Quid ille suo in
testamento scripserit id
quidem ignoro. Cete-
rum ego repente atq; in-
esperato ē vita decessi, te-
ti ruina oppressus. Et
nunc Hermolaus mea pos-
sidet, lupi cuiuspiam in-
morem ipso hamo cū esca
pariter auulso. D A. Imo
non escam modo cum ha-
mo, quin etiam te quoq;
piscatorem simul abstulit.
Itaq; technam istam, in
tuum ipsius caput struxe-
ras. C N A. Sic apparet,
idque adeo deploro.

Simyli & Polystra- ti.

Ἦκεις ποτὲ ὦ Πολύστρα-
τι σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι
οὐ πολὺ ἀπυθίοντα τῷ ἑκα-
τὸν βεβιωκός. Πολυ. ὅκ τὼ
δὴ τῷς ἐννέκοντα ὦ Σί-
μυλι. Σι. πῶς δὲ τὰ μετ'
ἐμὲ τοῦτ' ἐς τὸς τριάκοντα;
ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐσθλὰ μέλλον-
τα σου ὄντος, ἀπέθανον. Πολυ.
ἔσθλ.

Venisti tandem & tu
Polystrate ad nos, quum
annos vixeris haud mul-
to pauciores centum opi-
nor. P O L Y. Nonagin-
ta octo Simyle. S I M. Sed
quinam triginta istos an-
nos egisti, quibus mihi
fueras superstes? Nam ip-
se petij te ferme septua-
genario. P O L Y. Quam
sua-

suauissime profecto, etiam si hoc mirum tibi videbitur. S I M. Mirum vero, siquidem tibi primum seni, deinde inualido, postremo etiam orbo quicquam poterat esse in vita suaue? P O L Y. Principio nihil erat quod non possem, præterea pueri formosi cōplures aderant, tum mulieres nuditissimæ, unguenta, vinum mire fragrans, postremo mensæ vel Siculis illis lautiores. S I M. Noua narras, nam ego te plane sordidum ac parcissimum esse sciebam. P O. Atqui vir præclare ex alienis arcis opes mihi subscatebant. Tum diluculo protinus quam plurimi mortales ad fores meas ventitabāt, simulque ex omni rerum genere, quæ terrarum vbiuis pulcherrimæ reperiuntur, munera deportabantur. S I M. Num me defuncto regnum gessisti? P. Minime, verum amantes habebam innumeros. S I M. Non possum non ridere tu ne amantes? tantus natu cum esses, vixq; tibi dentes superessent quæ-

υπερήδιστα, ἐὶ καί σοι παρὰδοξον τοῦτο δοῦναι. ΣΙ. παρὰδοξον. εἰ γέρον τι καὶ ἀδινῆς, ἀτεκνὲς τε προσέτι, ἡδυνᾶσαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδυνάτο. ΠΟΛΥ. τὸ μὲν πρῶτον • ἅπαντα ἐδυνάμην. ἔτι καὶ παῖδεις ὥραϊσι ἦσαν πολλοί, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται, καὶ μῆρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίαν, καὶ τράπεζα ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙ. καὶ τὰ ταῦτα. ἐγὼ γάρ σε πάνυ φηδόμενον ἠπισάμην. ΠΟΛΥ. ἀλλ' ὑπέρξει μοι ὧ γιγνῶντα παρ' ἄλλων τῶ γαζά. καὶ ἔωδιν μὲν εὐδὺς ὅτι δόρας ἐφύιτων μάλα πολλή. μετὰ δὲ, παντῶιά μοι δῶρα προσήγντο, ἃ πανταχόθιν τῆς γῆς κάλλινα. ΣΙ. ἐτυράνησας ὧ πολύσρατε μετ' ἐμῆς; ΠΟΛΥ. οὐκ. ἀλλ' ἐρασὰς εἶχον μυρίους. ΣΙ. ἐγέλασα. ἐρασὰς σὺ τηλικούτος ὢν, ἰδόντας τέττορας ἔχον

ἔχων; Πολυ. γὰρ Δία πῶς
 εἰς αὐτὸν γὰρ τῶν ἐν τῇ
 πόλει. καὶ γέροντά με,
 καὶ φαλακρὸν ὡς ὄρεϊς ὄν-
 τα, καὶ λιμῶντα προσέ-
 τι, καὶ κορυζῶντα, ὑπε-
 ρέδοντο διτρυπύοντες. καὶ
 μακάριος ἡμῶν οὐτῶς, ὅν-
 τινα αὖ καὶ μόνον προσέ-
 βλεψα. Σιμ. μῶν καὶ
 σὺ τινα ὥσπερ ὁ Φάων
 πρὸς Ἀφροδίτῃ ἐκ Χίου
 διατρέξιμυσας, εἰτά σοι
 εὐξάμενος ἔδωκε νέον εἶ-
 ναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρ-
 χῆς, καὶ ἀξίερασον; Πολυ.
 οὐκ, ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν,
 περιπύθηςτος ἡμῶν. Σιμ.
 αἰνίγματα λέγεις. Πολυ.
 καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔ-
 ρως οὕτως πολλὸς ὢν, ὁ
 θεὸς πῶς ἀτέκνους καὶ
 πλουσίους γέροντας. Σιμ.
 γὰρ μανθάνω σου τὸ κάλ-
 λος ὃ θαυμάσιον, ὅτι πα-
 ρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδί-
 τῆς ἡμῶν. Πολυ. ἀτὰρ
 ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα
 οἷον ἐρασῶν ἀπολέλαιμα,
 μονο-

quatuor? P o l. Habe-
 bam per Iovem equidem
 optimates civitatis, cum-
 que essem tum senex tum
 calvus, sicuti vides, prae-
 terea lippiens etiam ac se-
 nio excuriens, postremo
 naribus muccosis, tamen
 cupidissime mihi inservie-
 bant, adeo ut is felix vi-
 deretur, quemcumque vel
 aspexissem modo. S i m.
 Num tu quoque quemad-
 modum l'haon ille. Ve-
 nerem aliquam ἐ Chio
 transuexisti? ut ob id op-
 tanti tibi illa dederit rur-
 sum ad iuventam redire,
 ac denuo formosum atq;
 amabilem fieri. P o l.
 Haudquaquam, quin ma-
 gis quam talis essem qua-
 lem dixi, tamen supra mo-
 dum adamabar. S i m.
 Aenigmata narras. P o.
 Atqui notissimus est hic
 amor, cum vulgo sit fre-
 quens, nempe erga senes
 orbos divites. S i m. Nunc
 tua forma unde tibi pro-
 fecta fuerit intelligo vir
 egregie, nimirum ab au-
 rea illa Venere. P o l.
 Veruntamen non parum
 multas commoditates ab
 amantibus tuli, Simyle,
 I 5 pro-

propemodum etiam ad-
 ratus ab illis. Porro scri-
 us etiam quasi procax illis
 illudebam, excludens in-
 terdum nonnullos eorum,
 interim illi inter sese de-
 certabant, & in ambien-
 dis primis apud me parti-
 bus, alium alius anteire
 nitebatur. S i. Sed age de
 facultatibus tuis quid tan-
 dem statueras? P o l. Pa-
 lam quidem affirmabam,
 me unumquemque illorum
 relicturum heredem, idque
 illi cum crederent futu-
 rum, certatim se quisque
 obsequentiorum atque a-
 dulantiorum præbebat.
 Cæterum alteras illas ve-
 ras tabulas, quas apud me
 servaueram, reliqui, in
 quibus omnes illos plora-
 re iussi. S i m. At po-
 stremæ illæ tabulæ quem
 pronuntiabant heredem?
 num est cognatis quempi-
 am? P o l. Non per Io-
 uem, imo novitium quen-
 dam ex formosis illis ado-
 lescentulis, natione Phry-
 gem. S i m. Quot annos
 natum Polystrate? P o l.
 Viginti ferme. S i m.
 Iam intelligo, quibus ob-
 sequijs ille te demerue-
 rit.

μονονουχὶ προσκυνημένον
 ὑπὸ αὐτῷ. καὶ ἐδρευή-
 μιν δὲ πολλάκις, καὶ ἀ-
 πέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐρίο-
 τας. αἱ δὲ ἡμικλήωντο, καὶ
 ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν
 τῇ πρὸς ἐμὲ φιλοφροσύνῃ. Σι.
 τέλος δ' οὖν, πῶς ἐβου-
 λείσθω πρὸς τῶν κτημα-
 των; Πολυ. ἐς τὸ φανε-
 ρὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κλη-
 ρονόμον ἀπολυπεῖν ἔφα-
 σκον. ὃ δ' ὀπίσκειν τε, καὶ
 κολακευτικώτερον παρ-
 σκευάζειν ἑαυτόν. αἶλας
 δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθή-
 κας ἐκείνας ἔχων, κατέ-
 λιπον, οἰμώζον ἀπασι
 φεάσας. Σι. τίνα δ' αἰ-
 τελευτᾷαι τὸν κληρονόμον
 ἔχον; ἢ πού τινά τῶν ἀπὸ
 τοῦ γένους; Πολυ. οὐ μὰ
 Δί', ἀλλὰ νεώτερόν τινα
 τῶν μετ' αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν
 φεύγοντα. Σι. ἀμφὶ πόσα ἔτη
 ὦ Πολύστρατε; Πολυ. ὅτι-
 δον ἀμφὶ τὰ ἑκατό. Σι.
 ἤδη μανθάνω, ἀ τίνα
 σὺ ἐκεῖνος ἰχαρίζετο.
 Πολ.

Πόλυ. πολλὸν ἀλλὰ πολὺ
 κείνων ἀξιώτερος κληρο-
 νομεῖν, εἰ καὶ βάρεβας ἴω,
 καὶ ὀλιθρος. ὃν ἤδη καὶ
 αὐτοὶ οἱ ἄριστοι διεσπάρου-
 σιν, ἐμῆνος τόνου ἐκλη-
 ρονόμενός μ' . καὶ νῦν ἐν
 τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖ-
 ται, ὑπερβυβλῆς μὲν τὸ
 γένειον, καὶ βαρεβαζίζων. Κό-
 δρου δὲ οὐγενέστερος, καὶ
 Νιρέως καλλίων, καὶ Ο-
 υοσέως σπουδαιότερος λι-
 γύμνος εἶναι. Σι. εὖ μοι
 μέλει, καὶ σπατηγασάτω
 τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ, ἐκεί-
 νοι δὲ, μὴ κληρονομεῖτω-
 ςαν μέτρον.

Χάρων καὶ
 Ερμού.

Ἀκούσατε ὥς ἔχει ἡμῶν
 τὰ πρᾶγματα. μικρὸν καὶ
 ἡμῶν, ὥς ὁρᾶτε, τὸ σκα-
 φίδιον, καὶ ὑπὸ ταχύν ὄρεϊ,
 καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ,
 καὶ ἴω τραπῇ ὅπῃ θάττετα,
 εὐχέσεται περιτραπέν. ὁ-
 μῆς

rit. P o l. Attamen mul-
 to illis dignior qui scribe-
 retur hæres, etiamsi Bar-
 batus erat ac perditus,
 quem iam ipsi etiam opti-
 mates colunt captantque.
 Isigitur mihi extitit hæ-
 res, iamq; inter patricios
 numeratur, subrafo men-
 to, barbaroque cultu ac
 lingua, quin eum Codro
 generosiorē, Nireo for-
 mosiorē, Vlyssē pruden-
 tiorē esse prædicant.
 Si M. Non laboro, ut to-
 rius Græcæ sit imperator,
 si libet, modo ne illi poti-
 antur hereditate.

Charon, Mercuri-
 us, Mortui, Menip-
 pus, Charmoleus,
 Lampichus, Dama-
 sias, Philosophus,
 Rhetor.

Audite quo loco sint
 res nostræ. Equidem par-
 ua est nobis, quemad-
 modum videtis, & cario-
 sa navicula, & quæ vn-
 dique perfluit, quod si in
 alteram partem se incli-
 narit, plane submersa
 peribit, atque vestrum
 tam multi simul confli-
 uat,

unt, & singuli plurimas
 sarcinas afferunt. Quod si
 cum his naviculae con-
 scenderitis, vereor ne po-
 stea vos facti poeniteat,
 maxime vero eos, qui nan-
 di sunt imperiti. M. Quid
 igitur faciendum erit, ut
 sine periculo navigemus?
 C H A R. Ego vobis di-
 cam, nudos vos ingredi
 oportet, atque ista omnia
 quæ superflua sunt, in lit-
 tore relinquere. Nam sic
 etiam vix capiet vos na-
 vicula. Tibi vero Mercu-
 ri deinceps curæ erit, ne-
 minem ex illis recipere,
 nisi nudus sit, & supelle-
 ctilem abiecerit. Itaque
 ad ipsas scalas te statuas,
 ipsosque cognoscito, &
 suscipito, nudoq; ingre-
 di cogito. M E R C. Re-
 cte dicis, atque sic facie-
 mus. Quis est ille primus?
 M E N I. Ego Menippus
 sum. Ecce autem peram
 & baculum in paludem
 abieci, verum recte feci,
 qui pallium non accepe-
 rim. M. Ingredere ô Me-
 nippe vir optime, primum
 que apud gubernatorem
 navis, locum accipe, in ip-
 sa summitate, quo omnes
 pos-

ὑμεῖς δὲ, τοιοῦτοι ἄν-
 ῥηκεῖς, πολλὰ ὀπιφερόμενοι
 κατὰς. ὡς οὐκ ἔστι τέτων ἐμ-
 βῆτε, δέδωκα μὲν ὑστέρῃ μετὰ
 νοήσῃ, καὶ μάλα ἐπέσοιντο
 οὐκ ὀπίσσω. Ναι. πῶς οὐ
 ποιήσασθαι, εὐποροῦμαι; Καί
 ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς
 ὀπβαίνετ' ἑλθὲν ἀπὸ τῶν
 τα πάντα ὅπ' ἔστιν ἐκείνου καὶ
 ταλιπόντας. μέγας γὰρ αὖ
 οὕτω δέξοιτο ὑμᾶς τὸ πρῶτον
 μέτρον. σοὶ δ' ὦ Ερμῆ, μέλῃσι
 τὸ δὴ τότε μὲν ἐντα παρὰ δέ
 χεσθαι αὐτῷ, ὅς αὖ μὴ ψιλὸς
 καὶ τὰ ἐπιπλάσσει εἴλω αὐ-
 ποδάλων. παρὰ δ' ἔτι ὑποβά-
 θραν ἐς ὧς, διασινώσκει αὐτοὺς
 καὶ ἀναλάμβειν, γυμνοὺς ὅπ' ὀ-
 βαινέτ' ἀναβάλλων. Ερ. εὐλα-
 γῆς. καὶ οὕτω ποιήσωμαι. οὐτ-
 σί τις ὁ πρῶτος ὄν; Μένι-
 ππος ἐγὼ γάρ. ἀγῆδου
 πῆρά με ὦ Ερμῆ, καὶ τὸ βέλ-
 τρον, ἐς τὴν λίμνην ἀπὸ τῆς
 θῆ. τὸν τρέποντα δ' οὐδ' ἐκεί-
 μετα, εὐ ποιῶν. Ερ. ἐμβαι-
 ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἀριστῶν,
 ὅτ' ἀποδείξαι ἔχει παρὰ τὴν
 εἰρήνην

βρενὴ πλὴν ἰφ' ὑψολοῦ, ὥς ὅτι
 σκοπῆς ἀπαντας. ὁ καλὸς
 οὗτος, τίς ὅτι; Χα. Χαρ-
 μόλειος ὁ μεγαρικὸς, ἐπέρ-
 σος, οὗ τὸ φίλημα διτάλαν-
 τον ἴσῃ. Ερ. ὑπόδοθι τοιγαρ-
 τὸν καλὸν, καὶ τὰ χεῖλη
 αὐτοῖς φιλήματι, καὶ πλὴν κό-
 λω πλὴν βαθίαν, καὶ τὸ ὅτι
 παρῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ
 ἔριμα ὅλον ἔχῃ καλῶς. εὐ-
 ζωνος εἶ, ὅπῃ εἰνε ἡδὴ. ὁ δ' ἔ-
 πορφυρίδα οὐτοσί καὶ τὸ διά-
 δημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν
 τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχος,
 Γελωτῶν τύραννος. Ερ. τί οὖν
 Λάμπιχε τοιοῦτα ἔχον
 ἔχει; Λά. τί οὖν ἐχέω ὡ
 εἰμῇ, γυμνὸν ἡδὴν τύραννον
 ὦδρα; Ερ. τύραννον ἢ οὐδα
 ὡς, νεκρὸν ἢ μάλα ὥς ὅτι
 σου ταῦτα. Λάμ. ἰδοῦ σοι ὁ
 αὐτός ἀπ' ἐξίπῃ. Ερ. καὶ τ'
 ἔμφον ἀπ' ἐξίπῃ ὡ Λάμπι-
 χε, καὶ τ' ὑπὸ ψίαν βαρύνει γό-
 ὁ πορφυρίδα. συμμπεσόντα.
 Λά. αἰνοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα
 ἔατόν με ἔχῃ, καὶ τ' ἐφισπρίδα.
 Ερ. οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
 ἀφίς

possis intueri. Verū quis
 ille formosus est? CHA.
 Charmoleus sum Mega-
 rensis ille amator, cui of-
 culum unum duobus ta-
 lentis constitit. M. Exue
 igitur istam pulchritudi-
 nem, & labia vna cum of-
 cuitis, istam etiam densam
 comam, & genarum ru-
 borem, adeoque totam cu-
 tem. Bene se res habet.
 expositus es, ingredere
 nunc. Quis vero ille est
 purpuratus & diademate
 præcinctus, gravitatem
 quandam præ se ferens?
 Quis es tu? LAM. Lam-
 pichus sum Geloorum ty-
 rannus. ME. Quid igitur
 cum tot sarcinis venisti?
 LAM. Anne nudum ad-
 ventare conveniebat ty-
 rannum? M. Nequaquam
 tyrannum, sed mortuum,
 itaque deponere ista. LAM.
 Ecce abiici divitias. ME.
 Sed superbiam ὦ Lampi-
 che & fastum etiam abij-
 ce, nam ista si in navicu-
 lam coincidunt, vehemen-
 ter gravabunt eā. LAM.
 Igitur sine ut diadema
 habeam saltem & stragu-
 lum. ME. Nequaquam,
 imo & hæc relinquito.
 LAM.

L A. Sit ita. Quid præter-
 ea vis? Nam omnia, ut
 vides, abieci. M E. Cru-
 delitatem etiam, & amen-
 tiam, & violentiam, & ir-
 cundiam, atque his simi-
 lia deponere. L A M P. Ecce
 nudus sum. M E R C V R.
 Ingredere nunc. Tu vero
 pinguis admodum & car-
 nosus quis es? D A. Da-
 masias ego sum athleta.
 M E R C V R. Certè vide-
 ris ille esse, scio enim te
 sæpe in palæstris à me vi-
 sum. D A. Ita est ὁ Mer-
 curi, verum accipe me,
 nudum existentē. M E R.
 Nequaquam ὁ bone vir,
 nudus es tanta carne cir-
 cundatus, itaq; exue eam.
 Nam si vel alterum tan-
 tum pedem in naue[m] po-
 sueris, submerges eam.
 Sed & coronas istas &
 præconia abijecto. D A.
 En plane nudus sum, ut
 vides, & simili cum alijs
 mortua statua. M E R.
 Sic præstat leuem esse,
 itaque inscende iam. Et
 tu ὁ Crato diuitias abij-
 ce, præterea molliciem
 & delicias, neque feras
 tecum Epitaphia, neque
 maiorum tuorum digni-
 tates.

ἄφες. Λά. ἔιν. τί ἔτι, παρ-
 τα γὰρ ἀφῆκα ὡς ὀρεῖς. Ερ. καὶ
 τὴν ὀμύτητα, καὶ τὴν αἰοιαν-
 καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ἐργυρίαν, καὶ
 τὰ πάντα ἄφες. Λάμ. ἰδού σοι
 φίλος εἰμι. Ερ. ἔμβανει ἡδὴ
 σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολίσσαρ-
 κος, τίς εἶ; Δα. Δαμασία
 ἀθλητής. Ερ. γὰρ εἰκας. οἷ-
 δα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς
 παλαίστραις ἰδών. Δα. γὰρ
 ὦ Ερμῆ. ἀλλὰ παρὰδίδου μὲν
 γυμνὸν ὄντα. Ερ. οὐ γυμ-
 νὸν ὦ βέλεις, τοσαύτας σάρ-
 κας περιβεβλημένον, ὥς ἐν
 πόδι αὐτὰς. ἐπεὶ κατα-
 δύτης τὸ σκάφος, τὸν ἔτιρε
 πίδα ὑπὲρθεῖς, μένον. ἀλλὰ
 καὶ τοὺς σιφύλους τούτους ἀ-
 πόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα
 τα. Δα. ἰδού σοι γυμνὸς ὡς
 ὀρεῖς ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἴσοις
 σάτις τῆς ἀλλοῖς νεκροῖς.
 Ερ. οὕτως ἄμεινον ἀβαστῆν εἶ-
 ναι. ὥς ἐμβανει. καὶ σὺ ὁ
 πλοῦτον ἀποθέμενος ὦ κηρύ-
 των, καὶ τὴν μαλακίαν δι-
 προσέτι, καὶ τὴν τερυφίαν, καὶ
 τὰ ἐντάφια κόμιζι, μὴ δὲ

τὰ τῆς προγόνοι ἀξιώματα.
 ἀτάλιπε ὃ καὶ γύος, καὶ δό-
 ξαν, καὶ εἰπαίε σιῇ πόλις ἀ-
 νικέρυξεν, εὐκρέτιω δηλο-
 ῶσι. καὶ τὰς τῆς ἀνδριάντων
 ἱερῶν, μνησάμενος, μηδὲ ὅτι μέγαν
 ἀφ' οὗ ὅτι σὺ ἔχουσαν λέγει.
 βαρυῖν γὰρ καὶ τὰ ταῦτα μνημο-
 νεύοντα. ΚΑ. ὡχ' ἐκὼν μὲν,
 ἀποδείξω δέ. τί γὰρ αὖ καὶ
 πείθομαι; ΕΞ. βεβαί, σὺ δὲ ὁ
 ἀνθρώπος. τί βούλει; ἢ τί τὸ
 πρόπαιον τοῦτο βέβηκε; ΣΙΕΡΑ.
 τί ἐρίκηται ὦ Εὐμή, καὶ ἡρί-
 σματα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμωσέ
 με. ΕΞ. ἀφ' οὗ γὰρ τὸ πρό-
 παιον. ἐν ἁδου γὰρ ἐρίων, καὶ
 οὐδὲν ὅπλων δέχοιτο. ὁ σιμνὸς
 δὲ εἶπε ἀπόγε τὸ χῆματός,
 ὃ βρενθρόμος, ὃ τὰς ἐφ' οὗ
 πηκνῶς ὅτι σὺ φρενίδων,
 εἰς ὅτι, ὁ τὸν βασιλῆα πώγω-
 να καθεύδους; ΜΕ. φιλό-
 φος τις ὦ Εὐμή, μάλλον ὃ
 φος, καὶ τρεατείας μετέ-
 βε ἀπὸ δούσον καὶ τῶτον, ὅφει
 ἀπὸ πολλὰ καὶ γελῶσα ὑπὸ
 τῷ ἱματίῳ κρυπόμενα, ΕΞ.
 ἀτάλτου σὺ τὸ χῆμα πρῶ-
 του.

itates. Relinque etiam ge-
 nus, & gloriam, item ci-
 vitatum de quibus scilicet
 bene meritus es, publica
 præconia, statuarum in-
 scriptiones, & dicas, ne
 tibi magnum sepulchrum
 construunt, nam & hæc
 gravant, si in memoriam
 revocentur. ΚΑ. Inui-
 tus certe, sed tamen ab-
 iiciam, quid faciā? ΜΑΚ.
 Παρ, Quid tibi vis ar-
 matus? aut quid istud tro-
 phæum tecum circum-
 fers? ΚΑ. Quia vici
 Mercuri, & res præclaras
 gessi, propterea civitas
 hoc me honore affecit.
 ΜΑΚ. Relinq; trophæ-
 um in terra, apud inferos
 enim pax est, neque vllis
 armis opus est. Verū quis
 ille est, ipso habitu gravi-
 tatem quandam præ se fe-
 rens, elatus & contractis
 supercilijs, propter curas,
 longa barba, quis est ipse?
 ΜΑΚ. Philosophus qui-
 dam est ὦ Mercuri, imo
 præstigiorum & nugarum
 plenus. Itaque & hunc
 exue, videbis enim multa,
 eaque ridicula, sed pallio-
 lo occulta esse. ΜΑΚ.
 Depone tu hunc habitum
 pri-

primum, deinde hæc quoque omnia. O Iupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, & quantum contentionum & inanis gloriæ, quantum quæstionum dubiarum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum, circumfert? imo quam multo vanos labores, & deliramenta non paucæ, quantas item nugas, & quantam curiositatem. Sed per Iouem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, iracundiam, delitias & mollitiem secum habet, neque enim latent me ista, etiam si studio secelas. Verum abiice mendacia etiam & superbiam, & opinionem illam, quæ existimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinqueremis te acciperet? Π Η Ι Λ. Depono igitur ea, quandoquidem sic iubet. Μ η. Sed & barbam hanc deponat Merc. grauem equidem & hirsutam ut vides, capilli sunt trium minarum ad

αι-

τον. ἔτα καὶ ταυτὶ παρὰ τα, ὦ Ζεῦ, ὅσῳ μᾶλλον τὴν ἀλαζονίαν κομίζει, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κινοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεων ὑπόρους, καὶ λόγους ἀκατάδεδαις, καὶ ἐφορίας πολλὰς πλόκους; ἀλλὰ καὶ μεταπονοίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕδλους, καὶ μικρολογίαν ἐν Δία καὶ χρυσίον γε τοῦτο, καὶ ἡδυσπάθειαν δὲ, καὶ αἰσχυριότητα, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν. οὐδέ ληθε γὰρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπεις σὺ τὰ. καὶ τὸ ψεύδος δὲ ὑπόδου, καὶ τὸ τυφόν, καὶ τὸ οἰεῖσθαι ἀμείνονα εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἴγω πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβάλλωναι, ποία πεντηκόντορα δέξαιτο ἂν σὶ; Φιλ. ὅπως τίθημαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπεὶ περ οὕτω κελεύεις. Μή. ἀλλὰ καὶ τὸν σῶγονα τοῦτο ἀπολέω ὦ Εὐμή, βαρύνοντα, καὶ λάτιον ὥς ὄρεα πέντε μνῶν τρίχες εἰσὶ τοῦ λέγει

ἀρχισον. Ερ. εὐλέγεις. ἀπὸ-
 δου καὶ τῷτον. Φιλ. καὶ τίς ὁ ἀ-
 ποκείρων ἔσαι; Ερ. Μένιπ-
 πος οὗτος, λαβὼν πέλεκυν
 τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει
 αὐτὸν ὀπίκτω τῇ ἀναβάθρᾳ
 χρησάμενος. Μίε. οὐκ ὦ Ερ-
 μη, ἀλλὰ πρίν μοι αἰάδος.
 γελοιότερον γὰρ τῷτο. Ερμ. ὁ
 πέλεκυς ἱκανός. Μίε. εὐγε.
 ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀνα-
 πέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ
 πλὴν κινάδραν. βούλει μι-
 κρόν ἀφέλωμα καὶ τῶν ἐ-
 φεύων; Ερμ. μάλισα. ἕως
 τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας
 ἐπὶ κεῖν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ
 ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τῷτο;
 καὶ δακρύεις ὦ κάθαρμα, καὶ
 πρὸς θάνατον ἀπεδειλιάς;
 ἔμεινεν δ' οὐδ'. Μίε. ἐν ἔτι
 τὸ βαρύτερον ἕως μάλης
 ἔχει. Ερ. τί ὦ Μένιππε;
 Μίε. κολακίαν ὦ Ερμῆ, κολα-
 κίαν ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύτα-
 σαν αὐτῷ. Φιλ. καὶ οὐ καὶ τὸ
 ὦ Μένιππε, ἀπὸ τοῦ πλὴν ἐ-
 λευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ
 τὸ ἀλυπον, καὶ τὸ γρησύν, καὶ

τ. γ

minus. M e n. Bene di-
 cis. Depone & illam. P h.
 Sed quis abradet? M e.
 Menippus ille securim ac-
 cipiens, quibus naues fa-
 bricantur, eam resecabit,
 utetur autem scalis naua-
 libus, quibus super posi-
 ta barba resecetur. M e-
 n i p. Nequaquam Mer-
 curi, sed da mihi ferram,
 hoc enim erit magis ridi-
 culum. M e r c. Sufficit
 bipennis. M e n. Euge,
 Humanior nunc appares,
 deposito hircino foetore,
 vis ne ut parum etiam de
 supercilijs auferā? M e r-
 c u r. Maxime: Nam
 has super frontem etiam
 attollit, neque scio quo
 seipsum extendat. Quid
 hoc rei est? Etiam ploras
 scelestē? & mortem ti-
 mes? ingredere igitur.
 M e n i p. Vnum quid-
 dam adhuc grauissimum
 gestat sub alis. M e r c.
 Quid Menippe? M e n.
 Adulationem, Mercuri,
 quae illi dum viueret mul-
 tum profuit. P h. Igitur
 & tu Menippe, tuam abij-
 ce libertatem, & loquen-
 di audaciam, laeticiam,
 animi magnitudinem, &

K

ri.

risum. An tu solus alios
omnes ridebis? **ΜΕΚ.**
Nequaquam, sed retine
ista, leuia enim sunt &
plane facilia portatu, & ad
nauigandum profunt. Tu
vero Rhetor, abijce illa
tantam verborum con-
tradictionem & antithe-
ses, & similitudines, nem
periodos & Barbarissimos,
atque alia sermonis pon-
dera. **ΡΗΕ.** En abijcio.
ΜΕΚΥ. Bene te ha-
bent res. Itaque solve tu-
nem, attollamus scalas,
attrahatur anchora, ex-
pande velum, tuq; nauta
clauum dirige, Simus li-
lares. quid ploratis? vos
amantes? praesertim tu
Philosophe, qui paulo an-
te tua barba ipoliatus es.
ΡΗΙ. Quia exultimabam
immortalem esse animā.
ΜΕΝ. Mentitur, nam
alia sunt, quae videntur
eum dolore afficere.
ΜΕΚ. Quaha? **ΜΕΝ.**
Quia non amplius tam o-
priparas cenas habebit,
neq; noctu exiens, clam
omnib. circumuoluto pal-
liolo capiti, ordine omnia
accedet scorta, nec mane
deceptus adolescentibus
sua

τὴν γέλωτα. μόνος γοῦν τῶν ἄλ-
λων γελάς; **ΕΡΜ.** μηδαμῶς,
ἀλλὰ καὶ ἔχει ταῦτα, κοῦφα γὰρ
καὶ πάντοτε ὑφίστα ὄντα, καὶ ἀφ' ὧν
τὸ κατὰ πλεον χρίσιμα. καὶ ὁ
ῥήτορ δὲ σὺ, ἀπόθου τὰ ἔσχατα
τῶν πλὴν τοσοῦτον ἀπηρεαν-
τουσιάν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ
παρετώσεις, καὶ περὶ δόξας, καὶ
βρεβρετισμούς, καὶ τὰ ἅλλα βάρ-
εη τῶν λόγων. **ΡΗ.** Ὡς ἰδοὺ ἀπε-
τίθημαι. **ΕΡ.** εὖ ἔχει, ὥς τε
λίε τὰ ἀπόρρητα. πλὴν ἀποβά-
θρας ἀνελώμεθα τὸ ἀγκύριον
αἰσπράσω. πέτασον τὸ ἰστί-
ον εὐθύμει ὡς περὶ μεῦ τὸ πρῶ-
τόν. εὖ πάθωμαι. τί οἰ-
μώζεῖς ὡς μάταιοι, καὶ μάλιστ'
ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρετίως τὸ
πῶγονα διδάσκων; **ΦΙΛΟ.**
ὅτι ὡς **ΕΡΜ.** ἀνάναν ὅμως τὸ
ψυχρὸν ὑπάρχειν. **ΜΕ.** τί εὐδαι-
μον. ἀλλὰ γὰρ ἔοικε τοῦτο
αὐτόν. **ΕΡ.** τὰ πάντα; **ΜΕ.** ὅτι
μυκίτι διηπνήσει πολυτελεῖ
δοῦπια μὴ νύκτωρ ὕπνον ἀ-
παντὸς λαμβάνων, πρὶν ἡμέραν
τὴν κεφαλὴν καλῶς λήσας, πεί-
σιν ἐν κύνῃ τὰ χαιμαίτυ-
πῶτα

πεια, καὶ εἶπεν Ἰξαπατῆρ
 τοῦ νέου ὅτι τῇ σοφίᾳ, ἀε-
 γύριον ἀνέψχῃ. ταῦτα λυπεῖ
 αὐτόν. Φιλ. σὺ ὃ Μένιπ-
 πε, ἅ ἄχθῃ ἀποθανών; Μι.
 πῶς, ὅς ἐσπευτα ὅτι τὸ θάνα-
 τον, καλέσθαι μὴ δύνει; ἀλ-
 λὰ μέλαξυ λόγων, οὐ κραυγῇ
 τις ἀκούει, ὥσπερ τιναν ἀπὸ
 γῆς βοῶντων; Ερ. καὶ ὃ Μέν-
 νιππε, οὐκ ἀφ' ἐνός γι' χώ-
 ρου. ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὸν οὐκλη-
 σίαν συναθροίνοντες, ἀσπάζουσι
 γινώσκοντες πάντες ὅτι τὸ Λαμ-
 πίου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ
 οὗτοῦ συνερχομένη πρὸς τῶν γυ-
 ναικῶν, καὶ τὰ παῖδιά νεογνὰ
 ὄντα, ὁμοίως καὶ κείνα ὑπὸ τῶν
 παίδων βάλλεται ἀφθόνοις
 τοῖς λίθοις. ἄλλοι δὲ Διόφαν-
 τον τὸν ἑτάρα ἐπαινοῦσιν ἐν
 Σικυῶνι, ὅτι ταφίους λόγους
 διεξίοντα ὅτι Κράτῳι τού-
 τῳ. καὶ γὰρ Δία γε, ἡ Δαμα-
 σίου μήτηρ κωλύουσα, ὑψί-
 ἀρχει τοῦ θείου σὺν γυ-
 ναικῶν ὅτι τὸ Δαμασία. σὲ
 δ' οὐδεὶς ὃ Μένιππε δακρύει,
 καὶ θ' ἡ τυγχίαν δ' κεῖται μένος.

Μέν.

sua sapientia, pecuniam
 accipiet, hæc sunt quæ illi
 dolent. P H 1. An tibi mo-
 lestum non est, Menip-
 pe, quod mortuus es. M.
 quomodo posset esse mo-
 lestum mihi, qui ad mor-
 tem festinaui, nemine vo-
 cante. Verum nonne cla-
 mor quidam interim cum
 nos confabulamur, ex-
 auditus est? veluti quo-
 rundam in terra vocife-
 rantium. M H K. Certe
 Menippe, verum non vno
 tantum loco exauditur
 clamor, sed quidem in v-
 num certum convenien-
 tes, cum voluptate deri-
 dent mortuum Lampi-
 chum, & illius vxorē mu-
 lieres circumstrepunt, at-
 que illius pueri nuper ad-
 modum geniti, multis la-
 pidib. a pueris obruuntur.
 Quidam Diophantū Rhe-
 torem laudant in Sicyone
 funebres orationes reci-
 tantem, de hoc Cratone.
 & per Iouem Damasiæ
 mater ululans, lamenta-
 tionem inceptat vix cum
 mulieribus pro Damasia.
 Te vero, Menippe, nemo
 est qui deplorat, & trāquil-
 lus iaces solus. M H K P.

K 2

P V 2.

pus. Nequaquam, nam
haud ita multo post, audi-
es canes miserabiliter la-
trantes propter me, & cor-
nos alas cōcutientes quan-
do ad sepeliendum me
convenient. Μ ε κ. For-
tis es Menippe. Sed quia
iam transfretauius, ab-
ite vos recta per hanc vi-
am ad forum iudiciale.
Ego vero & nauta alios
transuectabimus. Μ ε ν.
Feliciter nauigate & Mer-
curi, nos quoque progred-
iemur. Verum quid præ-
terea de nobis futurum
est? Iudicium de nobis
ferri oportebit, & qui-
dem aiunt pœnas esse gra-
ues, rotas, aquilas, & lapi-
des, cuiuscuiusq; autem
vita examinabitur.

Cratetis & Dioge- nis.

Moerichum diuitem,
noueras ne Diogenes?
illum*, inquam, supra
modum diuitem, illum
Corintho profectum, cui
tot erant naues onustæ
mercibus, cuius confo-
brinus Aristæas quum ip-
se quoque diues esset,
Home-

Μέ. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃς
τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγων ὀ-
ρυμδῶν οἰκλίσσον ἐπ' ἐμοί, καὶ
τῶν κερᾶκων τυπιδῶν τοῖς
πῆρεσι, ὅπότε αὖ σωλθόν-
τες θάπρωσί με. Εξ. θανά-
δας εἶ δὲ Μένιππ' ἄλλ' ἐπεὶ
καταπεπλούκαμεν ἡμεῖς,
ὕμεις μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δι-
καστήριον, εὐδοῖαν ἐκείνῳ
προΐοντες. ἐγὼ δ', καὶ ὁ πορθ-
μύς, ἄλλους μεδελευτόμε-
θα. Μέ. εὐπλοῖτε & Ερμῇ.
προΐομεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί
οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; δικα-
δύῳαι δέηται. καὶ τὰς κα-
ταδίκας φασὶν εἶναι βαρεῖ-
ας, προχοῖς, καὶ γύπας, καὶ
λίθους. δειγνύσεται δ' ὁ ἐ-
κάστου βίος.

Κρατήτης καὶ Διογέους.

Μοίριχον τὸν πλούσιον,
ἐγίνωκας ὦ Διόγην, ὃ πά-
ρ' πλούσιον, ὃ ἐκ Κερύνθου,
τὴν τὰς πολλὰς ὀγκάδας
ἔχοντα, οὗ αὐτῷ Λεϊσέας,
πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν; τὸ
ὅμο-

ὁμηρικὸν ἐκείνο εἰώθει ὀπλί-
 γην, ἢ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγώ σι.
 Διο. τίνας ἔνικα ὦ Κράτης,
 ἐθιράπουν ἀλλήλους; Κρα.
 τοῦ κλήρου ἔνικα ἐκάτε-
 ρος, ἡλικιωτάι ὄντις. καὶ
 τὰς διαζύγας ἐς τὸ φα-
 νερὸν, ἐτίθειντο. Αἰρεῖαν
 μὲν ὁ Μοίριχος εἰ προαπο-
 δάσει, διαπύττω ἀφίεις
 τῷ ἑαυτοῦ πάντων. Μοί-
 ριχον δὲ ὁ Αἰρεῖας, εἰ προ-
 ἀπέλαθοι αὐτοῦ. ταῦτα
 μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ, ἐθι-
 ράπουν ἀλλήλους, ὑπερ-
 βαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ.
 καὶ οἱ μάστιγες, εἴτε ἀπὸ
 τῷ ἄφρων τεκμαίρομε-
 νοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ
 τῷ ὀνηρέτα, ὥς γε
 Χαλδαίων παῖδες, ἀλ-
 λά καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς,
 ἄρτι μὲν Αἰρεῖν παρῆχε
 τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοί-
 ριχον. καὶ τὰ τάλαντα,
 ποτὲ μὲν ὅπῃ τοῦτον, νῦν
 δ' ἐπ' ἐκείνον ἐξέρπει. Διο.
 τί οὖν πέρας ἐχρῆτο ὦ
 Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ
 αἴτιον.

Homericum illud in ore
 solebat habere: Aut me
 conficere tu, aut ego te.
 D i o. Cuius rei gratia
 sese captabant invicem
 Crates? C r a. Hæredi-
 tatis causa, quum essent
 æquales uterque alterum
 captabant. Iamque testa-
 menta publicauerant am-
 bo, in quibus Mœrichus
 (si prior moreretur) Ari-
 steam omnium rerum sua-
 rum dominum relinque-
 bat: Mœrichum vicissim
 Aristeam, siquidem ipse
 prior è vita decederet.
 Hæc igitur quum essent
 in tabulis scripta, illi inter
 sese captabant, & alter al-
 terum adulationibus ob-
 sequijsq; superare conten-
 debat. Porro divini, haud
 scio utrum ex astris id
 quod futurum sit conie-
 ctantes, an somnijs, quem
 admodum Chaldæi faci-
 unt, quin & Pythius ipse,
 nunc Aristeam victorem
 fore pronuntiabat, nunc
 Mœrichum, ac trutina
 quidem interim ad hunc,
 interim ad illum propen-
 debat. D i o. Quid igitur
 tandem evenit? nam
 audire est operæ precium

Crates. C R A. Eodem die mortui sunt ambo, ceterum hereditates ad Eunomium ac Thrasykleon devenerunt, quorum vterque cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant divini futurum, ut tale quippiam accideret. Etenim quum Sicyone Cirrham versus navigarent, medio in cursu, obliquo orto lapyge, eversa naui perierunt. D I O. Recte factum, at nos cum in vita essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego unquam optabam ut moreretur Antisthenes, quo nimirum baculus illius ad me rediret heredem, neque tu Crates opinor, desiderabas ut me mortuo, in possessionum mearum successionem venires, puta dolij ac peræ, in qua quidem lupini chœnices inerant dux. C R A. Neque enim mihi quicquam istis rebus erat opus, imo ne tibi quidem Diogenes, si quidem quæ ad rem pertinebant, quæq; tu Antistheni succedens accepisti,

de-

ἄξιον. Κρα. ἄμφω τιθνᾶσιν ὅπῃ μιᾷς ἡμέρας. οἱ δὲ καῖροι, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασύκλεα περιήλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γινέσθαι ταῦτα. διαπλῆοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, καὶ μέσον τὸν πόριν πλαγίῳ περὶ πεισόντες τῇ Ιάπυγι, ἀνιτράπησαν. Διο. οὐ ἐποίησαν, ἡμεῖς δὲ, ἐπότε ἐν τῇ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοούμεν οὐδέ ἀλλήλων. οὔτε πώποτε οὐδέ μιν Ἀντιθένην ἀπεθανεῖν, ὥς κληρονομήσαι με τῆς βακτηρίας αὐτοῦ. εἶχεν δὲ πᾶν καρτεράν τε καὶ κοτίνου ποισάματα. οὔτε ἔμαί σὺ ὦ Κράτης ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀπεθανόντος ἐμοῦ, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίδον, καὶ πῶς πῆραν, γυνίκας δύο θέρμων ἔχουσαν. Κρα. οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει. ἀλλ' οὐδὲ σὺ ὦ Διόγρει. ἃ γὰρ ἐχούῃ, σὺ τε Ἀντιθέγους ἐκληρονομήσαν, καὶ

καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μεί-
 ζω καὶ σημαντικώτερη τῆς
 Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τί-
 να τὰυτὰ φῆς; Κρα. σο-
 φίαν, αὐτάρκειαν, ἀλή-
 θειαν, παρρησίαν, ἐλευ-
 θερσίαν. Διο. γὰρ Δία
 μέμνησαι. τοῦτον δια-
 διξάμενος τὸν παῖδόν
 παρ' Ἀντιθέου, καὶ
 σοὶ ἔτι παλαιῶ καταλι-
 πών. Κρα. ἀλλ' οἱ αἰεὶ
 ἡμέλων τῶν τοιούτων
 κτημάτων, καὶ εὐδαίμων
 διδάσκων ἡμᾶς, κλη-
 ρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς
 δὲ τὸν χροσίον πάντες ἔ-
 βαλλον. Διο. γὰρ εἰκό-
 τως. οὐ γὰρ εἶχον ἔνθα
 δέξαντο τὰ τοιαῦτα παρ'
 ἡμῶν, διὰ τὴν ἀκατα-
 ρεσίαν, καὶ ἀπειρίαν τὰ σα-
 θεὰ τῶν βασιλέων. ὥστε
 εἴποτε καὶ ἐμβάλλοι τις
 ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
 ρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἢ ἐλευ-
 θερσίαν εὐδαίμων, καὶ δίδου
 τοῦ θυδόμενος εἶναι οὐ
 δυναμένου, εἴη τι πά-
 ρον.

deinde ego succedens tibi
 ea nimirum multo sunt
 potiora, multoque splendi-
 dora, quam vel Persa-
 rum imperium. D i o.
 Quænam sunt ista quæ di-
 cis? C r a. Sapientiam,
 inquam, frugalitatem, ve-
 ritatem dicendi, vivendi-
 que libertatē. D i o. Per
 Iovem memini me in isti-
 usmodi opum heredita-
 tem Anaximandro successis-
 se, tibi que eas longe et-
 iam maiores reliquisse.
 C r a. Verum reliqui mor-
 tales hoc possessionum
 genus aspernabantur, ne-
 que quisquā nos ob speciem
 potundæ hereditatis ob-
 lequijs captabat, sed ad
 aurum omnes intendebant,
 oculos. D i o. Nec iniu-
 ria, neque enim habebant,
 quo facultates eiusmodi a
 nobis traditas acciperent,
 quippe rimosi iam, vicia-
 tique delicijs, non alter
 quam vasa carie putrida.
 Quo fit, ut si quando quis
 in illos infunderet, vel sapi-
 entiam, vel libertatem,
 vel veritatem, efflueret illi-
 co peritilleque, fundo
 quod infusum est contine-
 re non valente, cuiusmo-
 di

di quiddam & Danaï filia-
bus aiunt accidere, dum
in dolium pertusum hau-
stam aquam important,
at iidem aurum dentibus
& unguibus, omni que vi
servabant. Cκ. Proinde
nos hic quoque nostras
possidebimus opes, illi
simul atq; huc venerint,
obulum duntaxat secum
ferent, ac ne hunc qui-
dem ulterius quam ad por-
torem.

Alexander, Hanni-
bal, Minos, Sci-
pio.

O Libyce, me decet
præponi, melior equidem
sum. H A N. Imo vero me.
A L E. Iudicet ergo Mi-
nos, qui semper iustissim⁹
iudex est habitus. M I N.
Quis es tu? A L. Hic est
Hannibal Carthagenensis,
ego autē Alexander Phi-
lippi regis filius. M I. Per
Iovem utriq; gloriosi. Sed
qua de re vobis altercatio
est? A L E. De præstan-
tia, dicit enim is sese me-
liorem quam ego ducem
exercitus fuisse. ego ve-
ro quemadmodū omnes
sci-

χουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐ-
ται παρθένοι, ἐς τὸν τιτυ-
πικὸν πύθον ἐπ' ἀν' ἰλοῦσαι.
τὸ δὲ χρυσίον, ἑδῶσι, καὶ
ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ
ἐφύλαττον. Κρσ. οὐκοῦν ἡ-
μεῖς μὲν ἔξομεν εἰντοῖθα τ
πλοῦτον. οἱ δὲ ὑβόλῃν ἤξου-
σι κομίζοντες, καὶ τοῦτον
ἄξει τοῦ περιθμέως.

Αλεξάνδρου, Αννίβου,
Μινῶος, καὶ Σκι-
πίωνος.

Εμὲ δὲ προκεκρίθαι σου
ὦ Λίβυ. ἀμείνων γὰρ εἰμι.
Αν. οὐμεινοῦ, ἀλλ' ἐμέ.
Αλε. οὐκοῦν ὁ Μίνως δικα-
σάτω. Μι. τινὲς δ' ἐσέ.
Αλε. οὗτος μὲν, Αννίβας ὁ
καρχηδόσιος. ἐγὼ δὲ, Αλέ-
ξανδρος ὁ Φιλίππου. Μι.
νὴ Δία ἐνδεξοί γε ἀμφότε-
ροι. ἀλλὰ ποῖ τίνος ὑμῖν ἡ
εἶς; Αλέξαν. ποῖ πρὸς
δρίας. φησὶ γὰρ οὗτος ἀμεί-
νων γιγνῆσθαι στρατηγὸς ἐ-
μοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἀπ' ἀπεί-
στα-

ἴστασιν. οὐχὶ τέτα μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὺν τὸ πρῶτον φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια. Μι. οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ λίβυς λέγε. Αν. ἐν μὲν τῷτο ὃ Λίβυς ἀνέμειν, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον, ὥστε οὐδὲ ταύτη πλέον οὗτος ἐνέγκματό μου. φημι δὲ τέτα μάλιστα ἐπαίτου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ὅτι μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτὴν δυνάμιν τε περὶ ἀλλότρου, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορηκίνας εἰς τὴν Ἰωνίαν, τὸ πρῶτον, ὑπαρχὸς ὢν τῶν ἀδελφῶν, μεγίστων ἡξιώθην ἀριστοὺς κριθῆς. καὶ πρὸς γὰρ Κελιδόνας εἰλόν, καὶ Γαλοῦ ἐκράτησα τὴν ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ἔρημα ἔσθλας, τὰ περὶ τὴν Ἡριδανὸν, ἀπαρτὰς κοίτης αἰών. καὶ ἀνάστατος ἐποίησα τοσούτας πόλεις, καὶ τὴν περὶ τὴν Ἰταλίαν ἐχρησάμεν, καὶ μέχρι τὴν προασείων τὴν προεχούσης πόλιν ἤλαθον.

sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuerunt, in re militari, præstantiorem me esse affirmo. Mi. Dicat ergo uterque vicissim pro virili, tu vero ὁ Libyce prius loquaris. H A N N I. Unum hoc me iuvat, quod & hic sermonem Græcum didicim, ut neque etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maxime laudis dignos puto, qui quum parvi à principio fuerunt, propria virtute ad magnam gloriam evasere, potentesque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cū paucis quibuldam Hispaniam primum invadens, quum subconsul essem, fratri additus, maximis rebus idoneus atque optimus iudicatus. Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos devici. Et quum magnos montes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri, multasque civitates everti, & planam Italiā subiugavi, & usque ad suburbia Romæ grassatus sum, totque

vno die Romanos cecidi, ut annulos eorum modus mensurari oportuerit, & ex cadaueribus pontes fluminibus fecerim. Atque hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque deum me fingens, aut matris insomnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnabamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atque fortitudine præditos. Non aduersus Medos, aut Armenios, qui antequam quispiam sequatur, fugiunt, & facile cuiuis audenti victoriam tradunt. Alexander vero regni patris successor & id fortunæ quodā impetu ampliauit. Qui quum deuicto misero illo Dario, apud Issum & Arbela victoriam cepit, antiquam ex patre cōsuetudinem omittens, adorari sese voluit, seseque ad Medorum delicias inuitari libenter tulit, atque in conuiuijs amicos interemit, interficientibusq; auxilium tulit. Ego autem patriæ dominatus sum, quæ quum me reuoca-

ἦλθον. καὶ τοσούτους ἀπέκλιθεν
μιάς ἡμέρας, ὥς τὸ δακτύ-
λιους αὐτῷ μεδίμνοις ἀπομετ-
ρῆσαι, καὶ τὸ ποταμὸν γεφυρεῖ-
σαι νεκροῖς. καὶ τὰ πάντα
ἔπραξα, οὔτε Ἀμμωνος υἱὸς
ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι
προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τι
μήδους διέξιών, ἀλλ' ἄνθρωπος
εἶναι ὁμολογῶν, σφαηγῶν τε
τοῖς συνελωτά τοις ἀντιξέλοις
ζέμενος, καὶ σφαλιώταις τοῖς μα-
χιμωτά τοις συμπλεκέμενος.
οὐ Μήδους καὶ Αἰγυπτίους κα-
ταγωνιζόμενος ὑποφεύγον-
τας, ὅτι διώκην τινὰ, καὶ τὰ
τελευτήσασθαι παραδιδόντας εὐ-
θὺς νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ,
πατρώου ἀρχὴν παραλαβὼν,
ἠύξησεν, καὶ πολλὰ ἔξέτερεν,
χρησάμενος τῇ τ' τύχῃ ὀρε-
μῇ. ἐπὶ δ' οὐκ εὐκνητέ τι, καὶ
τὸ ὀλίγον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν
Ισῶν τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτη-
σεν, ἀπεσῆς τ' πατρῶων προσ-
κυνηδῶς ἡξίου. καὶ διαίαν τιμὴν
μεδικῶς μελεδήτησιν ἐσυντῆ-
καὶ ἐναιφένε ἐν τοῖς συμπο-
σίοις τοῦ φίλου, καὶ συνελάμ-
βαν

ζανει ὅτι θανάτω. ἐγὼ δὲ ἤρξα
 ἑλπίσιν τὴν πατρίδος. καὶ ἐπεὶ δὴ
 μὴ πέμπω, τὴν πολέμιον με-
 γάλῳ στόλῳ ὅτι πλεοναύτων
 τὴν Λιβύης, ἰαχέως ὑπάρχουσα.
 καὶ ἰδιώτῳ ἑμαυτὴν παρέχον.
 καὶ καὶ ἀδικαίους, ἥνιγκα εὐ-
 γνωμένους τὸν παῖδα. καὶ ταύτ'
 ἔπραξα, βέλτερος ἔν, καὶ ἀπαι-
 δεύλος παιδείας τὴν ἑλληνικῆς.
 καὶ οὐτε Ομηρον, ὅπως εἶπες,
 ἐξ ἑαυτοῦ δόου, οὐτε ὑπὸ Ἀριστο-
 τέλει τῷ σοφιστῇ πεδουθεῖς,
 μένη δὲ τῇ φύσει ἀβασίλῃ χυ-
 σάμενος. ταῦτά ὄν, ἃ ἐγὼ
 Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημι
 εἶναι. εἰ δ' ἐστὶ καλλίων οὐτο-
 σι, διότι διαδύματι τὴν κεφα-
 λὴν διαδέδειο. Μακεδόνι μὲν
 ἴσως καὶ ταῦτα θυμαῖ, οὐ μὲν
 διὰ τοῦτ' ἀμείνων δέξεται αὐ-
 γυνάϊον καὶ στρατοῦ καὶ αἰδέσθαι,
 τῇ γνώμῃ πλέον ἢ πρὸς τῇ τύ-
 χῃ κεχρημένον. Μίνο μὲν εἰρη-
 κινῶς ἀχρονῇ τὴν λίσαν οὐδ' ὥς
 λίσαν εἰκὸς ἰὼν ὑπερσῶν. σὺ
 δὲ ὦ Ἀλέξανδρε, τί περ εἰσώ-
 τα φῆς; Ἀλλ. ἐχθρὸς μὲν ὦ Μί-
 νος, μηδὲν περὶς ἀνδρῶν, οὐτω
 δεῖα.

reuocaret, hostium mag-
 na classe aduersus Lybiam
 nauigante, parui, conti-
 nuoq; me hominem pri-
 uatum dedi, & damnatus
 ex quo animo rem tuli. At-
 que hæc egi barbarus cū
 essem, omnisque Græ-
 corum disciplinæ expertus,
 & neque Homerum, ut
 hic, edidici, neque Ari-
 stotele sophista magistro
 eruditus fui, sed solum
 mea natura optima sum
 usus. Hæc sunt quibus me
 meliorem Alexandro esse
 puto. Si vero ea causa mi-
 hi hic præferendus est,
 quod caput diademate or-
 nauerit, id decorum for-
 san apud Macedones est,
 non tamen ob id præstan-
 tius hic videri debet ge-
 neroso duce, & viro, qui
 mentis sententia magis
 quam fortuna est vltus.
 ΜΙΝΟΣ. Hic certe oratio-
 nem neque ingeneroίαται,
 neque ut Libycum dece-
 bat, dixit: tu vero Ale-
 xander, quid ad hæc in-
 quis? ΑΛ. Oportet qui-
 δὲ ὦ Μίνος, homini adeo
 temerario nihil respon-
 dere. Sola enim te fama
 satis edocere potest, qua-
 lis

lis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris mei interemptoribus supplicium sumpsi. At quum Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neq; dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sibiui, durumque putans, nisi rerum omnium dominus essem, paucos quosdam mecum agens, in Asiam, exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque transieram subiugans, veni ad Issum, ubi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hæc o Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non sufficisse, sed ratibus compositis, aliorum plerisque

se

θρασυῶ. ἵκανὴ γὰρ ἡ φύμη διδάξαι σε. οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς. οἷος δὲ τοῦτο ληστὴς ἐγένετο. ὅμως δὲ ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτὸ διδύμικα. ὅς γέος ὦν ἔτι, παρελθὼν ὅπῃ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς στρατιᾶς νικῶ καλέζον, καὶ τοὺς φονεῖας παρ' αὐτοῖς μὴ ἦλθον, κατὰ φρεσίν σας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὡς αὐτὸν χρεοῖονηθεῖς. καὶ οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περὶέπων, ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὀπίσθων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πάντας ὀπνοῦσας τὴν γῆν, καὶ δυνὸν ἡσασάμενος εἰ μὴ ἀπάντων κρατίσσωμι. ὀλίγους ἄλκων ἐπέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν καὶ ὅπῃ τι Γραικῶν ἐκράτῃσα μεγάλη μάχη, καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως τὰ ἐν αὐτοῖς ἀπὸ χερσὺν μου, ἦλθον ὅπῃ Ἰσδὸν, ἐνθα Δαρείος ὡς ἐμένει, μυριάδας πολλὰς στρατῶν. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ὁ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νικητοὺς ὅπῃ μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. φησὶ γοῶν ὁ παρεθμεύς,

μὲν, μὴ διακίεσθαι αὐτῷς
 τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ χιδίας
 διαπηξάμενους τοῦ πολλοῦ
 αὐτῷ, διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα ὅ
 ἔπραττον αὐτὸς περικινδυνεύ
 ων, καὶ τίτρωσκειν ἀξίων. καὶ
 ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ
 τὰ ἐν Αἰβύλοις διηγέτομαι,
 ἀλλὰ καὶ μέγας Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ τὸ Ὠκεανὸν ὕρον ἐποίησά
 μιν τὴν ἀρχὴν. καὶ τοῦ ἐλέφαν
 τας αὐτῷ εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχί
 ρωσάμεν. καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ
 εὐκαταφρονήτους ἀνδρας, ὑ
 περβας τὸν Τάαν, ἐτίμησα
 μεγάλη ἵππομαχίᾳ. καὶ τοῦ
 φίλους αὐτοῦ ἐπῆντα, καὶ τοῦ
 ἐχθροῦς ἡμιανάμιν. εἰ δὲ καὶ
 θεὸς ἐδόκειν τοῖς ἀνθρώποις,
 συγγνωστοὶ εἶναι παρὰ τὸ
 μέγεθος τῶν πραγμάτων, καὶ
 τοιοῦτόν τι πισεύσαντες πε
 ρὶ ἡμῶν. τὸ δ' οὐκ οὐκ οὐκ
 ταῖον, ἐγὼ οὐκ βασιλεύον
 ἀπέθανον, ὅτι δὲ ἐν αὐτῷ
 ὦν, παρὰ Περσὶν πρὸς τοῦ
 τῷ, καθάπερ ἀξίων ὦν, πα
 νομολότατον καὶ ὁμότερον
 ὄντα. ὥς γὰρ δὴ ἐκείνητι
 τῷ

se transportasse, atq; hæc
 confeci meipsum pericu
 lis opponens, & in pugna
 vulnerari non timens. Et
 ut quæ apud Tyrum &
 Arbēlas gesta sunt omit
 tam, usque ad Indos ve
 ni, atque Oceanum mei
 regni terminum feci, &
 illorum hominū elephan
 tes cepi, ac Porum capti
 um abduxi. Scythas ve
 ro homines certe nō sper
 nendos, Tanaim transiens
 magna equitum pugna
 vici, ac amicos meos re
 muneravi, inimicos au
 tem ultus sum. Si vero
 Deus hominib. videbar,
 parcendum illis erat. Nā
 rerum magnitudine, ut
 talē aliquid de me crede
 rent, inducti sunt, tandem
 mors me regem occupa
 vit. Hic autem Hanni
 bal apud Prusiam Bithy
 niæ exulavit, ut crudeli
 ssimo & pessimo hominī
 conveniens erat. Nā quo
 pacto Italos vicit omitto
 dicere, nam non virtute,
 sed malicia atque perfidia
 & dolis id peregīt, nun
 quam autem alicuius cla
 ritudinis aut iusti memor.
 Sed quoniam, quod deli
 ciose

ciose vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuam admisit. Ibi enim mulieribus deditus fuit, & voluptatibus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones prodidit. Ego vero nisi ea quæ sub occidente sunt, parua quidem putans, versus Orientem me impulsiſſem, quidnam adeo magni profeciſſem? Qui Italiam abique sanguine capere, ac Lybiam, omnemque eam oram usque ad Gades, sub potestatem redigere facile potuiſſem? Sed hæc ego tanta contentione digna non putaui, præsertim iam antea illis percussis, ac dominum agnoscentibus. Dixi. Tu vero, Minos, iudica. Nam & hæc è multis protulisse, satis est. S c i. Non, nisi me quoque prius audias. O Minos. Mi. Quis tu vir optime es? aut unde? quod hisce clavis docibus te conferre audes? S c. Scipio Romanus, qui Carthaginem deleui, & Afros multis magnis præliis devici. Mi. Quid igitur & tu dicis?

ἤρ' Ἰταλῶν, ἰὼ λέγειν, ὅτε οὐκ ἰχθύι, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοισι. νόμιμον δὲ, ἢ προφανές, οὐδέν. ἐπεὶ δὲ μοι ὠνείδισα τὴν τρυφῇ, ἐμλελῆσθαι με δοκεῖ οἷα ἐπύθει. Καπὼν, ἑταίρεισι συνὼν, καὶ τοῦ τοῦ πολέμου χειρὸς ὁ θανάσιος καθυδὲν παθὼν. ἐγὼ δὲ, ἢ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέρεια δίζας, ὅτι τὴν ἐν μᾶλλον ἱερήσας, τί αὖ μέγα ἐσπραξά; Ἰταλίαν ἀναιματὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέγιστα Γαδύρων ἀπαγόμενος. ἀλλ' οὐκ ἀξίμαχα ἐδοξέ μοι κείνῳ, ὑποπλάσσοντα ἤδη. καὶ διππύτιον ὁμολογεῖσθαι. ὅρα. σὺ δ' ὁ Μίνως διαζέ. ἰκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκι. μὴ πρότις, ἐγὼ μὴ καὶ ἐμὴ ἀκούσεις. Mi. τίς γὰρ εἶ ὁ βέλτερος; ἢ πύθον ὡς ἔρεος; Σκι. Ἰταλιώτης Σκιπίων, πατρὸς τοῦ καθ' ἡμᾶς Καρχηδόνος, καὶ κερτύσας Λιβύην μεγάλαις μάχαις. Mi. τί οὖν καὶ

οὐ ἴσῃς ; Σκι. Αλέξανδρου
μὲν ἦπ' ὄντιναι , τοῦδ' Ἀννί-
βου ἀμείνων . ὅς ἐδίωξα νι-
κήτας αὐτ' , καὶ φυγεῖν κα-
ταναγκάσας ἀτίμως . πῶς
οὖν ἐκ ἀνάγκης ὢν , ὅς
πρὸς Αλέξανδρον ἀμιλλᾷ ,
ὃ οὐδὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενι-
κηκὼς αὐτὸν , παραβάλλειν
ἄξιον , Μί. γὰρ Δί' ἐγγνώμο-
να φησὶ ὁ Σκιπίων . ὥς πρῶ-
τος μὲν κικερίδω Αλέξαν-
δρος , μετ' αὐτὸν δὲ σύ , ἔ-
τα εἰ δοκεῖ , τρίτος Ἀννί-
βας , οὐδὲ ὁὗτος ἐγκαταφρέ-
ντης ὢν .

cis ? SC I. Alexandro qui-
dem minorem esse me ,
Annibale autem præstan-
torem , ut qui ipsum per-
secutus fuerim , & ad tur-
pem fugam compulerim .
Quo igitur non impudēs
iste videatur , qui cū Ale-
xandro sese compareret , cui
ne ipse quidem Scipio , qui
istum deuici , comparare
me ausim . M. Per Iouem
æqua dicis , Scipio , qua-
propter primus quidem
iudicetur Alexander , de-
inde post illum tu , atq; tū
si placet , tertius hic Han-
nibal quippe qui nec ipse
contemnendus existat .

Διογῆρους καὶ Αλε- ξάνδρου . Διογ.

Diogenis & Ale- xandri.

Τί τοῦτο ὦ Αλέξαν-
δρι , καὶ σὺ τέθνηκας ὡσπερ
ἐμείς ἀπαντες ; Αλέξαν.
ὅρας ὦ Διόγενες , οὐ παρα-
δοξὸν δὲ , εἰ ἀνθρώπος ὢν ,
ἀπέθανον . Διόγ. οὐκοῦν ὁ
Ἀμμων ἐψεύδιτο , λέγων
ἐαυτὸς σε εἶναι υἱόν . σὺ δὲ
Φιλίππου ἀγαθὴν ἦσθα ; Αλέξ.
Φι-

Quid hoc rei Alexan-
der , ita ne defunctus es
tu quoque , perinde atq;
nos omnes ? A I. Vides
nimirum Diogenes , tam-
etsi mirandum non est ,
si homo cum fuerim , de-
functus sim . DI O . Num
ergo Iupiter ille Hammon
mentiebatur , cum te suū
esse filium diceret , an ve-
ro tu Philippo patre pro-
gnatus eras ? A I. Haud
du-

dubie Philippo, neq; enim
 obiissem, si Hammone pa-
 rente fuisset progenitus.
 D I O. Atqui de Olym-
 piade etiam consimilia
 quædam ferebantur, puta
 draconem quendam cum
 ea fuisse congressum, vi-
 sumque in cubiculo, ex
 eo gravidam peperisse, te
 porro Philippum errare,
 fallique, qui se tuum pa-
 trem esse crederet. A L E.
 Audieram quidem & ipse
 ista, quemadmodum tu,
 at nunc video, neq; ma-
 trem neque Hammonios
 illos vates, sani quicquam
 aut vere dixisse. D I O.
 Attamen istud illorum
 mendacium Alexander,
 ad res gerendas, haudqua-
 quam tibi fuit inutile, p-
 pterea quod vulgus te ve-
 rebatur, metuebaturque,
 quum deum esse crede-
 ret. Sed dic mihi, cuinam
 tam ingens illud imperi-
 um moriens reliquisti?
 A L E. Id equidem igno-
 ro Diog. celerius enim è
 vita submouebatur, quam ut
 esset ocium de illo quic-
 quam statuendi, præter id
 unum, quod moriens per-
 dicæ annulum tradidi.

Sed

Φιλίππου δηλαδή. οὐ γάρ
 ᾧ ἔτι θυγέειν Ἀμμωνος ὄν-
 Διογ. καὶ μὴν καὶ ὡς
 τῆς Ολυμπιάδος ὅμοια ἔ-
 λέγοντο, δράκοντα ὁμι-
 λῆν αὐτῇ, καὶ βλέπειν αὐ-
 τὴν ἐν τῇ οὐνῇ, ἔοικα οὕτω σφ-
 τιχθῆναι. τὸν δὲ Φίλιπ-
 πον ἔξαπατῆσαι, οἰόμε-
 νον πατέρα σου εἶναι. Α-
 λέξανδρ. καὶ γὰρ τὰυτα ἤκου-
 ον ὥσπερ σύ. νῦν δὲ ἴδῃ ὅτι
 οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ,
 οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προ-
 φῆται ἔλεγον. Διογ. ἀλ-
 λά τὸ ψεύδος αὐτῶν, εὐκ-
 ἀριστόν σοι ᾧ Ἀλέξανδρε
 πρὸς τὰ πράγματα ἰγέ-
 νητο. πολλὰ γὰρ ἐπέπλησ-
 σεν, θεὸν εἶναι σε νομίζον-
 τες. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τίτι
 πῶς τοσαύτῳ ἀρχῇ κα-
 ταλείπειται. Ἀλέξανδρ. ὅ-
 σιδρ ᾧ Διόγεις. σὺ γὰρ
 ἔφθασα ὅππῃ καὶ τι
 ὡς αὐτῆς. ἡ τοῦτο μόν-
 ον, ὅτι ἀποθνήσκων,
 Περδίκκᾳ τὸν δακτύλι-
 ον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ
 τίτι-

τὴν γὰρ ἄλλοι, ἢ ἀντιμνήσκω
 οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι
 σὶ παρειληφότες τὴν ἀρχὴν
 πολακύνοντες, καὶ προσά-
 ττω αἰετοῦμενοι, καὶ στρα-
 τηγὸν ἐπὶ τοῦ βασιλέως.
 ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα
 θεοῖς προσιδέντες, καὶ νεὼς
 εἰκοδομοῦμενοι, καὶ θυώ-
 τες ὡς δεσπόζοντες ὤψ; ἀλλ'
 εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακε-
 δόνες ἐθαύσαν; Ἀλέξ. ἔτι
 ἐν βαβυλῶνι κείμεν τρίτῳ
 ταύτῃ ἡμέρᾳ. ὑπὸ χρεῖ-
 ται δὲ πολυμαῖος ὁ ὕψιστος
 πεισὴς, ὡς ποτε ἀγάγῃ χι-
 λῶν ἀπὸ τῆς βορέωνος θύρας
 ἐν ποσίν, ἐς Αἴγυπτον ἀ-
 παγαγὼν με, ἀφ' οὗ ἐκεί,
 ὡς ἡρώμεν εἰς τῆς Αἴγυ-
 πτίων θεῶν. Διογ. μὴ γε-
 λάσω ὦ Ἀλέξανδρε, ὅρων
 ἐν αἴθρῃ ἔτι σε μεραινόν-
 ταν, καὶ ἐλπίζοντα Ἀννου-
 βιν, ἢ Οσιριν γενέσθαι;
 πολλὰ ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὦ θύ-
 βετε, μὴ ἐλπίσης. οὐ γὰρ
 δύμιν ἀνελθεῖν τινα τῶν
 ἀπαύτων

Sed age, quid rides Dio-
 genes? D i o. Quid mi ri-
 deam? an non meministi
 quid Græci fecerint, quā
 nuper tibi arcepto impe-
 rio adularentur, princi-
 pemq; ac ducem aduersus
 Barbaros deligerent non-
 nulli vero in duodecim
 deorum numerum refer-
 rent, ac phana constitue-
 rent, ac deniq; sacra face-
 rent tanquam Draconis
 filio? Sed illud mihi dici-
 to, vbi te sepelierunt Ma-
 cedones? A l e. Etiam-
 dum in Babylone iaceo
 tertium iam diem, porro
 Ptolemæus ille satellites me-
 us, si quando detur ocium
 ab his rerum tumultibus,
 qui nunc instant, pollice-
 tur in Aegyptum deporta-
 turum me, atque inibi se-
 pulturum, quo videlicet
 vnus fiam ex dijs Aegyp-
 tijs. D i o. Non possum
 non ridere Alexander, qui
 quidem te videam etiam
 apud inferos desipientem,
 sperantemque fore, ut a-
 liquando vel Anubis fias,
 vel Osiris. Quin tu spes
 istas omittis ὁ diuinissi-
 me, neque enim fas est
 reuerti quenquam, qui
 se-

semel transierit paludem atq; intra specus hiatus descendit, propterea quod neque indiligens est Aeacus, neque contemnendus Cerberus. Verum illud abs te dicere peruehiam, quo feras animo, quoties in mentem redit, quanta felicitate apud superos relictus, huc his profectus, puta corporis custodibus satellitibus, ducibus, cum auri tanta vi, ad hoc populis qui te adorabant, praeterea Babylonis, Bactris, immantibus illis beluis, dignitate, gloria, deinde quod eminabas conspicuus, dum vectareris, dum amiculo candido caput haberes reuinctum, dum purpura circumamictus esses? num quid haec te discrutiant, quoties recurant animo? Quid lachrymaris stulte? an non id te sapiens ille docuit Aristoteles, ne res eas quae a fortunae proficiantur, stabiles, ac firmas exillimares? **A** **I** **E**. Sapiens? ille qui sit assentatorum omnium perditissimus. Sine me solum Aristotelis facta scire

ἅπαρ διαπλευσάντων πλά-
 λήμνῳ, καὶ ἐς τὸ εἶπω τοῦ
 σομίου παρελθόντων. οὐ γὰρ
 ἀμιλῆς ὁ Αἰακὶς, οὐδ' ὁ Κέρ-
 βειρος εὐκαταφρόνητος. ἐμεί-
 να δὲ ἠδέως αὖ μάθοιμι πα-
 ρὰ σοῦ, πῶς ἐξῆς ὑπὸ
 αὖ ἐννοήσης ὅτι μὲν εὐδαιμο-
 νίαν ὑπερ γῆς ἀπολιπὼν, ἀ-
 φῖξαι, σωματοφύλακας, καὶ
 ὑπασπιστάς, καὶ τατρώπας. καὶ
 χεῖσιν τοσούτοις, καὶ ἔθνη
 προσκυνοῦντα. καὶ Βαβυ-
 λῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ με-
 γάλα θηρία, καὶ τιμῶν, καὶ
 δόξαν καὶ τὸ ὀπίστημον εἶ-
 ναι, ἐλαύνοντα, διαδιδι-
 μύον ταινία λευκῇ τῶν κε-
 φαλῶν, πορφύρεα ἐμπε-
 πορηγμένα. οὐ λυπῇ ταῦ-
 τά σε ὑπὸ τῶν μνημόνων ὄν-
 τα; τί δ' ἀκρίβεις ὧ μάταια;
 οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀρι-
 στέλης ἐταίρουσι, μὴ μᾶλλον
 αἰετῶνα εἶναι τὰ παρὰ τῆς
 τύχης; Ἀλλ' ἐξ. σοφὸς ἀπάν-
 των ἐκείνος καὶ ἄλλων ὀπίστη-
 πώτατος ὢν. ἵνα μὲν ἔα-
 σοι τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι
 ὅσα

ὅσα μὲν ἦντι παρ' ἐμοῦ,
 οἷα δὲ ἐπέσθλην. ὥς δὲ
 κατιχῆντό μου τῇ πρὸς
 παιδείαν φιλοτιμία, δου-
 ρούν, καὶ ἰταυόν, ἄρ-
 τι μὲν ἐς τὴν κἀλλος, ὥς
 καὶ τοῦτο μέρος ἐν τῷ γα-
 θρόν, ἄρτι δὲ ἐς τὰς προά-
 ξεις, καὶ τὴν πλοῦτον. καὶ
 γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθόν
 ἦν εἶναι, μὴ αἰσχύνε-
 ται καὶ αὐτὸς λαμβάνων.
 γόνος δὲ Διόγους ἀνδρὸς
 ὡς, καὶ τεχνίτης. πάλιν
 ὡλὲ τοῦτό γε ὑπολέλου-
 κα σὺ τοῦ τῆς σοφίας, τὸ
 λυπεῖσθαι ὥς ὅτι μεγίστοις
 ἀγαθοῖς, ἃ καταρτίσσω
 μικρῷ γε ἔμμενεν. Διού-
 κλει' οἶδά τοι δρᾶσαι. ἄ-
 κας γὰρ σὺ τῆς λύπης ὑπε-
 ρήσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθά γε
 ἐλλέβορος ἐν φέεται, σὺ
 δὲ καὶ τὸ Λυθὸς ἔδωκε
 γανδὺν ὅπως ἀμύνει πίνε,
 καὶ αὖθις πίνε, καὶ σολά-
 κισ. οὕτω γὰρ αὖ πάντες
 ὅτι τοῖς Λεισοτέλους ἀγα-
 θοῖς ἀνίσταται. καὶ γὰρ καὶ
 Κλη-

scire quam multa à me pe-
 tenn, quæ mihi scripse-
 rit, deinde quemadmo-
 dum abusus sit mea illa
 ambitione, qua cupiebam
 eruditione ceteris præsta-
 re, cum mihi palparetur
 interim, ac prædicaret
 me, nunc ob formam tan-
 quam & ipsa summi boni
 pars quædam esset, nunc
 ob res gestas atque opes,
 nam has quoq; in bono-
 rum numero collocandas
 esse censebat, ne sibi vitio
 verteretur, quod eas acci-
 peret. Hanc præstigiatus
 ut ille quidem erat, ac
 fraudulentus δὲ Diogenes,
 quoniam illud tructus
 scilicet ex illius sapientia
 fero, quod nunc perinde
 quasi summis de bonis ex-
 crucior, ob ista quæ tu
 paulo ante cōmemorasti.
 1210. At scin' quid faci-
 es? ostendam tibi mole-
 ste illius remediū. Quan-
 doquidem in his locis ve-
 ritarum non provenit, fac
 ut Lethæi fluminis aquam
 avidis faucibus attrahens
 bibas, iterumque ac le-
 pus bibas, atq; eo pacto
 desines de bonis Aristo-
 telicis dis-cruciari. Verum

enim Cletum etiam illum
& Callisthenem video,
eumq; his alios cōplureis,
raptim huc sese ferentes,
quo te discerpant pœnasq;
sumant ob ea quæ quon-
dam in illos commisisti.
Quare fac in alteram hanc
ripam te conferas, & cre-
brius, ut dixi, bibas.

Alexandri & Philip- pi.

Non igitur inficiabe-
ris Alexander ex me pro-
gnatum te esse filium,
nam ad Iouem Hammo-
nem genus paternum re-
ferens, mortem non obi-
isses. A L E. Neque vero
nescius eram pater, Phi-
lippi Amynti me esse fi-
lium, sed quia ad res ge-
rendas sic mihi visum e-
rat conducere, commen-
to hoc usus sum vaticiniij.
P H I. Quid ais? Con-
ducibile id tibi visum,
ut vanis impostoribus
fallendum te exponeres?
A L E. Non isthuc, sed
barbaros in mei admiratio-
nem tractos facilius hoc
prætextu nostro subdidi-
mus imperio, cum nemo
vans

Κλήτον ἐκείνον ὄρω, καὶ
Καλλιθέην, καὶ πολλοὺς
πολλοὺς ὅτι σὲ ὀρμῶντας,
ὡς διασπάσαιντο, καὶ ἀμύν-
ναιτο ὧν ἔδρατας αὐτοῦ.
ὥς πῶ ἐτίξαν σὺ ταύτῃ
βάδιζε. καὶ πῶ πελάγεις,
ὡς ἴφλυ.

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

Ναῦ μὲν ὦ Ἀλέξανδρε,
οὐκ αὖ ἔξαρκος γέναιο, μὴ
οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. οὐ γὰρ
αὖ ἐτιθνήσκες, Ἀμυντός
γιγῶν. Ἀλέξ. οὐδ' αὐτὸς
ἠγνόουν ὦ πάτερ, ὡς Φι-
λίππου τοῦ Ἀμυντοῦ υἱὸς
ἦμι, ἀλλ' ἰδιζάμην τὸ μαν-
τευμα, ὡς χεῖσιμον ἐς τὰ
πράγματα εὐμνιος εἶναι.
Φιλ. πῶς λέγεις ἢ χεῖσι-
μον ἰδύκει σοι, τὸ παρέ-
χην σεαυτὸν ἔξαπατηθη-
σόμενον ὑπὸ τῆς προφητῆς;
Ἀλέξ. οὐ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βάρ-
βαροι κατεπλάγησαν με,
καὶ οὐδέ τις ἐτι αἰθίστατο,
οἶο-

οἰόμενοι διὸ μάχεσθαι. ὥς
 ἔσται ἐκράτου αὐτῶν,
 Φιλ. τίνων ἐκράτησας σύ
 γι ἀξιωμαχὸν ἀνδρῶν, ὅς
 δειλοῖς ἀπὸ συμπαλέχθης,
 τοξάρια, καὶ πηλτάρια,
 καὶ γέρετρα οἰόμενα προβεβλη-
 μένοις; Ἑλλήων κρατεῖν
 ἔργον ἴδω, Βοιωτῶν καὶ Φω-
 κέων, καὶ Ἀθηναίων, καὶ
 τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτικόν,
 καὶ τὸ Θηβαίων ἱπ-
 πικόν, καὶ τὸν Ἠλείων ἀ-
 κοντιστὰς, καὶ τὸ Μαν-
 τινέων πηλταστικόν, ἢ Θρά-
 κας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ
 Πείονας χειρῶσάδαι, ταῦ-
 τα μεγάλα; Μάδων δὲ,
 καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
 δαίων, καὶ ἡσοφρέων ἀν-
 δρώπων, καὶ ἄλλων. οὐκ
 εἶδα ὥς πρὸ σοῦ μέγιστοι
 μετὰ Κλειάρχου ἀνελθόν-
 τες, ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς
 χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλ-
 θέν ἐκείτων, ἀλλὰ πρὶν
 ἢ τὸ ξυμμάχῃσι φεύγειν,
 φεύγοντων. Ἀλέξανδρ. ἀλλ'
 οἱ Σκύθαι γι ὅτι πάντες,

vnus viribus nostris ha-
 stenus restiterit, quippe
 hac sola opinione ducti,
 quod aduersus Deum sibi
 esset praeliandum. P H 1.
 Quos tu igitur tanto co-
 natu dignos, usq; vicisti?
 qui cum timidis illis arcu-
 lis, peltarijs, ac gerris vi-
 minis pugnare solitis sem-
 per congressus es? Atqui
 Græcos armis domare,
 Boeotios, Phocenses, A-
 thenienses, & id genus al-
 ios operis fuerat strenui
 atque magnifici. Arca-
 duos insuper sustinere ar-
 maturam, equitatē The-
 salum, Eleorum iacula-
 tores, Mantineos peltis
 instructos, aut cum Thra-
 cibus lilyricis, Pæonibus-
 ue manum conferere, o-
 perosum profecto atque
 arduū id fuisset imprimis.
 Cæterum Medos, Persas
 & Chaldaeos delictos ac
 plurimo auro conspicios,
 non satis compertum ha-
 beo, quonam modo an-
 te te, duce Clearcho mil-
 le viri bello adorti ex-
 pugnarint, fœde in fu-
 gam actos antequam ad
 manus ventum fuisset.
 A L. At vero Scythæ pa-
 tet,

ter, & Indici elephantes
res sunt non vique adeo
abiectionis & contempubi-
les. Et tamen neque con-
citatis inter ipsos intesti-
nis odij, neque per pro-
ditionem mihi venundari
passus sum victoriam. Sed
neque deieci unquam,
aut per nugas a pollicito
recessi, fidemque solui vi-
ctoriae gratia. Adde, quod
& Græcos alios sine san-
guine in deditionem ac-
cepi, Thebanos autem
fortassis ipse audisti, quo-
modo aggressus fuerim.
P H I. Noui hæc omnia
ex Clito, quem tu inter e-
pulas, eo quod nomen
meum celebraret, & meas
res gestas cum tuis cōfer-
re auderet, traiecto per
corpus telo, tum iugula-
ras. Tu vero & Macedo-
niam chlamydem abijci-
ens, candyn, Persicum a-
mictū, recepisti (ut aiunt)
& tigrum rectam. Ut ne
interim commemorem,
quod a Macedonibus, vi-
ris vique liberis, adorari
debere te, in animum du-
xeris. Et qui, quod maxi-
me omnium erat ridicu-
lum, hominum abs te vi-
cto-

καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες
οὐκ εὐκαταξέμετόν τι
ἔργον. καὶ ἵππος οὐ δια-
στὰς αὐτοῖς. οὐδὲ σφο-
δρῆας ἀνέμας τὰς
νίκας, ἐκράτουν αὐτῶν.
οὐδ' ὑπώμενος παύσει,
ἢ ὑπερβύτας ἐφουδά-
μυν, ἢ ἔπισσον ἐσφραζά-
τι τοῖς νικῶν ἱπποῖς, καὶ
τοῦ Ἑλλήως δὲ, τοῖς μὲν
αἰσχυροῖσι παρέλαβον. Θη-
βαίους δὲ ἰσως ἀκούεις
ὅπως μετέλθον. Φιλ. εἶ-
δα ταῦτα πάντα. Κλεῖ-
τος γὰρ ἀπήγγελλέ μοι,
ὅν σὺ πρὶς θορακίᾳ διαλά-
σας μετὰ δυνάμει, ὅτι με πρὸς
καὶ σὰς περὶ ξείας ἐποιné-
σαι ἐτόλμησε. σὺ δὲ καί
πρὸς Μακεδονικῶν γλα-
μίδα καταζαλάν, κάλ-
δυν ὥς φασι μετενέδους,
καὶ τιάραν ἐκβύβον ἐπέβου,
καὶ προσκωιδῶσαι ὑπὸ
Μακεδόνων, ὥς ἐλευθέ-
ρων αἰδεῖσθαι ἔξους. καὶ τὸ
πάντων γλαυτάτον, ἱμί-
μου

μου τὰ πρὸ γεννημένων.
 ἔγω γὰρ λέγειν ἔστα ἄλ-
 λα ἑώραξας, λέγουσι συγ-
 κατακλείωσι πεπαιδευμέ-
 νους ἀνδρας, καὶ γέμεις
 τριούτους γυμνῶν, καὶ
 Ἡφαισίων • ὑπεραγατῶν.
 ἐν ἐπήνισα μόνον ἀκού-
 σας, ὅτι ἀπέχου τῆς
 τοῦ Δαρείου γυναικὸς κα-
 λῆς οὗτης, καὶ τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ, καὶ τῶν συγα-
 τέρων ἐπιμελήθης. βασι-
 λικὰ γὰρ ταῦτα. Αλέξ.
 τὸ φιλοκίνδυνον δὲ ὧ πά-
 τερ οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ
 ἐν Οξυδράκῃς πρῶτην
 καθαλάσσαι ἵς τὸ εἶπε
 τοῦ τείχους, καὶ τοσού-
 τα λαβεῖν πλοῦματα; φιλ.
 οὐκ ἐπαινῶ ταῦτα ὧ Α-
 λέξανδρε, οὐχ ὅτι μὴ κα-
 λὸν εἶναι ὅμαι καὶ τιτρώ-
 σκειναι ποτὲ τὸν βασιλέα,
 καὶ περικινδυνεύειν τὴν
 στρατῶν, ἀλλ' ὅτι σὺ τοι-
 οὔτο ἠκίστα συνέφερες. Σε-
 ῶς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ-
 ποτε πρῶθ' ἦες, καὶ βλε-
 πειν

horum mores imitatus
 es. Tempere mihi, ne me
 morem alia, lux turpiter
 admittens in leonum clau-
 stra inclusis doctis viris,
 & purijs talib. peractis.
 Quodque Ephæstionem
 plus quam esset satis, ama-
 ris. Unum est quod solum
 laudo abs te gestum, in
 Darij uxore videlicet, for-
 ma præstante, quia ab il-
 lius complexu abstinue-
 ris, & genitricis illius, at-
 que filiarum, ne vim pa-
 tereretur, curam suscepe-
 ris. Regium certe id o-
 pus extitit, quod tum fa-
 ctitasse te accepimus.
 ALEX. Quod autem tibi
 non probatur pater, quod
 in Oxydracis gente Indi-
 ca, libens me in pericu-
 lum coniecerim, atque
 acceptis plurimis vulneri-
 bus, viros primus omni-
 um transierim. PH. Non
 probō, Alexander. Neque
 id, quia pulchrum esse ne-
 geo, vulnerari quando-
 que imperatorem, & in
 subeundis periculis præ-
 terire viam, sed quia ex
 regia isthac erat minime.
 Si quidem pro deo habi-
 tas, quos, oro, illic præ-
 be-

bebas spectatoribus quando post acceptum vulnus, ab exercitu magno tumultu direptus, moriens ac eiulās sanguine fluitabas? Addeque Iupiter Hammon tanquam præstigator quispiam, & vanus propheta, reus mendacij palam tum arguebatur. Non enim video qualiter risum continet, qui Iovis filium viderit animum deijcere, & in desperatione rerum efflagitare mediocrum auxilia. Deniq; quum tandem iam mortem obieris, quem credas obsecro, qui confictā illam adoptionem qua Iovis dictus es filius, non carpat maledictis? Potissimum ubi dei istius cadaver porrectum iacere, turgidum sane, & iuxta aliorum corporum morem contractu suo omnia labefactans, aspexerit? Cæterum quod ais Alexander, tibi fuisse conducibile, quo facilius rerum potireris, id profecto multum tibi gloriæ ex bene etiam ac strenue gestis eripuit. Nam quanquam insigniter multa, tamen

quæ

πῶς σε φοβάδην τοῦ πολέμου ἐκκεμιζόμενον, αἵματι ξέομενον, αἰμώζοντα ὅπῃ τῷ τραύματι, τὰυτὰ γέλωσ ὡς τῆς ἐρώσι. καὶ ὁ Ἀμιαν, γῆης, καὶ ψευδομαντὶς ἠλέγχετο, καὶ οἱ προσφῆται, κόλακες. ἢ τίς οὐκ αὖ ἐγέλασεν, ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχούντα, δέόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ ἐπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶει πολλοὺς εἶναι τοὺς πλὴν προσποιήσιν ἐκείνῳ ὀπκιετομουῦντας, ὁρῶντας τὴν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα πᾶν καὶ ὕδαθηκότα, κατὰ νόμον σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τι, καὶ τὸ χηρῶμεν ὁ ἔφης Ἀλέξανδρι. τὸ διὰ τοῦτο κρατῆν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατορθουμένων. πᾶν γὰρ ἰδούκει ἐνδείξ ὑπὸ θεοῦ γίνε-

γίνεσθαι δοκῶ. Αλέξανδρ.
οὐ ταῦτα φρονεῖσιν οἱ αὐ-
δρῶται πρὸς ἐμοῦ, ἀλλ'
Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐ-
νάμιλλον τιθέασί με. καί
τοι πᾶν Λογόν ἐκείνῳ
οὐδ' ἐτέῳ ἐκείνων λα-
βόντος, ἐγὼ μένος ἔχει-
ρωτάμην. Φιλίπ. ὅρῃς
ὅτι ταῦτα ὡς ὕψος Αμ-
μυγος λέγεις, ὅς Ἡρακλεῖ
καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις
σεαυτὸν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ
ὦ Αλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύ-
φον ὑπεμαθήσῃ, καὶ γνώ-
σῃ σεαυτὸν, καὶ σιωπῇ ἥδῃ
νικρὸς ᾖ;

Αχιλλεύς καὶ
Ἀντιλόχου.

Οἷα φράσῃ Αχιλλεὺς
πρὸς τὸν Οδυσσεύα σοι ἔ-
ρηται πρὸς τοῦ Δαναέτου,
ὡς ἀγινῇ καὶ ἀνάξια τῶν
διδασκάλων ἀμφοῖν. Χεί-
ρωνός τε καὶ Φόινικος. ἡ-
κρόβην γὰρ ὅπῃτε ἔ-
φες βούλειθαι ἐπάροχός
ᾤν,

dixi longe inferiora age-
re vilus, vacillare ob hoc
iudicatus es, & tota ratio-
ne deficere. A L. Haud-
quaquam de me isthuc
sentiant mortales. Sed cū
Hercule me & Baccho
conferunt, veluti æmu-
lum; pariq; cum illis glo-
riacertamen. Nam & A-
ornum, à neutro etiam
illorum armis subactum,
ego facile cepi. PH 1. Et-
iam dum videris ista ut
Hammonis filius dicere?
quando nec Baccho qui-
dem cedis, aut Herculi,
sed nec erubescere nosti
Alexander, solitamue de-
dicere arrogantiam, te-
ipsum deinde noscere, vel
iam tandem sapere, eti-
am si serius, ubi faxo oc-
cubueris.

Antilochi & Achil-
lis.

Quænam sunt illa A-
chille, quæ tu Vlyssi iam
primum commemoran-
do in mortem executus
es, ut minime generosa,
at Chirone atque Phœ-
nice, quibus tu aliquan-
do vñs es præceptoribus
L 5 parum

parū digna. Audisti enim
magis ex re tua futurum
tibi videri si velis agricolæ
munus obitus, inopi cui
nec victus suppetat, locos
operam, quam ut omnib.
vita functis donneris.
Quali rudis quidam ple-
beus, ex media Phrygia
ortus, atq; immodico in-
super etiam vitæ affecta-
tor diceret ferendum fore
id eſſet, atq; condonan-
dum nonnulli rutilitati.
Verum ex Peſco progna-
tum, & ex omni horum
numero penuriorum con-
temptorem acerrimum,
ita tam abiectionis & humili-
tatis de ſeipſo deſcendere
opinionem, totum tunc
atq; pudendum inprimis,
denique ijs quæ in vita
ſtrenue gesseris equidem
haud ſcio quō illa conue-
niant. Nam dum in Ty-
thio regnare tibi ad ſene-
ctam vique licuiſſet, cura
gloriam tamen, tu glo-
riam oppetere mortem
maſuisti, quam potuiſſi re-
gnare. A c. At ō Neſtoris
ſiſ, nondum etiam cum
facere tibi non tantum pe-
riculum, ſed quod cui præ-
ferre non ignorans glorio-
ſam

ἐν, διατοῦν παρὰ τινὲς
τῶν ἀκλῆραν, ὧ μὴ βίω-
τος πολὺς εἴη μάλλον,
ἢ πάντας ἀνάσσειν τῶν
νεκρῶν. τὰῦτα μὲν αὖ
ἀλλοῦ τινα φέρουσα δι-
λὸν, καὶ πέρα τοῦ κα-
λῶς ἔχοντες φιλιζαν-
τας ἐξελὺν λέγειν. τὴν
Πηλέως δὲ ὄν τὸν φιλοκιν-
δυνώτατον ἡρώων ἀπάν-
των, τὰ πάντα εὖτο πε-
ρὶ αὐτοῦ διανοοῖσθαι, πολλ-
ὴν αἰσχύνῃ, καὶ ἐν-
αντίετες πρὸς τὰ πι-
πρασθῆναι σοι ἐν τῇ βίῳ.
ὅς ἐστιν ἀκλεῶς ἐν τῇ
φθιόντιδι πολυχρόνιον βα-
σιλεύειν, ἐκὼν πρὸς τὸν
τὸν μετὰ τῆς ἀγασθῆς
δύστης θάνατον. Ἀχιλ-
λεὺς. ὦ παῖ Νέερες,
ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος
ἔτι τῶν ἐπιτοῶν ἐν, καὶ
τὸ βέλτερον ἐκείνων ὁ πό-
τερον ὡς ἀγρεῶν, τὸ δὲ
εὖτο ἐκείνο δὲξάμενος
πρῶτον τὸ βίον. καὶ
δὲ σωίσμι ἤδη, ὡς ἐκεί-
νο

μὲν ἀνωφελὲς, εἰ καὶ
 ὅ,τι μάλιστα οἱ αὖτις ἔα-
 ψωδῶνται. μετὰ νικητῶν
 δὲ, ὁμοτιμία. καὶ οὔτε
 τὸ κάλλος οὐκ εἶναι ὡς Ἀντί-
 λουχῃ, οὔτε ἢ ἰσχυρὸς πά-
 ρεισιν, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀ-
 παυτῶν ὑπὸ τῷ αὐτῷ
 ζῳφῶ ὅμοιοι, καὶ κατ'
 οὐδὲν ἀλλήλων διαφέ-
 ροντες. καὶ οὔτε οἱ ὅ,τι
 Τρώων νικητὴν διδίσκωμι,
 οὔτε οἱ ὅ,τι Ἀχαιῶν δι-
 στασεύουσιν. ἰσχυροῦς ὃ
 ἀρετῆς, καὶ νικητὸς ὁ-
 μοιος, ἢ μὲν κακὸς, ἢ
 δὲ καὶ ἐθελός. ταῦτά με
 ἀνιᾶ, καὶ ἀχθομαι, ὅ-
 τι μὴ θνητεύω ζῶν. Ἀν-
 τίλο. ὅμως τί οὐκ αὖ-
 τὶς πάθῃ ὡς Ἀχιλλεύς;
 ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύ-
 σει, πάντως ἀπεθνήσκειν
 ἀπαντας. ὥς γὰρ ἐμ-
 μένην τῷ νόμῳ, καὶ μὴ
 ἀνιάσθαι τῆς διατεταγ-
 μένης. ἄλλως τε, ἔχῃς
 ὅ,τι ἐτάρων ἔσσι σὺν σέ,
 ἐσμήν οἶδ' ἔμετὰ μικρὸν
 δὲ

iam hanc infelicem pro-
 ponebam vitæ. Atqui se-
 ro iam tandem intelligo
 quam egerim prudenter.
 Apud vivos enim reperies
 forte, qui res bene gestas
 celebrent literarum mo-
 numētis, sed hic apud
 manēs non video quam
 frugiferum opus effece-
 rim, ubi unus est honos
 omnium. Sed neq; vires
 iam assunt corporis Anti-
 lœ, aut forma, interciderunt
 omnia, pari rerum statu
 vilantur omnia, nullum
 sapientiæ, aut alterius rei
 discrimen est. Adde quod
 nulli iam ex Troianorum
 mortuis formidabilis sum,
 nemini Græcorum vene-
 randus, prorsus omnium
 de mortuis existimatio
 est, siue boni fuerint siue
 improbi. Hæc sunt quæ
 me angunt & misere solli-
 citant, & ob quæ doleo,
 quod nō potius loco ope-
 ras & vivo. A N T. Quid
 agat quispiā? quando sic
 natura comparatum est,
 ut omnes prorsus cogan-
 tur semel vitam relinque-
 re, quæ lex cum in uni-
 versum iam obinuit, nec
 abrogari vllō modo que-
 at,

est, patienter hanc feras oportet. Ceterum aspice nos, quotquot penes te sumus, denique & Ulysses quoque post posillum adueant. Vnde solatium tibi merito afferet societas, id quod & alijs in rebus plerumque usu venire solet. Non enim solus videris in hæc mala coniectus. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios plerisque, qui non parum multos in admirationem traxere, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, ut illis pro mercede seruiant. **A c n.** Sociorū hæc quidem admonitio est, verū haud scio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria, impendio me excruciat. Arbitror autem & vestrum vnumquemque ita affici, etiam si non palā confiteamini, nequiores sane in eo, qui tacite huiusmodi per quietem toleratis. **A n t.** Non equidem Achilles, sed longe tibi præstam⁹ quippe qui intelligimus quam sit inu-

tile,

δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξει-
ται πάντως. φέρει δὲ
παρηγορίαν καὶ ἡ κοι-
νωγία τοῦ πένθους, καὶ
τὸ μὴ μένειν αὐτὸν περι-
θέναι. ἐξῆς τὴν Ἡρακλέα,
καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ
ἄλλους θαυμαστὸν ἀν-
δρας, οἳ οὐκ ἂν ὄναι δέ-
ξοντο ἀνιλεῖν, ἢ τις
αὐτοὺς ἀπαπέμψαι θητεύ-
σοντας ἀκλήροις καὶ ἀ-
γίοις ἀνδράσιν; Ἀχιλλεύς.
ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνε-
σις. ἐμὲ δὲ οὐκ εἶδ' ὅ-
πως ἢ μνήμη τῆς παρὰ
τὸν βίον ἀπορίας. ὄναι δὲ
καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ
μὴ ὁμιλοῦνται, ταῦτα
χείρους ἐστὶ, καθ' ἡτυ-
χίαν αὐτὸ πάσχοντες.
Ἀντίλοχος. οὐκ. ἀλλ'
ἀμείνους ὢ Ἀχιλλεῦ. τὸ
γὰρ ἀνώφελες τοῦ λέγειν
ἐξῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ
φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, τί-
δοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέ-
λωτα ὀφλωμιν ὥσπερ σὺ,
τοί-

τοιαῦτα εὐχόμενοι.

Διογένης καὶ Ἡρα-
κλῆους.

Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός
ἔστιν ; οὐμνησὺν ἄλλος μὰ
τὸν Ἡρακλέα. τὸ τέξον,
τὸ ῥόπαλον, ἡ λειωντὴ, τὸ
μέγαθος, ὅλος Ἡρα-
κλῆς ἔστιν, εἴτα τίθνη-
κε Διὸς υἱὸς ὢν ; εἰπέ
μοι ὦ καλλίνικε, νεκρὸς
εἶ ; ἐγὼ γὰρ σοι ἔδον ὕ-
περ γῆς, ὥς θεῶ. Ἡρα-
κλῆς. καὶ ὁρῶς ἔδους.
αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς
ἐν οὐρανῷ τῆς θεῶς συν-
εσι, καὶ ἔχει καλλίσφυ-
ρον Ἡβῶν. ἐγὼ δ' εἶδω-
λον εἰμὶ αὐτοῦ. Διογέ-
νης. πῶς λέγεις εἶδω-
λον τοῦ θεοῦ ; καὶ δυσκ-
την ὄξ ἡμιτείας μὲν τι-
να θεὸν εἶναι ; τιθναῦσα
δὲ πῶς ἡμίται ; Ἡρακλῆς.
ναί. οὐ γὰρ ἐκείνος τίθνη-
κεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν
αὐτοῦ. Διογ. μανθά-
τω. ἀντανδρῶν σι πῶς
Ἰλίου-

tile, de ijs rebus verba fa-
cere. Silere enim & æquo
animo sustinere omnia,
quæ accidunt, datum ho-
bis est, ne tibi affectu isto
similes ipsi quoq;, ridiculi
omnib. merito videamur.

Diogenis & Hercu-
lis.

Nunquid Hercules hic
est ? Haud quisquam me
hercule alius, arcus, cla-
ua, pellis leonina, mag-
nitude ipsa, totus deni-
que Hercules est. Ignotus
ē vita decessit, qui Iovis
erat filius ? Dic queso &
victorioso mortuus ne es ?
Ego enim cum terræ su-
peressem, tibi haud se-
cus quam deo sacrificavi.
H E K. Recte quippe sa-
crificasti. Hercules enim
ipse in cælo una cum dijs
immortalibus consistit ;
Hebent apud se habens
cruribus formosissimam
Ego vero quite alloquor,
sua sum umbra. D I O G.
Quidnam dicis amabo ?
umbra ipsius dei ? Fieri e-
nim potest, altera eundem
ex parte deum esse, altera
vita decessisse ? H E K C.
Vii-

Vtique. Ille enim nequaquam mortuus est, sed ego dumtaxat imago ipsius sum. **D i c.** Intellego rem, Te utrum pro viro Plutoni pro se dedit, & tu nunc pro illo mortuus es. **H e r.** Sic res se habet. **D i c.** Quo pacto igitur callidissimus cum sis Aiacus, te nequaquam illum esse non novisti, sed adhaesit tanquam sorprosumum Herculem. **H e r.** Quoniam ille ipse esse videor. **D i c.** Vera autumas, nam ita persimilis es, ut si ille ipse sis. Caneas igitur ne contra sit ut tu quidem Hercules existas, imago vero apud deos immortales Hebeum in uxorem duxerit. **H e r.** Audixi nimium, exatque loquax: & nisi à comminatioibus, quae in me iacis, abstinearis, senties quamprimum qualis dei imago sum, arcum enim nudus est atque paratus. **D i c.** Cur autem de cetero te timeam, quia scirei mortuus tuum? Sed per tuum Herculem de quo ego, dum ille vivebat, eras ne una cum illo, & tunc imago existens, aut

vauis

Πλούτωνι. παρέδωκεν αὐτὸν ἑαυτοῦ. καὶ σὺ γὰρ αὐτὸν ἐκείνου νεκρὸς εἶ. **Ηρα.** τοιοῦτό τι. **Διγ.** πῶς οὐκ ἀκριβὲς ἂν ὁ Αἰακὸς, οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκείνον, ἀλλὰ παρέδωκεν ὑπὸ Σημηάδῳ Ἡρακλέα παρὲντα; **Ηρακλ.** ὅτι ἐφύκειν ἀκριβὲς. **Διγ.** ἀλλοῦ δὲ λόγος. ἀκριβὲς γὰρ ὅτι αὐτὸς ἐκείνος εἶναι ἔρα γὰρ μὴ τὸ ἐναντίον εἶναι. σὺ γὰρ εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τοῦ δὲ εἰδωλὸν γεγάμηκε τὸν Ἡΐου ὅτι τοῦδε θεοῦ. **Ηρακλ.** θρασὺς εἶ, καὶ λόγος. καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκαπτῶν ἐς ἐλπίδα σὺτίκα θίου θεοῦ εἰδωλόν τιμι. τὸ γὰρ τίξον γίγνηται, καὶ σφ' ἡμῶν. **Διγ.** ἐγὼ δὲ, τί αἶψά τι φράσω σε, ὑπὸ πᾶσι τεθνηῶσι, ἀπὸ τοῦ πέποιθός τοῦ σοῦ. **Ηρακλῆς.** ὑπὸ τε ἐκείνους ἔγω, σιωπῶς σιωπῶ, καὶ τίτε εἰδωλὸν ἂν; ἢ εἰς μὴ ὅτι σοὶ τὸν βίον, ἐπεὶ δ' α-

ἢ ἀπιδάμειτε, διακριθέν-
 τες, ὃ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέ-
 πτατο, σὺ δὲ τὸ ἴδιον,
 ὥσπερ εἰς ἐμὴν, εἰς ἄδου
 πάρεαι; **Ηρ.** ἐγὼ μὲν
 μὴδ' ἀποκρίνεσθαι πρὸς αὐ-
 δρὰ ὄπισθε ἐριχίλου-
 τα, ὅμως δ' οὐκ καὶ τοῦτ'
 ἔκλυσον. ὁπόσον μὲν **Αμ-**
φιτρίωνος ἐν πρὸ **Ηρακλεί**
ῶν, τοῦτο τίθνηκε, καὶ
 εἰμὶ ἐγὼ ἐκείνο πᾶν. ὃ
 δὲ ῶν τοῦ **Διὸς**, ἐν οὐρα-
 νῷ σκώϊσι τοῖς θεῶις. **Διο.**
 παρῶς τοῦ μανθάνω.
 δύο γὰρ φῶς ἔτιμον ἢ **Αλκ-**
μήνη κατὰ τὴν αὐτὴν **Ηρα-**
κλέας, τὴν μὲν ὑπὸ **Αμ-**
φιτρίωνι, τὴν δὲ παρὰ
 τοῦ **Διὸς**. **Διο.** ἐλπί-
 θετε δίδου μοι ὄντες ὁμο-
 μῆτοροι. **Ηρακλ.** οὐκ ὁ-
 μάται. ὃ γὰρ αὐτὶς ἀμ-
 φω ἡμῖν. **Διογ.** οὐκ ἔστι
 παρὲν τοῦτο ἔξ ἑαυτοῦ, σω-
 θέτους δ' ὄντας **Ηρακλέ-**
ας, ἐκ τῶς εἰ μὴ ὥσπερ ἰπ-
 ποκένταυρος τις ᾔη, εἰς
 ἓν συμπιφυκότες, αὐθρο-
 πος

vnus quidem eratis in vi-
 ta: posteaquam autem ē
 vita decessistis separati, il-
 le quidem ad deos immor-
 tales aduolauit, tu vero
 vmbra, vt dignum vide-
 tur, ad inferos aduenisti?
H E R. Etsi fas equidem
 foret, nequaquam respon-
 dere viro sophisticē per-
 cunctanti, attamen aures
 quoque ad hos porrigas.
 Quicquid enim **Amphi-**
tryonis in **Hercule** erat
 idipsum morte affectū est,
 quod nempe ego sum (vt
 dixi) totum, quod autem
 ex **Ioue** erat, cum dijs im-
 mortalibus conuersatur.
D I O. Perspicue nunc in-
 telligo, autumas enim ea-
 dem vice **Alcmenam** duos
 peperisse **Hercules**, vnū
 quidem ex **Amphitryo-**
ne, alterum vero ex sum-
 mo **Ioue**, ex quo factum
 est, vt gemini vnus ma-
 tris vterō lateretis. **H E R.**
 Nequaquam ὁ ἄνθρωπε,
 idem profecto ipsi eramus
 ambo. **D I O.** Neque
 adhuc ad intelligendum
 id facile est, duos **Her-**
cules in vnū esse com-
 positos, nisi quis diceret,
 vos tanquam **Hippocēn-**
 ταν

taurum in vnum fuisse
 copulatos hominem vide
 licet, & deum. H a κ.
 An non & homines eodē
 pacto ex duobus compo
 ni tibi videntur, animo vi
 delicet & corpore? Vnde
 quid prohibet animum
 quidem ipsum ex summo
 Ioue natum, adesse cœlo,
 me vero mortalem ad in
 feros venisse? D i. Vtiq;
 eleganter hæc differuisses,
 ô optime Amphitryonia
 de, si corpus hac tempe
 state esses, sed incorporea
 es imago, itaq; periculum
 est, te triplicem iam fecis
 se Herculem. H a κ c.
 Quonam modo triplicē?
 D i o. Hoc quidem mo
 do, nam si vnus in cœlo
 existit, tu vero apud nos
 imago, corpus autem in
 Oeta, iam in puluerē ver
 sum, hæc tria iam sunt,
 animaduertas igitur ve
 lim, quem tertium corpo
 ri esse intelligas patrem.
 H a κ. Audax es, atque
 sophista, sed quod nomen
 tibi est? D i o. Diogenis
 Sinopei imago, ipse au
 tem, per Iouem, minime
 cum dijs immortalibus,
 sed cum mortuorum o
 rtiis

πας καὶ Διός. Ηρακ. εὖ γὰρ
 καὶ πάντες οὕτω σοι δο
 κοῦσι συγκαίεσθαι ἐκ δυ
 οῖν, ψυχῆς καὶ σώματος;
 ὥς τί τι κωλύον ὅςτι, τὸ
 μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι,
 ἥπερ ἡμεῖς ἐκ Διός· τὸ δὲ θνη
 τὸν ἐμὲ, παρὰ τοῖς νε
 κροῖς; Διογ. ἀλλ' ὦ βέλ
 τις! Ἀμφιτρυωνιάδην, κα
 λῶς αὖ ταῦτ' ἐλπίεις, ὅ
 σῶμα ἦναι, νῦν δὲ ἀσώ
 ματον εἶδωλον εἶ· ὥς κιν
 δυνεύεις τριπλοῦν ἤδη
 ποιήσει τὸν Ηρακλέα. Ηρα.
 πῶς τριπλοῦν; Διο. ὡδέ
 πως· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐ
 ρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῶν σὺ τὸ
 εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν
 Οἷτῃ κόνις ἤδη γινόμενον,
 τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ
 σκώπειόν τινα δὴ πατέρα
 τρίτον ὀπιοῦσθαι τῷ σώμα
 τι. Ηρα. θρασύς τις εἶ, καὶ
 σοφιστής. τίς δὲ καὶ ὧν τυγ
 χάνεις; Διο. Διοχάρους τοῦ
 σινωπῆως εἶδωλον, αὐτὸς
 δὲ, εὖ μὰ Δία μετ' ἀθανά
 τοιςι θεῶσιν, ἀλλὰ τοῖς βέλ
 τίστοις

πίστοις νεκρῶν σῶναι, Ομήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν.

Μενίππου καὶ
Ταντάλου.

Τί κλάεις ὦ Τάνταλε;
ἢ τί σε αὐτὸν ἐδύρη, ὅππῃ ἤ λή-
μνη ἐσῶς; Τάν. ὅτι ὦ Μέν-
νιππε, ὑπόλωλα ὑπὸ τῷ Δί-
φρου. Μεν. οὕτως ἄργος εἶ,
ὥς μὴ ὀπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ
νῦν Δί' ἀρυσάμενος κρίλη τῇ
χειρί; Τάν. οὐδὲν ὄφελος εἰ
ὀπικύψαιμι. φεύγει γὰρ τὸ
ὔδωρ, ἐπεὶ δαί' προστόνῃα αἰ-
δηταί με. ὡς δέποτε καὶ
ἀρύσσομαι, καὶ προσενέγκω
τῷ σώματι, οὐ φθάσω βρέ-
ξας ἄκρον τὸ χεῖλος. καὶ
διὰ τῆς δακτύλων διαρρέων,
οὐκ οἶδ' ὅπως σῶθις ἀπολεί-
πει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου.
Μεν. τρεῖς αἰὶν τέπαρχεις ὦ
Τάνταλε, ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί
γὰρ δέν τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σώ-
μα ἔχεις. ἀλλ' ὅκείνο μὲν ἐν
Λυδία που τέθαιπαι, ὅππερ
καὶ

timis conuersor, Home-
rum atque huiusmodi
fabulas deridens.

Menippi & Tanta-
li.

Quid eiulas ὦ Tantale,
aut quid tuam deploras
fortunam, stagno immi-
nens? T A N T A. Quoni-
am siti enecor Menippe.
M E N. Usque adeo piger
es atque iners, ut non vel
pronus incumbens bibe-
re noris, vel caua vola hau-
riens? T A N T A. Nihil
profecero si procumbam,
refugit enim aqua simul-
atque me propius admo-
ueni senserit, quod si quan-
do hausero, orique coner
applicare, prius effluxit,
quam summa rigem labia.
Atque inter digitos efflu-
ens aqua, haud scio quo-
modo rursus manum me-
am aridā relinquit. M E N.
Prodigiosum quid-
dam de te narras Tantale,
verum dic mihi isthuc ip-
sum, quorsum opus est bi-
bere quū corpore careas,
nam illud quod esurire po-
terat, aut sitire, in Lydia
sepultum est. Ceterum
M cu

tu quum sis animus, quina-
 nam posthac aut sitire
 queas aut bibere. ΤΑΝ.
 Atqui hoc ipsum suppli-
 cij genus est, ut anima per
 inde quasi corpus sit, ita
 sitiat. ΜΕΝ. Age, hoc ita
 habere credamus, quan-
 doquidem affirmas te siti
 pueri. At quid hinc acer-
 bi tibi poterit accidere?
 Num metuis ne potus
 inopia monare? At equi-
 dem haud video alteros
 inferos, si quis hos relin-
 quat, neque locum alium
 in quem morte demigret
 quispiam. ΤΑΝ. Recte tu
 quidem dicis, verum hoc
 ipsum supplicij genus est,
 sitire, quum nihil sit opus.
 ΜΕΝ. Desipis Tantale,
 & uti verum tibi fatear,
 non alio potu videris ege-
 re quam veratro mero,
 nam diuersum quiddam
 pateris, ijs quos canes ra-
 biosi momorderint, ut qui
 non aquam quemadmo-
 dum ille sed sitim horreas.
 Τ. Ne veratrum quidem
 recusarim bibere Menippe
 si liceat modo. ΜΕΝ. Bono
 es animo Tantale, certum
 habens nunquam fore,
 ut vel tu, vel reliquorum

man-

καὶ πεινῶ καὶ διψῶ ἐδυνά-
 το. σὺ δὲ ἢ ψυχὴ, πῶς αὖ ἔτι
 ἢ διψῶς, ἢ πίνεις; Τάν-
 τούτ' αὐτὸ ἢ κέλαστίς ὄχι, τὸ
 διψῶ μου πλὴν ψυχῶ ὡς
 σῶμα εὔσαι. Μέν. ἀλλὰ τῶ-
 το μὲν οὕτω πιστεύουσιν, ἐπεὶ
 φῶς τῷ διψῶ κολλάζονται. τί
 δ' οὐ σοι τὸ θεινὸν ἔσται; ἢ
 δέδιας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτῆ
 ἀποθάνης; οὐχ ἔγω γὰρ ἄλλον
 μετὰ τούτων αἶδω, ἢ θάλα-
 ταν ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τό-
 πον. Ταί. ὀρθῶς μὲν λέγεις.
 καὶ τοῦτο δ' οὐ μέρους τῆς
 καταδίκης, τὸ ὀπίθμεναι πει-
 εῖν, μηδὲν δύναντον. Μέν.
 ληθεῖς ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς
 ἀληθῶς ποτοῦ δεῖνός σε δοκεῖς,
 ἀκράτου καὶ ἐλλεβόρου καὶ
 Δία. ὅς τις τούτωντίον τῶς
 ὑπὸ τῷ λυγνόντων κυλῶν
 διδουγώροις πέπονθας, οὐ
 τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ πλὴν διψῶν
 πεφοβημένος. Τάν. οὐδὲ
 καὶ ἐλλεβόρον ὦ Μένιππε ἀν-
 αἰνομαί πεινῶ, γῆροί τοι μοι
 μένον. Μέν. θάξῃς ὦ Τάν-
 ταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος
 πίεται

πίπται τῷ νεκρῷ. ἀδύνατον γάρ. καὶ τοι οὐ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοῦ εὐχόμενοι.

Μενίππου καὶ
Ερμού.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν,
ἢ αἱ καλαὶ ὦ Ερμῆ; ξενά-
γησόν με νέπλιω ὄντα. Ερμ.
οὐ χολῇ μὲν ὦ Μένιππε.
πάλιν κατ' ἐπεῖρο αὐτὸ δαΐ-
δαρτον, ὡς ὅτι τὰ δεξιὰ,
ἐνθα Τάκινθος τέ ὄει, καὶ
ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ
Ἀχιλλεύς, καὶ Τυρὸς, καὶ Ε-
λένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλας τὰς
ἀρχαῖα κάλλη πάντα. Μέν.
ὅς εἰ μόνον ὄρω, καὶ κεανία,
ὅσ' σαρκῶν γυμνά, ὅμοια
τὰ πολλά. Ερμ. καὶ μὴν
ἐκείν' ὄειν, ἀ πάντες αἱ
ποιπταὶ θαυμάζουσι τὰ
ὅσα, ὧν σὺ εἰκας, κα-
ταφρονεῖν. Μέν. ὁμολο-
γῶ Ελέν' ἐμοὶ δεῖξον.
οὐ γὰρ εἴ διαγνῶμι ἔγνω-
ν.

manium quispiam bibat.
Nec .n. fieri potest, quan-
quam non omnib. quem-
admodum tibi, poena ad-
iudicata est, ut sitiant, a-
qua illos non expectante.

Menippi & Mercu-
rij.

At vbinam formosi illi
sunt, ac formosæ Mercu-
rij? ducito me docetoq;
virpote recens huc profe-
ctum hospitem. M. Haud
mihilicet per ocium Me-
nippe, quin tu isthuc ipse
è loco dextrorsum oculos
deflecte. Illic & Hyacin-
thus est, & Narcissus ille,
& Nireus, & Achilles, &
Tyro, & Helena, & Le-
da, breuiter quicquid est
veterum formarum. M. a.
Equidem præter ossa ni-
hil video, calvariaiq; car-
nibus renudatas, iocæ
quæ omnia nihil sit omni-
nino discriminis. M. a. κ.
Atqui hæc sunt quæ poë-
tæ cuncti mirantur ac ce-
lebrant, ossa scilicet quæ
tu videris cōtemnere. M.
At Helenam saltem mi-
hi commonstra, nam ipse
quidem haud queam di-
gnos-

noscere. M ε. Hæc videlicet caluaria, Helena est. M ε. Et huius scilicet ossis gratia, mille naues ex vniuersa Græcia acto delectu, sunt impletæ, tan-
taque tum Græcorum, tum Barbarorum multitudo confluit, tot vrbes sunt euersæ? M ε. Ceteram Menippe non vidisti mulierem hanc viuam, quod si vidisses, forsan diceres tu quoq; vincto dandum non esse, pro tali muliere diu tolerare labores. Alioqui si quis flores etiam arefactos marcidosque cōtempletur, posteaquam coloris decus abiecerint, deformes nimirum videantur. Ac iidem donec florent coloremq; obtinent, sunt speciosissimi. M ε Ν. Proinde illud iam demiror Mercuri, si Græci non intellexerunt scire pro re vsq; adeo monitione, quæque tam facile emarcesceret, elaborare. M ε κ. Haud mihi vacat tecum philosophari, quare delecto loco ubicunq; velis, prosterne te metac recumbe, mihi iam aliæ sunt traducendæ umbræ.

Αα-

γε. Ερμ. τουτὶ τὸ κρανίον ἢ Ελένη ὄσιν. Μέν. εἴτα ἀγίλια νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ὥς ἀπάσης τῆς ἐλλάδος, καὶ τοσούτοι ἐπιστοὶ Ἕλληες τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦτα πύργους ἀνάστατοι γεγόνασιν; Ερμ. ἀλλ' οὐκ εἶδες ὦ Μένιππε ζῶσαν τὴν γυναικα ἔφησ γὰρ αὐτὴ καὶ οὐ ἀνιμέτηται εἶναι, τῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγιστα πάσχειν. ἐπεὶ καὶ τὰ αὐτὴ ξηρὰ ὄντα, εἴ τις βλέπει ἀποδείκνυται τὴν βαφὴν, ἀμερῶς δηλονότι αὐτῇ δόξει. ὅτι μὲν τοι αὐτῇ, καὶ ἔχει τὴν χροιάν, καὶ ἰδυσθῆναι ὄσιν. Μέν. ἔκ οὖν τοῦτο ὦ Ερμὴ θαυμάζω, μὴ σωίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ πρὶ ἀγμάτων οὕτως ὀλιγοχρόνιον, καὶ ἰσθίως ἀπαυλῶντος φανοῦται. Ερμ. οὐ χολή μοι ὦ Μένιππε συμφρασεφῶν σοι, ὥς ἐπληρώμενος τύπον, ἐνθα αὐτὴ ἐθέλης, κείσο καταβαλὼν σεαυτὸν. ἐγὼ δὲ, τοῦ ἀλλοιῶς νεκροῦς ἤδη μετελεύττωμαι.

Αία-

Αἰακῷ, Πρωτεσίλαου,
Μενελάου, καὶ Πάρι-
δος. Αἰ.

Acaci, Protefilai,
Menelai, ac Pa-
ridis.

Τί ἄγχις ὦ Πρωτεσίλαε
τὴν Ελένην ἀποσπείων; Πρ.
ἔτι διὰ ταύτην ὦ Αἰακὲ ἀπέ-
θανον, ἡμιτελῇ μὲν τῷ δέμον
καταλιπὼν, χήρην τὴν νεό-
τατον γυναῖκα. Αἰ. αἰτιῶ
τρίνῳ τῷ Μενέλαον, ὅς τις ὑ-
μᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναίκος
ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. Πρ. οὐ
λέγεις. ἐκείνῳ μοι αἰτιαλέον.
Μ. ν. ὅκ ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλ-
λὰ δικαιοτέρῳ τὸν Πάριν,
ὅς ἐμοῦ τῷ ξένου τὴν γυναῖ-
κα παρὰ πάντα τὰ δίκαια
ἔσχετο ἀρπάσας. ὅς γ' οὐχ
ὑπὸ σοῦ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ
πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρ-
βάρων ἄξιός ἐστι χιρῶν, τοσού-
της θανάτῳ αἴτιος γεγνημέ-
νος. Πρ. ἄμεινον οὕτω. σὲ
τηγαροῦν ὦ δύσπαρι, ὅκ ἐφί-
σω ποιεῖν ἀπὸ τῶν χειρῶν. Πά.
ἀδίκῃ ποιεῖν ὦ Πρωτεσίλαε.
καὶ ταῦτα, ὅμοτεχνον ὄντα σοι.
ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐτὸς εἰμι, καὶ
τις

Quamobrem, Prote-
filaë in Helenam irruens,
strangulas illam? P κ ο.
Quia huius causa Aeace,
imperfecta quidem do-
mo relicta, & vidua vxore
quam nuper duxi, red-
dita mortuus sum. A & A.
Accusa igitur Menelaum.
qui vos omnes pro tali
coniuge recuperanda, con-
tra Troiam duxit. M & N.
Nequaquam me, sed mul-
to iustius Paridem, qui
hospiti mihi, vxorem con-
tra omne ius eripuit. Hic
enim non modo abs te,
verum ab omnibus tum
Græcis tum Barbaris me-
rito strangulari debebat,
vt qui tam multis, mortis
causa existerit. P κ ο τ.
Melius hoc. Proinde ma-
le nominate Pari, nun-
quam te dimittam e mani-
bus. P A. Iniuriam adeo-
num facis Protefilaë, idq;
eo magis, quod eandem te-
cum artem exerceo. Nam
& amor etiam deditus ip-
se sum, & ab eodem deo
quasi vincit^r teneor. Nosti

autem quod quædam sunt
quæ inuitis nobis gerun-
tur, & nescio quis deus
nos ducit, quocunq; ipsi
placet, atque impossibile
est, illi repugnare. P x o.
Recte dicis. Utinam igi-
tur cupidinem ipsum hic
comprehendere mihi li-
ceat. A e. At ego etiam
pro Cupidine tibi respon-
debo, quæ ista videntur.
Sic enim ille dicet, Sese
quidem Paridi fuisse for-
tassis causam amandi, sed
mortis causam tibi fuisse
neminem alium, quam
teipsum, Proteſi. qui clam
uxore nuper ducta, post-
quam appropinquabatis
Troadi, ita omni contem-
pto periculo, & velut de-
ſperatus ante reliquos o-
mnes in litus exiliſti, glo-
riz nimirum cupidus, p-
pter quam & primus, in
egreſſu nauis occiſus fui-
ſti. P x o. Proinde & ego
pro me ipſo, tibi, Aeace,
reſpondebo, multo iuſti-
ora, quam tu. Neq; enim
ego mihi horû cauſa fui,
ſed fatum, & quod iam
inde ab initio ita prædeſti-
natum fuerat. A e. Pro-
be, qd ergo iſtos accuſas?

Me-

τῶ αὐτῷ θεῷ κατέχρημα-
θα δὲ ὥς ἀκούσιν τί ἔστι
καὶ τίς ἡμᾶς δαίμων ἄγει
ἔνθα αὖ ἐθέλη, καὶ ἀδυνά-
τον ἔστιν ἀντιτάττειν αὐ-
τῷ. Πρω. εὖ λέγεις. εἴθε
οὐκ αὖ μαι τον ἔρῃτα ἐν τῷ θα-
λάσσῃν δυνατὸν ἔλ. Αἰ. ἐ, δ
σοι καὶ πρὸς τοῦ ἔρωτος ὑπο-
κρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσκει
γὰρ αὐτὸς μὲν, τοῦ ἔρῃ τῷ
Πάριδι ἵταρ γεγενῆσθαι αἰ-
τίας, τοῦ δαιμότου δέ σοι,
οὐδένα ἄλλον ὢ Πρωτεσί-
λαε, ἡ σίαυτὸν, ὅς ἐκ λαι-
δόμενος τῆς νεογάμου γυ-
ναικὸς, ἐπεὶ προσφέρεισθαι
τῇ Τρωάδι, οὕτω φιλοκιν-
δύως καὶ ὑποκινούμενος
προσέθηκεσθαι τῇ ἄλλων,
δόξης ἔραδις, δι' ἣν πρῶ-
τος ἐν τῇ ὑποβάσει ἀπέθα-
νεν. οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἑταυ-
τοῦ σοι ὢ Λίακὲ ὑποκρινοῦ-
μαι δικαιοῦτερά. οὐ γὰρ ἐγὼ
τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ μοῖρα,
καὶ τὸ ἔξ ἀρχῆς οὕτως ὅτι-
κεκλῶσθαι. Αἰ. ὁρῶς. τί
οὐκ αὖ τούτους αἰτιᾷ;

Μέ-

Μενίππου καὶ
Αἰακού.

Menippi & Aiaci.

Πρὸς τοῦ Πλούτωνος ὁ
Αἰακὲς, πεινῆσαι μοι τὰ
ἐν ᾧδου πάντα. Αἰ. οὐ γάρ-
διν ὁ Μένιππε ἅπαντα-
ῶσα μὲν τοι κεφαλαιώδη
μάνθανε. οὐτοσί μιν, ὅτι
Κέρβερός ἐστιν, οἶδα, καὶ
τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε
διπέρασε, καὶ τὴν λίμνιν,
καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤ-
δη εἶδρακας ἐσιών. Μέν. οἶ-
δα ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυ-
λωρεῖς. καὶ τὸν βασιλέα ἔ-
γον, καὶ τὰς Ερινύς. καὶ
δὲ ἀνθρώπους μοι τοῦ πά-
λαι δείξον, καὶ μάλιστα τοῦ
ἐπισημοῦ αὐτῶν. Αἰ. οὗ-
τος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος
δὲ Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδο-
μεύς πρηνεῖς. ἔπειτα Ο-
δυσσεύς, ἔπειτα Αἴας, καὶ Διο-
μήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλ-
λῶν. Μένιππος. βαλεῖ
Ομηρε, οἷά σοι τῶν ἑσπε-
ρίων τὰ κεφάλαια χα-
μαὶ ἔρριπται, ἄγνοια,
καὶ

Per Plutonem, ὁ Aea-
ce, expone mihi, quæso,
hic quæ apud inferos
sunt, omnia. A e. Haud
facile, Menippe, omnia.
Verum quæ summæ &
veluti per capita indicari
possunt hæc accipe. Hic
quidem, quod Cerberus
sit, nosti. Deinde & por-
torem hunc nosti, qui te
traiecit, præterea & lacū,
& Pyriphlegethontē iam
vidisti, cum ingressus es.
M e n. Noui hæc, & præ-
terea te quoq;, quod hic
in vestibulo sedes, atque
aditum observas. Etiam
regem ipsum vidi, & Fu-
rias. Homines vero pri-
scos, quæso, ostende &
maxime eos, qui inter ce-
teros nobiliores fuerunt.
A e a. Hic quidem Aga-
memnon est, ille autē A-
chilles. Rursum hic Ido-
meneus, qui propius assi-
det. post hunc Vlysses, de-
inceps Ajax & Diome-
des, & ceteri græcorū præ-
stantissimi. M e n. Papæ
Homere, ut ibi rapsodia-
rum tuarum capita, humi
proiecta iacent, ignobilia

atq; obscura, cinis ac pol-
vis omnia, & pugæ me-
ræ, denique vere, vt abs-
te dictum est, capita infir-
ma & caduca. Sed hic,
Aeace, quis nam est?
A ε α. Cyrus est. Ille au-
tem Cræsus, & iuxta ip-
sum Sardanapalus. Ultra
hos autem Midas, & dein-
ceps ille Xerxes. Μ ε. Et
te, ó sceleste, tota exhor-
ruit Græcia, iungentem
pontibus Hellespontum
& per ipsos montes naui-
bus trajcere affectantem?
Qualis vero & ipse Cræ-
sus est? Cæterum, Sarda-
napalo, quæso, huc Aea-
ce, permitte, vt demulce-
am caput, inflicto cola-
pho. Α ε α. Nequaquam.
Cōtinueres enim ipsi cal-
nariam, muliebris ac fragi-
lis adeo, cum sit. Μ ε. At
certe tamen amplexabor
illum, utpote semivirum
ac mulierosum plane. Α ε.
Vis ne tibi ostendam, &
doctos illos? Μ ε ν. Per
Iouem etiã. Α ε. Primus
en hic ubi Pythagoras est.
Μ ε ν. Salve Euphorbe,
siue Apollo, siue denique
quodcunq; voles. Ρ υ τ.
Ita sane, & tu vtiq; Μ ε ν.
Μ ε ν.

καὶ ἄμερφα, κόνις πάντα,
καὶ λίθος πολλὸς, ἀμεινύων
ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗ-
τος δὲ ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστίν;
Αἰ. Κῆρξ ἐστίν. οὗτος δὲ
Κροῖσος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν,
Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ὑπὲρ
τούτους, Μίδας. ἐκείνους
δὲ, Ξέρξης. Μέν. οὔτα
σὲ ὦ κάθαρμα ἢ Ἑλλὰς ἐφ-
ριπτε, ζευγνύτα μὲν τὸν
Ελλάσποντον, διὰ δὲ τῶν
ὄρων πλεῖν ὀπιθυμουῦντα;
οἷός δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστιν;
τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὦ
Αἰακὲ, πατάξαι μοι κα-
τὰ Κέρξης ὀπίσσειν. Αἰα.
μηδαμῶς. διαδρύψεις γὰρ
αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναι-
κῆιον ὄν. Μένιπ. οὐκουῶ
ἀλλὰ προσπύξομαι γε πάν-
τως ἀνδρογυνῶν ὄντι. Αἰα.
βούλει σοὶ ὀπιδείξω καὶ
τοὺς σοφοὺς; Μένιπ. νῆ
Δία γε. Αἰα. πρῶτος οὗ-
τός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστίν.
Μένιπ. χαῖρε ὦ Εὐφροβί, ἢ
Ἀπολλών, ἢ ὅ, τι αὐτὸς ἐθέλῃς.
Πυθ. νῆ, καὶ σὺ γάρ ὦ Μένιππε.
Μέν.

Μέν. οὐκ ἔτι χρυσούς ὁ μὴ-
 φός ὄσσοι; Πυθ. οὐ γάρ.
 ἀλλὰ φέρε ἰδῶ, ἥτι σοι
 ἰδῶδιμον ἢ πῆρα ἔχει.
 Μένιπ. κυάμους ὄγαθέ.
 ὥστ' εὐ τοῦτό σοι ἰδῶδι-
 μον. Πυθ. ὅς μόνον, ἀλ-
 λα παρὰ νεκρῆς δόγματα.
 ἔμαθον γάρ, ὥς οὐδέν ἴσον
 κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ το-
 κήων ἐνθάδε. Αἷα. οὗτος
 δὲ Σόλων ὁ Εὐκλείδου.
 καὶ Θαλῆς ἐκείνος. καὶ
 παρ' αὐτῶν, Πιπτακὺς, καὶ
 οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ πάντες
 εἰσιν, ὥς ὄρεας. Μέν. ἄλυ-
 ποι οὗτοι ὦ Αἰακὲ μύθοι, καὶ
 φαιδρὸν πῶ' ἄλλων. ὁ δὲ
 σποδοῖ πλέος, ὥσπερ ἐκρυφί-
 ας ἄετος, ὁ ταῖς φλυκταί-
 ραις ὅλος ὕψιμηνκώς, τίς
 ὄσιν; Αἷα. Εμπεδοκλῆς ὦ
 Μένιππε, ἡμίφθορ ἀπὸ τῆς
 Αἴτνης παρών. Μέν. ὦ χαλ-
 κόπου βέλτις, τί παθὼν
 σουτὸν ἐς τοῦ κρατῆρας ἐνέ-
 βαλεις; Εμ. μεγαγχαλία
 τίς ὦ Μένιππι. Μέν. ὦ
 μὰ Δία, ἀλλὰ κενόδοξία,
 καὶ

Μ ε ν. Quid? an non
 amplius aureum istud fe-
 mur habes? Ρ γ τ. Non,
 sed age cedo, si quid man-
 ducabile tibi habet pera
 ista. Μ ε ν. Fabas habet,
 quare nihil hic est, quod
 tu manducare queas. Ρ γ.
 Da modo. Nam hic apud
 manes alia dogmata atq;
 instituta didici, nempe
 quod nihil hic inter se si-
 miles sunt, fabæ & patran-
 tium testiculi. Α ε. Porro
 hic Solon est, filius Exe-
 cestidis. præterea ille Tha-
 les, & iuxta ipsos Pittacus,
 & cæteri illi, septem au-
 tem omnes sunt, ut vides.
 Μ ε. Lxti hi sunt Aeace,
 soli atque alacres præter
 cæteros. Sed hic oppletus
 cinere, tanquam subci-
 nericus panis aliquis, hic
 crebris pustulis quasi suf-
 feruefactus, quisnam est?
 Α ε. Empedocles, Μ ε.
 semicoctus ab Aetna mon-
 te huc profectus. Μ ε ν.
 O xripes optime, quid ob-
 secro acciderat tibi, cur
 teipsum in crateres Aet-
 næ inieceres? Ε μ. In-
 sania quædam, Menippe.
 Μ ε ν. Non per Iovem,
 sed inanis quædam gloriæ

affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc te conflagrare fecerunt, una cū ipsis crepidis, cum dignus minime esses. Veruntamen nihil tibi commentum istud profuit, prehensus enim es & ipse mortuus. Cæterum Socrates ille, Acæce, ubi locorum tandem est? **Α Ε.** Cum Nestore ac Palamede ille plerunq; nugatur. **Μ Ε Ν.** Cuperem tamen videre ipsum, sicubi locorum hic foret. **Α Ε Α.** Vides ne caluum illum? **Μ.** At omnes hic calui sunt, quare omnium æque notatio hæc fuerit. **Α Ε.** Simium istum dico. **Μ Ε Ν.** Etiam hoc simile omnium est. Nam & simi omnes sunt. **Σ Ο C Α.** Mene quæris Menippe? **Μ Ε Ν.** Te ipsum **Σ Ο C Α.** Quo pacto res Athenis se habet? **Μ Ε.** Multi iuniorum philosophari se profitentur. Ac habitum certe ipsum, & incessum si quis aspiciat, meri philosophi videntur, admodum multi. Cæterum autem vidisti opinor, qualis & Aristippus huc ad te venerit, & Pla-

καὶ τύφος, καὶ πολλὰ κόρυζα. ταῦτά σε ἀπλυδράκωτεν αὐτῶς κρηπίσιν οὐκ ἄξιον ὄντα, πλεὺς ἄλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα ὤνησεν. ἐφωράδης γὰρ τιθνιώς. ὁ Σωκράτης δὲ Αἰακὲς, ποῦ ποτε ἄρ' ὄσι. Αἰα. μετὰ Νέστορος, καὶ Παλαμίδους ἐκείνος λιγὲρ τὰ πολλὰ. Μέν. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπαι ἐνθάδε ὄσιν. Αἰ. ὅρῳς τ' φαλακρόν; Μέν. ἅπαντες φαλακροὶ εἰσιν. ὥς πάντων αὐτὸν εἴη τοῦτο γινώσκειν. Αἰα. τὸν σιμόν λέγω. Μέν. καὶ τοῦθ' ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μένιππε; Μέν. καὶ μάλα ὦ Σωκράτης. Σωκ. τί τὰ ἐν Αθηναῖς; Μέν. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τά γε χήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰς ἰδέσασθαι τις, ἄκρι φιλόσοφοι. Σω. Μάλα πολλοὺς εἶσακα. Μέν. τὰ δ' ἄλλα εἶσακας οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων

ται αὐτός. ὁ μὲν ὑποπνέων
 μύρου, ὁ δὲ τοῦ ἐν Σικελίᾳ
 τυράννου διαπύκνυν ἔκμα
 θών. Σωκ. πῶς ἐμοῦ δὲ τί
 φρονοῦσιν; Μέν. εὐδαίμων
 ὦ Σώκρατες ἄνθρωπος εἰ
 τά γε τοιαῦτα πάντες οὐ
 πὶ θαυμάσιον οἶοντα ἄνδρα
 γιγνῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνω-
 κέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ οἶμαι
 τὰ λεγόμενα λέγειν, οὐδὲν εἰδύ-
 τα. Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφα-
 σκον ταῦτα πρὸς αὐτούς. οἱ
 δὲ, ἐκωνεῖαν ὥντο τὸ πρᾶγ-
 μα εἶναι. Μέν. τίνες ὃ εὖ-
 τοί εἰπιν οἱ πρὸς σέ; Σωκ.
 Χαρμίδης ὁ Μένιππε, καὶ
 Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλένιου.
 Μέν. εὖ γε ὦ Σώκρατες, ὅτι
 καὶ ταῦθ' αὖ μέτρησιν σεαυτῷ
 τέχνῳ, καὶ ἐκ ὀλιγοῦς τῷ
 καλῷ. Σωκ. τί γὰρ αὖ ἄλλο
 ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλη-
 σίον ἡμῶν κατέκειτο, εἰ δο-
 κῇ. Μέν. μὰ Δί' ὅτι τὸ Κροῖ-
 σον γὰρ καὶ Σαρδανάπα-
 λον ἀπειμι, πλησίον οἰκή-
 σων αὐτῶν. ἔοικα γὰρ οὐκ
 ὀλίγα γελάσειν, εἰ μὲν ζήν-
 των

to ipse, alter quidem o-
 lens vnguentia, alter au-
 tem in Sicilia tyrannis a-
 dulari doctus. S o c. At
 de me quid sentiunt? M.
 Beatus, Socrates, quippi-
 am es, quod ad huiusmo-
 di res viq; pertinet. Om-
 nes itaque te admirabilem
 fuisse virum existimant,
 atque omnia cognovisse
 hæc (debet enim opinor,
 verum hic dicere) cum
 nihil scires. S o c. Et ipse
 dicebam hæc ad illos, sed
 illi tum simulationē quan-
 dam, eam rem esse putar-
 bant. M e n. Sed quinam
 isti sunt circa te? S o c.
 Charmides, Menippe, &
 Phædrus & Clinix filius
 ille. M e n. Euge, Socrates
 quoniam & hic artem tu-
 am exerces, neq; formo-
 sos istos negligis. S o c.
 Quid enim aliud quod
 quidem suavius sit, age-
 rem? Sed huc propius no-
 biscum recumbe, si vide-
 tur. M e n. Non, per Io-
 uem. Ad Cræsum enim
 & Sardanapalum redeo p-
 pe illos habitaturus. Vide-
 or quippe mihi, non pau-
 ca habiturus ibi esse, quæ
 rideam, quando ploran-
 tes

tes illos audiam. A a λ.
Et ego quoque iam abeo,
ne quis mortuorum clam
nobis subducatur seles. Ple-
raque autem alia videbis
Menippe, quando iterum
conueniemus. M e. Ab-
eas licet, nam & huc Aea-
ce, vidisse sufficit.

Menippi & Cerbe- ri,

Heus Cerbere quando
quidem mihi tecum co-
gnatio quædam interce-
dit, cum & ipse sim canis,
dic mihi per Stygiam pa-
ludem, quomodo se habe-
bat Socrates, cum huc ac-
cederet? Verisimile est au-
tem te, deus cum sis, non
latrare modo, verum etiā
humano more loqui, si
quando velis. C a x. Quū
procul adhuc abesset Me-
nippe, visus est constanti
atq; interrito adire vultu,
perinde quasi mortem ni-
hil omnino formidaret,
tanquam hoc ipsum vellet
ijs, qui procul à specus in-
gressu stabant, ostendere.
verum simulatq; despexit
in hiatus viditque pro-
fundum atq; atrum antri
reces-

των ἀκούων. Αἶα. καὶ
γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις
ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυ-
γόν. τὰ πολλὰ δ' ἐστῶθις
ἴψαι ὦ Μένιππε. Κιν. ἄ-
πειθι. καὶ ταῦτι γὰρ ἱκανὰ ὦ
Αἰακέ. ●

Μενίππου καὶ Κερβερίου.

ὦ Κέρβερε, συγγνώμη
γάρ ἐμίστοι, κύων καὶ αὐ-
τὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς
Στυγὸς, οἷος ἔω ὁ Σω-
κράτης ὅποτε κατήει πρὸς
ὑμᾶς. εἰκὸς δέ σε δι-
ὸν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μό-
νον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωπικῶς
φθέγγεσθαι ὅπῃ ἐθέλοις.
Κερβ. πῶς ἔρωθιν μὲν ὦ Μέ-
νιππε, πάντάπασιν ἐδό-
κει ἀτρέπτω προσώπῳ προ-
σιέναι, καὶ οὐ πάνυ δι-
δέναι τὸν θάνατον δοκῶν.
καὶ τοῦτ' ἐμφύτω τοῖς
ἔξω τοῦ σπιρίου ἐστῶτιν
ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυ-
ψιν εἴσω τοῦ χάσματος,
καὶ

καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακνὸν τῷ πονεῖν, κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παῖδια ὠδύετο, καὶ παντῆος ἐγένετο. Μέν. οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἀνθρώπος ὧν, καὶ οὐκ ἀληθῶς καταφρονεῖ τοῦ πράγματος; Κέρβε. οὐκ. ἀλλ' ἐπείπεις ἀναγκῆν αὐτὸ ἐῶρα, κατιδρατυώετο, ὥς δῶδιν οὐκ ἄκων πεπτόμενος, ὁ πάντως ἔδει παθεῖν, ὥς Σουμάτωνται οἱ Σιαταί. καὶ ὅλως, πρὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν αὐτῷ ἔχοιμι, ἕως τοῦ εομῆν τοιμηρῶν, καὶ ἀνδρεῖοι. τάδ' ἐνδεδιν, ἔλεγχος ἀκριβής. Μένιπ. ἐγὼ δὲ πῶς σοι καταληλυθένα ἔδοξα; Κέρβ. μόνος ὁ Μένιππε ἀξίος τοῦ γένους. καὶ Διογένης πρὸ σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσθίειτε, μὴ δ' ὠδύε-

recessum, simulque ego cunctantem etiam illum aconito mordens, pede correptum detraherem, infantium ritu eiulabat suorumque deplorabat liberos, nihilque non faciebat in omnem speciem sese convertens. M E N. Num igitur fucate sapiens erat ille, neque vere mortem contemnebat? C E R. Haud vere, ceterum ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam prae se ferebat, quasi vero volens id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectatoribus esset miraculo. Equidem illud in totum de viris istiusmodi vero possum dicere, ad fauces usque specus intrepidi sunt ac fortes, porro iustus cum sunt, nihil mollius neque fractius. M E N. Ceterum ego quoniam animo tibi visus sum iubiisse specum? C E R. Unus mortalium Menippe, sic mihi visus es subire, ut tuo dignum erat genere, & prior te Diogenes, propterea quod neutiquam adisti subie-

ritus,

ritus, aut intus, verum
tum ultroque, tum riden-
tes, atque omnibus plo-
rare renunciantes.

Charontis & Me- nippi.

Redde nautum Iscle-
ste. M e n . Vociferare, si
quidem isthuc tibi volu-
ptati est Charon. C h a .
Redde, inquam, quod pro
traiectione debes. M e n .
Haudquaquam auferre
queas ab eo qui non ha-
beat. C h a . An est qui-
spiam, qui ne obulū qui-
dem habeat? M e . Sit ne
alius quispiam praeterea,
equidem ignoro, prae cer-
te nō habeo. C h a . At-
qui praefocabo te per Di-
tem impurissime, ni red-
dis. M e . At ego illis ba-
culo tibi comminuam ca-
put. C h a . Num ego te
non longo traiectu gratis
transuehero? M e . Mer-
cenus meo nomine tibi
reddat, ut qui me tibi tra-
diderit. M e κ . Bene me-
cum agatur per Iovem, si-
quidem futurū est, ut etiā
defunctorum nomine per-
soluam. C h a . Haud o-
mit-

δούμιτος, ἀλλ' ἐδελοῦσθε
γυλῶντες, οἰμώζοντες αὖτε
γείλαντες ἅπασιν.

Χάρων & Μι- νίππου. Χάρων.

Απίδος ὦ κατάρτατε τὰ
πορθμῖα. Μέν. βόα, εἰ
τοῦτό σοι ἥδιον ὦ Χάρων.
Χάρ. Ἀπίδος φημί αὖθ'
ὦν σε διαπορθμευσάμην.
Μέν. οὐκ αὖ λάβεις παρὰ
τοῦ μὴ ἔχοντος. Χάρ. ἔστι
δέ τις ὅσολόν μὴ ἔχων;
Μέν. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις,
οὐκ ἴδω. ἐγὼ δὲ, οὐκ ἔχω.
Χάρ. καὶ μὲν ἄγξω σε νῆ-
τον πλούτωνα ὦ μισερὲ,
ὥ μὴ ἀποδῶς. Μέν. κα-
γὼ τῆς ξύλῳ σου πατάξας,
διαλύσω τὸ κρανίον. Χάρ.
μά τι οὐκ ἔστι πεπλουκὼς
τις τοῦτον πλουτῶν. Μέν. ὁ
Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀπο-
δότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.
Ἑρμ. νῆ Δία ὀναίμην, εἰ
μέλλω γε καὶ ὑπερικτίνειν
σὺν γυγῶν. Χάρ. οὐκ ἀπο-
δῆσο-

εἴ τοι αἶσος. Μέν. τούτου
 γε ἔνεκα νεωλκήτας τὸ πορθ
 μέιον, παράγῃς. πλὴν ἀλλ'
 ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς αὖ λάβοις;
 Χάρ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὥς κο-
 μίζων δέος. Μέν. ἤδην
 μὲν οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν,
 ἔχῃ δὲ διὰ τοῦτο μὴ ἀποθα-
 ρῆν; Χάρ. μένος οὐκ αὐχί-
 σεις πρόικα πεπλευκέναι;
 Μέν. οὐ πρόικα ὃ βέλτιστ. καὶ
 γ' ἤντητα, καὶ τῆς κώπης
 ἐπελατόμην, καὶ ἔκ κλαιον
 μένος τῆς ἄλλων ὀπίστατ'.
 Χάρ. οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ
 πορθμεία. τ' ὁβολὸν ἀποδοῦ-
 νά σε δεῖ. οὐ γ' ὅδε μιν ἄλ-
 λως γένεσθαι. Μέν. οὐκοῦν
 ἀπάγαγέ με αὖτις εἰς τὸν
 βίον. Χάρ. χαρῶν λέγεις,
 ἵνα καὶ πληγὰς ὅπῃ τούτῳ
 παρὰ τ' Αἰακοῦ προτλάσω.
 Μέν. μὴ ἐνόχλησόν μ'. Χάρ.
 δεῖξόν τι ἐν τῇ πόλει ἔχεις.
 Μέν. δέμους εἰ θέλεις, καὶ
 τ' ἑκάτης τὸ δεῖπνον. Χάρ.
 πόθιν τέτον ἡμῖν ὃ Ερμῆς τ'
 κυῖα ἄγαγες; οἶα γ' καὶ ἐλά-
 λει παρὰ τ' ὁλοῦ, τῆς ὀπι-
 στατ'

κατ'

mittam te. M e n. Quin
 igitur vel huius gratia per-
 ge, ut facis, nauium trahere,
 quanquam quod non
 habeo, quinam auferas?
 C h a. At tu nesciebas,
 quid tibi fuerit adportan-
 dum? M e n. Sciebam
 quidem, verum non erat.
 Quid igitur? num ea gra-
 tia erat mihi semper in vi-
 ta manendum? C h a.
 Solus ergo gloriaberis te
 gratis fuisse transuectum?
 M e n. Haud gratis ὃ præ-
 clare, siquidem & senti-
 nam exhausti, & remum
 arripui, & vectorum omnium
 unus non eiulavi. C h a.
 Illa nihil ad nautum, obol-
 um reddas oportet, neque
 enim fas est secus fieri.
 M e n. Proinde tu me
 rursum in vitam reuehe.
 C h a. Belle dicis, nimirum
 ut verbera etiam ab
 Acaco mihi lucrifaciam.
 M e n. Ergo molestus ne-
 sis. C. Ostende quid ha-
 beas in pera. M e n. Lupi-
 num si velis, & Hecate cor-
 nam. C h a. Vnde nobis
 hunc canē adduxisti Mer-
 curi? cum qualia garrie-
 bat inter nauigandum?
 vectores omnes irridens,

τύχη. Πρωτ. ἀλλ' οὐ τοῦ
 ζῶν Αἰδωνοῦ ἐρῶ ἔγωγε.
 τῆς γυναικὸς δέ, κῶνιδγα-
 μον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ κα-
 ταλιπὼν, ὠχρῆμι ἀποπλέ-
 ων. εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν
 τῷ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ
 τοῦ Εὐκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς
 γυναικὸς, οὐ μετρίως ἀπο-
 κινᾷ με ὡς δέσποτα, καὶ
 βούλομαι καὶ πρὸς ὀλίγον
 ὀφθεῖν αὐτῇ, καταβῆναι
 πάλιν. Πλου. οὐκ ἔπρε-
 π' Πρωτεσίλαε, τὸ Λήδης
 εἶδεν; Πρωτ. καὶ μάλα ὡς
 δέσποτα. τὸ δ' ἐπ' αὐτῇ ὑ-
 πέρογκον κῶ. Πλου. οὐκοῦν
 πείμηνον. ἀφίξεται γὰρ
 ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀ-
 νελθεῖν δέησιν. Πρω. ἀλλ' οὐ
 φέρω πλὴν διατρίβειν ὡς Πλού-
 των. ἡράωνος δὲ καὶ σὺν τῇς
 ἡδῆ, καὶ οἶδ' αὖτις τὸ ἐρεῖν
 ὅστις. Πλου. εἴτα τί σε ὀνή-
 σαι μίαν ἡμέραν ἀναβιῶ-
 ναι, μετ' ὀλίγον τὰ σὺν τῇ
 ὀδυρομένην; Πρωτ. οἶμαι
 πείσθην καὶ κείνῳ ἀκολουθεῖν
 παρ' ὑμᾶς. ὥςτις αὖτ' ἐνὸς
 δῖο

titur ὁ P a o. At non
 vitam, ὁ Pluto, tantope-
 re amo, verum equidem
 uxorem, quam nuper du-
 ctam, domi reliqui, atq; in
 bellum nauigando profe-
 ctus sum. Deinde infelix
 in egressu nauium, ab He-
 ctore occisus sum. Amor
 itaq; iste uxoris, non me-
 diocriter me, ὁ Domine,
 enecat, voloq; si vel pau-
 lulum ab ipsa conspectus
 fuero, rursum huc descen-
 dere. P l v t. Non bibi-
 sti, Proteſilae, aquam Le-
 theam? P a o t. Bibi e-
 quidem, sed hæc res præ-
 ualuit pondere. P l v t.
 Igitur expecta, adueniet
 enim & illa quandoque,
 neq; nunc opus quicquā
 erit, iterum ascendere te.
 P a o. Sed moram hæc
 ferre nequeo. Amasti au-
 tem tu quoq; aliquando,
 ac nosti, qualis res, Amor
 sit. P l v. Et quid adeo
 iuuabit te unum diem re-
 uiuiscere? deinde autem
 paulo post eadem hæc lu-
 gere? P a o. Spero me et-
 iam illam adducturum es-
 se, ut huc ad vos sequatur
 me, quare pro vno mor-
 tuo paulo post duos reci-
 pies

pies. P L V. Haud fas est illa fieri, neque etiam simile vnquam factum est. P K O. At ego in memoriam tibi reuocabo, Nam Orpheo ob ipsam hanc causam Euridicen uxorem reddidistis, & cognatam meam Alcestim, emisistis, Herculi gratificantes. P L. Optaris autem cum ista nuda atq; deformi caluaria, formosæ illi sponse tue in conspectum venire? Quo pacto autem illa etiam aspiciat te? quæ ne dignoscere quidem amplius te poterit? Terrebatur enim, lat scio atq; au fugiet, tuq; frustra tantū iter exantlaueris. P K O. Proinde mi vir, tu isti quoque rei medicinam aliquā adhibe. Ac Mercurium iube, ut postquam ad lucē peruenerit Proteus, contactum virga, mox in adolescentem formosum conuertat illum, qualis videlicet antea fuit, cum ex sponse thalamo prodiret. P L. Quoniam, Proteus, & tibi hoc videtur age perductum hunc iterum ad superos, Mercuri, sponsum facito. Tu vero

δύο νεκρούς λήψη μετ' ὀλίγον. Πλού. οὐδέ μιν χροῖσαι τοῦτα οὐδέ ἐγγύς το πόλε. Πρω. ἀναμνήσω σε τὸ Πλούτων. Ορφεὺς γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρῶν, καὶ ὁμοχρῶν μου Ἀλκυσιν παρέπέμψατι Ἡρακλεῖ χερσίδεμοι. Πλου. θελήσεις δ' οὕτω κρατὶν γυμνὸν ὄν, καὶ ἀμορφον, τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῶναι; πῶς δὲ καὶ κείνη προσέβηταί σε, οὐδ' διαγινῶναι δυναμένη; φεβύεται γὰρ εὖ οἶδα, καὶ φεύξεται σε. καὶ μάτῳ ἔσῃ τεσσάρτῳ ὁδὸν ἀνιηλυθῶς. Πέρ. οὐκοῦν ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴσθαι. τὸν Ερμῆν κέλευσον, ἐπειδὰν ἐν τῷ φωτὶ ᾖ ὁ Πρωτεσίλαος ἢ καδικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπερράσασθαι αὐτὸν, οἷός μ' ἐπὶ τοῦ πάρος. Πλού. ἐπεὶ Πρωτεφύγη σωδονεῖ, αἰαζαζὼν ταῦτον αὐθις πάντες νυμφίον. σὺ δὲ μέμ-

μνήμην, μίαν λαβὼν ἡμέραν.

vero memineras, non amplius quam vnum diem tibi permissum esse.

Διογένης καὶ
Μαυσώλου.

Diogenis & Mausoli.

Ω Καὶ ὅτι τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμάσθαι ἀξιώεις; Μαύ. καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὴ ὤσινωπεῦ, ὥς ἑβασίλευσα Κερίας μὴ ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐπίων. καὶ νήτους δὲ τινὰς ὑπεργαγόμεν, καὶ ἔχει Μιλήτου ἐπέβην, μὰ πολλὰ τῆς Ιωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς βῆ, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνημεῖον ἀμμέγεθες ἔχω ὀπικείμενον, ἡλικον οὐκ ἄλλας νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ὀξυσκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ τῷ εὖρη τις αὖ ἔαδίδως

Ohe tu Car, quare tandem insolens es, tibi que places, ac dignum te credis, qui vnus nobis omnibus anteponere? M A V. Primum regni nomine o tu Sinopenfis, quippe qui Carie imperauerim vniuersæ, præterea Lydiæ quoq; gentibus aliquot, tum autem & insulas non nullas subegerim, Miletū vñq; peruenierim, plerisq; Ionie partibus vastatis. Ad hæc formosus eram ac procerus, ac bellicis in rebus præualidus. Postremo, quod est omnium maximū, in Halicarnasso monumentum erectū habeo, singulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo possidet, neq; pari etiā pulchritudine conditum, viris scilicet atque equis, pulcherrimo ē saxo, ad viuam formam absolutissimo artificio expressis, adeo vt

vel phanum aliquod simile haud facile quis inveniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atq; efferrī? **D i o.** Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? **M a v.** Per Iovem ob hæc inquā. **D i o.** Atqui ô formose Mausole, neque vires iam illæ, neq; forma tibi iam adest, adeo ut si quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haudquaquam dicere possis sic, quamobrem tua calvaria meæ sit anteferenda, siquidem utraq; pariter tibi calva, tum nuda, utiq; dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbari sumus, pariter narib. firmis ac furtum hiantibus deformati. Ceterum sepulchrum ac saxa illa preciosa, Halicarnasseis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquam qui magnificā quandam apud se structuram habeant, verū quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquā video, nisi forsan illud commodum vocas, quod
plus

δίδως. οὐ δοκῶ σοι διαγίγασθαι τούτοις μέγα φρονεῖν; **Διογῆνης.** ὅτι τῇ βασιλείᾳ φρε, καὶ τὸ κάλλει καὶ τῇ βίᾳ τοῦ τάφου; **Μαύσω.** νῦν Δὲ ὅτι τούτοις. **Διογ.** ἀλλ' ὅτι καλὴ Μάυσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφή πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλπίδα διασβύσειμεν περὶ, οὐκ ἔχοιπέιν τίς ἐπὶ τὸ σὺν κρείον προτιμηθεῖν αὐτοῦ ἐμῶ. φαλακρὰ γὰρ ἄμφο, καὶ γυμνὰ, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοῦς προφαίνουσι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐφθάρμεθα, καὶ τὰς σίννας σπασισμῶμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνη λίθοι, Ἀλικαρνασσοῦσι μάλιστα εἶναι ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμώμεσθαι τοὺς ξένους, ὥς δὲ τι μέγα εὐκλεὲς ἔργον αὐτοῖς ὄναι. σὺ δὲ ὁ βέλτιστος, οὐχ ὁρῶ ὅτι σπουδαίως αὐτοῦ, πάλιν εἰ μὴ τούτο φησ, ὅτι
μᾶλ-

μᾶλλον ἡμῶν ἀγχοφορεῖς
 ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πι-
 ζόμενος. Μαύ. ἀνύητα οὐ
 μοι ἐκείνα πάντα. καὶ ἰσότη-
 μος ἔσται Μαύτωλος, καὶ Διο-
 γήνης. Διογ. οὐκ ἰσότημος ὦ
 ἡμυσιότατε. οὐ γάρ. Μαύτω-
 λος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνη-
 μένος τοῦ ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς
 εὐδαιμονεῖν ᾔειτο. Διογῆνης
 δὲ καταγυλάσεται αὐτοῦ.
 καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρ-
 νασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτε-
 μισίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἀ-
 δελφῆς κατασκευασμένον.
 ὁ Διογῆνης δὲ, τοῦ μὲν σώ-
 ματος ἢ καὶ τινα τάφον ἔ-
 χει, οὐκ οἶδεν. οὐδὲ γὰρ ἔμι-
 λεν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ
 τοῖς ἀριστοῖς περὶ αὐτοῦ κατα-
 λέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βίαια
 καὶ ὑψηλότερον ὥς Κερῶν ἀν-
 δραποδέσσει τὸ σοῦ μνημα-
 τος, καὶ ἐν βέλτοτέρῳ χώρῳ
 κατασκευασμένον.

Νιρέως. Θερσίτου, καὶ
 Μενίππου. Νι-
 ρεύς.

plus oneris, atq; nos su-
 stines, sub tam ingentibus
 saxis pressus ac laborans.
 M A V. Itane nihil illa mi-
 hi conducunt omnia, pla-
 neque pares erunt Mau-
 sol^{us} ac Diogenes? D I O.
 Imo haud pares, inquam,
 vir clarissime, nam Mau-
 solus discrucietur, quo-
 ties earum rerum in men-
 tem veniet, quibus in vi-
 ta florere consuevit, ac
 Diogenes interim eum
 ridebit. Atq; ille quidem
 de suo illo monumento,
 quod est in Halicarnasso,
 memorabit, ab uxore Ar-
 temisia atque sorore pa-
 raro, contra Diogenes ne
 id quidem suo de corpo-
 re nouit, nunquid habeat
 sepulchrum. Neq; enim
 illi res ea curæ est, virtus
 apud viros excellentissi-
 mos sui memoriam fa-
 mamque reliquit, ut qui
 vitam peregerit viro di-
 guam, tuo monumento,
 Carum abiectissime, cel-
 siorem, ac tutiore in loco
 substructam.

Nirei, Therstiz, &
 Menippi.

Ecce denique vel Menippus hic iudex erit, uter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi videor forma præstantior? M. e. Iuno quinam sitis, prius arbitror indicandū, nam hoc opinor, scitu est opus. M. i. Nireus ac Therſites. M. e. Uter Nireus uter Therſites, non dum enim vel hoc satis liquet. T. h. e. Iam unum hoc vinco, quod tibi sum similis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, unum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rariq; & impexis capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam vero tempus est, uti pronuncies Menippe, utrum altero formosiorem æstimes. N. i. e. Mirum me Aglaia Charoqueque progenitum, qui vir pulcherrimus v-nus omnib. ē Graia Priameia ad Pergama veni. M. e. n. Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem ossibus alijs appareas

af

ἰδοὺ δὴ Μένιππος οὐ-
 τοσὶ δικάσει, πότιρος οὐ-
 μορφώτερός ἔσται. εἰπὲ δὲ
 Μένιππε, οὐ καλλίων σοι
 δοκῶ; Μεν. τίνας δὲ καί
 ἐστὶ, πότιρον οἶμαι. Τ. h.
 γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Νιρ. Νι-
 ρεύς καὶ Θερσίτης. Μεν.
 πότιρος ὁ Νιρεύς, καὶ
 πότιρος οὐδὲ ὁ Θερσίτης,
 οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.
 Θερσίτης. ἐν μὲν ἤδη τοῦτ'
 ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμι σοι,
 καὶ οὐδὲν τηλικούτον δια-
 φέρεται, ἢ λίαν σε Ομη-
 ρος ἐκείνος ὁ τυφλὸς ἐπή-
 νειν, ἀπάντων οὐμορ-
 φώτατον ἀφοσιπών. ἀλλ'
 ὁ φοβὸς ἐγὼ, καὶ ψιδνός,
 οὐδὲν σθένος ἐφάνηκεν
 δικασῆ. ὦρα δὲ σοι ὦ Μένι-
 ππε, ἐν τίτῃ καὶ οὐμορ-
 φώτερον ἢ γῆ. Νιρ. ἐμὲ γὰρ
 τὸν Ἀγλαίας καὶ Χάρουτος,
 ὅς κ' ἀνδρὶς ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλίον
 ἦλθον. Μεν. ἀλλ' οὐχὶ καὶ
 ὑπὸ γλῶσσοι, ὥς οἶμαι κάλ-
 λιστος ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν
 ὅσα ὁμοία, τὰ δὲ κρατίον,
 ταύ-

ταύτη μόνον ἄρε διακρί-
νεται ἀπὸ τοῦ Θερσίτου
κρανίου, ὅτι εὐρυπύον τὸ
σῶν. ἀλαπαδὸν γὰρ αὐ-
τὸ, καὶ οὐκ ἀδρεῶδες ἔ-
χεις. Νιε. καὶ μὲν ἔρου
Ομηρεν ὁποῖος εἶμι, ἐπὶ οὔτε
σωτηρὰ τοῦτον τὸς Ἀχαιοῖς.
Μεν. ὀνείρατά μοι λέγεις.
ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ νῦν
ἔχεις, ἐκείνη δὲ οἱ τότε ἴ-
σασιν. Νιε. οὐκοῦν ἐγὼ
ἐνταῦθα εὐμορφώτερός ἐμι
ᾧ Μένιππε; Μεν. οὔτε
σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος,
ἰστοιμίᾳ γὰρ εἰ ἄδου, καὶ
ἔμπει ἅπαντες. Θερσ. ἐμὸν
μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Μενίππου καὶ Χεί- ρωνος.

Ἦκουσα ὦ Χείρων, ὡς
Ζεὺς ὦν ὅππῃ δειμύσειας ἀπο-
δαρεῖν. Χείρ. ἀληθῆ ταῦτ'
ἤκουσας ὦ Μένιππε. καὶ
τέθνηκα, ὡς ἔρεας, ἀ-
θάνατος εἶναι δυνάμι-
νος. Μέν. τίς δέ σε
ἔρεας

assimilis, porro calvaria
hoc uno insigni à Ther-
sitar calvaria dignosci possit.
q̃ tua delicata est ac molli-
cula, quandoquidē isthuc
habes effœminatū ac neu-
tiq̃ viro decorum. N. At-
tamen Homerū perconta-
re, quæ specietum fuerim,
cum inter Græcorum co-
pias militarem. M. e. Tu
quidem somnia mihi nar-
ras, at ego ea specto, quæ
video, quæq; tibi adsunt
in præsentia, cæterum ista
norunt, quid temporis vi-
uebant. N. i. Quid igitur
tandē? an non ego formio-
rior Menippe? M. Neque
tu neq; quisq; alius formo-
sus hoc loco, siquidem a-
pud inferos æqualitas est,
paræq; sunt omnes. T. Mi-
hi quidem vel hoc sat est.

Menippi & Chiro- nis.

Equidem audiui Chi-
ron, te deus cum esses, ta-
men optasse mortem. C.
Vera ista audisti ὦ Me-
nippe, planeque mortuus
sum, sicuti vides, cum mi-
hi licuerit immortalē esse.
M. At quænam te mor-
tis

tis cupido tenebat, rei videlicet quam vulgus hominum horreat? C H I.
 Dicam apud te, virū neutquam stultum atque imperitum. Iam mihi desierat iucundum immortalitate frui. M E. Quid? an iniucundum erat te vivere, lucemq; tueri? C H I.
 Erat inquam Menippe, namq; iucundum vocant, id ego neutiquā simplex, sed varium quiddam esse arbitror. Verū quum ego semper viverem, atq; iisdem perpetuo reb. vterer, sole, luce, cibo, tum horum eadem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunque contingunt in vita, reciproco quadam orbe redirent, atque alijs alia qui vices succederent, satietas videlicet eorum me cepit. Neq; enim in eo voluptas est sita, si perpetuo fruaris iisdem, sed omnino in permutando posita est. M E.
 Probe loqueris Chiron. Cæterū hæc quæ apud inferos agitur vita, quinam tibi præcedit, posteaquā ad hanc tanquam ad potiorem te contulisti? C H I.
 Haud suaviter Menippe

ἔως τοῦ θανάτου ἔσχηται
 ἀνθρώπου τοῖς πολλοῖς
 χήματος; Χείρων.
 ἐγὼ πρὶς σὶ οὐκ ἀσυνέ-
 τον ὄντα. οὐκ ὡς ἔτι ἡ-
 δὲ ἀπολαύειν τῆς ἀθανά-
 τας. Μένιπ. οὐχ ἡ-
 δὲ ὡς, ζῶντα ἐξῆν τὴ
 φῶς; Χείρ. οὐκ ὧς Μένιπ-
 πε. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἐγὼ γὰρ
 ποικίλον τι καὶ οὐχ ἀ-
 πλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι. ἐ-
 γὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπο-
 λαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου,
 φωτός, τροφῆς, αἱ ὥραι
 δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γι-
 γνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑ-
 καστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦν-
 τα θάτερον θάτέρῳ. ἐν-
 πλήθει γὰρ αὐτῶν, οὐ
 γὰρ ἐν τῇ αὐτῇ ἀεὶ, ἀλ-
 λά καὶ ἐν τῇ μετασχεῖν
 ὅλως, τὸ τετραγὼν ὡς. Μέν.
 οὐ λέγεις ὧς Χείρων. τὰ
 ἐν αἵδου δὲ πῶς φέρεις,
 ἀφ' οὗ προσιλόμενος αὐ-
 τὰ ἦκεις; Χείρ. οὐκ
 ἀκρόως ὧς Μένιππε. ἡ γὰρ
 ἰστοιμίς, πάνυ δημοτικόν,
 καὶ

καὶ τὸ πρῶγμα οὐδὲν ἔ-
χει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ
εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλ-
λως τι, οὐδὲ διψῶ ὥ-
σπερ ἄνω, οὔτι σενῶ
δεῖ, ἀλλ' ἀνιπιδεῖν τού-
των ἀπάντων ἐσθλόν. Μέν.
ὄρα ὦ Χείρων, μὴ περι-
πίπῃς σπαντὶ, καὶ ἐς
τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περι-
σῇ. Χείρ. πῶς τοῦτο φῆς;
Μένιπ. ἐτι εἰ σῆς ἐν τῷ
βίῳ τὸ ὅμοιον αἰὲ καὶ ταύ-
τὸν ἐγένετό σοι προσκο-
ρὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια
ὄντα, προσκορῇ ὁμοίως
αὐτὸν γήσοιτο, καὶ δέεται με-
ταβολῇ γὰρ ζητεῖν τινα,
καὶ ἐνταῦθεν ἐς ἄλλον βί-
ον, ὥσπερ εἶπαι ἀδυνά-
τον. Χείρ. τί οὖν αὖ πά-
δοι τίς ὦ Μένιππε; Μέν.
ὅστις, εἶμαι, καὶ φασὶ,
συνιτὸν ὄντα, ἀρῆσκειν
καὶ ἀγαπᾶν τῷ παροῦ-
σι, καὶ μηδὲν οὐτῷ ἀφῆν-
τον εἶναι.

Διόγης

siquidem æqualitas ipsa
quiddam habet admodum
populare. Nihil autem in-
terest, verum in luce quis
agat, an in tenebris. Præ-
terea neque sitiendum est
nobis quemadmodum a-
pud superos, neq; esurien-
dum. sed eiusmodi rerum
omniū egentia vacamus.
M E N. Vide Chiron ne
temetipse in voluas, nee
eodem tibi recidat oratio.
C H. Quamobrem isthuc
ais? M E N. Nempe si il-
lud tibi fastidio fuit, quod
in vita semper ijsdem simi-
libusque rebus vivendum
erat, cum hic itidem simi-
lia sint omnia, eundem
admodum parient fastidi-
um. At de integro tibi
querenda erit vitæ com-
mutatio, atque hinc quo-
piam aliam in vitam de-
migrandum, id quod arbi-
tror fieri non posse. C H.
Quid igitur faciendū Me-
nippe? M E N. Illud nimirū,
ut sapiens cum sis, quem-
admodum opinor, & vul-
go prædicant, præsentibus
reb. sis contentus, boniq;
consulas quod adest, neq;
quicquam in his esse pu-
tes, quod ferri non queat.

N 5

Dio-

Diogenis, Antisthe-
nis, & Cratetis.

Διογένης, Αντίσθενος,
καὶ Κράτητος.

Ocium nunc agimus
Antisthenes & tu Crates,
quare, cur non obsecro
imus deambulatum, recta
ad ingressum & fauces or-
ci, ut ibi spectemus eos,
qui descendunt, quinam
sint, & quid quisque eo-
rum agat? A N T. Eamus
Diogenes. Etenim specta-
culum hoc iucundum fue-
rit, videre alios quidem
ipsorum lachrymari, alios
autem ut dimittantur,
supplicare, quosdam au-
tem ægre descendere, &
quanquam ceruice vrgen-
te ac impellente Mercurio
reluctari tamen, & re-
supinos obniti nulla ne-
cessitate aut commodo
suo. C R A. Ego vero et-
iam exponam vobis, quæ
ipse vidi in via, quando
huc descendebam. D I O.
Exponas licet, Crates, vi-
deris enim quædam om-
nino risu digna dicturus
esse. C R. Tum alij multi
nobiscum descendebant,
tum vero inter ipsos ma-
xime nobiles, Ismenodo-
rus ille dives, ex nostris,
&

Αντίσθενος καὶ Κράτης,
χαλὴν ἄγουμεν. ὥς τί οὐκ
ἄπιμιν ἐνθὺ τῆς καθόδου
ἐπειπνήσουντες, ὀψόμενοι
τοὺ κατιόντας οἱ τινὲς εἰ-
σι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ.
Αν. ἀπίωμιν ὦ Διόγενες.
καὶ γὰρ αὖ τὰ θέαμα ἡδὺ
γίνοιτο, τοὺς μὲν δακρύ-
οντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ
ἡκισταύοντας ἀφειδίωσι.
ἐνίοις δὲ μόλις κατιόν-
τας, καὶ ὅτι πρᾶχλον
ὠθεῖν τοῦ Φεμοῦ, ὅ-
μως ἀντιβαίνοντας, καὶ
ἐπ' αὐτοὺς ἀντιρείδοντας, ἐν-
δὲν δέον. Κρά. ἐγὼ γοῦν
καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶ-
δον, ὅποτε κατήην κατὰ
τὴν ὁδόν. Διογ. διήγησαι
ὦ Κράτης, ἵσικας γὰρ τινα
παγγέλοις ἐρεῖν. Κρά. καὶ
ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέ-
βαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δὲ
ἐπίσημοι, Ἰσμήνωδωρος τε
ὁ πλούσιος, ὁ ἡμέτερος,
καὶ

καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑ-
 παρχος, καὶ Ορσίτης ὁ Ἀρ-
 νιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμενώδης
 εἰς ἐπιφόνευτο γὰρ ὑπὸ λη-
 στῶν παρὰ τὴν Κιθαρεύνα, εἰς
 Ἐλευτῖνα οἶμα βαδίζων,
 ἔσειέ τι, καὶ τὸ τραῦμα ἐν
 ταῦτ' ἤρπεν. καὶ τὰ παι-
 δία τὰ νεογνά, ἃ κατελει-
 λείπει, ἀνεκαλείτο, καὶ ἐ-
 αὐτὰ ἐπιμέμφετο τὴν τόλ-
 μης. ὅς Κιθαρεύνα ὑπερ-
 βάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐ-
 λευθεράς χωρία πανήρημα
 ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, δι-
 δούων, δύο μόνους οἰκέτας
 ἐπύργετο, καὶ ταῦτα, φιάλας
 πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
 τέσσαρα μὲν ἐαυτοῦ ἔχων.
 ὁ δ' Ἀρσάκης θυγατρὸς γὰρ
 ἦδ' ἡνὲ Διὶ οὐκ ἄστιμος
 τίμω ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικόν,
 ἤχθητο, καὶ ἠγανάκτα πε-
 ζος βαδίζων, καὶ ἡξίου τὴν
 ἵππον αὐτῷ προταχθῆναι.
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνιτε-
 θνήκει, μὲν πλὴν ἡ ἀμφό-
 τεραι διαπαρύντις ὑπὸ δρα-
 κόνος τινος πελταστού, ἐν τῇ
 ὁπῇ

& Arsaces Medorum præ-
 fectus, & Armenius Orce-
 tes. Ismenodorus igitur
 (occisus enim fuerat à la-
 tronibus circa Cithæro-
 nem, quando Eleusinem,
 ut arbitror, proficiscebatur)
 & gemebat & vulnus
 in manib. præ se ferebat,
 liberos suos paruos, quos
 reliquerat itentidem vo-
 cando, sibi que ipsi ob au-
 daciam succensendo. qui
 cum Cithæronem transis-
 set, ac illa loca circa Eleu-
 teras deserta, ac bellis va-
 stata peragrasset, non am-
 plius quam duos seruos
 secum adduxisset, idq; et-
 iam cum phialas quinque
 aureas, & cymbia quatuor
 secum haberet. Arsaces
 autem (senior enim iam
 erat. & per louem, pro
 Barbarico illo ritu, facie
 non adeo inhonesta aus
 contemnenda) grauius
 ferebat atq; indignabatur,
 quod pedibus incederet,
 volebatque sibi equum
 suum adduci. Nam & e-
 quus vna cum eo mortu-
 us fuerat, vna plaga am-
 bobus transfossis à Thra-
 censi quodam sentato, in
 eo prælio, quod cum rege

Cappadocum ad Araxem fluvium commissum fuerat. Nam Arsaces quidem in festo cursu in hostem te rebatur, longe, ut quidem ipse narrabat, ante alios euectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ad scutum præ se tenens, venientem Arsacis hastam excutiendo diuertit, ipse autem submissa parumper sarissa sua, & equum & insidentem illum transuerberat. A N. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut vno ictu ambos transuerberaret? C H A. Facillime Antist. Nam ille quidem cursu ferebatur, contum quendam viginti cubitalem præterentiū habens, Thrax autem ubi pelta obiecta, plagam excussisset, & iam cuspis ipsum præteruecta esset, in genu procumbens excipit sarissa venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat, quo mox præ furore ac vehementia cursus seipsum transadigente, eadem hasta etiam Arsaces per inguina utrinque ad nates usque penetrante, transfoditur. Intelligis

nimi-

ὅτι τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸ Καππαδόκιον συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρτάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγῆτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξεμύσας. ὑπεσάξ δὲ ὁ Κράξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποτρέπεται τὸν Ἀρτάκου κοῖτον. οὗτος δὲ ὑποθίς τιὸν σάρισσαν, αὐτὴν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. ΑΝ. πῶς οἶόν τι, ὦ Κράτης, μίᾳ πληγῇ τοῦτο γένεσθαι; Κρά. ἔσθαι ὦ Ἀντίδινε. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσιπῆχυόν τινα κοντὸν προειδλημένος. ὁ Κράξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τιὸν προσβολῶν, καὶ παρήλθεν αὐτὸν ἢ ἀκωκῶν ἐς γόνυ ἐκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσσει τιὸν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὲρ τὸ σῆνυν, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα. διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρτάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπαῖς, ἄχρει ὑπὸ τιὸν πυγῶν. ἔσθαι, οἶόν τι

τι

τι ἐγνώστο, οὐ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ οὕτως, ὁμῆτιμος ὢν τῆς ἀλλοις, καὶ ἡζίου ἵππου κατιέναι. ὁ δὲ γε Ορεΐτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὸ πόδι, καὶ οὐδ' ἐστάναι χαλεπὸν, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδυνάτο. πάχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μηδοὶ πάντες, ἐπὶ ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ εἰ δὴ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβάνοντες ἀκροποδῇ, μόλις βαδίζουσιν. ὥς ἐπεὶ καταβελὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ οὐδεμίᾳ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθισεν, ὁ βέλτιστος Ερμῆς ἐράμενος αὐτὸν, ἐκόντισεν ἄρξαι πρὸς τὸ πορθμεῖον, ἐγὼ δὲ ἐγέλων. ΑΝ. καὶ γὰρ δὲ ὅτε κατήειν, οὐδ' αἰέμιζα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφ' αἷς ἐμώζοντασ' αὐτοῦ, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον γῆσαν, ὥς αὖ ἐπηταδίως πλεύταμι. παρὰ τ'

nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus fuerit. Veruntamen indignabatur ille, quod non ampliore honore, quam ceteri habebatur, volebatq; eques descendere. Oreetes autem, privatus quispian erat, atque admodum debilis pedibus, quippe qui neque stare humi, nedum incedere villo modo poterat. Accidit autem hoc prorsus Medis omnibus, ut postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis, vix atque ægre incedant. Quamobrem, cum per seipsum humi detectus iaceret, neque villo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatum in se hominem, ad cymbam usque portavit, ego vero sequens ridebam. ΑΝ. Et ego porro quando huc descende-
bam, neq; admiscui me ipsum ceteris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, præoccupavit mihi locū, quo commodius navigarem.

Inter

Inter nauigandum vero, alij quidem lachrymabantur, alij autem nauiscebant, ego vero inter ipsos sedens admodum oblectabar. **ΔΙΟ.** Tu quidem Crates & tu Antisthenes huiusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille scenerator, ex Piræo & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductauerat, & Damis diues ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem à puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem ob amorē Myrtij meretricis seipsum iugularat: Blepsias vero sarme miser perijsse dicebatur, & apparebat sane adhuc pallidus supra modū ac tenuis maxime. Ego vero quāquam antea notam, interrogabam tamen quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non iniusta vero, inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coaceruata mille, ac ipse in delicijs viueres, annos non viginti natus, adolescen-

τὰ τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναντίαν. ἐγὼ δὲ μάλα ἐτιροπόμην ἐν αὐτοῖς. **ΔΙΟΥ.** σὺ μὲν ὦ Κράτης καὶ Ἀντίθενης, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοπόρων. ἐμεῖ δὲ Βλεψίας τε δανησὸς, ὁ ἐκ Πειραιῶν, καὶ Λάμπις ὁ ἀκαρνᾶν, ξιναγὲς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κερύνθου συγκατήεσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών. ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας, ἀνυσφάξας ἑαυτόν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῶν ἀθλιος ἐλέγετο ἀπισκληκέναι, καὶ ἐδύλου ὥχσας ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λιπὴς ἐς τὸ ἀκρίβιστον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκριτον ὅν τρέπον ἀποθά- νοι. ἦτα τί μὲν Δάμιδι αἰτιωμένην τὴν ἡδὴ, οὐκ ἀδικα μὲν τοι ἔπαθες ἐφ' ἑαυτοῦ, ὅς τάλαντα, ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαδικαίτην γιανίσ- κω

καὶ τέτταρας ὀβελούς παρή-
χης. σὺ δὲ ὦ ἀκαρναῖ, ἔστιν
ἤ καὶ κεῖνος, καὶ κατηρᾶτο
τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτίᾳ τὸν
ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ἴς
τοῦ μὴ πολεμίους οὐδὲ
πώποτε ἔπρασας, ἀλλὰ φι-
λοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸς
τοὺς ἄλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ
τυχόντος παιδιτκερίου, καὶ
δακρύων ὀππλάσεων, καὶ
συναγμῶν, ἑάλωσ ὁ γυν-
ναῖος. ὁ μὴ γὰρ Βλεψίας
αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγέρε
φθάσας, πολλὰ τῶν ἀνι-
αν, ὅτι χεῖματα ἐφύλατ-
τε τῆς μηδὲν προσήκουσι
κλυροτόμοις, εἰς αἰὲ βιώ-
σαθαι ὁ μάταιος νομίζων.
ὡς ἐμοὶ γὰρ οὐ τῶν τυ-
χεύσαν τρεπώλῳ παρῆς-
χον τό τε σενόντις. ἀλλ' ἦδη
μὴ ὅτι τῷ σομῶ ἐτμίν.
ὑπερέπειν χεῖρ, καὶ ὑπε-
σκοπῆν πῶς ἔξωδιν τοῦ
ἀφικνουμένους. βέλαι,
πολλὰ γὰρ καὶ ποικίλοι, καὶ
πάντες δακρύοντες, πάλιν
οὐ νογιῶν τούτῳ καὶ νη-
σίῳ.

ei illi quatuor obulos scili-
cet suppeditabas. Tu vero
Acarrian, (gemebat enim
& ille, ac deuouebat Myr-
tium) quid amorem ac-
cusas, inquam, & non po-
tius te ipsum? qui hostes
quidē haud vnquam per-
horrueris, sed te vltro pe-
riculis offerendo, ante al-
ios in praelium descende-
ris. A puella vero vulgari
illa quidem ac forte ob-
lata, & lachrymis atq; sin-
gultibus fictitijs, genero-
sus ipse tu captus fueris.
Nam Blepsias quidem ip-
se sese accusat, ob nimiam
stultitiam, quod pecuni-
am videlicet custodieris
heredibus nulla necessi-
tudine sibi coniunctis,
dum in perpetuum victu-
rum esse vanus ipse se pu-
tat. Verum mihi quidem
non vulgarem voluptatē
præbuerunt tunc lamen-
tantes isti. Sed iam circa
fauces sumus. Aspicere
nos illuc oportet, atque à
longe contemplari adue-
nientes. Παρὰ, multi cer-
te, & varij, omnesq; la-
chrymantes, præter pul-
los istos & infantes. Quin
& πᾶσι πᾶσι confectis

illi lugent. Sed quid hoc
num philtro aliquo vitæ
tenentur? Istū igitur de-
crepitum interrogare lu-
bet, Quid ploras? heus tu,
tam prouecta ætate mor-
tuus? Quid indignaris
bone vir, præsertim cum
senex huc adueneris? Ec-
cubi rex fuisti? M E N.
Haudquaquam. D I O.
Verum satrapes. M E N.
Neque hoc. D I O. Num
igitur diues fuisti, ideoq;
male te habet, quod reli-
ctis multis delicijs ac vo-
luptatibus mori coactus
fueris? M E N. Nihil tale,
sed annos quidem circiter
nonaginta natus fui, vitā
autem difficilem egi, arun-
diæ & lineæ victum quæ-
ritans, ultra modum ege-
nus ac pauper, liberis ca-
rens, & præterea claudus
quoque, & parum oculis
videns. D I O. Et vivere
cupiebas cum talis esses?
M E N. Certe quidem,
dulcis enim erat lux, mo-
ri autem graue & horren-
dum. D I O. Deliras & se-
nex, & iuueniliter te ge-
ris erga necessitatem, &
hoc, cum sis eo æqualis
portitori huic. Proinde
quid

πίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γε-
νησκότες ὀδύρον. τί τοῦ-
το; ἄρα τὸ φίλτρον αὐτὸ
ἔχει τὸ βίου; τοῦτον οὐκ τὸ
ὑπὲρ γενῶν ἐξιδὼς βούλομαι
τί διακρύβεις τηλικούτους ὑπερ-
θανόν; τί ἀγανακτῶν ὧ βέλ-
τισσι, καὶ ταῦτα, γέρον ἀφι-
γνύμενος; ἤ ποῦ βασιλεὺς ἤδε
Πτω. οὐδαμῶς. Διογ. ἀλλὰ
σατράπης; Πτω. οὐδὲν
τοῦτο. Διογ. ἄρα οὐκ ἐπλού-
της, ἦτα αὐτῷ σὶ τὸ πολ-
λὸν τρυφῶν ἀπολεπόντα τε-
θνήσκει; Πτω. οὐδὲν τοιοῦ-
τον. ἀλλ' ἔτι μὲν ἐγγύθεν
ἀμφὶ τὰ ἐννήκοντα. βίον
δὲ ἅπτερον ἀπὸ καλάμου καὶ
ἐρμιάς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν
πρωχὲς ὦν, ἀτικνός τε,
καὶ προσέτι χολός, καὶ ἀ-
μυδρὸν βλέπων. Διογ. εἴτα
τοιοῦτος ὢν, ζῶν ἡδίαιτος;
Πτω. ναί. Ἡδὺ γὰρ ὦν τὸ
πῶς. καὶ τὸ τεθνήσκειν, δεινὸν
καὶ φευκτέον. Διογ. παρπαί-
εις ὧ γέρον, καὶ μετρητικὸν
πρὸς τὸ χρεῖον καὶ ταῦτα, ἡλι-
κιώτης ὢν τοῦ πορθημέως. τί
οὐκ

οὐδ' αὖ τις λέγει πρὸς τῶν
 νέων, ὅπῃ οἱ τηλικούτοι
 φιλόζωοι εἰσὶν; οὐκ ἔχουσιν
 διώκειν τὴν θάνατον; ὥς
 τῶν ἐν τῇ γῆρα κακῶν φάρ-
 μακον. ἀλλ' ἀπίσταν, μὴ
 καὶ τις ἡμᾶς ὑπιδέηται, ὥς
 ἀποδρασὶν βοηθῶντας, ὁ-
 ρῶν πρὸς τὸ εὖ μιν εἰλου-
 μένους.

Μενίππου καὶ
 Τηρεσίου.

Ω Τηρεσία, εἰ μὴ καὶ
 τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνώ-
 ται ῥᾷδιον. ἅπανσι γὰρ ἡμῖν
 ὁμοίως τὰ ὄμματα κινᾶ,
 μένον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν.
 τὰ δ' αἶλα, οὐκ ἔστι δὲ
 εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ φινεύς
 ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι
 μὲν τοι μάλιστα ἤσθαι, καὶ ὅτι
 ἀμφότερα ἐχέου μένος ἀ-
 νὴρ καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν
 ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θε-
 ῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὅπο-
 τί σου ἐπιεράθης ἡδίωνος τῶν
 βίων, ὅπῃτε ἀνὴρ ἤσθαι, ἢ ὁ
 γυναι-

quid iam de adolescenti-
 bus dicamus, quando et-
 iam decrepiti isti tantope-
 re vivere capiunt? quos
 decebat ipsam mortem et-
 iam consecrari, tanquam
 remedium quoddam eo-
 rum malorum, quæ secū
 fert senectus? Sed abea-
 mus iam, ne quis & nos
 suspicetur tales esse, qui
 hinc aufugere cupiamus,
 quando circa fauces hic
 nos oberrare viderit.

Menippi & Thire-
 siæ.

An vero & cæcus sis,
 Thiresia, non amplius co-
 gnitu facile est. Nobis e-
 nim cunctis atque sunt
 vacui oculi, ac solæ illo-
 rum sedes relictæ: quod
 autem ad cætera attinet,
 non facile dixeris, qui
 Phineus aut qui Lynceus
 fuerit. At vero, quod vir-
 tes fueris, & quod virum-
 que solus teipsum perhi-
 bueris, matrem ac fœmi-
 nam, auditis, aliquando
 poëtis, noui. Proinde, per
 deos, dic mihi utram vi-
 tam expertus es suauio-
 rem, vir ne quando fuisti,

an cum femina? T I K. Porior multo fuit, Menippe, muliebris vita, expeditior enim, & dominantur quoq; viris mulieres, neque ipsis necesse est in bellum proficisci, neque ad propugnacula stare, neque in concionibus diffidere, neque in foro atq; iudicijs contendere. M E. Quid? an non audisti, Tiresia. Euripidis Medeam, qualia dixerit, cum mulierum genus deplorando commemorat, quā miseræ sint, & intolerabilem parturiendo laborem sustineant? Verum dic mihi (commonefecerunt enim me versiculi isti Medæ) peperisti ne etiam aliquando, cum mulier esses, an vero sterilis, & absq; semine vitam illam degisti? T I K. Quid hoc Menippe interrogas? M. Nihil acerbe. T I K. Verum responde, si tibi molestum non est. T I. Non fui sterilis quidem, sed neque peperiramen. M. Sufficit hoc. Vtrum enim & vuluam habuisses, scire volebam. T I K. Habui scilicet. M E N. Successu

γυναικίως; Τει. ἀμείνων ὡ παρπαλὸν ὦ Μένιππε ὁ γυναικίως. ἀπαρμαγμένους γὰρ, καὶ διασπύζουσι τῶν αἰδεῶν αἱ γυναῖκες, καὶ οὔτε πολέμῳ αἰάγῃ οὐτάς, οὔτε παρ' ἑπαλξιν ἐσάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρειν, οὔτ' ἐν δικαστείᾳ ἐξετάζειν. Μέν. οὐ γὰρ ἀκήκοας ὦ Τυρρῶν τῆς Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν, οἰκίσουσα τὸ γυναικίον, ὥς ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφύμντον τινα τὸν ἐν τῷ ὠδίνων πόνον ὑφισαμμένας; ἀτὰρ εἰπέ μοι, ὑπέμνητέ γάρ τι τὰ τῆς Μηδείας ἱαμβῶνα, καὶ ἔτι κες ποτὲ ὅποτε γυνὴ ἦν. ἤ σῆρα, καὶ ὄνονος διητέλουσας ἐν ἐκκίνῳ τῇ βίῳ; Τει. τι τοῦτο ὦ Μένιππε ἐρωτᾷς; Μένιπ. οὐδὲν χαλεπὸν ὦ Τυρρῶν. πάλιν ἀπὸ κριναι, εἴ σοι ἐξέδιδον. Τει. οὐ σῆρα καὶ ἡμῶν, οὐκ ἔτι κεν δι' ἡμῶν. Μέν. ἱκανὸν τοῦτο. εἰ γὰρ μή τιαν εἶχες, ἐδουλόμην εἰδέσθαι. Τει. ὄχον

εἶχον δηλαδὴ. Μέν. χεῖρῶν
 δέ σοι ἢ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ
 τὸ μῦρον τὸ γυναικίον
 ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαῖοι ἀπε-
 τάθασαν, καὶ τὸ ἀνδρῖον
 ἀνέφύη, καὶ πόγωνα ὕψ-
 ῖνηγκας, ἡ αὐτίκα ἐν γυ-
 ναικίᾳ ἀνὴρ ἀνέφανε; Τειρ.
 οὐχ ὅρῳ τι σοι βούλεται τὸ
 ἐρώτημα, δοκῆς δ' οὐδ'
 μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως
 ἐγένετο. Μέν. οὐ χεῖρ γὰρ
 ἀπιστεῖν ὧ Τηρείᾳ τῆς τοι-
 οῦτοῖς, ἀλλὰ καθάπερ τινα
 βλάβη μὴ ὑξετάζοντα, εἴτε
 δυνάτ' ᾔδῃ; εἴτε καὶ μὴ
 παρεδέχεσθαι; Τειρ. σὺ
 οὐδ' οὐδὲ τὰλλα πιστεύεις
 οὕτω γενέσθ', ὅπ' οὐτ' αὖ ἀκού-
 σης, ὅρνεα ἐν γυναικῶν ἐγέ-
 γοντό τινες, ἢ δένδρεα ἢ θη-
 ρία, πλὴν Ἀνδρόνα, ἢ πλὴν
 Δάφνιου, ἢ πλὴν τοῦ Λυκά-
 οτος θυγατέρα; Μέν. οὐ
 ποῦ καὶ κείναις ἐντύχον, εἴ πο
 μαῖοι, τί καὶ λέγουσι. σὺ δὲ
 ὧ βέλτιστε, ὅπ' ὅτε γυνὴ
 ᾔδῃ, καὶ ἱμαντεύου τότε
 ᾄσασθαι καὶ ὕμνον, ἢ ἅμα ἀνὴρ
 καὶ

cessu autē temporis, vul-
 va ne illa evanuit, & mem-
 brum muliebri obtura-
 tum est, mamillæque ite-
 rum complantæ, deinde
 virile succreuit, & barbam
 produxisti, an vero repen-
 te ex muliere vir factus
 prodijsti? ΤΙ. Non video
 quid sibi velit interroga-
 tio hæc. Videris autem
 mihi pro dubio habere,
 factum ne hoc ita sit, an
 non. ΜΕΝ. Quid an non
 dubitare, Τηρεία, de hu-
 iusmodi rebus conue-
 nit? sed perinde ac fatu-
 um aliquem non perpen-
 sis, fieri ne possint an nō,
 protinus pro veris recipe-
 re? ΤΙ. Tum igitur ne-
 que cætera credis hoc pa-
 cto contigisse, puta quum
 audieris, ut quædam ex
 mulierib. aves factæ sint,
 aut arbores, aut feræ, Phi-
 lomela videlicet aut Daph-
 ne, aut Lycaonis istius fi-
 lia? ΜΕΝ. Quod si quan-
 do & in illas incidero, tum
 quid ipsæ dicant, quoque
 scibo. Tu vero, ὁ opti-
 me, ecquid cum mulier
 esses, vaticinatus quoque
 es tum, quemadmodum
 & postea, an vero pari-

ter & vir & vates didicisti
esse? T 1. Vides? ut cun-
ctae ea quae de me feruntur,
ignoras, puta quo pacto &
Ireni quandam Deorum
diremi, & Iuno visu me
priuavit, Iupiter autem in
solatium damni eius vati-
cinandi artem mihi dedit.
M. Adhuc ne Tiresia, mē-
dacijs istis caperis? Sed fa-
cis hoc more vatum. Con-
suetum enim vobis hoc
est, nihil iam sani dicere.

Aiacis & Agamem- nonis.

Si tu, dum furore cor-
reptus fuisti, Ajax, teip-
sum interfecisti, nos au-
tem cunctos etiam mem-
bris, ut putabas, detrun-
catis, deformasti, quid
quæso Vlyssē accusas?
Ac paulo ante neq; aspi-
cere ipsum voluisti, cum
venisses huc vates consul-
turus, neque aliqui di-
gnatus es virum commili-
tonem ac socium, sed su-
perbe admodum ac gran-
di incedens gressu, prae-
terijsti. A 1. Merito Aga.
Ille enim mihi furoris
huius autor exitit, ut
qui

καὶ μάντις ἑμαυτὸς εἶναι
Τηρ. ὄρεται; ἀγνοεῖς τὰ πε-
ρὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ διέ-
λυσά τινα εἶναι τῆς Διῶν;
καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπὶ ἡρώσέ μιν.
ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ
μαντικῇ τὴν συμφορὰν.
Μέν. ἔτι ἔχῃ ὧ Τηρυσία
τῆς ψευδμάτων; ἀλλὰ κα-
τὰ τοὺς μάντις τοῦτο ποι-
εῖς. ἔθως γὰρ ὑμῖν, μηδὲν
ὕγιες λέγειν.

Αἴαντ' & Ἀγα- μέμνονος.

Εἰ σὺ μανίς ὧ Αἴαν,
σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμελί-
σας ὃ καὶ ἡμεῖς ἅπαντας, τί
αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσεῖα; καὶ
πρώτῳ οὔτε προσέβλεψας
αὐτὸν, ὅπῃτε ἦκε μαντευ-
σόμενος, οὔτε προσειπεῖν
ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώ-
την, καὶ ἐταῦρον. ἀλλ' ὑ-
περοπικῶς μεγάλα βάλανον,
παρήλθεις. Αἴα. εἰκίτως, ὧ
Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γὰρ μοι
τῆς μανίας αἴτιος κατέστη,
μέγας

μῆνος ἀντιξισταδὴς ὅττι
 τοῖς ὅπλοις. Ἀγαμ. ἡξίους
 δὲ ἀνταγώνισις εἶναι, καὶ
 ἀκινιτὶ κρατῆν ἀπάντων·
 Αἶα. γαί, τὰ γε τοιαῦτα,
 οἴκεια γάρ μοι ὧν ἢ πανο-
 πλία, τοῦ ἀντιπρὸς γε εἶσα.
 καὶ ὑμεῖς οἱ πολλοὶ πολὺ ἀ-
 μείνους ὄντες, ἀπείπαδε
 τὸν ἀγῶνα, καὶ παρηνω-
 ρήσατέ μοι τῷ ἀθλῶν. ὁ
 δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολ-
 λάκις ἔτῳσα κινδυνεύον-
 τα κατακικόφθαι ὑπὸ
 τῷ φεγγῶν, ἀμείνων ἡξί-
 ου εἶναι, καὶ ὀπιτηδειότι-
 ρος ἔχειν τὰ ὅπλα. Ἀγαμ.
 αἰτιῶ τοιγαρῶν ὧ γιν-
 νᾶς πῶς Θέτιν, ἢ δέον
 σοὶ πῶς κληρονομίαν τῷ
 ὅπλων παραδίδόναι συγ-
 γενεῇ γε ὄντι, φέρουσα,
 εἰς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐ-
 τὰ. Αἶα. οὐκ, ἀλλὰ τὸν
 Οδυσσεά, ὃς ἀντιποιήθη
 μῆνος. Ἀγαμ. συγγνώ-
 μῃ ὧ Αἶαν, εἰ ἀνδρῶπος ἄν,
 ὠρέχθῃ δέξῃς ἡδίστου πράγ-
 ματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ὑμῶν
 ἕκαστος

qui solus mecum pro ar-
 mis iudicio contendere
 ausus fuerit. A G. An ve-
 ro dignum censebas te,
 qui absque adversario,
 & absq; pulvere, ut dici-
 tur, superares omnes? A.
 Quidni? in tali utiq; cau-
 sa. Nam armatura ea, co-
 gnationis quodam iure ad
 me pertinebat, cum fra-
 tris mei patruelis certe fue-
 rit. Deinde vos ceteri, qui
 multo quam ille prastan-
 tiores eratis, detrectatis
 certamen, & cessistis mi-
 hi arma. Ille autem Laër-
 te filius, quem ego non
 semel in summo periculo
 servavi, cum iam à Troia-
 nis prope concideretur, me-
 lior me esse voluit, ac dig-
 nior qui armis illis potire-
 tur. A G. Accusa igitur ὁ
 generose Thetim, quæ cū
 tibi debuisset armorā suc-
 cessionem ac hereditatē,
 utpote cognato, tradere,
 in medium allata posuit
 ea. A I. Haudquaquam.
 sed Vlyssē, ut qui solus
 sese mihi opposuerit. A.
 Ignoscendum ὁ Ajax est:
 si, homo cum esset, ap-
 petiuit gloriam, rem dul-
 cissimam, cuius gratia
 etiam

etiam nostrum quilibet
obire pericula sustinet,
præcipue quando & vicit
te postea, & hoc, Troia-
nis ipsis iudiciis. A I A.
Noui ego quæ me dam-
narit, sed fas non est, de
dijs aliquid dicere. Vlysses
igitur aliud quam o-
disse non possum, Aga-
memnon, non si ipsa mihi
Minerva hoc imperet.

Minois & Sostrati.

Prædo hic quidem So-
stratus, in Pyriphlegethō-
tem præcipitetur, sacrile-
gus autem ille à Chimæra
discerpatur, Tyrannus ve-
ro iste, Mercuri, iuxta Ti-
tyum in longum exten-
tus, arrodendum & ipse
hepar præbeat vulturibus.
Vos autem boni ac probi
abite quam celeriter in
campum Elysiū, insulasq;
beatorum habitate, p ijs,
quæ recte ac iuste in vita
fecistis. S. Audi ὁ Μίνος,
num tibi iusta dicere vide-
ar. M. An ego denuo nūc
audiam? an non cōuictus
es Sostrate, quod & malus
fueris, & tam multos oc-
cideris? S. Cōuictus qui-
dem

ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομέ-
νει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ
ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικά-
σαις. Αἰα. ὦ δα ἐγὼ, ὅτις
μευ κατεδίκασιν, ἀλλ' οὐ
τίμις λέγειν τι σέει ἔγωγε
ῶν. τὸν γε αὖ Οδυσσεύα μὴ
οὐχὶ μιστὴν αὐτῷ δυνάμει
ὦ Αἰγυπτιον, οὐδ' εἰ σὺ τῇ
μοι Αἰθιόπῃ τοῦτο ὁμιτῶναι.

Μίνω καὶ Σω- στράτου.

Ο μὲν ληστὴς εἶπ' Σώστρα-
τος, εἰς τὸν Πυριφλεγέθοντα
ἐμβεβλέψων. ὁ δ' ἱερὸς υἱὸς
ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπα-
θήτω. ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ερ-
μῆ, παρὰ τὸν Τίτυον ὑπετά-
ξει, ὑπὸ τῆς γυπῶν κηρέ-
δω καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς
ὅ οἱ ἀγαθοὶ ἀπὸ τῆς τάχως
εἰς τὸν Ἠλύσιον πεδῖον, καὶ
τὰς μακάρων γῆσους κατοι-
κεῖτε, αὐτῷ ὧν δίκαια ἐποι-
εῖτε παρὰ τῷ βίῳ. Σω. ἀκού-
σον ὦ Μίνως, εἴποι δίκαια
δέξω λέγειν. Μιν. νῦν ἀκού-
σω αὐτοῦ. οὐ γὰρ ὑπελάμβανον
ὦ

ὦ Σώφραϊε πονηρὸς ὢν, καὶ το-
 σούτῃς ἀπειλούνῳ; Σω. ἐλ-
 λειγμαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δι-
 κραίως κολαθίσουμαι. Μιν. καὶ
 παύου, εἴ γε ὑποτίνην τὴν ἀ-
 ξίαν δίκαιον. Σω. ὅμως ὑπο-
 κρινά μοι ὦ Μίνως. βραχὺ
 γὰρ τι ἐρήσουμαι. Μιν. λέ-
 γε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ
 τοὺς ἄλλους διακρίνομεν ἥδη.
 Σω. ὅποσα ἔπραττον ἐν πα-
 τέρῳ, πότρεα ἐκὼν ἔπραττον,
 ἢ ἐπικέκλωτό μοι ὑπὸ τῆς
 μοίρας; Μιν. ὑπὸ τῆς μοί-
 ρας δηλαδὴ. Σω. οὐκοῦν καὶ
 οἱ χεῖροὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πο-
 νηροὶ δοκούντες ἡμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι
 ὑποκρινόμενοι, ταῦτα δεῶ-
 μεν. Μιν. ναί, τῇ Κλωθῇ, ἢ
 ἑκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι
 τὰ πραχτέα. Σω. οὐκ τις
 ἀναγκαζέεις ὑπὸ ἄλλου φο-
 νεύσειεν τινα, οὐδ' ἀνήμενος
 αὐτίλῃ γινεῖν ἐκείνῳ βιάζομε-
 νος, οἷον δῆμιος ἢ δόρυ φέρων,
 ὃ μὲν δικαστὴς πέσειε, ὃ δὲ τυ-
 ράννῳ, τίνα αἰτιάσειτο τοῦ φό-
 νου; Μιν. δῆλον ὡς τὸ δι-
 καστέον, ἢ τὴν τύραννον, ἐπεὶ
 οὐδὲ

dem fui, sed vide, num iu-
 ste ob id supplicio afficiat.
 M 1. Atq; admodum, si
 modo id iustum est, pro
 merito quenq; suo poenā
 dependere. S o. At tamen
 respōde mihi ὦ Min, Bre-
 ue enim quiddam interro-
 gabo te. M 1. Dic, sed ne
 prolixè modo, quo de in-
 ceptis & ceteros dijudicare
 possimus. S. Quæcunq;
 in vita egi, utrum volens
 ea feci, an ita à Patris ag-
 glomeratum mihi fuit? M.
 A Parca scilicet. S o. Pro-
 inde & boni pariter om-
 nes, & nos, qui mali vide-
 mur, eadem agimus, dum
 illi obsecundamus. M. Ita
 profecto, Clotho videli-
 cet illi parentes, quæ uni-
 cuique iniungit, cum pri-
 mum natus est, quæ agen-
 da ipsi sunt. S. Si quis igi-
 tur ut compulsus ab alio,
 occiderit aliquem, cum
 non possit illi contradice-
 re, à quo compescitur, ut
 verbi gratia, si carnifex,
 aut satellites quispiam alter
 iudici parendo, alter tyran-
 no, quæ nam credis istius
 reum ages? M. Quem ali-
 um, nisi iudicē aut tyran-
 num. Quoniam neq; ip-
 sum

sum gladiū accusare possumus, subseruit enim his, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo causam hanc præbuit. S o. Recte sane ô Minos, laudo quod hæc etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipse aurum vel argentum afferens, vtri nam ea gratia haberi debet, aut vtri beneficium hoc acceptum referendū est? M i. Et qui misit, Solstr. nam ille qui attulit, minister tantum fuit. S o. Vides ne igitur, quam iniusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperavit, & rursum, dum honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quosdam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquā poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in ijs, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuere. M i n. Multa,

o So-

οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό. ὑπερι-
τῇ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὄν
πρὸς τὸν θυμὸν, τὴν πρῶ-
τος παραχίνετι πλὴν αἰτίαν.
Σωσ. εὖγε ὦ Μίνως, ὅτι
καὶ ὀπίδα φιλοῦν τὴν πα-
ραδείγματι. ὧν δέ τις
ὑποσείλαντο τοῦ διαπό-
του, ἤκη αὐτοὺς χρυσὸν ἢ
ἄργυρον κομίζων; τίνι πλὴν
χάριν ἰσέον, ἢ τίνα εὐε-
γέτω ἀναζητήσον; Μιν.
τὸν πέμψαντα ὦ Σώστρα-
τι. διάκονος γὰρ ὁ κομί-
σας ὧν. Σω. εὐκοῦν ὀρέξαι,
πῶς ἄδικα ποιεῖς κολά-
ζων ἡμᾶς ὑπερέτας γε-
νομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προ-
σέταπτε, καὶ τούτους τι-
μῶν τοῦ διακονησαμένους
ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; εὐ γὰρ
δὴ ἐκείνο εἰπὲν ἔχοι τίς
αὐτῶν, ὥς ἀντιλέγειν δυνα-
τὸν ὧν, τοῖς μετὰ πάσης
ἀνάγκης προσεταγμένοις.
Μιν. ὦ Σώστρατι πολλὰ
ἰδοὺς αὐτὸ καὶ ἄλλα οὐ κα-
τὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀ-
κριβῶς ἐξιτάζοις. πάλιν
ἀλλὰ

ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις
τῆς ἐπερωτήσεως. Δίδτι οὐ
ληστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σο-
φιστὴς τις εἶναι δοκεῖς. Ἀπό-
λυσον αὐτὸν ὦ Ερμῆ, καὶ μη-
κέτι κολαζέω. ὅρα δὲ, μὴ
καὶ πρὸς ἄλλους νεκρὸς ἐρω-
τῇν τὰ ὁμοειδέα.

Μένιππος ὁ Νεκρο-
ματῆς. Μην.

ὦ χαῖρε μέλαθρον,
πρόφυλάξ' ἐστίας ἐμῆς.
ὡς ἀτρυγέος σ' ἐσείδον, ἐς
φάος μελάν. Φίλων. οὐ Μέν-
νιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων;
οὐ μιν οὐκ ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ
περὶ βλέπω Μενίππου ὁ-
λους. τί δ' αὐτῷ βούλεται
τὸ ἀλλήκοτον τοῦ χίματος,
πῆλος καὶ λύρα καὶ λιοντὰ;
προσιτίον δὲ ὅμως αὐτῷ.
χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πό-
θεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολλὸν
γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας ἐν τῇ
πόλει. Μέν. Ηκὼ νεκρῶν
κευθμῶνα, καὶ σκότον πύ-
λας λιπῶν, ἵν' εἴδης χω-
ρεῖς

ὁ Solrate, & alia videas
licet, minime secundum
rationem fieri, si diligen-
ter expendas. Verumtamē
tu ex hac quaestione hoc
boni consequeris, quan-
doquidem non prædo so-
lum, verumetiā Sophista
quidem esse videris. Solve
ipsum Mercuri, neve de-
inceps amplius puniatur.
Cæterum illud vide, ne &
cæteros manes similia in-
terrogare doceas.

Menippus, Philoni-
des.

Salve atrium, domus-
que vestibulum meæ, ut
te lubens aspicio luci red-
ditus. P H I. Non Menip-
pus est canis? Non her-
cle alius, nisi ego forte ad
Menippos omnes hallu-
cinor. At quid sibi vult
habitus huius insolentia,
clava & lyra, leonis exu-
mæ? Adeundus tamen est.
Salve Menip. unde nobis
aduenisti? diu est quod in
vrbe non vidimus. M E.
Adsum reuersus mortuo-
rum ἐ latibulis Foribus-
que tristium tenebrarum
nigris, Manes ubi infer-
na

ni manent superis procul.
 P H I. O Hercules clam
 nobis Menippus vita fun-
 ctus est, revixitq; denuo.
 M E N. Non, sed me ad-
 huc viuum recepit Tarta-
 rus. P H I. Quæ nam cau-
 sa tibi fuit novæ huius at-
 que incredibilis viæ? M.
 Iuventa me incitavit, æ-
 que audacia, quam pro
 iuventa haud paululum
 impotentior. P H I. Siste
 ó beate Tragica, & ab
 Iambis descendens, sic po-
 tius simpliciter eloquere,
 quæ nam hæc vestis, quæ
 causa tibi itineris inferni
 fuit, quum alioqui neque
 iucunda, neque delecta-
 bilis sit via? M E N. Res
 dilecte gravis me infernas
 egit ad umbras, Consule-
 rem manes ut vatis Thi-
 resiai. P H I L O N. Ille,
 atqui deliras, alioqui non
 hoc pacto caneres apud
 amicos confarcinatis ver-
 sibus. M E N. Ne miteris
 amice, nuper enim cum
 Euripide atque Homero
 veritatis. nescio quo fa-
 cto versibus sic impletus
 sum, ut numeri mihi in
 os sua sponte confluant.
 Verum dic mihi quo pa-
 tro

ρὶς ὥκιστα θνῶν. Φίλω. ἡ-
 ράκλεις. ἐπελήθει Μένιππος
 ἡμᾶς Ἀποθανόντων, κείτ' ὅξ ὑ-
 παρχῆς ἀναβείωκιν; Μέν.
 οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἐμπνευμ αἰδῆς
 μ' ἐδέξατο. Φι. τίς δ' ἡ αἰ-
 τία σοι τὴν κενῆς καὶ παραδό-
 ξου ταύτης ἡμίας; Μέν.
 νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τ'
 τοῦ πλέον. Φι. παῦσαι μακά-
 ριε τραγῶδων, καὶ λέγε οὕτως
 πῶς ἀπῶς, καὶ ἀεὶ ἀπὸ τ'
 ἰαμβείων. τίς ἡ σολή; τί σοι
 τῆς κάτω πορείας ἐδένειν;
 ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδυνά τις, οὐδ'
 ἀσπάσιος ἡ ὁδός. Μέν. ὦ φι-
 λότης, χρεώ με κατήγαγεν
 εἰς αἰδᾶο, ψυχὴν χερσέμενον
 θεοῦ Τερεσίαο. Φι. οἶδ'.
 ἀλλ' ἢ παραπαίεις, οὐ γὰρ αὖ
 οὕτως ἐμμέτρως ἐξέειπες
 πρὸς ἀνδρας φίλους. Μέν.
 μὴ θορυβάσθης ὧς ἐταῖρε. νῆυσί
 γὰρ Εὐριπίδα καὶ Ομήρω συγ-
 γράμματος, ὅτε οἶδ' ὅπως ἀνι-
 πλόδιον τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτό-
 ματά μοι τὰ μέτρα δὴ τὸ
 εἶμα ἔρχετο. ἀτὰρ εἰπέ μοι,
 πῶς τὰ ὑπερβῆς ἔχει, καὶ τί

ποι-

ποιούσιν ἐν τῇ πόλει ; Φι.
 καὶ γὰρ οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ παρὰ
 τῶν ἀεπάζουσιν, ὁπερκοῦσι,
 τοκογλυφούσιν, ὁβολοσάτρε-
 σιν. Μέν. ἀθλῖοι καὶ κακοδαί-
 μονες. οὐ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἐναγ-
 χος κεκέρων παρὰ τῆς κεί-
 τω, καὶ οἷα κεχρησίουνη τὰ
 ψηφίσματα καὶ τῶν πλουσί-
 ων, ἀ μὲν τὸν κέρδιον οὐδὲ
 μία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν
 αὐτοῦ. Πι. τί φῆς ; δέδο-
 κται τι νωτίον τῆς κείτω
 ποῦ τ' ἐνθάδε ; Μέν. νὴ Δία
 καὶ Περσεύδα, ἀλλ' οὐ θέμις ἐκ-
 φέρειν αὐτὰ πρὸς πάντας,
 οὐδ' τὰ ἀπὸ ἑξήλια ἔξαγορεύ-
 ει, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ρέψῃ
 γραφὴν ἀσπίδας ὅτι τῶν ῥα-
 δαμαίνουσιν. Φι. ῥαδὰ μὲν ὧς
 Μένιππε πρὸς τοῦ Διός, μὴ
 φθορήσης τῶν λόγων φίλων ἀν-
 δρεί. πρὸς γὰρ εἰδύτα σιωπῶν
 ἐρεῖς τάτ' ἀλλὰ, καὶ πρὸς μι-
 νημόν. Μέν. χαλεπὸν ὧς
 ὁπλίσθης τοῦ πίταγμο, καὶ οὐ
 πάντα ἀσφαλές, πλὴν ἀλλὰ
 σοὺ γὰρ ἐνικατολμήσειν. ἔδο-
 ξε δὲ καὶ πρὸ πλουσίων τάττας καὶ

πολυ-

cito res humanæ hic se ha-
 bent in terris ? & quid nā
 in vrbe agitur ? P H I. Ni-
 hil noui. Sed quemadmo-
 dum prius actitabant, ra-
 piunt, perierant, sceneran-
 tur, vsuras colligunt. M E.
 O miseri atque infelices.
 Nesciunt enim, qualia de
 nostris rebus nuper apud
 inferos decreta sunt, qua-
 lesque sorte iacti sunt in-
 diuites istos calculi, quos
 per Cerberum nullo pa-
 cto poterunt effugere.
 P H I. Quid ais ? Noui ne
 aliquid apud inferos no-
 stris de rebus decretū est ?
 M E N I P. Per Iouem, &
 quidem multa, verum
 prodere non licet, neque
 arcana quæ sunt, reuelare,
 ne quis forte nos apud
 Rhadamanthum impieta-
 tis accuset. P H I. Nequa-
 quam ὦ Menippe, per Io-
 uem, ne inuideas sermo-
 nes amico. Nam apud ho-
 minem tacendi ignarum,
 & initiatum præterea sa-
 cris edisseres. M E N. Du-
 ra profecto iubes, & neu-
 nquam tuta, verum tua
 gratia tamen audendum
 est. Decretum est ergo,
 diuites istos ac pecunio-
 sos

fos aurum tanquam Danaën servantes abstrusum. P h i . ne prius ó beate, quæ sunt decreta dixeris, quam ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissime velim. Quæ videlicet descensus causa fuerit, quis itineris dux deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, quum res pulchras videndi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omnino prætermis-
sisse. M e n . Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, urgente amico? Ac primum sane tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur quum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella canentes, non semidecorum modo, sed & ipsorum iam Decorum, adhuc vero & adulteria eorum & violentias, rapinas, suppli-
cia, patrum expulsiões, & fratrum & sororum nuptias, hæc me Hercle om-

nia

πολυχημέατος, καὶ τὸ χρεῖος κατὰ κλέψαν ἄσπις τὴν Δανάην φυλάττοντας. Φι. μὴ πρότερον εἶπες ὅ γαθὲ τὰ δεδομμένα, πρὶν ταῦτα διελθεῖν ἃ μάλιστα αὐτὴ δέως ἀκούσασμί σου, ἥ τις αἰτία σοι τῆς καθύπευ ἐγγέτο, τίς δὲ ἑ τῆς παρείας ἠγεμὼν, εἴθ' ὅξῃς ἄτι εἶδεις, ἄτι ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὲς γὰρ δὴ φιλόκαλον ἔντα σι, μηδὲν τῶν ἀξίων θεῶς ἢ ἀκοῆς περὶ χλιπεῖν. Μέν. ὑποχρητέον, καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ αὖ καὶ πάθοι τίς, ὅπῃτε φίλες αὐτῆς εἶα ζοῖτος καὶ δὴ παρὼτά σοι δίδμμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθιν ὁρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. Εὐὼ γὰρ ἄρχει μὲ ἐκ ποσὶν ἢ ἀκούων Ομήρου καὶ Ησίοδου πολέμους καὶ εἰσεῖς διηγουμένους, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἡδὲ τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν καὶ βίβας καὶ ἀρεπάγας καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἠ-
γού-

εὐμένειναι καλὰ, καὶ οὐ παρ
 έργως ἐμινύμεναι πρὸς αὐτά.
 ἐπεὶ ὅτι εἰς ἀνδρας τιλεῖν ἡρ-
 ξάμεν, πάλιν αὖ ἐνταῦθα
 ἤκουον τῶν νόμων τὰναντία
 τοῖς ποινταῖς κελεύοντων,
 μήτε μοιχεύειν μήτε σατιά-
 ξειν, μήτε ἀρπάζειν. ὥς μεγά-
 λη οὐκ καθίστατο ἀμφιβο-
 λία, οὐκ εἰδὼς ὅτι χρεοσά-
 μεν ἐμολῶ. εὐτε γὰρ τοῦ θε-
 οῦ αὐτὸ ποτε ἠγοούμεν μοιχεύ-
 σαι, καὶ σατιάσθαι πρὸς ἀλλή-
 λους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τέ-
 των ἐγίνωσκον, οὐτ' αὖ τοῦ
 νομοθέτου τὰναντία τοῖς
 παραινέσιν, εἰ μὴ λυσίτιλεῖν
 ὑπελάμβανον. ἐπεὶ ὅτι διηπό-
 ρου, ἔδοξε μοι ἐλθόντα παρὰ
 τοῦ καλουμένου τῶτος φι-
 λασόφου, ἐλχέμεναι τε ἐμολ-
 γῶν καὶ διηθύναι αὐτὸν χρῆσθαι
 μοι, ὅτι βούλοιντο. καί τινα ὁ-
 δὸν ἀπλήρως καὶ βεβαίως ὑπο-
 δείξαι τὸ βίου. ταῦτα μὲν δὴ
 φρονῶν προσήειπ αὐτοῖς. ἐλελή-
 ρον δ' ἐμολγῶν ἐς αὐτό, φασί,
 τὸ πῦρ ἐκ τῆς καπνοῦ βιαζό-
 μενος. παρὰ γὰρ δὴ τοῖς μά-
 λιστα

nia bona pulcraque puta-
 bam, & studiose erga ea
 afficiebar. Postquam vero
 in virilem iam ætatem per-
 venirem, hic leges rursus
 iubentes audio poëtis ad-
 prime contrarias, neque
 videlicet adulteria com-
 mittere, neq; seditiones
 mouere, neq; rapinas ex-
 ercere. Hic igitur hæsita-
 bundus constitui, incertus
 omnino quo me pacto ge-
 rerem. Neque enim deos
 nunquam putavi moecha-
 turos, aut seditiones, inui-
 cem fuisse moturos, nisi
 de his reb. perinde ac bo-
 nis indicassent. Neq; rur-
 sus legumlatores hic ad-
 uerba iussuros, nisi id con-
 ducere existimarent. Quo-
 niam igitur in dubio erā,
 visum est mihi philoso-
 phos istos adire, atque
 his me in manus dedere,
 rogareq; uti me, utcuq;
 que libere, vicerentur, vi-
 treque viam aliquam sim-
 plicem ac certam ostende-
 rent. Hæc igitur mecum
 reputans ad eos venio, im-
 prudens profecto, quod
 me ex fumo (ut aiunt)
 in flammam conijcerem.
 Apud hos enim maxime dili-

diligenter observans summam reperi ignorantiam, omniaque magis incerta, adeo ut præ his ilico mihi vel idiotarum vita iam aurea videretur. Alius etenim soli me iussit voluptati studere, atq; ad eum scopum univertum vitæ cursum dirigere. In eo ipsam sitam esse foelicitatē. Alius rursus omnino laborare, corpusque siti, vigilijs, ac squalore subigere, misere semper adfectum, contumelijsq; obnoxium assidue, Hesiodi sedulo inculcans celebria illa de virtute carmina, & sudorem videlicet, & acliuem in verticem montis ascensum. Alius contemnere iubet pecunias, earumque possessionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipsas etiam diuitias esse pronunciat. De mundo vero quid dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam pugnantium inuicem nominum turbam indies audiebam, & quod absurdorum omnium maxime fuit absurdissimum,

de con-

λιστα εἴρισκον ὁππότε πῶν ἄγνοιαν καὶ πλὴν ἀπορίαν πλείονα, ὥστε μοι ἰάχιστα χρυσουῦ ἀπέδιδξαν αὐτοὶ ἢ τῷ ἰδίῳ βίον. ἀμέλεις, ὃ μὲν αὐτῷ παρήκει τὸ πᾶν ἡδονῆς, καὶ μένον τῆτο ἐκ παλαιοῦ μέλλεναι, τῆτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμον. ὃ δέ τις ἐμπάλιν, πονεῖν ἅπαντα, καὶ μογθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ἐνυπῶντα καὶ σὺγχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσχεροῦσιν, καὶ λαιδορούμενον; συνεχὲς ὁπρὲς ἀφωδῶν τὰ παύθημα ἐκείνα ἢ Ησίοδου, ὥτι τῷ ἀρετῆς ἐπὶ καὶ τῷ ἰδρῶτα, καὶ πλὴν ὅτι τὸ ἄκρον ἀδύνατον. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων παρικτελεύει, καὶ ἀδιάφορον οἶσθαι πλὴν κτήσιν αὐτῷ, ὃ δέ τις αὖ πάλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸ πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο, ὥτι μὲν γὰρ τῷ κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅς γε ἰδέας καὶ αἰτῶματα καὶ αἰτῆρους καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀτιμέραι παρ' αὐτῷ ἀκούων ἐναυλίων, καὶ τὸ πάντων δένων ἀτοπώτα

ται,

τοῦ, ὅτι πρὸ τῶναντιωτά-
των ἕκαστος αὐτῶν λέγων,
σφίδρα νικῶντας καὶ πι-
θανοὺς λόγους ἐπορίζετο,
ὥς ἐμῆτε τοῖς διεμὸν τὸ αὐτὸ
πράγμα λέγοντι, μήτε τὸ
φυγεῖν, αἰτιλέγειν ἔχειν, καὶ
ταῦτα εἰδὼτα σαφῶς, ὥς ἔα
αὐ ποτε διεμὸν τι εἶναι καὶ φυ-
γεῖν ἐν ταυτῷ χρόνῳ, ἀτεχ-
νῶς οὐκ ἔπαχον τοῖς νυσά-
ζουσι τούτοις ὁμοίον, ἄρτι
μὲν ὀπινύων, ἄρτι δὲ αἰα-
νύων ἔμπαλιν. ἔτι δὲ
πολλῷ τούτο ἐκείνων ἀτο-
πώτερον. τοῦ γὰρ αὐτοῦ
τούτου κυρίως ὀπτηρῶν,
ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λό-
γοις ὀπτηδυνώντας. τοῦ
γὰρ καταφρονεῖν παλαι-
τοῦτα χρημάτων, ἐώρων
ἀπρίξ ἐχρημάτους αὐτῶν, καὶ
πρὸς τήκων διαφροσύνας,
καὶ ὅτι μισθῷ παιδύοντας,
καὶ πάντα ἔνικα τούτων
ὑπαυμένους, τοῦ τε πάλιν
δύξαν ἀποδαίνομένους,
αὐτῆς ἔνικα πάντα ὀπ-
τηδυνώντας, ὅδε γὰρ τὸ αὐ-
τῷ

de contrarijs vnusquisque
quum diceret, inuincibi-
les admodum & probabi-
les sermones adferebat, vt
nec ei qui calidum, nec ei
qui frigidum idem pror-
sus esse cōtenderent, con-
tra quicquam hiscere po-
tuerim, atq; id, quum ta-
men manifeste cognosce-
rem fieri nunquam posse,
vt eadem res calida simul
frigidaque sit. Prorsum
igitur tale quiddam mihi
accidebat, quale solet dor-
mientibus, vt interdum
capite annuotem, inter-
dum contra abnuotem.
Præterea quod multo e-
rat istis absurdus, vitam
eorum diligenter obser-
uans, comperi eam cum
ipsorum verbis præceptis-
que summo opere pugna-
re. Eos enim qui spernen-
dam cēlebant pecuniam,
avidissime conspexi colli-
gendis diuitijs inhiare,
de scænore litigantes, pro
mercede docentes, omnia
denique nummorum gra-
tia tolerantes. Ij vero qui
gloriam verbis asperna-
bantur, omnem vitæ suæ
rationem in gloriam re-
ferebant. Voluptatem

rursus omnes ferme palam incessabant, clanculum vero ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoque spe frustratus, magis adhuc egre molesteque tuli. Aliquantulum tamen inde memet consolabar, quod una cum multis & sapientibus & celeberrimis insipiensque essem, atque vere adhuc ignarus oberrarem. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorum aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus conuenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdam ac mysterijs aperire, & quem libuerit, illuc tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optime ergo me facturum putavi, si cum horum quoriam de descensu paciscens, Tiresiam Bœotium consulerem, ab eoque perdiscerem (quippe qui vates fuerit & sapiens) quæ vita sit optima quamque sapientissimus quisque potissimum elegerit.

χιδὸν ἅπαντας κατηγορουῦντας. ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηκόντων. σφαλὲς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδιόχευον. ἥρῃμα παρεμυθούμενος ἑμαυτὸν, ὅτι μὲν πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ φροδῶν ὅτι συνέσει διαβεβαιώων ἀνόντος τε ἐμὶ, καὶ τὰ ληθῆς ἔτε ἀγνοῶν φείεχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαχρυπνοῦντι τούτων ἔνικα, ἔδοξαν ἐς βαβυλῶνα ἐλθόντα, δευθύναι τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων. ἤκουσι δὲ αὐτοῦ ἐπαδᾶς τε καὶ τελευτᾶς τισιν ἀνίγειν τε τοῦ ἄδου τὰς φύλας, καὶ κατὰγειν ὃν αὐτοῦ βούλοντο ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσσω αὐτοῖς ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγοῦμαι εἶναι, παρὰ τινος τούτων διαπραξάμενον πρὶν κατὰβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τηρεσίαν τὸν βοιωτίαν, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅ τε μάντιως καὶ σοφῶς, τίς ὅστις ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν αὐτὸς ἐ-
 λειτο

λοιτο εὐφροσῶν. καὶ δὴ ἀνα-
 πηδήσας ὥς εἶχον τάχους,
 ἔτρενον εὐθὺ βαβυλῶνας. ἔλ-
 θὼς δὲ, συγγίνουσά τινι τῷ
 χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ
 διαπιστῶ τὴ τέχνην πολιτῶ
 μὴ πλεὺ κόμην, γράσκον δὲ
 μάλα σιμνὸν καθ' ἑμὴν τοῦ-
 νομα δὲ ἡ αὐτῷ μινθροβαρ-
 ζάνης. διηθείς ὃ καὶ καθικι-
 τούσας, μέλεις ἔτυχον παρ'
 αὐτῷ ἐφ' ὅτῳ βούλοιστο μετ' αὐ-
 καθηγύσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ.
 παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ,
 πρῶτα μὲν ἡμέρας ἑννέα καὶ
 ἑκοσὶν ἄλλα τῇ σελήνῃ ἀρ-
 ξάμενος ἔλκουε κατὰ γῆν ὅπῃ
 τὴ εὐφράτιν, ἔωθεν προστα-
 νατέλλοντα τὴ ἥλιον ἔκρινεν τι-
 να μακρὰν ὁπληθύνων, ἥς οὐ
 σφόδρα καλίσκουον. ὥππερ γὰρ
 οἱ φαῦλοι τὴ ἐν τῷ αἴθῳτι κη-
 ρύκων, ὅπῃ τρεχόν τι καὶ ἀσα-
 φές ἐφθέγγητο, πλεὺν αἰὲν ἐω-
 κή γέ τινας ὁπκαλῶσιν δαί-
 μενας. μὲν γοῶν πλεὺ ἐπὶ
 δυνάμεις αὐτοῦ πρὸς τὸ πρό-
 σωπον ἀποπείσας, ἐτανήει
 πάλιν, οὐδένα τὴ ἀπάντων
 φροσ-

gerit. Ac statim quidem
 exiliens quam poterā ce-
 lerissime Babylonem ver-
 sus recta contendit. Quo
 quū venio, diuersor apud
 Chaldaeorum quendam
 hominem certe sapientē,
 atq; arte mirabilem, co-
 ma quidem canum, ad-
 modumque promissa bar-
 ba venerabilem. Nomen
 autem illi fuit Mithrobar-
 zanes, orans igitur obse-
 cranque vix exoravi, ut
 quauis mercede veller, in
 illam me viam deduceret.
 Suscipiens vero me vir
 primum quidem dies no-
 uem ac viginti cum luna
 simul incipiens abluit ad
 Euphratem, mane solem
 Orientem versus perdu-
 cens, ac sermonem quem-
 piam longam mullitans,
 quem non admodum ex-
 audiebam. Nam (quod
 in certamine præcones in-
 epti solent) volubile quid-
 dam atque incertum pro-
 ferebat, nisi quod quos-
 dam vilis est invocare dæ-
 mones. Post illam igitur
 incantationem ter mihi
 in vultum spuens deducit
 rursus, oculos nusquam in
 obuium quenquam defle-
 ctens.

ſens. Et cibus quidem
 nobis glandes erant, po-
 tus autem lac atque mul-
 sum, & Choaſpi lymphæ,
 lectus vero in herba ſub
 dio fuit. At poſtquam iam
 præparati ſatis hæc dixi-
 ſumus, medio noctis ſilen-
 tio ad Tigretæni me ſtumi-
 um docens, purgavit ſi-
 mul, atque abluſit, fa-
 ceque luſtrauit ac ſquilla,
 tum pluribus iidem alijs,
 & magicum ſimul illud
 carmen ſubmurmurans,
 dein totum me iam in-
 cantans, ac ne à ſpectris
 læderer, circumiens, redu-
 cit domum, ita ut eram,
 reciprocantem, ac reliqua
 noctis parte navigationi
 nos præparauimus. Ipſe
 igitur magicam quandam
 veſtem induit, Medorum
 veſti ut plurimum ſimi-
 lem, ac me quidē his quæ
 vides, ornauit, ciua ut
 videlicet, leonis exuvijs,
 atque inſuper lyra. Iuſſit
 præterea ut nomen ſi quis
 me roget, Menippum qui-
 dem ne dicerem, ſed Her-
 eulem aut Viſſem aut
 Orpheum. P H I. Quid
 ite ô Menippe? neque e-
 nim cauſam aut habitus,
 aut

πορσέλεπων. καὶ σιτία μὲν
 ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτόν δὲ
 γάλα, καὶ μελίκρετον, καὶ τὸ
 τοῦ χράσσου ὕδωρ. εὐνὴ δὲ
 ὑπαίθριος ὅπῃ τὸ πύας. ἐπεὶ
 δὲ, ἅλῃς ἔχον τῆς πορδια-
 τήστως πρὸ μέτασνέας, ὅπῃ
 τὴν τήρησιν ἀπομέναν ἀγασθὼν,
 ἐκάθηρε τέ με καὶ ἀτέμαξεν καὶ
 πειρήνισεν δοδὶ καὶ πολλοῖς καὶ
 ἄλλοις πλείοσιν, ὅμα καὶ πῶς
 ἐποδῶν ἐκείνων ὑπὸ τοῦ το-
 γύσας. οὕτω ὅσον με κατα-
 μαγεύσας καὶ περιελθόν, ἵνα
 μὴ βλαπτομένη ὑπὸ τῶν φαν-
 τασμάτων, ἐπανάγῃ ἐς τὴν
 οἰκίαν, ὥς εἶχον αἰποδίζον-
 τα καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν
 εἶχον οὐτὶς μὲν οὐδὲ μαγί-
 κῶς τιν' ἔδωκεν σολῶν, τὰ πολ-
 λὰ εὐκῶσαν τῇ μεθόκῃ, ἐμὲ
 δὲ τεταυσι φέρων ἐνισαύουσι
 τὴν πῖλιν καὶ τῇ λευκῇ, καὶ
 πορτέτι τῇ λευκῇ, καὶ πορτικ-
 λεύσας, ὡς τις ἔχονταί με
 τούτοις, Μένιππον μὲν μὴ
 λέγειν, Ηρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσ-
 σέα ἢ Ὀρφέα. ΦΙ. ὥς δὲ τί
 τῆτο ὁ Μένιππος; ὅς τινι
 ἰσχυρῶς

ἴημι πῶς αἰτίαν οὔτε τῷ χή-
ματι, οὔτε τῷ ὀνομάτων. Μέ-
ν μὲν πρόδηλόν γε τὸ τοῦ, καὶ
οὐ παρὲλθὼς ἀπορρέειν. ἐπεὶ
καὶ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς
αἰδοῦ κατέληλθέσαν, ἡ γὰρ τοῦ,
εἰ μὲν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐξελ-
θὼς αὖ τῷ τῷ Αἰακῶ φερούσαι
διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρ-
ελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τρα-
γικῶς μάλα παραπυρρίμε-
τον ὑπὸ τοῦ χήματος, ἥδη δ'
οὐκ ἐπέφαινε ἡμέρα, καὶ κα-
τελθόντες ἔπι τῷ ποταμῷ, πρὶν
ἀναγωγὴν εἰσὶν ὁμιθεῖν παρ-
ουσίας δ' αὐτῶν καὶ σκάφος,
καὶ ἱερεῖα καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλ-
λα ὅσα πρὸς τῷ τελετῇ χρή-
σιμα. ἐμβολήμενοι οὐκ ἀπα-
ταλὰ παρὲν οὐκ ἐπὶ αὐτῶν οὕτω
δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνοντες ἀχρυσί-
μοι, θαλασσὴν καὶ δακρυχέοντες.
καὶ μέγιστον τίς οὐκ ἐπὶ φερού-
σα ἐν τῷ ποταμῷ εἶτα δ' ἐστὶ
πλεύταμεν ἐς τὸ ἔλος καὶ πῶς
λίμνην, ἐς ἣν ὁ εὐφράτης ἀ-
φανίζεται. περὶ αὐτῆς δ' καὶ
ταῦτά. ἀφικνούμεθα ἐς τι
χαρῆον ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ
αἰήλιον. ἐς ὃ ἀποβάλλεις, ἡ γὰρ τοῦ

aut nominis intelligo.
M. N. Atqui perspicuum
id quidem est. ac neuti-
quam arcanum, Nam hi
qui ante nos ad inferos o-
lim viui descenderant, pu-
tauit si me his assimula-
ret, fore ut facilius Aeaci
custodias fallerem, atque
nullo prohibente transi-
rem, vipote notior tragi-
co admodum illo cultu e-
missus. Iam igitur dies ap-
paruit, quum nos ad flu-
men ingressi in recessum
incumbimus. parata siqui-
dem ab illo fuerant, cym-
ba, sacrificia, mulla, & in
id mysterium denique
quibuscunque opus erat.
Imponentes ergo omnia
præparata, ita iam & ip-
si ingredimur tristes. la-
chrymisq; implemur ob-
ortis. Atque aliquanti-
spes quidem in fluuio fe-
rimur, deinde in sylvam
delati sumus, ac lacum
quendam, in quem Eu-
phrates conditur. Tum
hoc quoq; transmissio, in
regionem quandam per-
uenimus solam, syluo-
sam atq; opacam, in quam
descendentes (præibat
vero Mithrobarzanes)
1 2 &

& puteum effodimus, & oves iugulamus, & foueam sanguine conspergimus. At magus interim accensam facem tenens, haud amplius iam summisso murmure, sed voce quam poterat maxima clamitans, demones simul omnes conuocat, Poenas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsamque Proserpinam, simulque polysyllaba quaedam nomina barbara atque ignota commiscet. Statim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine solum ducere, ac porro Cerberi latratus audiri, & iam res plane tristis fuit ac miserabilis. Umbrarum at timuit rex imis sedib. Orcus. Ac protinus quidem inferorum patebant pleraque, lacus Pyriplegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatu, Rhadamanthum prope modum metu reperimus extinctum. Ac Cerberus primum quidem latrabat, commouitque sese. At quum ego Ixam celerime correptam pulsassem, cantu statim sopitus

ὃ ὁ Μιθροβαρζάνης βόθρον τι
ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφά
ξαμεν, καὶ τὴν αἷμα ποτὶ τὸ βό
θρον ἐσπίσταμεν. ὃ δὲ μάλας ἐν
τοσούτῳ δῖδον καμύβην ἔ
χον, καὶ ἐπὶ ἡγεμῖα τῇ φωνῇ,
καρμέλειθες δὲ ὡς οἷός τε βῶ
ἀνακραλὸν, δαίμονας τε ὁμοῦ
πάντας ὀπιεῖσά τοι, καὶ ποινὰς καὶ
ἐρινύδας, καὶ νυχίαν ἐκάτλην καὶ
αἰπὴν Περσεφόνειαν, πικρὰ
μυγρὸς ὅμα βαρβαρικά τινα
καὶ ἄσχημα ὀνόματα καὶ πολυ
σύλλαβα. οὕτως αὖ πάντα
ἐκείνα ἐσταλύνει, καὶ ὑπὸ τῇ ἐ
πεδῇ τὸ δάκρυ ἀνέξρηκναι,
καὶ ἡ ὄλκα δὲ κερκίρου πῶρρον
θιν ἡκούει, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑ
περβάτης βῶν καὶ πυθρον πόν
τῶν δὲ δ' ὠένεθιν ἀναξ
ἐνέρον αἰδωνέως καλεφαίνει
καὶ ἡδὲ τὰ πλείστα καὶ ἡλίμνη δὲ
ὁ σφριόλει. δὸν καὶ τὸ Πλούτω
νος τὰ βασίλεια. καλεῖθόντες
δ' ὅμως διὰ τὸ χάσματι, τὸ
καὶ Ραδάμανθα εὐνομένηθ
νῶτα μνηστῆρ δέον ὑπὲρ δέ
ουσι. ὃ δὲ κερκίρου ἐλάλῃσι
ῶρ τοι, καὶ παρηλατῶσι. ταχὺ
δὲ

Δέ μιν κρούσας τὴν λύραν,
 παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῶν
 μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμ-
 νην ἤλθοιεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐ-
 περαιώθησαν. ὡς γὰρ ἤδη πλη-
 ρες τὸ πρῶτον, καὶ οἰμωγῆς
 αἰάπλων. βουμαλίας δὲ πάν-
 τες ἐπέπληθησαν τὸ σκέλος,
 ὃ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὃ δὲ ἄλλο τι
 σωλίσθησαν, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ
 τινος πολέμου παρόντες. ὁ-
 μως δ' οὐκ ὁ βέλτερος Χάριον,
 ὡς εἶδε τὴν λεοντήν, οἰθεῖς μετ' ἡ-
 ῤακλέα εἶναι ἐστὶν ἐξ αἰῶνος καὶ
 διπρόθετον τε ἄστρον, καὶ
 ἀποῤῥασι διτθῆσθαι τὴν ἀστρα-
 πὴν. ἐπεὶ δὲ ἡμῖν ἐν τῷ σκύτῳ
 προήσθη ὁ μεθεοῶν ἀνὴρ, εἰ
 πόμῳ δ' ἐγὼ καλόπιν ἐχό-
 μος αὐτῷ, ἕως πρὸς λιμῶ-
 να μέγιστον ἀφικνούμεθα πρὸς
 ἀσφοδέλῳ καὶ ἀφύιον, ἐνθα
 δὲ πεπένοντο ἡμᾶς ἱερεῖς
 τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. καὶ ὁλίγον
 δὲ προΐοντες, παρεγένεμεθα
 πρὸς τὸν Μίνω δικαστήριον,
 ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνον
 τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος. πα-
 ρεσῆκταν δὲ αὐτῷ ποικαὶ καὶ
 ἀλά.

tus, obdormiuit, deinde
 posteaquam ad lacum ve-
 nimus, tranare fere non
 licuit. Iam enim onustum
 erat navigium, & ciulatu
 certe plenum. Vulnerati
 quippe in eo navigabant
 omnes, hic fessur, ille ca-
 put, alius alio quopiam
 membro luxatus, vique
 adeo, ut multi certe ex
 bello quopiam adesse vi-
 deretur. At optimus Cha-
 ron, quum leonis videret
 exuias, esse me ratus Her-
 culum, recepit, transq; ve-
 xit libens, cum exeunti-
 bus quoq; nobis monstra-
 vit semitam. Sed quoni-
 am iam eramus in tene-
 bris, præcedit quidem Mi-
 throbarzanes, ego autem
 a tergo continuus illi co-
 mes adhaereo, quoad in-
 pratum maximum periie-
 nimus a phodelo con-
 stium, ubi certe circumf-
 usæ undiq; mortuorum
 stridula nos sequuntur vi-
 bræ. Tū paulo procede-
 res longius, ad ipsum Mi-
 nois tribunal accessimus.
 Erat ipse quidem in se-
 lio forte quodam iubilanti
 sedens. Attabant autem il-
 li Penæ, Tortores, et ali-
 P 3 Gen ij.

Genij, Furia. Ex altera parte plurimi quidam ad ducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, mœchi, homicidæ, adulatores, sycophantæ, ac talis hominum turba quoduis in vita patrantium. Scorsim autem diuites ac feneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque trabe vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ sunt omnia conspiciamus, & quæ dicuntur, auscultamus. Accusant autem noui quidam atque admirabiles rhetores. P H I. Quinam ergo hi, per Iouem, sunt, ac ne isthuc quidem te pigreat dicere. M E N. Vmbra ne vnquam istas nosse, quas opposita soli redclant corpora? P H. Omnino quidem igitur. M E. I hæ nos igitur quum primum functi vita sumus, accusant, testantur, atque me redarguunt, quicquid in vita peccauimus, & hæ sane quædam ex his digna admodum fide videntur,

ἀλάστορες, καὶ ἐρινύες. ἑτέρωθεν ὅτε προσηγόντων πολλοί τινες ἐφίξῃς ἀλύτῃ μακρῇ διδρυμένοι ἐλέγοντο ὅτι τοῖς μοιχοῖς καὶ περὶ τοῦτο ὅτι τῶν αἰσχυρῶν καὶ κλέακας, καὶ συκοφάντας, καὶ τοιοῦτοις ἑμίλλοι τὰ πάντα καὶ κώνιον ἐν πᾶσι. χρεῖς δὲ οὔτε πλοῖσι καὶ τοκοδλίφῃσι προσήεσθαι, οὐχ ἔτι, καὶ πρὸς ἀλάστορες, καὶ ποδαγροὺς, καλοῖν ἑκαστος αὐτὸν καὶ κλέακα διτάλλαντες ὅτι κείνους ἐφισώτες οὐκ ἡμεῖς, ἐρωῶμεν τε τὰ σιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τὸ ἀπολογουμένων. κατηγέροντο δὲ αὐτῶν καὶ νοῖ τινες καὶ παρρηδοχοὶ ῥήτορες. Φι. τίνας οὗτοι πρὸς δίκας; μὴ γὰρ ὀκνήσεις καὶ τοῦτο εἰπεῖν. Μένικ. εἰδὼς περὶ ταυτὰς τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων; Φι. πάντως οὐκ. Μέν. αὐταί τούτων ἐκείνων ἀποθάνουσιν, κατηγοροῦσί τι, καὶ καὶ σμαρτυροῦσι καὶ διελέγχουσι τὰ περὶ τὰ μὲν ἡμῖν παρὰ τὸ εἶναι, καὶ σφίδεα τινὲς αὐτὸν ἀξιόπιστοι δο-

δοκοῦσιν, ἅτι ἀείσυνοῦσαι,
 καὶ μηδέ ποτε ἀφιστάμεναι τῷ
 σωμάτων. ὁ δ' οὐδὲ Μίνως
 ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέ-
 πτεμπιν ἔλασον ἐς τὴν τ' ἀστὴ
 ἑὼν χῶρον, δίκῃν ὑφ' ἐξόντα
 κατ' ἐξίαν τῷ τετορμικέ-
 ραν, καὶ μάλα ἐκείνων ἡ-
 πντο τῷ δὲ πλούτοις τε καὶ
 ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ
 μονονουχὶ καὶ προσκυμῆσθαι
 πρὸς μὲν ἑαυτοῦ. τίς τε ὀλιγοχρό-
 νιον ἀλαζονείαν αὐτῷ, καὶ τίς
 ὑπερφίαλ' κυσσώμενος, καὶ
 ὅτι μὴ ἐπέμνηστο, θνητοὶ τε
 ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῷ ἀστα-
 θῶν τετυγκότεις. οἱ ὅ δ' ἀπο-
 δυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεί-
 νων πάντα, πλούτους λέγων καὶ
 γῆν, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ
 κατὰ νηχεύοντες, παρῆσαν κί-
 σσας, ὥσπερ τινα ὄντας ἀνα-
 πτεμπάζοντες τῷ παρ' ἡμῶν
 εὐδαιμονίαν. ὥς ἐγὼ γε
 ταῦτ' ἐξῶν, ὑπερέχοντα, καὶ ἵ-
 να ἵνα εἴπωμαι αὐτῷ, προσέειπεν
 αὐτῷ ἡσυχῇ παρ' ἐπεμνήστον,
 οἷος καὶ παρ' ἐπ' εἶον, καὶ ἑλίκον
 ἐφύσατο τι, ἡνίκα πολλοὶ μὲν
 ἔωθον

tur, utpote nobiscum ver-
 satæ semper, nostrisque
 nusquam digressæ corpo-
 ribus. Minos igitur curio-
 se quemlibet examinans,
 impiorum relegabat in coe-
 tum, poenas ibi sceleri-
 bus suis dignas luiturum.
 In hos præcipue tamen
 incenditur, quos opes dū
 viuerent, ac dignitates in-
 flauerant, quique adorari
 se fere expectabant, ni-
 mirum breui perituram
 eorum superbiam fastum-
 que deestatus, quippe
 qui non meminissent mor-
 tales ipsi quum sint, sese
 bona quoque mortalia
 consequutos. At nunc
 splendida illa exuti om-
 nia, diuitias, inquam, ge-
 nus, munia, nudi ac vul-
 tu demisso steterunt, tan-
 quam somnium quoddā,
 humanam hanc felicitatem
 recogitantes, adeo ut
 hæc dum conspicerer ni-
 mis quam delectatus fue-
 riam. Et si quem eorum for-
 te agnoueram, accedens
 quiete aliquo modo sub-
 monui, qualis in vita fue-
 rat, quantopereque fue-
 rat inflatus, tum quum
 plurimi mane fores eius

obsidentes, pulsi interim exclusique à famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exorians, puniceus, aureus aut versicolor, felices ac beatos se facturum saluantes purabat, si pectus dexteramue porrigens, permetteret osculandam. Illi vero audientes ista moleste ferebant. At Minos quiddam etiam iudicavit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum, multis & atrocibus criminibus & à Dione accusatum, & graui Stoicorum testimonio conuictum, Cyrenæus Aristippus interueniens (Nam illum valde suspiciunt inferi, eiusque plurimum ibi valet autoritas) ferme iam Chimææ alligatum absoluit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicij locum peruenimus. Vbi amice multa & miseranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & eiulatus ho-

minum

ἑωθεν ὅτι τὸ παρόντων παρ-
 σήκισαν, τὸ παρόντων αὐτὸν πᾶ-
 ρόντες, ὡς ἐμὲν τε καὶ ἀπο-
 κλείμενοι πρὸς τὸν αἶμα. ὃς μὲν
 λισ αὖ πάλιν ἀναίειλας αὐτοῖς
 πορφεύς τις, ἢ πείχουσας
 ἢ διαποικίλους, εὐδαίμονας
 ὦντο καὶ μακάριους ἀπαφάνειν
 τὰς προσεπέντας, ὡς τὸ σῆθις
 ἢ τὸ διξιδὲν παρόντων δόξα καὶ
 λαφιῶν. ἐκείνοι μὲν οὖν ἡγίων
 τοῦ ἀκούοντες. τὰ δὲ Μίνωι
 μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάδην
 δίκην. ὅτι γὰρ τοὶ σικελιώται
 Διονύσιον πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑ-
 πόβη Δίωνος καὶ ἡγορηθέντα,
 καὶ ὑπὸ τῆς αἰσῆς καταμαρτυρη-
 θέντα, παρὲλθὼν Λέισιππος
 ὁ κυριώτατος (ἀγορεύει δ' αὐτὸν
 ἐν τιμῇ, καὶ δυνάμει) μέγιστον ἐν
 τοῖς κάτω) μικρὸν δὲ τῇ
 χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρὲλ-
 σεν τὴν καὶ δίκην, λέγων πολλοῖς
 αὐτὸν τὸν πεπαιδευμένων πρὸς
 ἀξίονον γυμνασίου δέξιν. ἀπο-
 πάντες δὲ ὅμως τὸ δίκας πρὶον
 πρὸς κελευστέον ἀφικνούμε-
 θα. ἔνθα δὲ ὡς φίλα πολλὰ καὶ
 ἐλεεινὰ ἢ ἀκούσασθαι καὶ ἰδεῖν.
 μασί-

μασίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος
ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῷ ὅτι τῷ πᾶσι
ἐπὶ πτωχῶν, καὶ σπένδαλα καὶ
κρίφοντες καὶ βροχοὶ, καὶ ἡ χίμαρα
ἐπαράτα, καὶ ὁ κέρβερος
ἐδάδα πῆ. ἐκολάζοντο δὲ ἅ-
μα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι,
σαφάπαι, αἰσχυροὶ, πλοῖστοι,
πτωχοὶ. καὶ μὴ ἐμμελεῖ παῖσι τῷ
τετολμημένων. ἐνίοις δὲ αὐτῶν
καὶ ἐγνωρίσαντο ἰδύντες, ὅπως
ἦσαν οὗτοι ἑταῖροι τῶν τετε-
λευτηκότων. οἱ δὲ ἐπικαλύπτον-
το, καὶ ἀπεσρέφοντο. εἰ δὲ καὶ
προσβλέποιεν, μάλα δουλο-
πραγές τι καὶ κολακευτικόν.
καὶ ταῦτα πάντες ὡς βαρεῖς ὄν-
τες, καὶ ὑπὸ πᾶσι παρὰ τὸ βίον.
τοῖς μὲν τοι ἀνέκτισιν ἠμείβετο
τῶν κακῶν ἐδέδοτο. καὶ διανα-
παύμενοι πάλιν ἐκολάζον-
το. καὶ μὲν κακείνα εἶδον τὰ
μυθώδη, τὸ Ἰξίονα, καὶ τὸν
Σίσυφον, καὶ τὸ φεύγοντα Τάν-
ταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν
γῆφρον Τιτυόν, ἠράκλειος ὄ-
σος; ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέ-
χων ἄγρου. διελθόντες δὲ καὶ
ἐστέτες, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλο-
μεν,

num in igne flagranti-
um, tum tora & tormen-
ta, catenæ, Cerberus la-
cerat, & Chimæra dila-
nat, cruciabanturq; pa-
uper omnes captivi, re-
ges, præfecti, pauperes,
mendici, divites, & iam
scelerum omnes pœnite-
bat. Et quosdam quidem
eorum, dum intuemur,
agnovimus, videlicet qui
nuper è vita discesserant.
At hi se pudentes tum oc-
culebant, nostroq; sub-
trahebant aspectui, aut si
nos aliquando respicie-
bant, id serviliter admo-
dum abiecteque facie-
bant, atque hi quidem
quam olim putas, onero-
si fastuosique in vita? At
pauperibus malorum di-
midium remittebatur, &
quum interquiescissent,
denno repetebantur ad
pœnam. Sed illa quoque
quæ fabulis feruntur, aspe-
xi, Ixionem, Sisyphum,
Phrygiumque graviter
affectum Tantalum, ge-
nitumque terra Tityum,
Dij boni, quantum è in-
tegrum stratus agrum oc-
cupabat. Hos tandem
pretereuntes, in campum
veni-

venimus Acherusium,
 inuenimusque ibi semide-
 os, heroidasque & aliam
 simul mortuorum turba,
 in gentes tribusque dispo-
 sitam, alios quidem ve-
 tulos quosdam ac marci-
 dos, atque (ut Homerus
 ait) euaniidos, alios ve-
 ro iuueniles, & integros,
 & hoc potissimum ob il-
 lam condendi efficaciam
 Aegyptios. Verum dig-
 noscere quemlibet haud
 proclive fuit, adeo nu-
 datis ossibus omnes erant
 inuicem simillimi, nisi quod
 vix tandem eos diuiniten-
 dentes agnouimus. Quip-
 pe confecti confidebant
 obsecuti atque ignobiles,
 nullumque seruantes am-
 plius pristinae formae vesti-
 gium. Cum igitur multi
 simul officii confisterent,
 inuicem omnino similes,
 qui terrificum quiddam
 per caecos oculorum or-
 bes transpicerent, dentes-
 que nudos ostenderent,
 haesitabam certe necum,
 quoniam signo Theisitem
 à Nireo illo formoso dis-
 cernerem, aut medicum
 Iruam à Phraecum rege,
 aut Pyrrham coquum
 ab

μῆρ, τὸ ἀχρεύσιον, εὐρείσκα-
 μῆν τε αὐτίθι τοὺς ἡμιθέους
 τε καὶ τὰς ἡρώϊδας, καὶ τὸ ἄλ-
 λαν ὄμιλον τῶν νεκρῶν καὶ ἔθνη
 καὶ φίλα διασπόμενους, τοὺς μὲν
 παλαιούς τινας καὶ εὐρωπιάων-
 τας, καὶ ὡς φησὶν Οὐρανός, ἀ-
 μενηνοὺς. τοὺς δὲ νεαλῆς καὶ
 σωεσκέτας, καὶ μάλιστα τοὺς
 αἰγυπτίων αὐτοὺς διὰ τὸ πε-
 λυαρκῆς τῶν ταρχέας, τὸ μὲν
 τοὶ διαγιγνώσκον ἕκαστον, οὐ
 πάντι βῶ ῥάδιον. ἀπαλῆες
 γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοισι γίνον-
 ὅμοιοι τῶν ὁσέων ἱερυμένεόων,
 πλεῖον μάλιστα καὶ διὰ πολλοῦ ἀ-
 ναίσωροῦτες οἱ τοὺς ἐγινώ-
 σκοντες. ἐκόντο δὲ ἐπ' ἀλλή-
 λους ἀμυνεῖν καὶ ἀσσομεῖν, καὶ οὐ-
 δὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν
 φυλάττοντες, ὥς πολλῶν ἐν
 ταῦτάς τε καὶ ἑὼν κειμένων, καὶ
 παίων ἐμείων, φοβερὸν τι καὶ
 διάκινον διεγερκῶν, καὶ ἱερ-
 νοὺς τοὺς ἐδόντας προσφονέν-
 τας, ὑπέρβου παρ' ἐμαυτῶν, τῷ
 ἡνιδιακρίσωμι τῶν Θεσίτην
 ἀπὸ τῶν καλῶν Νερέας. ἢ τῶν με-
 ταιτῶν ἱερῶν ἀπὸ τῶν Φαίακων
 βασι-

βασιλέως, ἢ Πυρρίδα ἢ μάστιγιν
 ἢ ἄλλο τι τῶν ἀπὸ τῆς Ἀλαμέμενος· οὐδὲν
 γὰρ ἐστὶ τῶν παλαιῶν γνωρίσματα
 τῶν αὐτοῖς παρέμεινεν. ἀλλ'
 ὅμοια τὰ ὅσα ἔχουσιν, ἀσπλην καὶ
 ἀνέπιρραστα, καὶ ἄλλα οὐδένως
 ἐστὶ διακρίνειν δυνάμεθα. τοι
 γὰρ τοι ἐκείνους ὄντι, ἐδίδκει
 μοι ὅτι τῶν ἀνθρώπων βίης πομπῇ
 τινι μακρῇ προσιοικέειν,
 χρυσῶν ὅτι καὶ διατάττειν ἑκά-
 στα ἢ τύχην, διάφορα καὶ ποικί-
 λα τοῖς πομπύταις σχήμασι
 προσάπυσσας. τὸ μὲν γὰρ λαβεῖν
 ἢ τύχην, βασιλικῶς δι-
 σκύασιν, τὰ δὲ ἄλλα ὅππῃ εἴσιν, καὶ
 δορυφόρους παραδόντας, καὶ τῇ
 κεφαλῇ στέφασα τῷ διαδή-
 ματι. τῷ δὲ οἰκίῳ σχήματι πε-
 ριέθηκε, τὸ δὲ τίνα παλὴν εἶναι
 ἐκείνῳ, τὸ δὲ ἄμορφον καὶ ἴσ-
 ῳ τὸν παρεσκευάσας παλῶδα.
 πῶς γὰρ εἶμαι δεῖν ἡμέτερος
 δεῖν. πολλὰ κεν ὅτι διὰ μέσης
 τῆς πομπῆς μέγα λατὴ ἐρίων
 σχήματα, ἐκ ἑστῶτα ἐς τέλος δι-
 σταπομπύται, ὡς ἐτάχθησαν,
 ἀλλὰ μεταμφιέσασα. τὸ μὲν
 Κρόνον ἠνάγκασε τὸ τῷ οἰκέ-
 τε καὶ ἀρχιμολώτε περὶ αὐ-

ab Agamemnone. Nihil
 enim amplius veterum iu-
 dicatorum eius permanse-
 runt, sed omnia fuerunt in-
 ter se similia, incognibi-
 lia, nullis inscripta titulis,
 nullique unquam digno-
 scenda. Hæc igitur spe-
 ctanti mihi, persimilis ho-
 minum vita pompæ cui-
 priam longæ videbatur cui
 præsit ac disponat quæque
 fortuna, ex his qui pom-
 pam agunt, diversos va-
 riosque cuique habitus ac-
 commodans. Alium liqui-
 dem fortuna diligens, re-
 gis ornat insignibus, &
 tiaram imponens, & sa-
 tellites addens, & caput
 diademate coronans. Ali-
 um servi rursus ornatum
 induit, hunc formosum
 effigiat, hunc deformem
 atque deridiculum fingit,
 nam omnigenum, ut opi-
 nor, debet esse spectaculum.
 Quin habitus quorundam
 pierunque in media quo-
 que pompa demutat, ne-
 que perpetuo eodem finit
 ordine cultuque progredi,
 quo prædierant. Sed ornatu
 commutato, Ciceroni qui-
 dem coëgit servi captivique
 vestes induere, Mandati-
 um

um autem olim inter ser-
uos incedentem, Poly-
cratis tyrannidem illiga-
uit. Et aliquantisper qui-
dem eo cultu permittit vi-
ri, verum ubi iam pompæ
tempus præterijt, appa-
ratum quisque restituens,
& cum corpore simul ex-
utus amictu, qualis ante
fuit, efficitur, nihilo à vi-
cino differens. Quidam
tamen ob inscitiam, quæ
suos fortunæ cultus exi-
git, ægre ferunt atque
indignantur, tanquam
proprijs quibusdam bonis
privati, ac non potius a-
lienis, quibus paulisper v-
tebantur, exati. Quin in
scena quoque vidisse te ple-
runque puto histriones
istos tragicos, qui (ut fa-
bulæ ratio poscit) modo
Creontes, modo Priami
sunt, aut Agamemnones.
Idemque (si fors tulerit) pau-
lo ante tam graviter Ce-
cropis aut Erechthei for-
ma imitatus, paulo post
servus, poëta iubente pro-
greditur. At quum fabu-
læ iam finis affuerit, quis-
que auratas illas vestes
exutus, personam depo-
nens, & descendens à crepi-

αἰα λαβεῖν, τὸ δὲ Μανδρίον
ὡς ἐν ταῖς οἰκίαις πομπῶν
οἶα, τὸ Πολυκράτης τυραν-
δα μετινέδητε, καὶ μέχρι μὲν
λινος ἔασε χεῖρας τῶ χιτῶνι
ἐπέδαν δὲ τὸ πομπῆς καὶ
παρέλθῃ, πτωκῶντα ἕκαστος
ὑποδούς τὸ σκεῦος, καὶ ὑποδύσας
μῦθος τὸ χιτῶνα μὲν τὸ σώματος
ὥσπερ ὡς πρὸς τὸ γίγναι μηδὲν
τὸ πλησίον διαφέρειν ἔνιοι δὲ
ὡς ἀναιμοσύνης, ἐπέδαν δὲ
παλιν τὸ κόσμον ὅπως αἶσα
λύχη, ἀχθονταί τε, καὶ ἀλῶσιν
σιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν εὖρε
κόμμοι, καὶ οὐχ ἂν πρὸς ἐλίγος
ἐχέσας αἰὲς ὑποδιδύντες. οἱ μὲν
ὅτι τὸ δὴ τὸ σκεῦος πολλάκις
ἐωρακέναι τοῦ βασιλέως ὑπὸ
κεῖται τέττες πρὸς ταῖς χεῖρας
τὸ δραμάτων, ἀλλὰ μὲν Κρέοντα
ἐνίοτε δὲ Πριάμους Ἰδμονόου
ἢ Ἀλκίμενους, καὶ ὁ αὐτὸς οὐ
λύχη μίχρον ἔμπροσθεν μάλα
σιμνῶς, τὸ δὲ Κέκρεπος ἢ Φρύγ-
θως χιτῶνα μιμητάμενος, μετὰ
ἐλπίδιν οἰκίῃς προῆλθεν ὑπὸ τῷ
πομπῆς κεκελευσμένους. ἡ δὲ δὲ
πέρας ἔχουτες τὸ δραμάτος, ἀ-
πεδυσάμενος ἕκαστος αἰτὶ τὸ

εὐσέπαιτον ἐκείνην ἰδοῦσα,
 ὅτε προσοτρεῖον ἀποθέμενος,
 ὃ καὶ ἀεὶ ἀπὸ τῆς ἰατρᾶς, πεί-
 ρης καὶ ταπείνης περὶ ἐρχεῖτο, ὥς
 ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀχαιοῦ, οὐδ' ἔ-
 Κρέων ὁ Μινυαῖος, ἀλλὰ Πῶ-
 λος Χαριτιάδου νοστινὸς ὄνο-
 μαζόμενος, ἢ Σατύρος ὁ Θιω-
 τήτις μαρμαρῶνιος. τοιαῦτα
 καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πρόμα-
 τὰ ὄσιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔ-
 δοξεν. Φη. εἰπέ μοι ὦ Μένιπ-
 πε, αἱ δὲ πρὸ πολλοῦ αἰῶ-
 πος καὶ ὑψηλοῦς τάφους ἔχον-
 τες ὑπερβῆς, καὶ σήλας καὶ εἰκῆ-
 ρας καὶ ὀπίρᾳ μαῖα, οὐδ' ἐν τι-
 μιωτέροις παρ' αὐτοῖς ἴσιν τῶν
 ἰδιωτῶν νεκρῶν; Μέν. ἀρεῖς ὦ
 φίλτατε, ἢ ὅτι ἐθέλω τῶν Μουσῶ-
 νων σὺν, λέγω δὲ τὴν χάρα, τῇ
 ἐν τῷ τάφῳ περικείμενη, οὐδ' ὁ-
 ρῶ, ὅτι ἐκ αὐτοῦ ἐπὶ σὺν γελῶν,
 οὕτω ταπεινῶς ἔξῃ τοῦ πα-
 ρεούτου σου, λαμβάνων ἐν τῷ
 λειπῷ δημῷ τῶν νεκρῶν ἐμὴν
 δοκεῖν, τοιοῦτον ἀπολαύων τῆς
 μνήματός, παρ' ὅσον ἐσαυτῷ
 τοῦ τολικοῦτον ἀχλὺς ἔπικει-
 μένος. ἐπεὶ δ' αὖ γὰρ ὦ ἑταῖρε ὁ

Αἰα-

crepidis, pauper atq. in
 nullis obambulat, haud
 amplius Agamemnon ab
 Atreo prognatus, aut Cre-
 on Menœcei filius, sed Po-
 lus filius Chariclei Sunien-
 sis, aut Satyrus filius Theo-
 gitonis Maratonius. Sic
 se mortalium res habent,
 quemadmodum mihi tū
 ipse tanti videbantur. P H.
 Dic mihi Menippe isti
 qui magnificos altōsque
 tumulos habent, super
 terram, & columnas ima-
 gines, titulos, nihilone
 sunt apud inferos plebeis
 quibuslibet umbris ho-
 noratiorēs? M E N I P.
 Nugaris tu quidem, nam
 si vidisses Mausolum, Ca-
 rem illum dico pyramide
 celebrem, sat scio, nun-
 quam ridere desisses, ita
 in antrum quoddam ab-
 strusum despectim abiectus
 est in reliqua mortuorum
 turba delitescens. Hoc tan-
 tum commodi mihi vide-
 tur ex monumento refer-
 re, quod imposito tanto
 pondere laborat magis,
 & premitur. Nam quum
 Acæus, ὁ ἀνίκε, locum
 cuique metitur, dat au-
 tem cui plurimum haud

ἀνί-
κε

amplius pedem, necesse est contentum decumbere, seique ad loci modum contrahere. At vehementius multo risilles opinor, si reges hosce nostros, satrapasque vidisses apud eos medicantes, & aut salimenta vendentes, aut primas ipsas literas urgente inopia profluentes, & quæ admodum contumelijs à quovis afficiantur, atque in faciem exdantur, perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conspiciens, continere me certe non potui, ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede refarciens. Quin alios præterea multos erat: videre mendicantes in triuijs, Xerxes videlicet, Darius, ac Polycrates. P H I. Admiranda narras ista de regibus, penesque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapientior alius? M E N I P. Socrates profecto eūam ibi obuerfatur, omnesque redarguit, veriantur autem cum illo Palamedes, Vlyf-

Αἰακὸς ἄντιμετρήσῃ ἐκάστου τὸν τρόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον ἐὺ πλέον ποδὸς, ἀνάγκη δὲ πάντα καὶ ἀκεῖα, πρὸς τὸ μέγιστον συνισαλμύρον. πολλῶν δ' αὖ, οἶμαι, μάλλον ἐγέλας, ἐθέλω τὸν παρ' ἡμῶν βασιλέας καὶ σατραπας, πωγυύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἦτοι ταρταχοπαλουῦντας ὑπ' ἀπορίας τὰ πρῶτα διδάσκοντας ῥά μ' αἰμα, καὶ ὑπὸ τῇ τυγχόντος ὑβριζομένους, καὶ ἡρόδοτος παρομύροντες, ὥσπερ τ' ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος, οὐδ' ἐκλείν' ἐμοῦ τ' δυνατὸς ὡς εἰδείχθη δέ μοι ἐν τῷ νιδίῳ τινι, μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σατράν' ὑποδημάτων. πολλοὺς δ' καὶ ἄλλους ὡς εἶπ' ἐν ταῖς πρίδου μεταλλουῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους καὶ Πολυκράτας. Φίλ. ἄτοπα δὲ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικροῦ δαῖν' ἄπιστα. τί δ' ὁ Σωκράτης ἐπραΐει, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; Μέν. ὁ μὲν Σωκράτης καὶ κεῖθεν εἰσέρχεται διελίγ-

Μελέγχεον ἄπαυτας, ταῦτασι
 δ' αὐτὰ Παλαμήδης καὶ Ο-
 δυσσεύς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις
 ἄλλος λάλος νικητής. ἔτι μὲν
 τοι ἐπιφύσσει αὐτῶν, καὶ διω-
 δὴν ἐκ τῆ φαρμακοποσίας ἰα-
 σκέλη. ὃ δ' βαλίσκος Διογένης
 παροικεῖ μὲν Σαρδανάπαλῳ
 πρὸ ἐκσυρείῳ, καὶ Μίδα τῷ φρυ-
 γί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶ πολυτε-
 λῶν ἀκούων ᾧ οὐκ ἐγγίον αὐ-
 τῷ, καὶ τῶ παλαιῶν ἰσχυρῶ ἀ-
 ναμειβουμένων, γελᾷ τε καὶ τέρ-
 πεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ κα-
 τακείμενος, ἀδὲ μάλα τρα-
 γῆα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς
 αἰωνοῦ αὐτῷ ἐπιμαρτυρίας
 ὥς αἰετὸς τοῦ ἀνδρός καὶ δι-
 απνέπτεται μεθυσκῆν, οὐ φέρον-
 τας τῷ Διογένηϊ. Φίλ. ταῦτα μὲν
 ἰκανῶς. τί δ' ἵσχυρισμα ἔστιν,
 ὅτι ἐν ἀρχῇ ἔλθεις κακωχῶ-
 ντες καὶ τῶ πλουσίῳ Μίδα οὐκ
 ὑπέμνηται. οὐ γὰρ οὐδ' ὑπὸς
 πρὸς τέτα λέγειν προσέμνηται,
 καμπολὸν ἀπεπλάκην τὸν
 λόγον. διατρέποντες γὰρ μου
 παρ' αὐτοῖς, προσέθεσαν οἱ
 σφυτάγεις ἐκκλησίαν πρὸς
 τῷ

Vlysses & Nestor, & si
 quis alius loquax mortu-
 us. Adhuc equidem in-
 flata sunt illi, & intume-
 scunt exhausto veneno
 crura. At optimus Dio-
 genes Sardanapalo vicinus
 Assyrio, Midæque Phry-
 gio, atque alijs item plu-
 ribus ex istorum sumptuo-
 forum numero manet,
 quos quum eiulantes au-
 dit, veteris fortunæ ma-
 gnitudinem recognantes,
 & ridet & delectatur, ac
 superius cubans ut pluri-
 mum cantat, aspera nimis
 atque iucunda voce illo-
 rum eiulatus obscurans,
 adeo ut id ægre ferentes,
 nec Diogenem ferre va-
 lentes, de mutanda sede
 deliberent. P H 1. De his
 iam satis quidem, ceterū
 quod nam illud decretum
 est, quod initio dixerat
 aduersus diuites esse san-
 ctum? M E N. Bene ad-
 mones, nescio enim quo
 pacto, quum hac de re
 dicere proposuissem, ab
 instituto sermone procul
 aberravi. Dum igitur
 ibi versabar, magistratus
 concionem aduocauerunt
 his videlicet de rebus quæ
 in

in commune conducerēt. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens meipsum mortuis, statim unus & ipse eram concionatorum. Agitata sunt igitur & alia multa postremo vero de diuitibus negocium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuriæ, assurgens tandem ex populo primas quidam, huiusmodi decretum legit.

Decretum.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inopelq; omni modo despectui habentes, Curia: populoque visum est, ut quum functi vita fuerint, corpora quidem eorum pœnas cū alij sceleratorum corporibus iuant, animæ vero sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerū statu quinquies ac vicies decē annorum millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes, atq; a pauperibus

agi-

σῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συναθροέντας, αὐτὸς μίξας ἐμαυτῷ τοῖς νεκροῖς, αὐθὺς ἦν καὶ αὐτὸς ὡς τῶν ἐκκλησιαστικῶν. διωκόμενος ὅμως καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατεβέβητο πολλὰ καὶ δεινὰ βία καὶ ἀλγιστοί, καὶ ὑπερηφία καὶ ἀδικία, τέλος ἀνασῶν τις τῶν δημαγωγῶν αὐτὸν γινώσκοντα τοιοῦτο.

Ψήφισμα.

Ἐπεὶ δὲ πολλὰ καὶ παλαιόμα οἱ πλούσιοι δρῶσι πικρὰ τῷ βίον, ἀρπάζοντες καὶ βιάζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πονηρῶν καὶ αἰσχρονομίαις, διδοῦντες τῇ βουλῇ καὶ τῇ δήμῳ, ἐπεὶ δὲ ἀποθανόντες τὰ μὲν σώματα αὐτῶν καλέζουσιν, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πενυρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθείσας ἀνω εἰς τὸ βίον, καθ' αὐτῶν εἰς τοὺς ὄρους, ἄχρεις αὐτῶν πάντοτε διαγάγουσι μυριάδας ἐτῶν φέρει καὶ εἰκοσιν, οἱ δὲ ὄντως γινόμενοι, καὶ ἀχρεοφρονοῦντες.

καὶ

καὶ ὑπὸ τῶν θνήσκοντων ἐλαυνόμενοι, τὸν τοῦ θένος λοιπὸν ὄξιναι αὐτοῖς ὑποθήκην. εἶπε δὲ τῷ Ἰνώμῳ Κρατίων σπασίλιον, νεκυστὴς, φυλῆς ἀλιεαυτιάδος. τὸν δὲ ἀναγνώσκοντας τῷ ψήφισματι, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ, χειροτόνησαν δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνδοξίμῳ ἡ Βριμῶ, καὶ ὑλάκῃσιν ὁ κέρβερος. οὕτω γὰρ ἐνταλῇ γίγνεται, καὶ κύρια, τὰ ἀνγνωστώτα. τοῦτα μὲν δὴ σοὶ τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ οὕτως ἀφίγμῳ ἐνίκησα, τῷ Τυφλῷ προσελθὼν, ἰκέτευσεν αὐτὸν ἰὰ πάντα διηγήσασθαι, εἰπεῖν πρὸς με ποιόν τινα ἠγούτο τὸ ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας, ἔειπεν τυφλῷ τῷ Τυφλῷ καὶ ὄχρῳ, καὶ λεπτόφρονι, ὅτι τέκνον, φησὶ πᾶσι μὲν αἰτίαν οἰδᾶς σου τὴν ἀπορίας, ὅτι παρὰ τὴν σοφίαν ἐγύγεται, οὐτὰ αὐτὰ γινώσκοντων ἑαυτοῖς. ἀτὰρ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σε, ἀπείρητος γὰρ ὑπὸ τῷ Ραδαμανθῳ. μηδὲ μῶς, ἴφλυ, ὅτι πατέριον, ἀλλ' εἴπῃ, καὶ μὴ περὶ δὲ με σοῦτο

φλό-

agitati. Deinde ut liceat illis è vita excedere. Hanc sententiam dixit Caluarius patre Aridello, patria Manicensis, tribu Alban-tiade. Hoc recitato decreto, approbaverunt principes, sciuit plebs, adstremuit Proserpina, allatrauit Cerberus. sic enim rata, quæ inferi statuunt, autenticaq; sunt. Quæ igitur in concione agebantur, erant huiusmodi. Tū ego statim, cuius gratia veneram, Tiresiam adeo, atque illi re, uti erat, ordine narrata, supplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vite genus putaret. Illic vero subridens (est autem seniculus quispiam cæcus, pallidus, voce gracili) ὁ fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus istis profectam, haudquaquam idem inuicem iidem de rebus sentientibus, verum haud fas est id tibi proloqui, siquidem quod Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, ὁ πατέριον, sed dicamabo, neq; me contemnas, qui in vita te etiam

Q

ipso

ipſo cæciot oberro. Abducens ergo me, procul ab alijs auferens, ad aures mihi inclinans, Optima eſt, inquit, idiotarum priuatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab inſipientia ceſſans alta cogitandi, & fines & principia inſpiciendi, & vaſtros hoſce ſyllogiſmos deſpuens, atque id genus omnia nugæ æſtimans, hoc ſolum in tota vita perſequere, ut præſentibus bene compoſitis minime curioſus, nulla re ſollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridenſque iraducas. Hæc quum dixiſſet, ruruſus in aſphodelorum pratum ſeſe corripuit. Ego igitur (nam & nunc veſper erat) age, inquam, ὦ Μιθροβάρζανη, quid cunctamur? ac non hinc ruruſus abimus in vitam? Ad hæc ille. Confide, inquit, ὦ Μένιππε, breuem quippe facilemque tibi monſtrabo ſemitam, & me protinus abducens in regionem quandā magis priore tenebricoſam, manu procul offeſcens ſubobſcurum, tenue

que,

φλόττερον πείθοντα ἐς τὸ βίον. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν καὶ πολὺ τῆς ἄλλων ἀποπλάσας, ἡρέμα προσκύνψας πρὸς τὸ εὖς φησὶν, ὁ τῆς ἰδιωτῆς ἀριſτος βίος καὶ σωφρονέστερος ὥς τῆς ἀφροσύνης παυτάμφορος τῷ μεγαλογοεῖν, καὶ τέλει καὶ ἀρχαῖς ὀπισκοπεῖν καὶ καλὰ πύσας τῷ σοφῶν τέτων ſυλλογιſμῶν, καὶ τὰ τριῶντα λῆρον ἡγησάμφορος. τῷ το μὲνον ἔξ ἀπαλίου θηράσκει, ὅπως τὸ παρὸν εὐθέμφορος, παρὰ δὲ δάμνης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ πρὶ μὴ δὲν ἐσπουδακώς. ὥς ἔπαυον, πάλιν ὤρετο κατ' ἀσφοδελὸν λεμῶνα. ἐγὼ δ', καὶ γὰρ ἤδη ὀψέειν, ἄγε δὴ ὦ Μιθροβάρζανη, φημί, τί διαμέλλομιν, καὶ ἐκ ἅπμιν αὐθις ἐς τὸ βίον; ὁ δ' πρὸς ταῦτα, δάρεξέ, φησὶν ὦ Μένιππε, ταχὺ γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὴν. καὶ δὴ ἀπαſαλὼν με πρὸς τι γρεῖον τὸ ἀγίου ζοφρεώτερον, δείξας τῇ γρεὶ πείρεω θιν ἀμαυρόν τι καὶ λέπρον ὥσπερ δὴ καὶ θείας ἐστέον φῶς,

ἐκείνο

κείνο, ἔφη ὅτι τὸ ἱερὸν τοῦ
Τροφωνίου, καὶ κεῖθεν κατέρ-
χονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας. ταύ-
τις οὐκ αἶθι, καὶ εὐθὺς ἔστι
ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ἡοῦς δὲ
τοῖς εἰρηκόμοις ἐγὼ, καὶ τὸν
μάγον ἀσπατάμενος, χαλε-
πῶς μάλα διὰ τοῦ σομίου
ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ', ὅπως
ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

Τίμων ἢ Μισάν-
θρωπος.

Ω ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε καὶ
ἐταιρεῖε καὶ ἐφέσειε, καὶ ἀστερο-
πητὰ, καὶ ὄρεϊε, καὶ νεφεληγε-
ρέτα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι
σε ἄλλο εἰ ἐμδρόντησι παρη-
ταῖ καλοῦσι. καὶ μάστιξ ὅ-
ταν ἀπερώσῃ πρὸς τὰ μέτρα.
τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος
γινόμενος ὑπερείδεις τὸ σί-
πλον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπλη-
ροῖς τὸ κεχλῆμὸς τοῦ ῥυθμοῦ.
ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρεῖς μάραυος
ἀπραγὴ, καὶ ἡ βαρύβρομος βρον-
τὴ, καὶ ὁ αἰθαλῆεις καὶ ἀργήεις
καὶ σμερδαλέος κεραυνὸς; ἀ-
παντα γὰρ ταῦτα λῆγεις ἥδη
ἀνα-

que, ac velut per rimam
influens lumen, illud, in-
quit, Trophonij templum
est, atque illac ad inferos
ἐ Βρονα descenditur, hac
ascendes, atque illico e-
ris in Græcia. Ego igitur
hoc sermone gausus, sa-
lutato Mago, difficile ad-
modum per angustas an-
tri fauces subrepens, ne-
scio quo pacto in Lebadi-
am perueni.

Timon siue Misan-
thropus.

O Iupiter Philī & ho-
spiralis, sodalitie, dome-
sticæ, fulgurator, iururan-
dice, nubicoge, grandis-
strepe, & si quod aliud tibi
cognomen attoliti Poëtæ
tribuunt, maxime quum
hærent in versu. Nam tū
illis tu multi nominis fa-
ctus, carminis ruinam ful-
cis, metrique explēs hia-
tum. Vbi tibi nunc magni
crepum fulgur, grauis re-
mun tonitru? Vbi ardēs,
candens ac terrificum ful-
men? Nam hæc omnia iā
palam apparet nugæ esse,
fumumq; poëticum, nec
Q 2 omni-

omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia expromptaque nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo ut ne minimam quidem scintillulam iracundiæ aduersus nocentes reliquam obtineant. Itaque citius quivis ex his, qui peieraturi sunt, extinctum elychnium metuerit quam flammam fulminis cuncta necantis, adeo ritionē quæpiam in eutere videris eis, ut ignem quidem aut fumum ab illo proficiscentem nihil quicquam formident, verum hoc solum vulneris inferri posse iudicent ut fuligine compleantur. Quibus reb. factū est, ut iam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum abire, quippe aduersus Iouē usque adeo ita frigidum, vir ad facinora feruidus, audaciaque tumidus. Quid ni enim faciat, ubi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque peierantes exaudias, neque eorum qui flagitia commir-

iunt

ἀναπέφνηι, καὶ καπνὸς ποιη-
τικὸς ἀτιχῶς, ἔξω τ' πα-
τάγει τ' ὄνειμάτων. τὸ δ' αἰ-
δμήν σου, καὶ ἐκκρόλον ὄπλων
καὶ φόβηρον, οὐκ οἶδ' ὅπως
τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν
ἔστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀρε-
γῆς καὶ τῶν ἀδικοῦντων δια-
φυλάττειν. δάπην γούνην
ὅπως κείν τις ἐπιχειρώτων
ἔωλον δρυαλίδα φοβηθήν-
αι, ἢ πῶ τ' πανδαμάτορες
κεραυνοῖ φλόγα οὕτω δαλύν-
τινα ἐπανατείναντες δοαῖς
αὐτῶς, ὥς πῦρ μὴ ἢ καπνὸν
ἀπ' αὐτῆς μὴ δεδιέναι, μένον
δὲ τοῦτο οἶσθαι ἀπελόμεν
τοῦ πρῶματος, ὅτι ἀναπλη-
θήσονται τ' ἀσκόλου. ὥς ἡδὴ
διὰ τούτ' ἀσσοὶ καὶ ὁ Σάλμων
νῦν ἀντιέροισιν ἐτέλιμα, οὐ
πάνυ τοι ἀπίθανος ἂν πῶς
οὕτω ψυχρὸν τ' ἱερὸν Δία,
διερμυρῶδες ἀνὴρ, καὶ μεγα-
λαρχόμενος. πῶς γὰρ ὅπου
γι καθάπτεται ὑπὸ μανδρα-
γῆς καθύδεις, ὅς οὔτε
τῶν ὀπηρεκωμένων ἀκούεις,
οὔτε τῶν ἀδικοῦντας ὅτι-
σκοπῶς

σκοπεῖς, λημᾶς δ', καὶ ἀμύλν-
 ωπῆς πρὸς τὰ γιγνόμενα,
 καὶ τὰ ὅσα ἐκκλιώφονται
 καθάπτε οἱ παρηθηκότες.
 ἐπεὶ νέος γε ἔτι καὶ ἐξ ὀδυ-
 μος ὢν, καὶ ἀκμῆος πλὴν ὄρ-
 γῶν, πολλὰ καὶ ἔξ' ἀδίκων
 καὶ βιαιῶν ἐπῆεις, καὶ οὐδέ-
 ποτε ἤγεις τότε πρὸς αὐ-
 τοῦ ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐ-
 νεγὸς πάντος ὁ κεραινὸς
 βῶ, καὶ ἡ αἰγὴς ἐπισείητο, καὶ
 ἡ βροντὴ ἐπαταγέτο, καὶ ἡ
 ἀστραπὴ σιωπῆς ὥσπερ εἰς
 ἀκροβολισμὸν προηκονίζετο,
 οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινηδόν, καὶ
 ἡ χιὼν σφρηδὺν, καὶ ἡ χάλα-
 ζα πετρῶδόν, καὶ ἵνα σοι φορ-
 τικῶς διαλέγωμαι, ὑετοὶ τε
 ῥαγδαῖοι καὶ βίαιοι, ποτα-
 μὸς ἐκάσκη σαγών. ὥς τε τη-
 λικαύτη ἐν ἀκρεῖϊ χέρον
 ναυαγία ὅπῃ τοῦ Δευκαλίων-
 ος ἐβλήτο, ὡς ὑποβρυχίον
 ἀπάντων καταδεδυκότες,
 μή τις ἐν τι κισώτιον πει-
 σωθῆναι, προτοκῆλαν τῷ
 Λυκαρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ
 ἀνθρωπίνου σπέρματος δια-
 φυ-

tunt, respectū agas? Cu-
 cutis autem hippitudine,
 & hallucinatis ad ea quæ
 sunt, auresque iam tibi
 obsurduerunt instar ho-
 rum, qui ætate defecti
 sunt. Quandoquidem quæ
 iuuenis adhuc esses, acri-
 que animo vehemensque
 ad iracundiam, permulta
 in homines maleficos ac
 violentos faciebas. Ne-
 que tum unquam tibi
 cum illis erant induciæ.
 Sed perpetuo fulmen erat
 in negotio, perpetuo ob-
 vibrabatur Aegis, obstri-
 debat tonitru, fulgur
 continenter iaculorum in
 morem densissime ex æ-
 dito loco deuolantiū tor-
 quebatur, terræ quassa-
 tiones, cribri instar fre-
 quentes, ad hæc nix cu-
 mulatim neq; nō grando
 laporū in morem, atq; ut
 tibi moleste differam, im-
 bresq; rapidi & violenti,
 ac flumen quotidie exun-
 dans. Hinc tantū repente
 Deucalionis ætate naufra-
 gium ortum est, ut omni-
 bus sub aqua demersis, vix
 vnica scapula seruaretur
 quæ in montem Lycorem
 appulit, humani generis,

quasi scintillas quasdam
servans, vnde sceleratius
etiam genus in posterum
propagaretur. Nimirum
igitur dignum socordia
præmium ab illis repor-
tas, quum iam nec lacta
faciat tibi quisquam nec
coronas offerat, nisi si
quis obiter in Olympicis,
ac ita ne is quidem rem
admodum frugiferam fa-
cere vidoatur, sed priscum
quendam ritum magis re-
ferre, ac pene Saturnum,
ὁ Deorum generosissi-
me, te reddunt magistra-
tu abdicantes. Omitto lo-
qui, quoties iam templum
tuum sacrilegio compila-
riot, quum tibi etiam ip-
si in Olympicis manus
admoliti sunt. Atque in-
terea tu altifremus illi pi-
gritaberis, vel excitare
canes, vel vicinos aduo-
care, ut auxilio accurren-
tes illos comprehenderet.
quum etiam dum adorna-
rentur ad fugam. Sed ge-
nerosus, Gigantūq; extin-
ctor, & Titanum victor
sedebas, quum tibi cæsari-
es ab illis circumtondere-
tur, decem cubitale ful-
men dextra tenens. Horū
igitur

φυλάκῃον εἰς δούρειον κα-
κίας μαίζοντες. τοὺ γὰρ τὸ
ἀκόλουθα τῆς ἐραθυμίας τὰ
πίχαιρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν
οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς
οὔτε σιφαινοῦτος, εἰ μὴ τῶν
ἄρα πάρεργον ὀλυμπίων, καὶ
εὐτος οὐ παντὶ ἀναγκῆα
ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος
τὶ ἀρχαῖον συντιλῶν, καὶ
κατ' ὀλίγον κρέονον σε ὧ θε-
ῶν γενναύτατι, ὑποφαίνου-
σι, παρῳσάμενοι τῆς τιμῆς,
εἰώ, λέγειν, ὁπστάκις ἤδη
σου τὸν νεῶν σισυλήκατιν.
οἱ δὲ καὶ αὐτῇ σοι τὰς χεῖ-
ρας ὀλυμπιάσιν ὀπισθελή-
κασι, καὶ σὺ ὁ ὑψιβριμέτης
ᾠκνησας ἢ ἀναστῆσαι τοὺ κύ-
νας, ἢ τοὺ γήιονας ὀπκα-
λέσασθαι, ὡς βουδρομήσαν-
τες αὐτοῦ συλλάβειν, ἔτι
εὐσχευαζομένους πρὸς τὴν
φυγὴν. ἀλλ' ὁ χυναῖος, καὶ Γι-
γαντιολέτωρ καὶ τιτανοκρά-
τωρ ἐκάθησο, τοὺ πολέμα-
ρους περικειμένους ὑπ' αὐ-
τῷ, δεκάπτεχον κεραιὸν
ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα
τοί-

ποιῶναι τὸ θαυμάσιον πλῆθος
 παύσεται οὕτως ἀμελῶς
 παρορῶντα; ἢ πότε κολά-
 σεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
 πόσοι φαέδοντες ἢ Δευκα-
 λιώνες ἱκανοὶ πρὸς οὕτως
 ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου;
 ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ εἴσας, τὰ-
 μὰ ἑπὶ τὸν τοσούτου Αἰθιοπί-
 ων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλου-
 σιους ἐκ πενήτων ἀποφά-
 νας, καὶ πᾶσι τῆς διομένοως
 ἐπιλούμεσας, μᾶλλον ὃ ἀθρό-
 ον ἐς οὐρευσίαν τῷ φίλῳ
 ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπει-
 δὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγινό-
 μιν, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρί-
 ζομαι πρὸς αὐτῷ, οὐτι
 προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑ-
 ποπλήσοντες καὶ προσκυ-
 νοῦντες, καὶ τοῦ ἐμοῦ νό-
 ματος ἀνρετημένοι. ἀλλ'
 ὡς πού τις οὕτως βαδίζαν
 ἐν τύχῃ τινὶ αὐτῷ, ὥστε
 τινὰ σήλην παλασθεὺς νι-
 κροῦν ὑπὸ τῆς ἡμέρας,
 ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένον παρῆ-
 χονται, μηδὲ ἀναγνόντες,
 εἰ δὲ καὶ πῶς ἔωσιν ἰδού-
 ραι

igitur, ὁ praeclare, quis
 tandem erit finis, quae tu
 adeo secure despicis? Aut
 quando de tantis malefi-
 cijs poenas sumes? quot
 Phaetontes aut Deucalio-
 nes satis idonei sint ad ex-
 piandum tam inexhau-
 istam morū iniquitatem?
 Etenim ut de communi-
 bus fileam, de ijs quae mi-
 hi acciderunt dicam,
 quum tam multos Athe-
 nenses in sublime euexe-
 rim, ex pauperr. diuites
 reddiderim, cunctisque
 quotquot opus haberent,
 suppeditarim, imo semel
 vniuersas opes in amicos
 iuuandos effuderim, si-
 mulatq; his rebus ad ino-
 piam deueni, iam ne ag-
 noscor quidem ab illis, ne
 aspicere dignantur me,
 qui dudum reuerabantur,
 adorabant, meoq; de nu-
 tu pendebant. Quod si
 quando per viam ingredi-
 ens, forte fortuna in eo-
 rum quempiam incidero,
 perinde ut euersam homi-
 nis iam olim defuncti sta-
 tuā, ac temporis longitudi-
 ne collapsam praetereunt,
 quasi ne norint quidem.
 Alij vero & procul con-

specto me, alio sese detor-
quent, existimantes sese
inauspiciatum, abominan-
dumq; visuros spectacu-
lum, quem non ita pri-
dem servatorem & adiu-
torem suum esse prædica-
bant. Itaque prementibus
malis ad extrema redactus
consilia, tenone arrepto,
terram exerceo, quater
nis conductus obolis, at-
que hic cum solitudine,
cumque ligone philoso-
phor. Hoc interim lucrī
mihi videor factura, quod
posthac non intuebor ple-
rosque præter meritum
secundis fortunæ successi-
bus viuentes. Nam illud
vel maxime vrit. Iam igi-
tur tandem aliquando Sa-
turni Rheæque proles,
excusso profundo isto, gra-
uique somno (nam Epi-
menidem quoque dormi-
endo vicisti) denuo iacta-
to fulmine, aut ex Oeta
redacceso, ingenti reddi-
ta flamma iram aliquam
strenui illius ac iuuenilis
Iouis ostende, nisi vera
sint quæ a Cretenſibus de
te, tuaque sepultura feren-
tur. I V P I T. Quis hic est
Mercuri, quem audio sic
voci-

τες, ἑτέραν ἐκτρέπον), δυ-
σάντητον ἢ ἀπορόπαιον θέα-
μα ὄψιαι ὑπολαμβάνοντες
τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα καὶ
ἐνὶ γένει αὐτῷ γεννηθέντα,
ὥς ὑπὸ τῷ κακῶν ὄντι τού-
τῳ τῷ ἐγκατιᾶν τραπέμι-
τος, ἐναψάμενος διφθέραν,
ἐργάζομαι τῷ γῆν ὑπό-
μιδος ὁδοῶν τεσσάρων, τῇ
ἐρημίᾳ καὶ τῇ δикέλλῃ προσ-
φιλοσοφῶν ἐσταῶθα. τούτο
γούμ μοι δοκεῖ κερδαίνειν, μὴ
κέτι ὄψιαι πολλοὺς παρὰ τὴν
ἀξίαν οὐ πρὸς πονίας. ἀνιερ-
τρεον γὰρ τοῦτο γι. ἡδὴ ποτὶ
οὐκ ὅ Κρόνου καὶ Γέας υἱέ,
καὶ βαθυὸν τοῦτον ὕπνον ἀπο-
σεσάμενος, καὶ νήδυμον, ὑπὲρ
τὸν Ἐπιμνίδην γὰρ κεκοίμη-
σαι, καὶ ἀναρξίπistas τὸν κε-
ραυνὸν, ἡ ἢ τὸ Οἶτης ἐναυτά-
μενος. μεγάλῳ ποιήσας τὴν
φλόγα, ὅπως εἴξαι τίνα χρ-
λῶ ἀνδρώδους καὶ νιανικοῦ
Διὸς, εἰ μὴ ἀληθὴ ὅτι τὰ ὑπὸ
Κρητῶν ποιεῖ σου καὶ τῆς ἐκεῖ
σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.
Ζ. τίς οὗτός ἐστι, ὦ Ἑρμῆ, ὁ
κεκρυ-

κικρυαλὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς,
 παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπερ-
 ρείᾳ, πινεὶς ὅλος καὶ αὐ-
 γμῶν, καὶ ὑποδίφθους; σκά-
 πει δὲ, οἶμαι, ὅπως κυφῶς,
 λάλος ἀνθρώπος καὶ σαρκύς,
 ἥπου φιλόσοφος ὄντι. οὐ γὰρ
 ἀλλ' οὕτως ἀπείθεῖς τοῦ λό-
 γου διεξήει καὶ ἡμῶν.
 Εἰμ. τί φῆς ὦ πάτερ; ἀνο-
 εῖς Τίμωνα τὸν Εὐκράτι-
 δου, τὸν κολυτῆα; οὗτός
 ὄντι ὁ πᾶσι καὶ ἡμῶν καὶ
 ἡμεῶν τιλαίων ἐσιάσας, ὁ
 γέφυλος, ὁ τὰς ὅλας
 ἑκατόμβας, παρ' ᾧ λαμ-
 πορῶς οἰώθαμεν ἐορτάζειν τὰ
 διήσια. Ζεύς. φρὺ τῆς ἀλ-
 λαγῆς. ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ὁ
 πλούσιος, ὅτι οἱ τοιοῦ-
 τοι φίλοι; τί παθὼν οὐκ
 τοιοῦτός ὄντι, ἀγχινοὶ, ἀθ-
 λιοὶ καὶ σκαπανεὺς καὶ μι-
 δωτῆς, ὡς εἶκιν, οὕτω βέ-
 ρειων καὶ ἀφέρων τὴν δικτα-
 λαν. Εἰμ. οὕτως ἔπειθ' ἰπτεῖν
 χρεώτης ἐπέτριψεν αὐτὸν,
 καὶ φιλανθρώπιαν, καὶ ὁ
 παρὶς τοῦ διομήδους ἀπαν-
 τας

vociferantem ex Attica,
 ad Hymettum in radice
 montis, horridus totus,
 ac squalidus, pelleq; hir-
 cina amictus, fodit autem,
 ut arbitror, nam pronus
 incumbit homo loquax &
 confidens, mirum in phi-
 losophus est, neq; enim
 alioqui adeo impia, nefa-
 riaq; in nos fuerat istu-
 rus. M. E. Quid ais pater,
 an non nosti Timonem
 Echecratidis filium Colyt-
 tem? Hic nimirū est,
 qui nos saepenumero in sa-
 cris legitimis conuiuio ac-
 cepit, ille repente diues
 factus, ille qui totas he-
 catombas, apud quem
 splendide Iouialia festa
 consueuimus agitare. I. V.
 Hem quænam ista rerum
 commutatio? hiccine ho-
 nestus ille, diues, quem
 tam frequentes cingebant
 amici? Quid igitur acci-
 dit, ut hoc sit habitu?
 squalidus, xrumnolus,
 fessor conductitius, uti
 coniicio quum tam grauē
 ligonem gerat? M. E. R.
 Ad hunc modum illum
 quemadmodum probitas
 evertit, atq; humanitas, &
 in omnes quicumque ege-

rent misericordia. At re-
vera Vecordia potius fa-
cilitasque, nullusque in
suscipiendis amicis dele-
ctus, quippe qui neuti-
quam intellexent, sese cor-
vis lupisque largiri. Quin
magis quam à vulturibus
tam multis misero iecur
eroderetur, amicos esse
eos & socios iudicabat.
quasi benevolentia erga
sele afficerentur, quum il-
los epulæ magis caperent.
Ergo posteaquam ossa pe-
nitius nudassent, circum-
rosissentque deinde si qua
medulla suberat, hanc
quoque admodum diligen-
ter exuxissent, aufuge-
runt, exuccum & radici-
bus defectum destituentes,
adco ut postea ne agno-
scant quidem, aut aspici-
ant, tantum abest, ut sint
qui suppedient, imperti-
antque. Has ob res fossor
& ligo, ut vides, opertus
pelliceo urbe præ pudore
fugiens, mercede terrâ ex-
ercee, aduersus ingratos
atrabile stomachatur, qui
quidem sua benignitate
dicari, admodum fastuo-
se nunc prætereant, ac ne
nomen quidem ac Timonem

vocce-

τας οἶκτος. ὥς δὲ ἀληθεύ-
σας λέγω, αἰνοῖα καὶ εὐήθεια καὶ
ἀκρίσια πρὸς τοὺς φίλους
ὅς οὐ σωΐει, κλέβει καὶ
λύκοις χαρίζεσθαι, ἀλλ' ὑπὸ
γυπῶν τοσούτων ὁ κακὸς
δαίμων κινεῖται τοῖς ἡπάρ-
εσι φίλους εἶναι αὐτοῦ καὶ ἐταί-
ρους ᾗτο, ὑπὸ εὐνοίας τῆς
πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ
βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνά-
σαντες ἀκρίβως, καὶ περι-
τραγόντες, εἴ τις ἤμμιλλος
ἐνὶ ᾧ ἐκμυζήσαντες, καὶ τὸ
τοῦ αὐτοῦ μάλα ὀπμιλλῶς ᾤχο-
το, αὖτε αὐτὸν καὶ τὰς εἴζας
ὑποτετμημένῳ ἀπολιπόν-
τες, οὐδὲ γινώσκοντες ἔτι,
οὐδὲ προσβλέποντες, πόθιν
ᾧ ἢ ὀπκουμένους ἢ ὀπδι-
δόντες ἐν τῷ μέρει, διὰ ταῦ-
τα δικηλότης καὶ διφθειρί-
ας, ὥς ἔρεξ, ἀπολιπὼν ὑπὸ
αἰχμῶνς τὸ αἶσυ μισθοῦ
γινώγει, μεγαγχαλῶν τοῖς
κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοῦ-
τες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑ-
περοπμιλλῶς παρέεχονται,
οὐδὲ τοῦτομα εἰ Τίμων κα-
λοῖτο

αὐτὸ ἰδύτης. Ζεὺς καὶ μὴ
οὐ παροπίεος ἀνὴρ, οὐδὲ
ἀμελητέος. εἰκέτα γὰρ ἡγα-
νάκτει δυσυχῶν. ἐπεὶ καὶ
ὅμνηα ποιήσομεν τῆς κα-
ταράταις κέλευσιν ἐκεί-
νοις, ὀπληκισμένοι ἀνδρες
τοσοῦτα τῶντων τι καὶ
αἰσῶν πύλατα καύταν-
τος ἡμῖν ὅπῃ τῷ βωμῶν.
ἔτι γοῶν ἐν ταῖς ἑστὶ πύ-
κνισαν αὐτῷ ἔχω, πάλιν
ὑπὸ ἀρχολίας τι καὶ βορέ-
ου πολλοῦ τῷ ἐπιτορκεύ-
των καὶ βιχζομένων καὶ ἀρ-
παζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου-
τοῦ παρὰ τῷ ἱεροσυλουώ-
των (πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ
δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ'
ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφι-
ᾶσι) πολλοὶ ἡδη χερόνον οὐδ'
ἀπέβλεψα εἰς πύλιν Ἀπικίου,
καὶ μάστιγα ἐξ οὗ φηροτο-
φία καὶ λήγων ἔριδις ἐπι-
πύλαταν αὐτοῖς. μετρημέ-
νων γὰρ ὅσους ἀλλοτρίους καὶ
κακοκρίτων. οὐδὲ ἐπα-
κούειν ἐπὶ τῷ εὐχῶν. ὥς
τι ἢ ὀπίσθαστα καὶ τὰ
ῶτα

vocetur, nouerint. I v.
Atque profecto vir neu-
tquam fastidiendus, neq;
negligendus, & iure opti-
mo indignatur, qui ijs tan-
tis in malis agat. Quare
sceleratos istos adultores
ipsi quoq; fuerimus imita-
ti si cum virum neglexe-
rimus, qui tantum iuro-
rum & captarum pinguis-
simas quaiq; nobis in aris
adoleuerit, quantum nidor
etiamdum mihi in narib.
residet. Tamen propter
negociasq; & turbam ma-
ximam peccantium, tum
vi, non iure agentium, ne-
que non aliena rapientiu-
um, præterea ob formidi-
nem quam mihi pariunt
sacrilegi, qui quidem tum
multi sunt, tum observa-
tu difficiles, adeo ut ne
minimum quidem nos
connuere sinant. Iam-
pridem profecto ad Atti-
cam regionem oculos de-
torissem, maxime postea-
quam philosophia & de
verbis digladiationes apud
istos increbuerunt, ita ut
pugnantibus inter se istis
vociferantibusque ne ex-
audire quidem mortalium
vota liceat. Vnde mihi
ne-

necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis, conficique qui virtutem quandam, & incorporea quædam, mentalque nugæ ingenti vociferatione connectunt. hæc in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quàm haud mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquum est Mercuri, tu Plutum adducens, quantum potes ad istum abeat. Porro Plutus una secum ducat & Thesaurum, & utrique apud Timonem perseverent. Neque usque adeo facile demigrent, etiam si quam maxime rursum illos per bonitatem ex ædibus exegerit. Cæterum de palponibus illis, atque ingratitudine qua in hunc sunt usi, in posterum consulabo, pœnasque daturi sunt, simul atque fulmen instauro. Nam fracti sunt in eo reclusa cupide duo è radijs maximi, quum nuper avidius in sophistam Anaxagoram iacularer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse viles nos, qui dii vocemur.

Ac

ὅτα καθῆσθαι, ἢ ὅπῃ τριβῶσαι
πρὸς αὐτῶν ἀρετῶν τινα καὶ
ἀτόμαία καὶ λήρους μεγάλη
τῇ φωνῇ συμερίζοντων. διὰ
ταῦτά ποιεῖ καὶ τούτων ἀμείνων
διδῶναι σωφέει πρὸς ἡμᾶς, οὐ
φάσκειν ὅντα. ὅμως δὲ τὸν
Πλούτον ὃ Εὐμῆ παραλα-
βὼν, ἀπιθὶ παρ' αὐτῶν τὰ
χρῶς. ἀγέτω δὲ ὁ Πλούτος καὶ
τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτῶ, καὶ
μυέτωσαν ἀμφω παρὰ τῷ
Τίμωνι, μὴ δ' ἀπαλαττίδω-
σαν οὕτω ξαδίας, καὶ ὅτι
μάλιστα ὑπὸ χησότητος αὐ-
θις ἐκδιώκη αὐτοὺς τ' οὐκίας.
ὥς δ' οὐδ' ἐκλάκων ἐπείνων,
καὶ τ' ἀχαριστίας, ὡς ἐπιδεί-
ξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ οὐθις
μὴ σκέψομαι. καὶ δίκην
δώσουσι, ἐπέδωκε τ' κεραυ-
ρὸν ὅπῃ κενάσω. κατὰ μέ-
νοι γὰρ αὐτοὺς καὶ ὑποσομω-
μεῖναι εἰς δύο ἀκλίνεις αἱ μέ-
γισται, ὅπῃ φιλοτιμύτην
ἠκόντισα. πρῶτον δὲ τὸν σο-
φιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἐπέ-
θε τοὺς ὁμιληταί, μηδὲ ὅλως
εἰναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεοὺς.
ἀλλ'

ἀλλ' ἐκείνου μὲν δύναιτο
 τον. ὑπερέχει γὰρ αὐτοῦ
 πλὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ
 κεραιὸν εἰς τὸ ἀνάκλειον
 παρακύψας, ἐκείνῳ τε κα-
 τέβληξεν, καὶ αὐτὸς ὀλίγου
 δύν σωματίζειν παρὰ πλὴν
 πέτρην. πάλιν ἰκανὴ ἐν
 τοσούτῳ, καὶ αὐτὴ τιμωρία
 ἔσαι αὐτοῖς, εἰ ὥς πλου-
 τοῦτα τὸν Τίμωνα ὀρώσιν.
 Εξου. οἶον ὡς τὸ μέγα κικρα-
 γήσα, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ
 δρασμὸν οὐ τῆς δικαιολο-
 γουσιμότητος, ἀλλὰ καὶ τῆς
 εὐχρηστικῆς τοῦτο χεῖριμα.
 ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλού-
 σιος ἐκ πεντακάτου κατασέ-
 σεται ὁ Τίμων, θύσας
 καὶ παρρησιατάμνους ἐν
 τῇ εὐχῇ, καὶ ὅτι πρέσβας τὴν
 Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔταπην
 ὅτι κεκοφῆς, ἔτι αὖ ἔταπ-
 τον ἀμελῶμενος. Πλούτ.
 ἀλλ' ἐγὼ ἵνα αὖ ἀπέλθῃμι ὡς
 Ζεὺς παρ' αὐτὴν. Ζεὺς. διὰ
 τί ὦ ἄριστε Πλούτε, καὶ
 ταῦτα ἐμοῦ κηλεύσαντος;
 Πλού. ὅτι γὰρ Δία ὀβριζέτω εἰς
 ἐμὲ

Ac illum quidem errore
 non feriebam, propterea
 quod Pericles obtenta
 manu eum prexerit. Ce-
 terum fulmen in Casto-
 ris ac Pollucis templum
 detortum tum illud exus-
 sit, tum ipsum parum ab-
 fuit, quin ad saxum con-
 minueretur. Quanquam
 interim vel id supplicij sa-
 tis magnum in istos fue-
 rit, si Timonem conspe-
 xerint egregie locupletem
 factum. M E R C. Quan-
 tum habet momenti ali-
 um vociferari, & obstre-
 perum audacemque esse?
 Idque non ijs modo qui
 causas agunt, verum etiam
 qui vota faciunt conduci-
 bile. En mox ē pauperri-
 mo lues euaserit Timon,
 qui se imprecando clamo-
 rum & improbum præsti-
 terit, Iovemque reddide-
 rit a tentum. Si vero si-
 lentio fodisset nutans, et-
 iam nunc foderet negle-
 ctus. P L U T. At ego Iu-
 piter haud quaquam ad
 istum rediurus sum. I V.
 Quid ita non rediurus
 optime Plute, præsertim à
 me iussus? P. Quoniam
 per Iovem iniuria me af-
 fecit

fecit eijciens, & in multa fragmenta difsecans, idque quum illi paternus essem amicus, ac me pene dixerim, fuscinis ex ædibus extrusit, nec aliter quam ij, qui è inanibus ignem abijciunt. Nun rursus ad istum ibo, parasitis, adulatoribus & scortis donandus? Ad eos me mitte ô Jupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus equidem in precio sim, & maiorem in modum exortatus. At hi stupidi cum inopia commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto lago pelliceo, ligoneque, sat habeant, quum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim donare soliti. I v r. Nihil istiusmodi posthac in te factur^{us} est Timon, quippe quem ligo abunde satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, quod oporteat te pro penuria præoptare. At tu mihi querulus admodum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foribus

ἐμὲ, καὶ Ἰξίφους, καὶ εἰς πολλὰ κατὰ μέρη, καὶ τὰ αὐτὰ πατρῶον αὐτῶν φίλον ὄντα. καὶ μόνον οὐχὶ δικρανοῖς με ἐξιδώθει τ' οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπερξέσθουσι. αὐθις οὐκ ἀπέλθω, παρασίτοις καὶ κόλαξι καὶ ἐταίραις προδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνους ὦ Ζεῦ πέμπε με, τοὺς αἰδοῦσθ' ὁμῶς τ' ὀφειλάς, τοὺς φειδέσθοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ καὶ φειπόθης. οὗτοι ὃ εἰ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέσταν, ἐν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῶν λαβύντες, καὶ δίκην, ἀλλὰ πάτωσαν ἄθλιοι, λέπιδας ὀδελοῦς ἀποφέροντες, οἱ δέκα ἰαλαίην δωρεὰν ἀμέλῃ τι φρεῖνέμενοι. Ζ. οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσει; φείσει, πάντῳ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκην παιδαγωγῶν κεν, εἰ μὴ πάντα πᾶσιν ἀνάλγητός ἐστι πῦρ ὁ σφῶν, ὡς χεῖρ σου αὐτὴ τῆς πενίης προαρεῖται. οὐ μὲντοι πάντῳ μεμψιμοίρους εἶναι με δοκεῖς, ὅς νῦν γὰρ τ' Τίμωνα αἰτιᾷ, δίδῃσι σοι τὰς δόξας

ούρας ἀναπλάσας, ἡφίη πε-
 νος εἶν ἐλευθέρας. οὔτε ἀπο-
 κρίων, οὔτε ζυλοῦ πῶν. ἀλλο-
 τε ἢ τὸν αἰῶνα ἡγανάκηδες καὶ
 πλουσίων, κατακλειδύ-
 σαι τὸν πῶν ἀπὸ μοχλῶν
 καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ἐκβο-
 λῶν, ὥς μὴδὲ παρακλῆσαι σοι
 τὸ φῶς δυνάμει εἶναι. ταῦ-
 τα γοῦν ἀποδίδου πρὸς με,
 ἀποπρίνεις λέγων ἐν πολλῶν
 πρὸς πότῳ, καὶ διὰ τῆς οὐχὺς
 ἡμῶν ἐφαίνου, φρονίδος ἀ-
 νάγκης, συμμαχίης τῶν
 δακτύλων πρὸς τὸ ἔθνος τῶν
 συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσας
 ἀπειλῶν, οἱ κερδοὶ λάβου
 πρὸς αὐτῶν. καὶ ὅπως τὸ πρῶ-
 μα ὑπερδύνην ἰδὲ σοι ἐν
 γυμνασίῳ, ἢ πιδυρῶν θαλάμῳ,
 καὶ ἀπὲρ τῶν Δανάων παρ-
 εδούκῃ, ὥς ἀκρίβει καὶ
 καμπόνοισι παρὰ δαγυρῶν
 παρὰ φέουδον, πρὸς τὸν καὶ τῶν
 συλλογισμῶν. ἀποπρίνεις τὸν πῶν
 ἐφ' αὐτῶν σὺ τῶν, ἐξῶν τῶν πρὸς
 ἡμῶν, ὥς ἐν ἢ ἀποκρίναι
 τοῖς τοῖς μῶν, οὔτε ἐπ' ἀδεί-
 ας χρωμένους τῶν ἐξῶν, κυρί-
 ον

bus libere permiserit va-
 gari, neq; includens, neq;
 zelotypus in te. Porro ali-
 as diuersa in diuites sto-
 machabare, cum diceres
 te ab illis repagulis, clavis
 ac signorum obiectaculis
 impressis ita fuisse conclu-
 sum, ut ne prospicere qui-
 dem in lucem tibi liceret.
 Id igitur apud me deplo-
 rabas, affirmans præfocari
 te nimijs tenebris eoque
 pallidus nobis occurre-
 bas, & curis confectus,
 digitis etiamnum ex assi-
 duo colligendi coaceruan-
 diq; usu contractis, con-
 tortisq;, quod si quando
 daretur opportunitas, au-
 fugituum quoq; ab illis
 te minitabare. In summo,
 rem supra modum acer-
 bam iudicabas in æreo
 ferreæ thalamo, Dana-
 Æs exemplo, virginem as-
 seruari atque à scelestissi-
 mis educari prædagis,
 fœnore & compute. Pro-
 inde absurde facere aie-
 bas hos, quod te præter
 modum adamarent; quū
 liceret vero frui non au-
 derent, neque quum ip-
 sis esset in manu, amore
 suo lecte videretur, sed

vigiles observarent, ad signum ac feram oculis nunquam conniventibus neque usquam dimotis semper intuentes, abunde magnum fructum arbitran-
 tes, non quod ipsis fruendi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quam in præsepis canis, nec ipse vescens hordeis, nec equum famelicum id facere sinens. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent, & asservarent, & (quod esset absurdissimum) etsi quidem sibi subtraherent vererenturque contingere, non intelligerent autem fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum pedagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinit ad fuliginosam, & oris angustis lucernulam, ac fuculo uti scirpulum usus mugilare. Quid itaque an non iniquum, quod hæc quondam incusaveris, nunc in Timone diversa his criminari? P L V T. Atqui si rem vere perpendaris,

virum-

ους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάτ-
 τήν ἐξηγορέτας, ἐς τὸ σιμῆ-
 ον καὶ τὸ μοχλὶν ἀσκαρδαμυ-
 καὶ βλέποντας, ἱκανῶς ἀπο-
 λαύσιν οἰομένους, οὐ τὸ αὐτῶς
 ἀπολαύειν ἔχον, ἀλλὰ τὸ μη-
 δεὶ μετὰδιδόναι τὴν ἀπολαύ-
 σιν. καθάπερ τὸ ἐν τῇ φάτ-
 νῃ κυῖα, μήτε αὐτῶς ἐδίδου-
 σαν τὴν κρεῖττον, μήτε τῷ ἵπ-
 πῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν.
 καὶ προσέτι καὶ καταγέλας
 αὐτῶν φειδόμενων καὶ φυλατ-
 τόντων, καὶ τὸ κοινότατον
 αὐτῶν ζήλοτυποῦντων, ἀ-
 γνοῦντων δὲ ὡς κατάρ-
 τος οἰκείτης, ἢ οἰκονόμου, ἢ
 παιδὸς τε καὶ ὑποτάκτων λατρεῖ-
 ως. ἐμπαινήσῃ τὴν κακοδαί-
 μονα καὶ ἀνέρας οὐ διασώτῃ,
 σφῆς ἄμαυρὸν τι καὶ μικρό-
 ταιον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον
 ξυραλίδιον, ἐπαρξενεῖν
 ἐλάσας τοῖς τόκοις. πῶς οὖν
 οὐκ ἀδικεῖ, πάλαι μὲν σου
 ταῦτα αἰτιάσσει, νῦν δὲ τῷ
 Τίμῳ τὰ ἐναντία ἐπικα-
 λεῖν; Πλοῦτ. καὶ μὴ εἶγε
 τὰ ληθῆ ὑξετάζεις; ἀμφω

σου

σοι εὐλογα δόξω ποιεῖν, τῷ-
 τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τῷ-
 το ἀνείμενον, ἀμειλές, καὶ
 οὐκ εὐνοϊκόν, ὥς πρὸς ἐμὲ
 εἰκότως αὖ δοκοῖν, τοῦ τε
 αὖ κατὰ κλέσον ἐν θύραις καὶ
 σκότῳ φυλάττοντας ὅπως
 αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην
 καὶ τιμιώτης, καὶ ὑπερογκος,
 ὁπμιλουμένους, οὔτε προτ-
 απιομένους αὐτοῦ, οὔτε
 εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὥς
 μηδὲ ὁφθαλμῷ πρὸς τινα,
 ἀνθρώπους ἐκδιμίζον εἶναι καὶ
 ὑβριστάς, οὐδὲν ἀδικοῦντά
 με ὑπὸ τοσούτοις δεισμῶς
 καταστήποντας, οὐκ εἰδό-
 τας ὥς μετὰ μικρὸν ἀπία-
 σιν ἄλλῳ τινὶ τῷ εὐδαιμό-
 νῳ με καταλιπόντες. οὔτ'
 οὐκ ἐκείνους, οὔτε τοῦ πᾶν
 προχέειν εἰς ἐμὲ τούτους
 ἐπαινω, ἀλλὰ τοῦ, ὅτι εἰς ἄρι-
 στον ὄντα, μέτρον ὁπλήσουσας
 τῷ πράγματι, καὶ μήτε
 ἀφειζομένους τὸ παράπαν
 μήτε προητομένους τὸ ὅλον.
 σκόπει γὰρ ὦ Λεῦ, πρὸς τοῦ
 Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυ-
 ραῖνα

utrumque me iure facere
 iudicabis. Nam & Timo-
 nis ista nimia lenitas, ne-
 gligentia potius, haud be-
 neuolentia, studiumque
 quod ad me pertinet, me-
 rito videatur. At e diverso,
 qui me ostijs ac tene-
 bris inclusum seruabant,
 id agentes, quo scilicet
 crassior, saginatioreq; , ac
 vehementer corpulentia
 onustus euaderem, quum
 interim neq; ipsi continge-
 rent, neq; in lucem pro-
 ducerent, ne vel aspiceretur
 à quopiam, hos dementes
 & contumeliosos in me
 iudicabam, quippe quia
 me nihil commercium tot
 in vinculis cogerent sicut
 carieq; putrescere, haud
 intelligentes, quo mox
 demigrent, me alij cuipi-
 am, cui fortuna fauerit,
 relicturi. Nec hos igitur
 probō, sed ne illos quidē,
 qui nimium facile mihi
 manus admoueat. Sed
 qui (quod est optimum)
 mediocritate utantur, vii
 nec prorsus abstineant,
 neq; penitus profundant.
 Etenim illud per Iouem
 considera Iupiter, Si quis
 ubi puellulam & formo-
 sam

Eam lege duxisset uxorem,
 postea neque obseruet,
 nec vlla omnino zeloty-
 pia prosequatur, videli-
 cet sinens illam noctu at-
 que interdum, quocunque
 libitum sit ire, & quicun-
 que voluissent, cum his
 habere rem, potius vero
 ipse abducatur, ut adultere-
 rent, fores aperiens, pro-
 stitutusque, & quos libet
 ad illam inuitans, num hic
 amare videbitur? Profe-
 cto hoc tu nequaquam
 dices Iupiter, qui sæpe
 numero amorem senseris.
 Rursum si ingenuam lege
 domum deducat, uti li-
 beros legitimos progene-
 ret, cæterum nec ipse con-
 tingat florentem ætate,
 decoramque virginem,
 nec alium sinat aspicere,
 sed inclusam, orbam, ste-
 rilemque in perpetua vir-
 ginitate contineat, idque
 præ amore se facere præ-
 dicet, & hunc quidem
 præferat, pallore, corpo-
 re exhausto, oculis refu-
 gis, num fieri potis est, ut
 huiusmodi non desipere
 videatur? quippe qui quum
 liberis oportuerit operam
 dare, fruique coniugio,
 puel-

γαῖκα νέαν ἢ καλὴν ἑπιή-
 μῃτε φυλάττοι, μῆτε ζηλο-
 τυποῖ το παρῆπαν, ἀφίει-
 καὶ βαδίζειν ἔνθα αὐτὸ θέλει
 νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν,
 καὶ ζῶειναι τῆς βουλομέ-
 νοις, μάλλον δὲ αὐτὸς ἀ-
 πάγοι μοιγευσσομένῳ,
 ἀνίγων τὰς θύρας καὶ μα-
 σταπείων, καὶ πάντας ἐπ'
 αὐτῷ καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦ-
 τος ἐρεῖν δόξειν αὐ; οὐ σὺ
 γιγνώσκεις τοῦτο φάιναι αὐ,
 ἐραθεὶς πολυάκεις. εἰ δέ τις
 ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναι-
 κα εἰς τὴν οἰκίαν νόμιμα πα-
 ραλαβὼν ἐπ' ἀρότρῳ παίδων
 γυναικῶν, ὁ δὲ μῆτε αὐτὸς
 προσάποιτο ἀκμαίας καὶ
 καλῆς παρθένου, μῆτε ἄλλῃ
 προσέλεπεν ὅπως ἐποι, ἄγο-
 ρον δὲ καὶ εἴργην καὶ ἀκλεί-
 σος παρβινούσι, καὶ ταῦτα
 ἐρεῖν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν
 ἀπὸ τῆς γῆρας καὶ τῆς σαρ-
 κὸς ἐκτετηκίας, ἢ τῶν ὀφ-
 θαλμῶν ὑποδιδυκότων, ἔσθ'
 ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παρ-
 πάγων δόξειν αὐ, δέον παι-
 δοποι

ποιοῖσθαι καὶ ἀπολαύειν τοῦ
 γάμου, καταμαρμαίνων οὐ-
 πρὸσωπον οὕτω καὶ ἐπέρχασθαι
 κέρει, καθάπερ ἱέρειαν τῇ
 Δισμοφόρῳ τρέφω διὰ παν-
 τὸς τῷ βίῳ; ταῦτα καὶ αὐτὸς
 ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνὶν ᾧ ἀτί-
 μως λακίχζομαι καὶ λαφυσ-
 τόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος.
 ὡς ἐσίω γ', ὥσπερ τιμαλίας
 δραπέτης πεπεδημένος. Ζ.
 τί οὖν ἀγανακτεῖς καὶ αὐτῷ;
 δίδοασι γὰρ ἀμφοὶ καλὸν τὸ
 δίκαιον, οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάιτα-
 λος ἀποτρεῖ καὶ ἀγύροισι, καὶ ἔπ-
 ρα τὸ νόμα, ὅπκι χ' ἰστέες
 μόνον τὰ χυσιώ, οἱ δὲ καὶ ἀ-
 περ ὁ Φινεύς ἀπὸ τῆ φάρυγγος
 τὴν τροφὴν ἔσθ' ἡ ἀρετῶν
 ἀφοιρούμενοι. ἀλλ' ἀπιθί ἤδη,
 σωφρονεσέτω παρὰ πολὺ τὸ
 Τίμωνι ἐπικυζόμενος. Πλού-
 κείρας γὰρ πότι πάλσι, ὥ-
 σπερ ἐκ κοφίνου ἱβυπηρόν,
 πρὶν ὅλως εἰσευλῶσθαι μετὰ
 σπουδῇ ἐξαντλῶν, φθάσαι
 βουλόμενος τὸ πλεονέχον, μὴ ὑ-
 πέρτατος εἰσπρασθὲν ὅπκι λυ-
 σθαι αὐτόν. ὥς ἐς τὸ τὸ Δαναῖ-
 δῶν

puellam adeo formosam
 atque amabilem sinant e-
 marcescere, per omnem
 vitam, tanquam Cereri
 sacerdotem alens. Huius-
 modi & ipse indigne fero,
 quum à nonnullis igno-
 miniose cædor calcibus,
 laniorque, atq; exhausti-
 or, à nonnullis contra per
 inde ac stigmaticus fugi-
 tiuus compedibus vincior.
 I V P I T. Quid igitur
 indignaris contra illos?
 quandoquidem utrinque
 pœnas egregias luunt, al-
 teri quidem dum Tantalum
 in morem, neque bibere
 sinuntur, neq; edere, sed
 ore sicco duntaxat inhi-
 ant auro, alteri vero dum
 his ceu Phynæo cibos
 Harpyiæ ipsi à faucibus
 eripiunt. Sed abi iam, Ti-
 mone multo posthac usu-
 rus cordatiore. P I. An il-
 le aliquando desinet me
 ceu foraminoso cophino,
 priusquam omnino influ-
 xerim, data opera exhau-
 rere, quasi conetur occu-
 pare, quo minus influam.
 veritus ne si copiosus in-
 fundar, ipsum undis obru-
 am? Quo fit, ut in Dana-
 dum doliū aquam mihi vi-
 dear

dear allaturus, frustra-
 que infusus, vase non con-
 tinente liquore, imo prius
 propemodum effuso, quod
 influit quam influxerit.
 Adeo latus dolij hiatus ad
 effusionem, ac liber exitus.
 I v p. Proinde ni hia-
 rum istum obturauerit,
 perpetuamq; perstillatio-
 nem sistere studuerit, re
 propediem effuso, facile
 inueniet sagum rursus &
 ligonem in fece dolij, sed
 interim abire, atq; illum
 diuitem reddite. At tu
 Mercuri fac memineris,
 ut rediens Cyclopas ex
 Actoa tecum adducas,
 quo fulmen cusptide resti-
 tuta resarciant. Nam eo
 nobis acuminato opus
 fuerit. M e p. Eamus Plu-
 re. Quid hoc? Num clau-
 dicas? Equidem ignorabam
 o praeclare, te non caecum
 modo, verum etiam clau-
 dum esse. P l. Atqui non
 hoc mihi perpetuum Mer-
 curi, verum si quando
 proficiscor a Ioue missus
 ad quempiam, tum ne-
 scio quo pacto tardus sum,
 & utroque claudus pede,
 ita ut aegre ad metam per-
 tingere queam, sene non-

nun-

δῶν πείθον ὑδροφορήσεν μοι
 δοκῶ, καὶ μά τινα ἐπαντλήσεν,
 ἢ κύτους μὴ εἶγοντος, ἀλλὰ
 πρὶν εἰσρυσῶναι σχεδὸν ἐκχυ-
 θησομένου ἢ ὀπρῆξέντος, οὐ-
 τως εὐρύτερον τὸ πρὸς τινα
 ἐκχυσιν κεχλωὶς ἢ πείθου, καὶ
 ἀκώλυτος ἢ ἐξόδος. Ζ. ἔκου
 εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχλωὶς
 τότο, καὶ εἰς τι ἀπαξ ἀναπι-
 πτασθῶν, ἐκχυθέντος ἐν βρα-
 χεῖ σου, ξαδίως εὐρήσῃ τινα
 διφθέραν αὐθις καὶ τινα διηελ-
 λαν ἐν τῇ τραγί τοῦ πείθου.
 ἀλλ' ἀπίε ἡδὴ, καὶ πολυλίζετε
 αὐτόν. τὸ δὲ μέγιστον ὧ Ερμῇ
 ἐπανιών πρὸς ὑμᾶς ἄξιν πρὸς
 κύκλωπας ἐκ τῆς αἵτης, ὅπως
 ἢ κεραιὸν ἀκονήσαντις ὀπι-
 σκευάσωτιν, ὡς ἦδη σε τεθνή-
 κωτος αὐτῷ διασώμεθα. Ερμ.
 πρὶν ὡμιν ὧ Πλάτῃ. τί τότο
 ὑποπλάζεις; ἐλελήθεις με ὧ
 γυνάδα οὐ το φλὸς μένον, ἀλλὰ
 καὶ καλὸς ὢν. Πλάτ. οὐκ
 αἰετὸ τότο ὧ Ερμῇ, ἀλλ' ὀπίσταρ
 μὲν ἀπίω παρὰ ἵνα σιμφθεῖς
 ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ ὧ δ' ὅπως
 ξεαδύς εἰμι καὶ καλὸς ἀμφὶ ἐ-
 ροῖς

εἰς, ὡς μέλις τελεῖν ὅππ' ἔρε-
 μα, προγρηάταίος ἐνίτε τ'
 πειμνόντος. ἐπύταν δὲ ἀ-
 παλλάττει δέη, πλὴν ὅψι
 πολὺ τ' ὀρεῖται ὠκύτερον· ἀμα-
 γνῶ ἐπισιν ἢ ὕσπληξ, κα-
 ῖω ἥδη ἀνακρῦπτομαι νηικη-
 κῶς ὑπὸ πηδῆσας τὸ σταδίου,
 οὐδὲ ἰδόντων ἐρίστε τῷ· δια-
 τῶ. Ερμ. οὐκ ἀληθῆ ταῦτα
 φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς αὖ
 εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθές μ' οὐδ'
 ὁβολὸν ὥς πρίασθ' βρόχον
 ἐχνηότας, ἀφνω δ' ἑτάμερον
 πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ὅππ'
 λευκοὺς ζώγους ἐξελαύνον-
 τας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπῆρ-
 ξε πώποτε, καὶ ὅμως πορφυ-
 ροὶ καὶ χρυσόχνητες πεῖερχον-
 ται, οὐδ' αὐτοὶ πεισύνντες
 οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτῶ-
 σιν. Πλούτ. ἐτιρεῖον τοῦτ'
 ὅτιν ὦ Ερμῆ, καὶ οὐχὶ τῷς ἐ-
 μαυτ' ποσὶ βεδίζω τίτε, οὐ-
 δὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων
 ὑπεσέλλε με παρ' αὐτοῦ, ἅτε
 πλουτοδότης καὶ μεγαλίδω-
 ρος καὶ αὐτὸς ὢν, δηλοῖ γουῶ
 καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδ' αὖ
 τοῖσι

nunquam interim facto,
 qui me opperiebatur. Por-
 ro quum discedendū est,
 elatum videbis multo au-
 bus celeriores. Vnde fit,
 ut vix iam amoto repagu-
 lo, ego iam præconis vo-
 ce victor pronuncier, sal-
 tu stadium transiensus,
 ne videntibus quidem ali-
 quoties spectatoribus. M.
 At ista quidem haud vera
 narras, imo ego tibi per-
 multos commemorare
 queam, quibus heri ne
 obulus quidem erat, quo
 restim emerent, statim
 vero hodie divites & sum-
 ptuoso in albo curru au-
 rigantes, quibus ante ne
 asellus quidem suppedita-
 rit. Ij tamen purpurati,
 aurumq; manibus gestan-
 tes obambulant. Qui ne
 ipsi quidem, opinor, cre-
 dere possunt, quin per so-
 mnium divites sint. P. L.
 isthæc alia res est Mercu-
 ri, neque enim cum aieis
 ipsius ingreditur pedibus,
 nec à Ioue, sed à Dite ad
 istos transmittor, qui &
 ipse nimirum opum lar-
 gitor est, ac magna do-
 nans, id quod ipso etiam
 nomine declarat. Itaque

quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas iniiciunt me, ac diligenter obsignantes sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricola parte iacet, vetere linteo in genua iniecto reclusus, de quo felles digladiantur. Porro qui me sperauerant obtinere, in foro opperiantur hiantes, non aliter, quam hirundinem aduolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertæque tabellæ, iamque nouus dominus pronunciatus est siue cognatus quispiam, siue adulator, siue seruus obscurus, qui puerili obsequio fauorem emeruerit, etiam cum mento subrafo, pro varijs & opiparis voluptatibus quas illi iam exoletus suppeditauerat, ingens scilicet præmium ferens generosus quisquis ille tandem fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adportat commutato nomine, ut qui modo Pythias

aut

τοίνυν μετακινῶμαι δὲν μεταρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με καὶ κατασκηναίμενοι ὀπιμιλῶς, φερὲν δὲν ἀράμηναι μετακομίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σπριγνῶ τοῦ τ' εἰκίας κρέκεται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ ἱῆ ὀβόνη σκιπόμενος, σπειμάχης τοῦ τῶς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπιελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ σπειμάνουσι κεχλωότες, ὥσπερ τ' χελιδὼνα προπαιτομένην, τιτρίγοντες οἱ νεοττοῖ. ἐπεὶ δ' αὖτ' ὃ τὸ σημεῖον ἀφανισθῇ, καὶ τὸ λίγον ἐστυμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνιγθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μοι ὁ κερὸς δεσπότης, ἥτοι συγγενῆς τις, ἢ κόλαξ, ἢ καὶ ἀπύγων εὐλέτης, ὅς περ παιδικῶν τίμιος, ὑπερξυρημένος ἔτι τ' γνάθον, αὐτὶ ποικίλων καὶ παλοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἡδὴ ἔξωρος ὢν ὑπεκρέτησεν αἰπῶς, μέγα τὸ μίσθαιμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ὁ κείνος μὲν ὅς τις αὖτ' ἢ ποτὲ ἀρπαστάμεγός με, σὺν τῇ δέλτῳ δέσει φέρον, αὐτὶ τοῦ τείως πυρρῆου ἢ δρό-

ἢ Δρομῶνος ἢ Τιβίου, μεγα-
 κλῆς ἢ μεγάλυζος, ἢ πρω-
 ταρχος μετονομαθεὶς, πρὸς
 μάτῳ κινχ'υότας ἐκείνους
 εἰς ἀλλήλους. ἀπολέποντας
 καταλιπὼν ἀληθὲς ἀγρίαις
 τὸ πένθος, οὗ σὺ πρὸς ὁ θῶντος
 ἐκ μυχοῦ ἤταγλῆς διέφυ-
 γης, ἐκ ὀλίγου τὸ δέλασε κα-
 ταπιόν. ὃ ὅτι ἐμπιστὼν ἀθρό-
 ως ἐς ἐμὲ ἀπέρχεται καὶ πα-
 χύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι πρὸς
 πέδῳ περικῶς, καὶ εἰ πα-
 ρίων ἄλλος μασιζαί τις ὄρ-
 θιον ἐφίκαται τὸ οὗς καὶ τὸν
 μυλῶνα, ὥστε τὸ αἰάκιστον
 προσκυκῶν, οὐκ ἔτι φορητός
 ὅτι τοῖς ἐπιτογχαίουσιν, ἀλλὰ
 πρὸς τι ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ
 πρὸς ὁμοδούλους μασιγῶν
 ἀποπειρέματος, εἰ καὶ σὺ πρὸς
 τοιαῦτα ἔξισιν, ἀχρεὶς αὖτ' ἢ
 ἐς πορνίδων τι ἐμπιστὼν, ἢ
 ἰπποτροφίας ὀπίσθησας, ἢ
 κίλαξι παρὰ δὲ ἐαυτὸν ἐμ-
 νόουσιν ἢ μὲν εὐμορφότερον
 μὲν Νιρέως εἶναι αὐτῷ, εὐχρύ-
 στερον ὅτι Κέκροτος ἢ Κό-
 δρου, σωμειώτερον ὅτι Ὀδυσ-
 σέως,

aut Dromo, aut Tibius
 iam Megacles, aut Mega-
 byzus, aut Protarchus ap-
 pelleretur. Ceterum illos
 nequicquam hiantes, se-
 que mutuum intuentes
 relinquit, ac verum luctū
 agentes, quod eiusmodi
 Thygnus ex intimo sage-
 nx sinu sit elapsus, qui
 non parum magnam ef-
 cam deuorarit. At hic re-
 pente totus in me irruēs,
 homo vitæ mundioris at-
 que elegantioris rudis,
 pingui, illotaq; cute, qui
 compedes etiamdum hor
 rescit, & si quis præteriens
 loco increpit, erectis stec
 auribus, quique pistri-
 num, perinde uti templū
 adoret, non est deinceps
 tolerandus ijs, quibus-
 cum vivit, verum & inge-
 nuos afficit contumelia,
 & conseruos flagris ex-
 dit, experiens, num & si-
 bi huiusmodi liceant, do-
 nec aut scortulo cuiuspiam
 irretitus, aut equorum a-
 lendorum studio captus,
 aut adulatoribus sese per-
 mittens, deierantibus Ni-
 reo formosiorē esse, Ce-
 crope Codroue genero-
 siorē, callidiorē Vlyf-

se, vnum autem vel sedecima pariter Cræsis opulentio- rem, momento tem- poris semel profundat in- felix, quæ minustum mul- tis ex periurijs, rapinis, flagitijs fuerant collecta. **M a x.** Ista ferme sic ha- bent uti narras, verum v- bi tuis ipsis ingrederis pe- dibus, qui tandem cæcus quum sis, viam iuvenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Iupiter te mi- serit, dignos illi viros qui diuitijs abundant? **P l. v.** Enimvero credis me re- perire istos ad quos mit- tor? **M a x. c.** Per Iouem haudquaquam. Neque enim alioqui Aristide præ- terito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, cum ad alios Athenien- ses, homines ne obulo qui- dem æstimandos. Cæte- rum quid facis, quando- quidem es emissus? **P l.** Sursum ac deorsum cir- cumcursans oberro, do- nec imprudens in quæpi- am incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui forte primus me nactus sit, ab- ducit, ac possidet, te Mer- curi pro lucro præter spē sub-

σέως, πλουσιώτερον ὃ συνά- μα Κρείσων ἐκκαίδεκα, ἐφ' ἀκαρεῖ τοῦ χρένου ἄβλιος ἐμχέη τὰ κατ' ἐλίγον ἐκ πολλῶν ὀπιορκῶν καὶ ἀρπα- γῶν καὶ πανουργιῶν συλλε- λεγμένα. **Ερμ.** αὐτὰ πεν- χεδὺν φῆς τὰ γιγνόμενα. ὁ- πόταν δὲ οὐκ αὐτόπους βα- δίζῃς, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὐρίσκεις τὴν ὁδὸν, ἢ πῶς διαγινώσκεις, ἐφ' οὗς αὖ σὺ ὁ Ζεὺς ἀποσείλῃ, κρεί- νας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξιούς; **Πλουτ.** οἷσι γὰρ εὐρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι; **Ερμ.** μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ Λεϊστειδὴν καὶ Αἰαλίπων, **Ιππορίκα** καὶ **Καλλία** προση- ῖεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις **Αθιναίων**, οὐ ὃ ὀβολοῦ ἀξι- οῖς. πολλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθεὶς. **Πλουτ.** αἶω καὶ κάτω πλαιῶμα πειλο- σῶν, ἄρχει αὖ λάθω τινὶ ἐμ- πιστῶν. ὁ δὲ ὅς τις αὖ πρῶ- τός μοι περιτύχῃ ἀπαγα- γὼν, πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν **Ερμῆα**, ὅπῃ τῆς παρα- λόγου

λόγῳ τῷ κέρδους προσκυῶν.
 Ερμ. οὐκοῦν ὅξῃ πάτῃται ὁ
 Ζεὺς, οἰόμενος σε καὶ τὰ σὺ-
 πλά δοκῶντα πλουτίζειν ὅ-
 σους αὐτῷ οἴῃ τῷ πλουτεῖν ἀξί-
 ουσ; Πλού. καὶ μάλα δικαίως
 ὡς γὰρ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα
 εἰδὼς, ἐπιμπιν ἀνὰ ζήλησιν αὐ-
 τοῦ δυσούρετον οὕτω χεῖμα καὶ
 πρὸ πολλοῦ ἐκλειποῦς ἐκ τῷ
 βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεύς αὐ-
 τοῦ δυσούρεοι ῥαδίως, ἀμυνόμενόν οὐ-
 τω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν
 ἄτε τῆς μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων
 ὄντων, ποικίλων δὲ πλείων
 ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπι-
 χύοντων, ῥᾶν ἐς τοῦ τοιού-
 τους ἐμπίπῃ περιττὸν, καὶ
 σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῷ. Ερ-
 εῖτα πῶς ἐπὶ δαὲν καὶ ἀλίπης
 αὐτοῦ, ῥαδίως φύγεις, οὐκ
 εἰδὼς πῶς ὁδόν; Πλούτ.
 ὅξυδιερκὴς τότε πῶς καὶ ἀρ-
 τίπους γίγνομαι πρὸς μένον
 τὸν καυρὸν τῆς φυγῆς. Ερμ.
 εἴτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀπὸ κρι-
 ναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρή-
 σεις γὰρ, καὶ προσέτι ἀγρὸς
 καὶ βαρὺς ἐκ τῶν σκελῶν,
 τισὶν

subiecto venerans atque
 adorans. M e κ c. Num
 ergo fallitur Iupiter, qui
 quidem credat ex ipsius
 animi lenientia, diutius ab-
 te hos, quos ille dignos
 existimarit, qui diresce-
 rent? P l v. Et iure qui-
 dem optimo fallitur ὁ bo-
 ne, quippe qui quum mē
 cecum esse non ignoret,
 emittat vestigia tum rem
 usque adeo repertu diffi-
 cilem, & iam olim ē vita
 sublatam, quam ne Lyn-
 ceus quidem facile inue-
 niret, quæ nimirum adeo
 obscura sit ac minuta. Ita-
 que cum rari sint boni,
 improbi porro in civitati-
 bus omnia obtineant, ob-
 errans facile in huiusmodi
 mortales incurro, ac reti-
 bus illorū illigor. M e κ-
 c v κ. At qui sit, ut quo-
 ties eos deseris, celeriter
 aufugias, quum vix sis
 ignarus? P l v. Tum de-
 mum acutum cerno, pe-
 dibusque valeo, ubi ad fu-
 gam tēpus inuitat. M e κ-
 c v κ. Iam illud quoque
 mihi responde, qui sit, ut
 quū sis oculis captus (di-
 cendū enim est) præterea
 pallidus, postremo clau-
 dus,

dus, tam multos habeas
 amantes, adeo ut omnes
 respiciant in te, & si po-
 tiantur, felices videan-
 tur, sin frustrentur, non
 sustineant vivere? Ex his
 equidem non paucos no-
 ui, qui sic perditte te ama-
 rint, ut se aëreo è scopulo
 piscosi in æquoris alta,
 præcipites abiecerint rati
 fastidiri sese abs te, pro-
 pterea quod illos nullo
 pacto respexisses. Quan-
 quam sat scio, tu quoque
 fateberis, si quo modo tibi
 ipsi notus es, furere istos
 qui eiusmodi amore sunt
 dementati. P. I. V. At e-
 nim credis me, qualis sū,
 talem illis videri, nempe
 cianum aut cæcum, aut
 si quid aliud adest mihi vi-
 uij. M. E. K. Quidni ὁ Plu-
 te? nisi forte & ipsi om-
 nes cæci sunt. P. I. Haud
 cæci cæci quidem, ὁ opti-
 me, verū inscitia errorq;
 quæ nunc occupant om-
 nia, illis offundūt tenebras
 ad hæc ipse quoq; ne per
 omnia deformis sim, per-
 sona vehementer amabili
 rectus inuoluta, gemmis-
 que pictura, ac versico-
 loribus amictus, eis occur-
 ro,

ταυτούτους ἐρασὰς ἔχουσ, ὥς
 πάντας ἀπελέπειν εἰς σὲ, καὶ
 τυχεύοντας μὲν οὐδ' αὖ μιν εἶναι
 ὡς εἰ δὲ ἀπολύχοιεν, οὐκ ἀνέ-
 χεσθαι ζῶντας. οἶδα γοῦν τι-
 νας οὐκ ὀλίγους αὐτῶν· οὗτος
 σου δυσέωλος ὄντας, ὥς τε καὶ
 εἰς βαθυκήτια πόρτον φέρον-
 τες, ἐξῆλθαι αὐτοῦ, καὶ πι-
 πτῶν κατηλιβάτων ὑπερβα-
 λῶν νομίζοντες ὑπὸ σου, ὅτι
 πρὶν οὐδ' ἐπὶ αὐτῶν ἐώρασ-
 αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ αὖ-
 τῶν οἶδα, ὅτι ἐμολογήσεαι εἰ-
 τι ξυνίης σαυτῷ, κρυβανθῆναι
 αὐτοῦ, ἐρωμύει τοιοῦτον ὅτι
 μιμνῶντας. Πλ. οἶμαι γὰρ τοι-
 οῦτον, οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς
 χαλὰν ἢ τυφλὸν ἢ ὅσα ἄλλα
 μοι φρόσεται. Ε. ἀλλὰ πῶς
 ὁ Πλούτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐ-
 τοὶ πάντες εἰσὶ; Πλ. οὐ τυ-
 φλοὶ ὡς αἶρεται, ἀλλ' ἢ ἀγνοία καὶ
 ἢ ἀπάτη, αἵ πρὸς γὰρ καί χου-
 σι τὰ πάντα, διακινιάζουσιν
 αὐτούς. ἔτι καὶ αὐτὸς ὥς μὴ
 πανάπασιν ἀμερφος εἶναι,
 προσωπεῖον θεοθέμενος ἐρασ-
 μιώτατον, διάχρυσεν καὶ λίθο-
 κίτλη-

ἑλλήνων, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐν
 τυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δ' αὐτο-
 πρόσωπον οἰόμενοι ὄραν τὸ
 κάλλος, ἐρώσι, καὶ ἀπείλυν' μὴ
 ἐντυγχάνεντες, ὥς εἴγε τις
 αὐτοῖς ὄλον ἀπογυμνώσας,
 ἐπέδιδέ με, δούλον ὡς κατε-
 γίνωσκον αὐτῷ ἀμειβόμενον
 τις ἰατρικαῦτα, καὶ ἐρώντες
 αὐτοῦ καὶ ἀμειβόμενον παρὰ
 μάτων. Ερ. τί οὖν ὅτι ἐν σὺ-
 νῇ ἤδη τῷ πλουσίῳ γινώσκοντες,
 καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ πειθί-
 ζομαι, ἔτι ὕστατον, καὶ ὡς
 τις ἀφαιρῆται αὐτοῦ. Διάπρ
 αὐτὸν κεφαλῇ ἢ τὸ προσω-
 πεῖον ἀφαιρῆται; οὐ γὰρ δὲ καὶ
 τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς, σὺνταῦ ὡς
 ὀπίχρεις ἢ εὐμορφία ὅστις, ἐν
 δοθὲν ἰατρικὰ ἐρώσας. Πλ.
 καὶ ὀλίγα τῷ Ερμῇ, καὶ πρὸς τῷ
 τό μοι συναγινώσκοντες. Ερ. τὰ
 ποῖα; Πλ. ἐπεὶ δὲ τις ἐν-
 τυγχὼν τῷ προσωπεῖον ἀναπνέ-
 σας ἢ ἴδεν εἰς δόχον αὐτοῦ,
 συμπαισίσκει μετ' ἐμὸν
 λαβὼν ὁ τῷ Ερμῇ ἢ αὐτῷ ἢ
 μεγαλοχρῆς, καὶ ἡ μαλακία,
 καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα
 ἅπαντα

ro, at illi rati sese nativū
 vultus venustatem aspice-
 re, amore capiuntur, &
 pereunt non potientes.
 Quod si quis me toto cor-
 pore renudatū illis osten-
 derit, dubio procul futu-
 rum sit, ut se ipsi dam-
 nent, qui tanto opere excu-
 tierint, adamantes res neu-
 tiquam amandas ac for-
 das. M e r c. Quid ergo
 posteaquam eo peruen-
 tum est, ut iam divites e-
 uaserint, iamq; personam
 sibi circumposuerint, rur-
 sum falluntur? Adeo ut si
 quis illis detrahere concu-
 tur, pene caput potius,
 quam personam abijciāt?
 Neque enim verisimile est
 etiam tum illos ignorare,
 auro bracteata esse for-
 mam, quum intus cuncta
 inspexerint. P l u t. Ad
 id non parum multæ res,
 ὁ Mercuri, mihi sunt ad-
 iumento. M e r c. Quæ?
 P l u t. Simulatq; qui me
 prius nactus est, aper-
 tis foribus exceperit, clan-
 culum una mecum intro-
 it clatio, vecordia, iactan-
 tia, molities, violentia
 dolus, atque alia item in-
 numerabilia, a quibus o-
 mnibus

nibus posteaquam est ani-
mus occupatus, iam ad-
miratur quæ neuiquam
sunt admiranda, & appe-
tit ea quæ sunt fugienda,
& me cunctorum illorum
patrem ingressorum ma-
lorum stupuit, illorum sa-
tellitio vallatum, quiduis
potius passurus, quam
viri me compellatur rei-
cere. MEKCV. Vt leuis
ac lucibus es Plute, re-
tentu difficilis ac fugax,
neque ullam præbens an-
sam certam quo preñsus
tenere, sed nescio quo-
modo anguillarum ac ser-
pentum in morem inter
digitos elaberis. At è di-
uerso paupertas viscosa,
preñsu facilis, totoq; cor-
pore nulle vncos gerit ha-
mos, vt qui tenuerint, il-
lico hæreant, ne facile
queant auelli. Verum in-
terea dum nugamur, rem
haud parvam omisimus.
PLVT. Quam? MEK.
Nempe quia Thesaurum
non adduxerimus, quod
vel imprimis erat opus.
PLV. Ist hæc quidem ex
parte bono sis animo. Nā
non nisi in terra relicto
illo ad vos ascendere so-
leo,

ἅτῃα μυρία ὑπὸ δὴ τούτῳ
ἀπάντων καταληφθὲς τὰ
ψυχρὰ, θαυμάζει τι τὰ οὐ
θαυμάσια, καὶ ἐρέγει ὅτι φου-
κτῆρ', καὶ μὲν τὸ πάντων ἐκεί-
νων πατέρα ὅτι εἰσεληλυθὲς
τῶν κακῶν τέθηπαι, δορυφο-
ρούμενον ὑπὸ αὐτῷ. καὶ πάντα
πρότιρον πάθοι αὐτῷ, ἢ ἐμὸν
προέειπε ὑπερβίβειν αὐτῷ. Εἰ. ὅτι
ἢ λείος εἶ ὢ Πλούτε, καὶ ὅλι-
θῆρες καὶ δυσκάθεκτος καὶ δια-
φυκτικὸς, εὐδερμίαν αὐτίλα-
βὺν παρὲχόμενος βίβαν,
ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλεις ἢ οἱ ὀ-
φεις διὰ τῶν δακτύλων δραπ-
τύνεις ἕκ ὅδε ὅπως, ἢ πε-
νία δ' ἐμπαλιν ὀξώδης ἴε καὶ
εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἀγχι-
στὰ ἐκπιφυκότα ὕψ' ἀπαρτοῖ
τὸ σῶμα ἔχουσα, ὥς πλησ-
άσας εὐθὺς ἔχεις, καὶ μὴ
ἔχειν ῥαδίως ὑπαλειψῆαι. ἀλλ'
λὰ μίλιαξὺ ἥδ' ἡ φλυαροῦντας
ἡμᾶς πρᾶγμα εὐμικρὸν διέ-
λαθι. ΠΛ. τὸ ποῖον; Εἰ. ὅτι
τὸ θυσανερὲν ἕκ ἐπησάβεμθα,
εὐπτερ ἔδει μάλιστα. Πλού-
ταξέει τάδε γε ἔνικα, ἐν τῇ
γῇ αὐτῇ

ἢ αὐτὸ καὶ εἰπὼν ἀνέρχο-
 νται παρ' ὑμῶν, ὅππῃ τις
 ἴδῃ μῦθον ὁππλῆστον ἀμείνον
 εἶδεν, ἀντίγειν ἢ μηδενί,
 οὐ μὴ ἐμὸν ἀκούσει βροῦσαν-
 τος. Εἰ. οὐκ οὐκ ὁππῶς αὖτε
 ὁ δὴ τῆς Ἀθηκῆς καὶ μοι ἔπου-
 χόμενος τὴν χλαμύδα, ἀρχίσ-
 θησθε πῶς ἐχάριται ἀφίκα-
 νται. Πλ. εὖ ποιεῖς ὦ Εὐμή-
 νου υἱὸν, ἐπεὶ ἤν γε Διολί-
 πης με, ὑπὸ βόλῃ λέχα ἢ κλέ-
 ρονι ἐμπεσούμεσι περὶ νου-
 σῶν. ἀλλὰ τίς ὁ φύφος οὗτος ἐστίν,
 καθάπερ σιδερού παρὰ λίθου;
 Εἰ. ὁ Τίμων οὗτος σκῆπτρον
 ἀλυσίον, ὀρέγων καὶ ὑπολίσσον γή-
 ρον. παρὰ καὶ ἡ πένις πάρε-
 σται, καὶ ὁ πόνος ἐκείνος, ἡ κατ-
 ῆρεια ἢ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀν-
 δρεία καὶ ὁ τριούτος ὄγκος τῶν
 ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπεινῶν ἀ-
 νάντων, πολλὰ ἀμείνους τῶν
 ἄλλων δυσφύων. Πλ. τί οὖν
 καὶ ἀπαλατῆμαιθα ὦ Εὐμήν;
 ταχίστω, οὐ γὰρ αὖτις ἡμεῖς
 φράσαιμεν ἀξιώμενον παρὰ αὐ-
 τῶν, ὑπὸ τηλικούτε πάλιν ἐ-
 ρου φειχόμενοι. Εἰ. ἄλλως
 εἰδοῖται

leo, iussioque intus mane-
 re foribus occlusis, neque
 cuiquam aperire, nisi me
 vociferantem audierit.
 M E R C U R. Iam igitur
 Atticam adeamus. Et me
 sequere chlamydi adhæ-
 rens, donec extremam vi-
 am auigerimus. P L U T.
 Recte facis Mercuri, quā
 me per viam ducis. Ete-
 nim si me defereres, for-
 san oberrans in Hyperbo-
 lum aut Cleonem incide-
 rem. Sed quis hic stridor
 ceu ferri laxo impacti?
 M E R C U R. Timon hic
 est, qui proxime monta-
 num & petricosum fodit
 solum. P a p a, adest & Pau-
 peras, & Labor ille, tum
 Robur, Sapientia, Forti-
 tudo, atque id genus alio-
 rum turba quorum om-
 nium agmen Fames cogit,
 longe præstantius quam
 cui sint satellites. P L U T.
 Quin igitur quam ocys-
 si-me discedimus Mercuri?
 Neq; enim vilius operæ
 precium fecerimus cum
 homine eiusmodi vallato
 exercitu. M E R C. Secus
 visum est Ioui. quare ne
 metu deterreamur. P A U -
 P E R. Quo hunc nunc
 Ar-

Argicida manu abducis ?
 M e r c v. Ad hunc Timonem , ad quem à Ioue sumus ire iussi. P l a v p.
 Itane rursum Plutus ad Timonem ? posteaquam ipsum ego male habentē ob delicias recipiens his commendans , quæ sapientię & labori , strenuum , multiq; precij virum reddidi ? Adeo ne despicienda , iniurięque idonea vobis Paupertas iudicor , ut hunc , quæ mihi unica erat possessio eripiat , iam exactissima cura ad virtutem excultum , ut Plutus hic vbi denuo susceperit , per contumeliam & arrogantiam , illi manu iniecta , talem reddiderit , qualis erat dudum , mollem & ignavum ac vecordem , rursum mihi restituat vbi iam nihili factus erit & reijcitur ? M e r c v. Sic ō Paupertas Ioni placitum est. P l a v p.
 Equidem ab eo : At vos Labor & Sapientia , reliquique consequimini me. Porro hic breui cognoscer , qualis in se fuerim , quam nunc relinquet , nempe adiutrix bona , & rerum

ἔδοξε τῷ Διῷ, μὴ ὑποδειλιάσειν οὐδ'. Πιν. ποῖ τοῦτον ἀπάγεις ὧ ἀργυφόντα, χερσὶ γυνῶν. Ερ. ὅτι τέλει δὲ Τίμονα ἐπέμψθημιν ὑπὸ τοῦ Διός. Πιν. γὰρ ὁ Πλούτος ὅτι Τίμονα, ὅποτε αὐτ' ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῇ τρυφῇ παραλαβὼντα τοῖσι παρὰ δούτα τῇ σοφίᾳ καὶ τῇ ἀνδρείᾳ θνητῶν ἀνδρά καὶ πολλοὺς ἀξίους ἀπέδειξα. οὗτως ἄρα οὐ καὶ ἀφ' ἐνός ὑμῖν ἢ Πενία δοκῶ, καὶ οὐ ἀδικήσας, ὥς θ' ὁ μόνον κτήμα ἔχον, ἀφαιρείωμι ἀκρεβῶς πρὸς ἀρετῶν ἐξέργημα, ἢν' οὐθὺς ὁ Πλούτος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρις καὶ τρυφῇ ἐγχειρήσας ὁμιοῦται πάλαι μαλθακὸν καὶ ἀργὸν καὶ ἀνύκτον ὑποφῆνας, ὑποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γρηγορόν. Ερ. ἔδοξε ταῦτα ὁ Πενία τῷ Διῷ. Πιν. ἀπέρχομαι. καὶ ὑμῖν δὲ ὧ Πένε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. ὅτι δὲ τάχα εἶσι, ὥστε με οὕτως ἀπολαίψαι, ἀγαθὸν σωτηριόν, καὶ διδάσκαλον

ἡ δ' ἀσπάλιν τ' ἀρίστων, ἢ συ-
 γῶν ὀρίνεις μὲν το σῶμα, ἐξ-
 ῥωμένος δ' πλεὺς γνώμῃ δι-
 τέλεισιν, ἀνδρες βίων ζῶν, καὶ
 πρὸς αὐτὸν ἀπολέπων· τὰ δ' ὅ-
 κειπὰ καὶ ποικίλα ταῦτα ὁ-
 ππερ ὅστις ἀλλότρια ὑπολαμβάνει
 ὄντων. Ερ. ἀπέρχου, ἡμεῖς δὲ
 ἑρσιύμεθα σὺν τῷ. Τίμ. τίνες
 ἐσὲ ὧ καλέρατοι; ἢ τί βουλό-
 μεθα δούρεσθαι τε, ἀνδρες ἐρτά-
 πτω καὶ μισοφύδρον ἐντοχλήστον
 τις; ἀλλ' οὐ γοῖρον τις ἀπὸ
 μισοῦ πάντας ὄντας, ἐγὼ γὰρ
 ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων
 τοῖς βώλοις καὶ τοῖς λίθοις
 σωτήριον. Ερ. μηδαμῶς ὧ
 Τίμων μὴ βάλῃς; οὐ γὰρ ὁρῶ
 πους ὄντας βάλεις, ἀλλ' ἐγὼ
 καὶ Ερμῆς εἰμι, ὅστις ὁ Πλού-
 τος. ἔπειτα καὶ ὁ Ζεὺς ἐπα-
 κούσας τ' εὐχῶν. ὥς ἀγαθὴ
 τύχη δέχου τ' ἔλθεις, ἄπορας
 τ' πένων. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οἰμῶ
 ἔτιδε ἥδη, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντας, ὥς
 φαίε. πάντας γὰρ ἅμα καὶ δι-
 ούς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. τοῦ-
 τον δ' ὅτι το φλόν, ὥς τις αὖτ' ἢ,
 καὶ ὅτι τίς τειν μὲν δοκῶ τῇ
 δικίᾳ

rerum optimarū doctrinā,
 qui cum donec habuit cō-
 mercium, sano corpore,
 valentiq; animo perseue-
 rant, virilem exigens vi-
 tam, & ad se se respiciens,
 superuacua autem & vul-
 garia ista aliena, ita ve-
 sunt, existimans. *M e r-
 c u r.* Discedunt illi, nos
 ad eum adeamus. *T i m.*
 Quinam estis ὁ scelesti?
 Aut quid volentes, huc
 venistis homini operario
 mercenarioque negotium
 exhibitori? verum haud-
 quaquam lati abibitis sce-
 lesti ut estis omnes. Nam
 ego vos illico glebis & sa-
 xis petkos comminuam.
M e r c u. Nequaquam
 ὦ Timon, ne fento, neq;
 enim series mortales, ve-
 rum ego sum Mercurius,
 hic Plutus. Miste nos Iu-
 piter, votis tuis exaudias.
 Quare, quod bene veritat,
 opes accipe, desistens à
 laboribus. *T i m.* Atqui
 vos iam ploraveritis, cu-
 anisi dii sis, ut dicitis. Si-
 quidem odi pariter om-
 nes tum deos tum homi-
 nes. Sed hunc cæcū, quif-
 quis hic fuerit, mihi cer-
 tum est hgonis capasto-
 cora-

comminuere. P l v. Ab-
eamus per Iouem Mercu-
ri, quandoquidem hic ho-
mo mihi videtur non me-
diocriter insani ne ma-
lo quorūdam accepto disce-
dam. M e r c. Ne quid
ferociter Timon, quin
exue potius penitus istam
ferocitatem, asperitatem-
que, ac manib. obuijs ex-
cipe bonam fortunam,
rursum diues esto, rursum
Atheniensium princeps,
& despice ingratos istos
solus ipse foeliciter agens.
T i m. Nihil mihi vobis
est opus, ne obturbate,
sat opum mihi ligo, prae-
terea fortunatissim⁹ sum,
si nemo propius ad me ac-
cesserit. M e r c. Adeone
quælo inhumaniter? Hæc
ego sœua Ioui refero at-
que immania dicta: At-
qui par erat forsitan ho-
mines tibi haberi inuisos,
vt qui tam multa indigna
in te commisissent, deos
odio te prosequi nequa
quam erat cōsentaneum,
quum illi tantopere tui
curā agant. T i m. At ti-
bi Mercuri, Iouiq; quod
me respicitis, plurimum
equidem habeo gratiam,
ce.

δικέλλῃ. Πλούτ. ἀπίωμιν
Ἑρμῇ πρὸς τῷ Διὶ, μετα-
χολᾶν γὰρ ὁ ἀνθρώπος οὐ με-
τρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν
ἀπέλθῃ προσλαβών. Ἑρμ.
δὲν σκαλὸν ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ
πάνυ τοῦτο ἄχσιον καὶ τραχὺ
καταβαλὼν, προτείνας τὴν
χεῖρα λάμβανε πλὴν ἀγαθῆς
τύχης, καὶ πλούτει πάλιν
καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ φροντα-
καὶ ἐπιτελέει τῷ ἀχαρίστῳ
ἐκείνων μόνος αὐτὸς εὐδαί-
μωνων. Τίμ. οὐδὲν ὑμῶν
δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι
ἵκανος ἐμὴ πλούτος ἢ δὲ
κεῖλα, τὰ δὲ ἄλλα εὐδαί-
μοιέστατός εἰμι, μηδενὸς μοι
πλησιάζοντος. Ἑρμ. οὕτως
ὦ τῶν ἀπανθρώπων; τί γὰρ
φέρω Διὶ μῦθον ἀπὸ λέαυ-
κρατιέηντι, καὶ μὴ εἰκὼν
ὡς μεταφθάρων ἢ εἶναι σὺ
τοσαῦτα ὑπὸ αὐτῷ δεινὰ
πειπονθῶτα, μετόθιον ὅ μὴ
δαμῶς, οὕτως ὀπιμελευμέ-
νων σοῦ τῷ θεῶν. Τίμ. ἀλλὰ
σὺ μὲν ὦ Ἑρμῇ καὶ τῷ Διὶ
πλήρη χάρις τὴν ὀπιμελείαν
ταῦτα

τουτονὶ ὃ τὸν Πλούτον οὐκ
 αἶ λάβοιμι. Εἰμι. τί δὴ; Τίμ.
 ὅτι καὶ πάσαι μυρίων κακῶν
 μοι αἴτιος οὗτος κατέστη,
 κόλαξί τε περσέους, καὶ ὀπι-
 θούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῆ-
 σος ἐπιγέρας, καὶ ἡδυπα-
 θεία διαφθείρας, καὶ ὀπίφθο-
 ρον ἀποφήνας. τέλος δὲ ἄφ-
 ρω καταλιπὼν, οὕτως ἀπί-
 στως καὶ ἀπιστοτικῶς. ἡ βελ-
 τίς δὲ πειρία πόνους με-
 τοῖς ἀδελικωτάτοις κατα-
 γυμνάτατα, καὶ μετ' ἀλη-
 θείας καὶ παρρησίας παροτρ-
 μιλοῦσα, τάττε ἀναγκαῖα
 κάμνοντι παρέιχε, καὶ τῇ
 πολλῶν ἐκείνων καλὰ φρονεῖν
 ἐπαίδουεν, ὥς αὐτοῦ ἐμὸς
 τὰς ἐλπίδας ἀπαρητήτατά
 μοι τοῦ βίου, καὶ δείξατα ὅς
 τις ὡς ὁ πλούτος ὁ ἐμὸς, ὅν
 οὔτε κίλαξ θυπυρῶν, οὔτε
 συκοφαντῆς φοβῶν, οὔ δὲ ἄλλος
 παροτρυνθεὶς, ὅκ' ἐκκλησια-
 σὺς ψευδοφρονήτας, οὔ τυραν-
 νος ὀπίσσω λούτας ἀφελέως
 δύναντ' ἀν' ἐξουσίᾳ τοῖς ἀρ-
 σενῶν ὑπὸ τῇ πόλει, τουτονὶ
 τὸν

ceterum hunc Plutū ne-
 quaquā recepero. Μὲ κ-
 σ ν κ. Quid ita? Τί μ.
 Quoniam pridem innu-
 merabilium malorum hic
 mihi fuit author, quum
 me assentatoribus prode-
 ret, insidiatores in me in-
 uitarer, conflaret odium,
 illecebris corrumpere, in-
 iudiæ obnoxium redde-
 ret, deniq; quum me adeo
 perfide ac proditorie de-
 stitueret. Contra pauper-
 tas optima, me laboribus
 viro dignissimis exercens,
 mecumque vere & libere
 convivens, & quibus o-
 pus erat, suppeditavit la-
 boranti, & vulgaria ista
 contemnere docuit, effe-
 citque ut mihi vitæ spes
 omnis ex me ipso pende-
 ret, demonstrans quænam
 essent opes veræ meæ,
 nempe quas neque adula-
 tor assentans, neq; syco-
 phanta imitans, neque con-
 cionator suffragiorum au-
 tor, neque tyrannus in-
 tentus insidijs queat eri-
 pere. Itaque iam validus
 effectus ob laborem, dum
 hunc agellum grauius ex-
 erceo, neque quicquam
 eorum

eorum quæ sunt in ciuitate malorum aspicio abunde magnam & sufficientem victum mihi ligo suppediat. Quare tu Mercuri, quam venisti viam remetiens, recurre, vna tecum Plutum adducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, ut omnes mortales per omnem ætatem euident. M E R C. Nequaquam ô bone, neque enim omnes ad euellendum sunt accommodi. Quia tu macunda pueri haque ista missa face, ac Plutoni excipe, non sunt reijcienda munera, quæ à Ioue profiscuntur. P L. Vides Timon ut contra te partes defendam meas, an grauius feres si quid dixerò? T I M. Dicito, ne multis tamen, neque cum procenijs, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te huius Mercurij gratia paucis dicentem. P L V. Atqui multis mihi potius erat dicendum, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num quia in te te quemadmodum ais, laxerim? qui

qui-

τὸν ἀχρὶ φιλοπόνως ἐπιγυζόμενος οὐδὲν ὀρώων τῶν ἐν ἀσέτακτων, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἀλφίτα παρὰ τῆς δαίτης. ὥςτις παλινδρομος ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆος, τὸν Πλούτον ἀπαγαγὼν πρὸς Διί. ἱμῶν δὲ τὰτο ἱκανὸν ἔχω πάντας ἀνθρώπους ἁβουδῶν οἰμώζον ποιεῖται. Ἑρμ. μηδὲ δαμῶς ὦ γαδὲ. εὐ γὰρ πάντες ἐσὶν ὀπίσθεσι πρὸς οἰμωγῶν. ἀλλ' ἔα τὰ ἐργάματα ταῦτα, καὶ μέγα κινῶν, καὶ τὸν Πλούτον παρὰ λαβεῖν, ἵνα ἀπὸ βληθῆ ἴσῃ τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. Πλούτ. βούλῃ ὦ Τίμω, δικαιολογῆσθαι πρὸς σὲ, ἢ χαλεπαίνεις μὲν λέγοντι; Τίμ. λέγει, μὴ μακρὰ μὲν τοι, μὴ δ' ἐμὲ προσομίαν, ὥς περ οἱ ὀπίσθειοι ἔητορες. ἀνέξομαι γὰρ σὲ ἐν ἰσότητι λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆα τούτου. Πλούτ. ἐχέτω μὲν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπῆς, οὕτως πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα, ὅμως δὲ ὅρα, ἵνα σὲ ὡς φης, ἀδικηκῶ, ὅς τῳ μὲν ἡδί-

ἰδίῳ ἀπάντων αἰτίῃς σοι
κατέστω, τιμῆς καὶ προσιδρί-
ας καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἀλ-
λῆς τρυφῆς. πρὶς λεπτῶς δέ
τοι καὶ ἀλιδιμος δι' ἐμὲ ἦθα,
καὶ πρὶς πούδ' αὖτος. εἰ δέ τι
χαλεπὸν ἐν τῇ καλῶν
πέπονθας, ἀνάτις ἐγώ
σοι. μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκη-
μαι τοῦτο ὑπὸ σου, διότι με
οὕτως ἀτίμως ὑπέβ' αἰλῆς
ἀνδράσι καταράτοις, ἐπα-
νοῦσι καὶ καταγοητεύουσι, καὶ
πάντα τρέπον ὀπιθευλεύου-
σί μοι. καὶ τό γε τελευταῖον
ἔφασκε, ὡς προδέδωκά σοι,
τὸν ἀντίον δὲ αὐτοῦ ἐγκαλέ-
σαιμί σοι πάντα τρέπον ἀ-
πειλαθεῖς ὑπὸ σου, καὶ ὅτι κε-
φαλῶν ἔξωθεῖς τῆς αἰκίας.
τοίγαρ οὐκ ἀντὶ μαλακῆς
χλαμύδος, ταῦτ' ἐν τῷ δι-
φθίρῳ ἡμῶν σοι Περ-
νία πεπτεῖται. ὥς μάρτυς
ὁ Ερμῆς οὕτως, ὡς ἐλέτευ-
ον τὸν Δία μηλέθ' ἠκεν πα-
ρά σοι, οὕτω δυσμινῶς μοι
προτινύει γυμνόν. Ερμ. ἀλλὰ
τυῶν ὅσων ὦ Πλούτ'ε, οἷός ἢ δὴ
γι-

quidem dulcissimarū qua-
rumq; rerum tibi exute-
rim autor, opifexq; , au-
toritatis, præsidentix, co-
ronarum, aliarum item vo-
luptatum, mea opera con-
spicius eras, celebris &
obseruandus. Cæterum si
quid molesti ab adulatori-
bus accidit, non mihi po-
tes imputare, quin ipse
magis abs te sum affectus
contumelia, propterea qd
me tam ignominiose viris
illis execratis suppeditatis,
qui te mirabantur, ac præ-
stigijs dementabant, mi-
hiq; modis omnibus infi-
dias struebāt. Porro quod
extremo loco dixisti, te
à me proditum, deser-
tumque fuisse, illud cri-
minis in te possum retor-
quere, quum ipse sim mo-
dis omnibus à te reiectus,
præcepq; exactus ex ædi-
bus. Vnde pro molli chla-
myde sagum istud charis-
sima tibi paupertas circū-
posuit. Itaq; testis est mi-
hi hic Mercurius, quan-
topere Iouem orauerim
ne ad te venire, adeo ho-
stilius mihi aduersatum.
Μακ. At nunc vides Plu-
te, in cuiusmodi homi-

nem sit cōmutatus. Pro-
inde audacter cum illo
consuetudinem age. Tu
vero fode ita, ut facis. Tu
interim thesaurum sub li-
gonem adducito. Audet
enimi si tu accersueris.
ΤΙ Μ. Parendum est Mer-
curi, rursusque discescen-
dum. Quid enim facias
quum dii compellant? Ta-
men vide, in quas turbas
me miserū conijcies, qui
quidem cum ad hunc vi-
que diem felicissime vi-
xerim, tantum auti repen-
te sum accepturus, nihil
commeritus mali, tantum
que curarum susceptrus.
Μ Ε Κ C V Κ. Sustine Ti-
mon mea gratia, tametsi
grauē est isthuc, atque in-
tolerandum, quo videli-
cet palpones illi prae inui-
dia rumpantur. Ego por-
ro superata Aetna in cae-
lum reuolauero. Ρ Λ V Γ.
Abijt ille quidem, sicut
apparet, nam ex alarū
remigio facio coniecturā.
Tu vero hic opperiri, si-
quidem digressus Thesau-
rum ad te transmittam,
sed feri forti? tibi loquor
auti Thesaure, Timoni
huic audiens esto, offer-
que

γενήσῃ; ὥς εἰ θεῶν ζυγὸν
διὰ βίβης αὐτῶν, καὶ σὺ μὲν σιδή-
πης, ὥς ἔχεις. σὺ δ' ὅτ' ἀνταρ-
ξὸν ὑπάρχει τῇ δικέλλῃ. ὡς
πακούσῃ γὰρ ἐμβόησας ἰσο-
τί. πείθειον δ' Ἑρμῇ, καὶ σὺ θῆ-
ρα λουτήριον. τί γὰρ αὖ καὶ πάλ-
λαι τις, ὅποτεν οἱ θεοὶ βιά-
ζονται; πάλιν ὅρα γε, εἰς οἷον
με ἀπὸ μαλ' ἐμβαλεῖς τὸ κα-
κοδαίμονα, ὅς ἔχει γὰρ εὐ-
δαιμονέστατα διάγας. χρυσὸν
ἄφρονος τοιοῦτον λήψομαι οὐ-
δὲν ἀδελήτας, καὶ τοσαύτας
φρονίδας ἀναδέξομαι. Εἰ μὲν
ὑπὸς ἔσθῃ δ' Ἱμῶν δὲ ἐνέ. καὶ
εἰ χαλεπὸν σῶται, καὶ κε οὐδέποτε
ἔσθῃ, ὅπως οἱ κλέα καὶ ἐκείνοι
διὰ ῥαγῶσιν ὑπο τὸ φθίνου.
ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τῶν αὐτῶν εἰς
τὸν οὐρανὸν ἀναπύσομαι.
Πλάτῃ τ' ὅ μ' ἐπελήλυθεν, ὥς
δοκεῖ. τιμωρίζομαι γὰρ τῇ
ἐρεσίᾳ τῶν πειρώων, σὺ δ' αὐ-
τοῦ πείμνεις, ἀναπέμψω γάρ
σοι τὸν ἑσταυρὸν ἀπελθὼν,
μᾶλλον δὲ παῖς. εἰ φημι
θεσπερὲ χρυσὸν, ὑπάκου-
σον Ἱμῶνι τούτῳ, καὶ πείρα-

χρυσιαυτὸν ἀνελίξ. πλάπῃ
 ὃ Τίμων βαθείας καταφέ-
 ρων, ἐγὼ δ' ὑμῖν ἐπισταμῶ.
 Τίμ. ἄγε δὴ ὦ δίκλινα. γὰρ
 μοι δὴ ἔξωτον σταυτῶ καὶ μὴ
 κάμης ἐκ τῶ βάθους ἐκπηταυ-
 ρὸν ἐς τὰ μφανῆς ἀποισαλλου-
 μένῃ, ὃ Ζεὺς τεράσσει, καὶ φίλοι
 κορύβαντες, καὶ Εὐκῆ κερδῶσι,
 πύθον χρυσίον τοσοῦτον, ἥ-
 που ὄναρ ταῦτά ᾤσι, δέδια
 γούμῃ μὴ αὐθρακας εὐρὺ ἀνι-
 χέμενος. ἀλλὰ μὲν χρυσίον
 ἔστιν ὀπίσημον, ὑπερῆρον, βα-
 ρύ, καὶ πλεὺς ἀνθρώπων ὑπερίδι-
 σιν ὃ χρυσὸς, διζίωμα κάλλι-
 στον βροχίης, αἰθέρων γὰρ πῦρ
 αἰτε διαπρέπεις καὶ γυλῶς καὶ
 μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ δ' φίλτατε
 καὶ ἐρασμώτατε. γὰρ πείθο-
 μαί γε καὶ Δία ποτὲ χρύϊον
 χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ αὖ παρ-
 θέτος ἀναπειπταμένοις τοῖς
 κούλοισι ὑποδέξαιτο οὕτω κα-
 λὸν ἐρασύν. διὰ τῶ τέλους κα-
 ταξέοντα; ὦ Μίδα καὶ Κροί-
 σι, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀνὰ θή-
 ματα, ὥς οὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς
 Τίμωνα καὶ τῶ Τίμωνος πλοῦ-
 τος

que temet eruendum. Fo-
 di Timon altius impin-
 gens. Cæterum ego à vo-
 bis digredior. T i m. Age
 iam ὁ λόγος, nunc mihi tu-
 as vires explica, neq; de-
 fatigare, dum ex abdito
 Thelaurum in apertum e-
 uocaris. Hem prodigio-
 rum author iupiter, ami-
 ci Corybantes, ac lucifer
 Mercuri, unde nam auri
 tantum? Num somnium
 hoc est? Metuo ne carbo-
 nes reperturus sim expe-
 rectus. Atqui aurum pro-
 fecto est insigne, fuluum,
 grave, & aspectu multo iu-
 cundissimum, Pulcherri-
 ma Aurum faustitas mor-
 talibus. Quippe quod ig-
 nis in morem ardes, no-
 ctesq; & dies renides. Ades
 δ' mihi charissimum desi-
 deratissimumq;, nunc de-
 mum credo vel iouem ip-
 sum olim aurum esse fa-
 ctum. Etenim quæ tandē
 virgo nō exprorecto sinu
 vsq; adeo formosum ama-
 torem excipiat per regulas
 illapsum? ὦ Μίδα Κροί-
 σι, ac munera Delphico
 in templo dicata, vt nihil
 cratis si cum Timone, cū
 que Timonis opibus con-
 fera-

feramini, cui ne Persarum
quidem rex par est. Oli-
go, sagum charissimū vos
quidem Pani huc repo-
nere commodum. At ego
quam maxime semotum
mercatus agrum, turticu-
laque seruandi auri gratia
constructa, vni mihi affa-
tum vixero, sepulchrum
item inibi mihi defuncto
parare est sententia. Hac
igitur decreta sunt, pla-
citeque in reliquum vitae,
seiuētio, ignorantia, fa-
stidium erga mortales o-
mnēs. Porro amicus, ho-
spes, sodalis, aut ara mi-
sericordiae merz nūqz.
Tum commiserari lachri-
mantem, suppeditare e-
gentibus, iniquitas, ac mo-
rum subuersio, ac vita so-
litaria, qualis est lupis, v-
nus sibi amicus Timon,
ceteri omnes hostes, &
insidiarum machinatores.
Cum horum quoriam
congrēdi, piaculum, adeo
ut si quem aspexero dun-
taxat, inauspicatus sit ille
dies. In summa, non alio
nobis habentur loco quā
signa saxea, xreaue, neq;
foecialem ab illis missum
excipiamus, neque foede-

ra

πλεῖστον, ὅ γε οὐδ' βασιλεὺς
ὁ πρῶτος ἴσος. ὃ δὲ δικτα-
τορὶ φιλάτῃ διαθήρεα, ὑμᾶς με-
τὰ Πανὶ τέτω ἀνέθεῖναι κα-
λόν. αὐτὶς δ' ἡδὺ πᾶσας περὶ
ἀμινος πλὴν ἐχάλας, πυρρί-
εν οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τῆς
Θησαυροῦ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν
ἐνδιαμίσσας, τ' αὐτ' καὶ τάφον
ὑποθανόντων ἔξεν μοι δοκῶ. δεῖ
δόχθω δ' τοῦτα, καὶ νυνομοθίσ-
τήσῳ πρὸς τ' ὀπίλοιπον βίον
ἀμιξία πρὸς ἀπαντας καὶ ἀνεί-
σις καὶ ὑπερφία. φίλος δ' ἢ ξέ-
νος, ἢ ἐταῖρος, ἢ ἐλέου βωμὲς,
ὕβρις πολὺς, καὶ τὸ οἰκτερεῖν
δακρύοντα, ἢ ὀπικουρῆσαι δε-
ομένῳ, παραγομία καὶ καλέλυ-
σις τ' ἐθιῶν. μονήρης δ' ἢ δι-
αία, καθάπερ τοῖς λύκοις. καὶ
φίλος οἷς Τίμων, οἱ δ' ἄλλοι
πάντες ἐχθροὶ καὶ ὀπίσθιοι, καὶ
τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῷ
μίσημα. καὶ εἴ τινα ἴδω μένον,
ὑποφραῖς ἢ ἡμέρας, καὶ ἔλως αἰ-
δριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν
μηδὲν ἡμῖν διαφείτωσαν,
καὶ μήτε κήρυκα διχώμεθα
παρ' αὐτῷ, μήτε πονέσας πον-
δώμε-

δαίμιθα, ἢ ἐργία ὃ δέρε ἔσω
 φέρει αὐτοῦ. φυλέται ὃ καὶ
 φράττεις καὶ ἀμφὶ, καὶ ἡ πα-
 ρίς αὐτῇ, ὃ καὶ ἀναφί-
 λῃ ὀνόμαϊα, καὶ ἀνόντων ἀν-
 δρῶν φιλοπυγμαλία, πλουσί-
 τω ὃ Τίμωνιόνος, καὶ ὑπερ-
 φάτω ἀπαίτων, καὶ πρυφάτω
 μένος καθ' αὐτῶν, κελακείας
 καὶ ἐπαίνων ποσειδῶν ἀπλη-
 λαγρόμος, καὶ θεῶν δούτω. καὶ
 εὐωχεῖται, μένος ἐαυτοῦ γεί-
 των καὶ ὁμογενῶν καὶ ἄλλ-
 ῶν, καὶ ἀπαί ἐαυτῷ δεξιότα-
 ται δεξιότα, καὶ δὲν ἀποθα-
 νεῖν, ἢ αὐτῶν ἐφ' αὐτῶν ἐπινεγ-
 κῆν, καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ μιτάν
 θεῶν ἡδίστον. ὃ τρέπου δὲ
 γνωρίματα, δυσκολία καὶ
 τραχύτης καὶ σκαρότης καὶ ὁρῆ
 καὶ ἀπανθρωπία εἰ δὲ τινα
 ἰδοιμὲν περὶ δεξιῶν ὁρῶν
 καὶ σκηνῶν ἰατρῶν, αὐτῶν
 καὶ ἐλαίῳ καὶ ἀσβεστικῶν.
 καὶ καὶ τινα ὃ γυμῶντες ὃ πο-
 ταμὸς περὶ φέρει ὃ τρέπου
 καὶ ὁρῶν αὐτῶν ἀβέσσης δὲ ὃ.
 ὠθεῖν καὶ τρέπον ὁρῶν κεφαλῶν
 πείποινα, ὃ μὲν δὲ ἀνακρίβει
 δυνά-

ra feriamus. Solitudo ter-
 minus esto. Ceterum im-
 biles, cognati, popula-
 res, postremo patria ipsa,
 frigida quaedam & ferula
 nomina, & insipientium
 virorum precia, solus Ti-
 mon dives esto, despici-
 at omnes, solus ipse se-
 cum oblectetur, liber ab
 assentationibus, & onero-
 sis laudibus. Dijs sacra fa-
 ciat, epuletur solus, sibi-
 ipsi vicinus, sibi pariceps,
 excutens sese ab alijs. At
 semel decretum esto, ut
 unus seipsum conuiter ac-
 cipiat, si moriendum sit,
 aut necesse habeat sibi ipsi
 coronam admouere. Nul-
 lumque nomen sit dulci-
 us quàm Misantropi, id est,
 hominum odoris. Morum
 autem notæ, difficultas,
 asperitas, teritas, iracun-
 dia, inhumanitas, quod si
 quem conspexero incen-
 do conflagentem, obie-
 stantem quo reslinguam,
 pice oleoque reslinguere,
 tantum si quem flumen
 unda abtulerit, isque ma-
 nus porrigens imploret,
 ut retineatur, tunc quo-
 que demerso capite pro-
 pellere, ne possit conca-

re, hunc admodum pari
 pari relaturus est. Hanc
 legem Timon tulit Eche-
 eratides Colytensis, &
 concionis subscripsit si-
 fragijs idem ille Timon.
 Age hæc decreta sunt, &
 pro virili immoremur ei.
 Cæterum vero magno e-
 merim, ut id omnib. inno-
 teſcat, quod in opib. ab-
 undo, nam illa res illos
 præfocauerit, sed quid il-
 lud? Hem quæ trepidi-
 tio? undiq; concurrunt,
 puluerulenti atq; anhelii,
 haud scio, unde aurum o-
 dorati. Vtrum igitur hoc
 conscenso colle saxi eos
 abigo è sublimi deiaculâi,
 an hæc tantum in re legē
 violabimus, ut semel cum
 illis congregiamur, ut ma-
 gis angantur, fastidiri, re-
 pulsique? Ita satius esse
 duco. Itaque restemus,
 quo illos excipiamus. Age
 prospiciam, primus eorū
 iste quis est? Nempe Gna-
 zonides adulator, qui mi-
 hi nuper cœnam petenti
 funem porrexerat, quum
 apud me sexpenumero so-
 lida dolia vomuerit. Sed
 bene est quod ad me ve-
 nit, nam primus omni-
 um

δυνεθείη. οὕτω γὰρ αὖ τί-
 ῖσιον ἀπολάβοιεν. εἰσηλυσά-
 ῃ νόμον Τίμων Ἐχεκράτιδης
 καλυπτεὺς, ἐπεψέφισεν τῇ ἐκ-
 κλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτὸς, εἶναι
 ταῦτα ἡμῖν διδέχθω, καὶ αὐδρε-
 κῶς ἐμμενέωμεν αὐτοῖς, πλείονα
 ἀλλὰ περὶ πολλοῦ αὖ ἐποιπ-
 σάμεν ἅπανσι γνωριμὰ πως
 ταῦτα γνέσθω. διότι ὡς πλου-
 τῶ, ἀλχόνη γὰρ αὖ τὸ πρᾶγμα
 γλῶσσο αὐτοῖς, καὶ τοι τί τῷ-
 το; φοῦ ῥ' τάχους, παρλαχθ-
 θεν συωθέουσι, κεκοιμημένοι καὶ
 πνευσίνωντες, καὶ οἶδα, ὅθεν
 ὁσφραίνεσθαι, ῥ' χυσιῶν πό-
 τερον οὐκ ὅτι ῥ' πᾶγον ῥ' τον
 ἀναβὰς ἀπὸ λαύνης αὐτοῦ ἴσως
 λίθους ἔξ ὑψὸς διξίων ἀκροβο-
 λισόμενος, ἢ τόγχι τοσοῦτον
 παρανομήσουσιν εἰς ἅπαντας αὐ-
 τοῖς ὁμιλήσαντες, ὥς πλέον
 αἰώνοντο παρορῶμενοι; τοῦτο
 οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥς διγνώμε-
 θα ἤδη αὐτοὺς, ὥς αὐτοὺς. φέ-
 ρε ἰδὼν, τίς ὁ πρῶτος αὐτῷ εὖ-
 τός ἐστι; Γναθωτίδης ὁ κῶ-
 λαξ ὁ πρῶτον ἔρανον αἰτίσαν-
 τί μοι ὁρέξας ῥ' βέλχον, σί-
 θους

τίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολ-
 λάκις ἐμνησκώς· ἀλλ' οὐ γὰρ
 κρίνεται ἀφικνύμενος, οἰμώζε-
 ται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. Γν. ὅκ-
 ῳ ἔλεις, ὥς καὶ ἀμελήσουσι
 Τίμωνος ἀθάτου ἀνδρὸς οἱ θε-
 οὶ; χαῖρε Τίμον, οὐ μετ' ἐφ' ὅτα
 καὶ ἡδίστη καὶ συμπολικώτατη.
 Τί. νὴ καὶ σύς τε ὦ Γναθωνίδη,
 γυπῶν ἀπάντων βρωτότατε,
 καὶ ἀνθρώπων ὀψιπρότατε.
 Γν. ἀπὸ φιλοκώμων σὺ βε-
 βλήσῃς τὸ συμπόσιον, ὥς
 κενὸν τι σοὶ αἶμα τῷ νεοδί-
 δάκλιον διθυράμβων ἢ καὶ κο-
 μίζων. Τί. καὶ μὲν ἐλεγείᾳ σε
 αἶψα μάλα περπαθῶς ὑπὸ
 ταύτῃ τῇ δίκηλῃ. Γν. τί τῷ-
 το; παῖς ὦ Τίμον; μαρτί-
 ρομαι, ὦ Ηράκλεις, ἰὸν ἰδὼ, πο-
 καλουμαι σε βρώματος εἰς ἀ-
 γρὸν πάρον. Τί. καὶ μὲν αἶ γε
 μικρὸν ὀπίθερα δυνῆς, φόνου ἰά-
 χη προκλήθη με. Γν. μηδ' α-
 μῶς. ἀλλὰ σὺ γε πάντως τὸ
 βρώμα ἵαται, μικρὸν ὀπιπλά-
 σας τῷ κενῷ, δύνῃς γὰρ ἰχτα-
 μόν ὅτι τὸ φάρμακον. Τί. ἐτι-
 μώρξ; Γνα. ἀμήμι, σὺ δ' οὐ
 χαί-
 S 5

um vapulabit. G N A T.
 Annon dixi Timonem vi-
 rum bonum non negle-
 cturos esse Deos? Salve
 Timon formosissime, iu-
 cundissime, conviator
 beatissime. T I M. Scilicet
 & tu Gnatonides, vultu-
 rum omnium voracissi-
 me, & hominum perditis-
 sime. G N A. Semper tibi
 grata dicacitas. Sed ubi
 cōpotamus? Nam novam
 tibi adfero cantilenam, ex
 his quos nuper didici di-
 thyrambis. T I M. Atqui
 elegos canes admodum
 miserabiles, ab hoc doctus
 ligone. G N. Quid isthuc?
 Feris ὦ Timon? Attestor.
 O Hercules, hei hei, in-
 ius te voco apud Areopa-
 gas, qui vulnus dederis.
 T I M. Atqui si cunctare
 paulisper, mox cedis me-
 reum ages. G N. Nequa-
 quam, quin tu plane vul-
 neri medere, paululo auri
 inuncto. Mirum enim in
 modum præsentaneum id
 est remedium. T I. Etiam
 mares? G N A. Ab eo. At
 tibi male sit, qui quidem
 ex viro commodo tam se-
 nus factus sis. T I. Quis
 hic est qui accedit recal-
 ua-

ualter ille? Philades, assentatorum omnium execratissimus. Hic quum à me solidum acceperit fundum, tum filix in dotem talenta duo, laudationis premium, quum me canentem reliquis silentibus omnibus solus maiorem in modum extulisset, puerans me vel oloribus magis canorum, ubi ægrotantem antea vidit me, & adieram oraturus ut mei curam ageret, plagas etiam egregius ille vir impexit. P H I. O impudentiam, nunc demum Timonē agnoscitis, nunc Gnatonides amicus & conuiua, enimvero habet ille digna se, quandoquidem immemor est atque ingratus. At nos qui iam olim conuictores sumus, æquales ac populares, tamen modeste agimus, ne insurre videamur. Saluete, fac ut istos adulatores sacrilegos obserues, qui nunquam adsunt nisi in mensa, præterea à coruis nihil differunt. Neque posthac huius ætatis mortalium ulli fidendum est: Omnes ingrati & sce-

lesti

χαρήσας οὕτω σκαῖς ἐκ χειρὸς σου γυμνῶν. Τίμ. τίς οὕτως ὄν ὁ πορρωτέρων, ὁ ἀναφαλανέ-
 λίας; Φιλιάδης κολάκων ἀν-
 πάντων ὁ βδελυρώτατος, οὐ-
 τος ὃ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὄλεθ-
 λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα
 δύο τάλαντα μισθὸν τ' ἐπαί-
 νου, ἐπὶ τῇ ἀσπίδι με πάντων
 σιωπῶντων μόνος ὑπερεπήνε-
 σεν. ἐπαμύχανος οὐδὲν ὀφεί-
 ρον εἶναι τ' κύκνων, ἐπεὶ δὴ νο-
 σσηῶτα παρ' αὐτῷ εἶδε με καὶ
 προσήλθον ὀπκουρίας διόμε-
 νος, πληγὰς ὁ γυμναῖος προσ-
 ενέτεν. Φιλ. ὦ τ' ἀνσιγχυ-
 τίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζεις;
 νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ
 συμπότης; τοῖς αἰσῶν δίκαια
 πέπονθεν ὥς ἀχάρις ἐσὶν ὄν-
 ἡμεῖς ὃ οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ
 ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως
 μισθιάζομεν ὥς μὴ ὀππῆδ' ἂν
 δοκῶμεν. χάρε' ὦ δέσποτα,
 καὶ ὅπως τοῦ μισροῦς τέλους
 κόλακας φυλάξῃ, τοῦ ὅτι τ'
 τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δ'
 κοράκων οὐδὲν διαφέροντας,
 καὶ ἔτι πισυροτέρᾳ τῇ νῦν οὐ-
 δινί,

πέντε πάντες ἀγαθείς καὶ πο-
 θηροί. ἔγω δ' ἄλαττον σοι κατέ-
 λων, ὥς ἔχουσιν καὶ καὶ πάλιν
 βούλα χρῆσθαι καὶ ὁδὸν ἡδὲ πλὴν
 οἶον ἡκούσα, ὥς πλουτοῖς ὑπὲρ
 μετέδην ἡναι παύσιν. ἡκούτοι-
 μαροῦν ταῦτά σε νουθετήσαν,
 καὶ τοι σὺ με οὕτω σοφὸς ὦν ἔ-
 σθ' ὅδ' ἐν ἴσως δέησιν τ' παρ' ἐ-
 μοῦ λίσων, ἔς καὶ τῇ Νέστορι τοῦ
 δέου παραινέσεις αὖ. Τίμ.
 ἔσσι ταῦτα ὦ Φιλιάδην, πάλιν
 ἀλλὰ πρόσθι, ὥς καὶ σὲ φιλο-
 φρονήσωμαι τῇ δικέλλῃ. Φιλ.
 ἀλλ' ἔγω ποί, καλέσας τ' κρανίου
 ὑπὸ τ' ἀχαρίστου, διότι τὰ
 συμφέροντα ἐποθέτην αὐτόν.
 Τί. ἰδὼ τίτος ὅτ' ὁ ῥήτωρ
 Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ συγγραμ-
 ματίαν εἶναι λέγων, οὗτος
 ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τά-
 λατα μιας ἡμέρας κλίτας τῇ
 πόλει, καὶ αὐτὸς δέκα, καὶ
 ἑξήκοντα ἀποδιδούς, καὶ ἔγω ἐ-
 λήσας ἐλυσάμην αὐτόν, ἐπεὶ δὲ
 παρ' ὧν ἔλαχε τῇ ἐργασίᾳ δι-
 φυλῇ διανέμειν τὸ πέντε, καὶ
 καὶ τὸ πέντε αὐτὸ τὸ γι-
 γνός-

lesti. At ego quum tibi ta-
 lentum adducerem, quo
 posses ad ea quæ velles v-
 ti, in via accepi, te sum-
 mas quasdam opes esse na-
 tum. Proinde accessi his
 de rebus admoniturus te,
 quanquam tibi forsitan
 me monitore nihil erat o-
 pus, viro nimirum adeo
 prudenti, ut vel Nestori
 ipsi, se necesse est, consili-
 um dare queas. T. Ita fiet
 Philiaades, sed age, accede
 quo te ligone comiter ac-
 cipiam. P H I L. Homi-
 nes, confregi cranium ab
 hoc ingrato, propterea
 quod eum ea quæ in rem
 illius erant, admonui. T.
 Ecce tertius huc orator
 Demeas se recipit, tabu-
 las dextra gestans, atque
 se mihi cognatum esse.
 Hic una die de meo sede-
 cim talenta civitati de-
 pendit, nam damnatus e-
 rat, ac vincetus, at quum
 soluendo non esset, ego
 miseris illū redemi. Por-
 ro quū illi forte obuenis-
 set, ut Erechtheidi tribui
 distribueret ærarium, at-
 que ego audiens id quod
 ad me redibat, poscerem,
 negabat se civem nolle
 me.

me. D e m. Salve Timon, præcipuū generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, defensor aculum Græciæ. Profecto iam dudum te populus frequens, & utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius, Colyttensis, vir nō modo probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri, vixit autem in Olympicis pugil & lucta cursuque die eodem, ad hæc iocenni quadriga, equestrique certamine. T i m o n. At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedi. D e m. Quid tum? spectabis posthac? sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Achæneses pro Republica fortissime se gessit, & Peloponensiū duas acies concidit. T i m. Qua ratione? Quippe qui nec unquam arma gesserim, neque unquam

γνόμενον, οὐκ ἔφη γινώσκον πολίτευ' ὄντα με. Δημ. χαῖρε, ὦ Τίμον, τὸ μέγα ὄφελος τῶν ἡνῶν τὸ ἔργον τῆς Ἀθηνῶν, τὸ πρόβλημα τῆς ἐλλάδος, καὶ μὴ πάλαι σε ὁ δῆμος ἐξέλεγεν, καὶ αἱ βουλὴ αἰμώφονται περὶ σου. πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σου γέγραφα. Επεὶ δὲ Τίμων ὁ Εχέκρατιδου κορυφαῖος, αἰὲς οὐ μόνον καλὸς καὶ γαῖος, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὥς ἄλλος ἐν τῇ ἐλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει, νεανίῃ δὲ πύξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷ ἡμέρᾳ, καὶ τελείῳ ἄρματι, καὶ σκυροῖσι πωλικῇ. Τί. αἰὲς οὐδὲ ἐθάρσυνα ἐγὼ πάποτε εἰς Ὀλυμπίαν. Δη. τί οὐδὲ διαθήσεις ὕστερον τὰ τυχευτικά; καὶ πολλὰ προσκείσθαι ἄμεινον, καὶ κρίνεται δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσιν πρὸς Ἀχαινεύς, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μίρας. Τίμ. πῶς; διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ πρὸς ἑχθρούς.

ἡ γράφω ὡς τὰ καταλύω.
 Δη. μέτρια τὰ περὶ σοῦ λέ-
 γεις. ἡμεῖς δ' ἀχάριστοι αὖ εἰ-
 μερὶ ἀμνημονούτες. εἰ δ' ἔτι καὶ
 ψήφισματα γράφω, καὶ τυμ-
 βουλεύων καὶ στρατηγῶν, οὐ μι-
 κρὰ ὠφέλονται τὴν πόλιν, ὅπῃ
 τοῦτοισι ἅτατι δέδουκα τῇ
 βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ ἡλι-
 κίᾳ καὶ φυλαί, καὶ τὸς δι-
 μοῖς ἰδῆα, καὶ κοινῇ πάνσιν, χρυ-
 σοῦ ἀνασῆσαι τὸν Τίμωνα
 παρὰ τῇ Ἀθηνᾶ ἐν τῇ ἀκρο-
 πόλει, κεισμένον ἐν τῇ διξιᾷ
 ἔχοντα, καὶ ἀκρίτας ὅπῃ τῇ κε-
 φαλῇ, καὶ σιφανῶτα αὐτὸν
 χρυσοῖς σιφανοῖς ἐπὶ αὐτῷ, καὶ ἀνα-
 κηρῶν ἄνωγει τὸν σιφανόντα
 σήμερον Διονυσίοις βαλῶδ' ἔ-
 κεινός. ἀγθ' ὡς γὰρ δι' αὐτὸν
 δεῖ τιμῆσθαι τὰ Διονύσια. εἰπε-
 τὴν γνώμην Δημέας ὁ ξήτωρ
 συγγενὴς αὐτοῦ, ἀγχις εὖς,
 καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν. καὶ
 γὰρ ξήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων. καὶ
 τὰ ἄλλα πάντα ὑπὸ στα αὐ-
 τῷ εἶναι. τοῦτ' ἐμὲ οὐκ οὐκ σοὶ
 τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δέ σοι καὶ
 τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγῆναι
 παρὰ

quam militiæ dederim no-
 men. D E M. Modelle
 equidem de teipso loque-
 ris, nos tamen ingratum fu-
 turi sumus, nisi memi-
 nerimus. Præterea scri-
 bendis plebiscitis, & in
 consultationibus, & in ad-
 ministrandis bellis non
 mediocrem utilitatem at-
 tulit Reipublicæ. His de
 causis omnibus visum est,
 curiæ, plebi, magistrati-
 bus tributim plebeijs sin-
 gulatim, communiter v-
 niuersis, aureum statue-
 re Timonem iuxta Palla-
 dem in arce, fulmen dex-
 tra tenentem, radijs tem-
 pora ambientibus, utque
 septem aureis coronis co-
 ronetur, & promulgari
 coronas hodie Dionysijs
 tragedijs novis. Age-
 nim per eum oportet ho-
 die Dionysia. Dixit hoc
 suffragium Demeas ora-
 tor, propterea quod co-
 gnatus illius propinquus,
 ac discipulus eius sit.
 Nam & orator optimus
 Timon, præterea quic-
 quid voluerit. Hoc igitur
 tibi suffragium, sed
 vinam & filium meum
 ad te pariter adduxis-
 sem,

scm, quem tuo nomine
 Timonem appellavi. **ΤΙ.**
 Qui potes Demea, quum
 ne uxorem quidem duxe-
 ris unquam, quantum no-
 bis scire licuit. **ΔΕΜ.** At
 ducam, nouo incunte an-
 no, si deus permiserit, li-
 berisque operam dabo.
 Tum quod erit natum
 (erit autem masculus)
 Timonem nuncupabo.
ΤΙΜ. An uxorem tu sis
 ducturus equidem haud
 scio, tanta à me plaga ac-
 cepta. **ΔΕΜ.** Mei mihi.
 Quid hoc est rei? Tyran-
 nidem Timon occideas?
 pulsasque eos qui sunt
 ingenui ipse nec ingenu-
 us plane, nec ciuis, ve-
 rum propediem prænas
 daturus, quum alijs no-
 minibus, tum quod at-
 cem incendas. **ΤΙΜΟ.**
 Atqui non cōflagrauit arx
 scelestæ. Proinde palam est
 te calumniatorem agere.
ΔΕΜ. Sed & diues es x-
 rarium profodiens. **ΤΙΜ.**
 Non profossum est neque
 isthuc, vnde ne hæc qui-
 dem probabiliter abs te
 dicuntur. **ΔΕΜ.** Ve-
 rum effodietur posthac,
 sed tu interim omnia quæ
 in ea

παράσει, ὃν δὴ τῆς σφ' ὀνόμα-
 τι Τίμωνα ὀνόμακα. **Τίμ.**
 πῶς δὲ Δημέα, ὅς ἐυδὲ γὰρ
 γάμῃκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς ἐξ-
 δέναι; **Δη.** ἀλλὰ γαμῶ, καὶ
 δίδωμι θεῖς ἐς νέετα, καὶ παρ-
 δοποιήσομαι, καὶ τὸ γλυνθῆναι
 σόμην, ἀξῆν γὰρ ἔσται, Τί-
 μονα ἤδη καλῶ. **Τίμ.** οὐκ
 οἶδ' αὖ, εἰ γαμήσεις ἔτι τῷ οὖ-
 ρῳ, τηλικαύτῳ παρ' ἐμοῦ
 πληγὴν λαμβάνων. **Δημ.** οἶ-
 μαι, τί τοῦτο, τυραννίδι Τί-
 μονι δὴ χειρὶς, καὶ τύπῃς
 πρὸ ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς
 ἐλεύθερος, οὐδ' ἄσους ὢν; ἀλ-
 λὰ δώσεις ἐν τάχει πλὴν δί-
 κῃ, τάττε ἄλλα, καὶ ὅτι πλὴν
 ἀκρόπολιν ἐνέσκηπτας. **Τίμ.**
 ἀλλ' οὐκ ἐμπέσκησαι τῷ μι-
 αρῇ ἢ ἀκρόπολιν, ὥς δὲ
 λος εἰ συκοφαντῶν. **Δημ.**
 ἀλλὰ καὶ πλουτήεις, τὸν
 ὑπὸ βίβλον διωρῶν. **Τίμ.**
 οὐ διώρῃται οὐδὲ οὗτος,
 ὥς ἀπίθανά σου καὶ ταῦ-
 τα. **Δημ.** διωρῇσιντα
 μὲν ὕστερον, ἤδη δὲ σὺ πάν-
 τα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.
Τίμ.

Τίμ. ἰσχυρὸν καὶ ἄλλω λάμ-
 νει. Δη. ὅμοι τὸ μιλᾷ φρι-
 σον. Τίμ. μὴ κέκραχθι. κα-
 ρίσσω γὰρ σοι καὶ τρίτῳ, ἐπεὶ
 καὶ γελοῖα πάντα πάθοι-
 μι, δύο μὲν λακεδαιμονίων
 αἰρέας καὶ ακρόφας αἰσῆλος.
 ὃν δὲ μισθὸν ἀνθρώπων μὴ
 ἐπιτρέψας, μάττω γὰρ αὐ-
 τῷ καὶ νυκτικῶς ὀλύμπια
 ποδῶν καὶ πάλιν. ἀλλὰ τί
 τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φι-
 λόσοφος εὐτὸς ὄν; οὐ μὲν
 οὐδ' ἄλλος. ἐκπιτάσας ἰσχυ-
 τὸν πάγονα, καὶ τὰς ὀφρὺς
 ἀνατείνας, καὶ βρενθυμένους
 τι πρὸς αὐτ' ἔρχετο, τίλανω-
 δες βλέπων, ἀνατεσουμένη-
 ρος τῷ ὅτι τῷ μετώπῳ κό-
 μῳ, αὐτοβόρας τις ἢ Τρί-
 τω, οἶον ὁ Ζεὺς ἔγραφιν.
 τῶν δὲ τὸ σχῆμα εὐσταλές, καὶ
 κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σω-
 φρονικὸς τῷ ἀντιλόγῳ, ἔω-
 νεν μερία ὅσα πρὸς ἀρετῆς
 διδύμων, καὶ τῶν ἰδίων χαρῶν
 πρὸς κατηγορέων, καὶ τὸ ὀλι-
 γαρκές ἐπαιτῶν. ἐπειδὴ λου-
 σάμενος ἀφίκοιτο ὅτι τὸ
 δῆπ-

im ea condita, possides.
 T I M. Alteram itaque
 plagam accipe. D E M E.
 Hei scapulis meis. T I M.
 Ne vociferare, alioqui &
 tertiam tibi illidam. Ete-
 nim res plane ridicula mi-
 hi acciderit, si quum in-
 ermis tuas Lacedæmonio-
 rum acies fuderim, unum
 scelestum hominum non
 protriuero. Tum frustra
 vicerim in Olympijs, &
 pugil & palætrides. Sed
 quid hoc? an non philo-
 sophus Thrasycles hic est?
 Profecto ipse est, pro-
 missa barba, subductis-
 que supercilijs, & ma-
 gnum quiddam secum
 murmurans accedit, Ti-
 tanicum obtruens, cæsa-
 riam per scapulas fluen-
 tem ventulans, alter qui-
 dam Boreas aut Triton,
 quales eos Zeuss depin-
 xit. Hic habitu fragilis,
 incessu moderatus, ami-
 ctu modestus, mane mi-
 rum quam multa de vir-
 tute differit, damnans
 eos, qui voluptate capi-
 untur, & frugalitatem
 laudans, postquam lotus
 deuenit ad cœnam, pu-
 crque ingentem illi cali-
 ces

cem potterit, meratiore
autem maxime gaudet,
perinde ut Letheæ aquam
ebibens, à dilucularijs il-
lis disputationibus diuer-
sissima quæ sunt exhibet,
dum milui instar præcipit
obsonia, & proximum
cubito opposito arcens,
mento interim condimen-
tis oppleto, dum canum
ritu ingurgitat, prono in-
cumbens corpore, perin-
de atque in patinis vir-
tutem inuenturum sese
speret, dumque usque
adeo diligenter carnos
extergit indice digito,
ut ne paululum quidem
reliquiarum sinat adhæ-
rere, nunquam non que-
rulus, tanquam deterio-
rem partem acceperit,
vel si totam placentiam,
aut suam solus omnium
accipiat, qui quidem e-
dacitatis & invariabilita-
tis est fructus remulen-
tus, vinoque baccharius,
non ad tantum modo,
sultationemque, verum
ad conuicium usque &
iracundiam. Adhuc mul-
tus inter pocula sermo
(tum enim vel maxime)
de temperantia, sobrie-

tate.

δειπνον, καὶ ὁ πᾶς μεγα-
λυν πλὴν κύλικα ὀρέξεται
αὐτῷ, πρὸ ζυροτέρῳ ἢ χαί-
ρει μάλιστα, καθάπερ τὸ λέ-
γει ὕδαρ ἐκπιὼν, ἐναντιώ-
τατα δηδείκνυται τοῖς ἐω-
δυνῶς ἐκείνοις λόγοις, πρὸς
αὐτῶν ὡς περὶ ἰατῆρος τὰ
ῥήματα, καὶ τὸν πλείστον πα-
ραγκωνιζόμενος, κατέκλει-
το ἥριον ἀνάπλιως, κυνη-
δὸν ἐμφορούμενος, ὅππῃ
κυφὸς, καθάπερ ἐν ταῖς λο-
πάσι πλὴν ἀρετῶν εὐρήσκει
προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ πρὸς
ἐλπία πρὸ λιγανῶ ἀπυσμῆ-
χον, ὥς μηδὲ ὀλίγον τῆς μύ-
τῳ τοῦ καλῶς ἀλίποι, μεμψίμο-
νος αἰεὶ ὡς τὸν πλάκοῦτα
ὄλον, ἢ τ.ν. σὺν μένος τῆς
αἰλῶν λάβοι, ὅ, τι περὶ λιγ-
γείας καὶ ἀπληθείας ὀφείλει
μέδους καὶ πάροινος, οὐκ
ἄλλως αἰδῆς καὶ ὀρεχέσους
μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίαις
καὶ ἑργῶς πρὸς τῆτι, καὶ λό-
γοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι,
τότε δὴ καὶ μάλιστα πρὸς
σφραγισμένης καὶ κοτμιότη-

τος.

τοις, καὶ ταῦτά, φησιν, ἤδη
 ὑπὲρ τῆς ἀκράτου πονήρας ἔ-
 χων, καὶ ὑπερβαλίζων γελῶ-
 ς. ἦτα ἑμίλος ὅππότες, καὶ
 τὸ τελευταῖον ἀράμηνί τι-
 νες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῆς συμ-
 ποσίου τῆς αὐλητῆδος ἀμφολέ-
 ςαις ἐπέλυμνον. πάλιν ἀλ-
 λά καὶ νήφων, οὐδενὶ τῶν προλεί-
 ων παρεχώρησεν αὐτὸν ψεύ-
 σμας ἔνθα, ἢ δρασύτητος
 ἢ φιλαργυρίας ἀλλὰ καὶ κολά-
 κων ὅσα ἴα πρώτα, καὶ ὅπερ καὶ
 προχειρότατα, καὶ ἡ γεντεία
 προηγείται, καὶ ἡ ἀνσιγμωλία
 παρομαρτεῖ, καὶ ὅπως παί-
 σιφον τὸ χεῖμα, καὶ παντα-
 χόθεν ἀκρίβεις, καὶ ποιητῶν
 ἐντελές. οἰμῶς; τοιγαροῦν
 οὐκ εἰς μακρὰν χεῖρος ὦν. τί
 τὸ; παπαί, χεῖρος ἡμῶν
 Θρασυκλῆς. Θρα. οὐ καὶ ταῦ-
 τα ὦ Τίμον τοῖς πολλοῖς τῶν
 τοις ἀφ' ὧμαι, ὥστε ἡ τὴν
 πλοῦτον σοὶ τεθιπέτες ἀρ-
 γύρου καὶ χρυσίου καὶ δάπνων πο-
 λυτελῶν ἐλπίδι στωδιδραμή-
 κασι, πολλὰ τῶν κελαιέων
 ὁπιδέξασθαι πρὸς ἀνδρα οἶον
 σέ

tateque, atque ista qui-
 dem loquitur, quum iam
 à mero male habens, &
 balbutiens ridiculus. De-
 inde vomitus super his.
 Postremo sublatum eum
 de convivio efferunt ali-
 qui, ambabus manibus
 sibi cinæ inhxrentē. quan-
 quam alioqui ne sobrius
 quidem ulli primariorum
 cesserit vel mendacio vel
 confidentia, vel avari-
 cia. Quin & inter assen-
 tatores primas tenet, pe-
 ierat promptissime, an-
 teit impostura, comita-
 tur impudentia. In sum-
 ma prorsus admirandum
 quoddam spectaculum est
 omni ex parte exactum,
 varietate absolutum, pro-
 inde non eiulabat clarius
 videlicet, quum sit mo-
 destus. Quid hoc? papa,
 tandem nobis Thrasy-
 cles? T H R. Non hoc a-
 nimo ad te venio, Timon,
 quo plerique isti, qui ni-
 mirum opes admirati tu-
 as, argenti, auri, opipa-
 torum conviviorum ad-
 ducti spe cōcurrunt, mul-
 taque assentatione delini-
 unt te, hominē videlicet
 simplicem, facileque im-
 parti-

partientem id quod adest. Siquidem haud ignoras offam mihi in cenam sufficientem esse, tum obsonium suavissimum, cæpe aut nasturcium, aut si quando delicias, pusillum salis. Porro potum fons Athenis novem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quavis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est, quam calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, ut ne te subverterit pessima ista atque insidiosissima res, opulentia, quippe quæ multis sæpenumero inmedicabilium malorum extiterit causa. Et enim si me audies, potissimum opes universas in mare præcipitabis, viro te quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophiæ possit opes perspicere. Ne tamen in altum ô bone, sed ferme ad pubem usque ingressus, paulo ultra solum fluctibus opertum, me quidem uno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas

potio-

σὲ ἀπλοῖκον, καὶ τὸ ὄντων κοι-
νωνικόν. οἶδα γὰρ ὥς μάζα
μὲ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὄψον
δὲ ἡδίστον, θύμον ἢ κάρδα-
μον, ἢ εἴποτε τρυφώω ὀλί-
γον τῶν ἁλῶν. ποτὲν δὲ ἢ
ἐνιτάκρουστος. ὁ δὲ τρέφων
οὗτος, ἥς βούλει παρεφύ-
ριδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον
μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον
τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφί-
δων μοι δοκεῖ, σοὺ δὲ αὐτοῦ
χάριν ἐτάλνω, ὥς μὴ διαφύ-
γῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ
ὀπικουλότατον κῆμα ὁ παντο-
ύτης, ὁ πολλῆς πολυάκισ αι-
τίας ἀνακίστων συμφορῶν γι-
γνομένης. εἰ γὰρ μοι περὶ σοῦ,
μάλιστα ὅταν εἰς τὴν θά-
λατταν ἐμβάλῃς αὐτήν, οὐ-
δὲν ἀγαθῶν αἰδεῖται ἀγαθῶ
όντι, καὶ τὸν φιλοσοφίας
πλεόντων ἐρεῖν δυναμένη. μὴ
μὲν τοι εἰς θάλασσαν ὡς γὰρ εἶ,
ἀλλὰ ὅσον εἰς βρυχίονας ἐπιμα-
λάς, ὀλίγον πρὸ τῆς κεραϊώ-
δους γῆς, ἐμοῦ ὑπερῆρος μέρους.
εἰ δὲ μὴ τέτο βούλῃ, σὺ δὲ ἔλ-
λον τρέπον ἀμείνων καὶ τόχρε
ἐπὶ τῇ

καὶ φέρησιν αὐτὸν ἐκ τῆς
 εἰκίας, καὶ μὴδ' ὑβρόλιν αὐ-
 τῷ ἀνέει, διαδιδούς ἅπα-
 σι τοῖς διουρῶσι, ὧ μὲν
 ἑδραχμας, ὧ δὲ μνᾶν, ὧ
 δὲ τάλαντον, εἰ δέ τις φι-
 λόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τρι-
 μοιρίαν φέρεται δίκηνος,
 ἐμὴ δὲ, καὶ τοι εὐκ ἐμαυ-
 τοῦ χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως
 μεταδῶ τῇ ἐταίρῳ τοῖς
 διουρῶσι, ἱκανὸν εἰ τοῦτ' ἔω
 πῶς πῆραν ἐμπλήσας πα-
 ράχαις, οὐδὲ ὅλους δύο μι-
 δίμους χωρεῖσκαν σύγιν-
 τικούς. ὀλιγαρχίᾳ δὲ καὶ
 μέτρίῳ καὶ εἶναι τὸν φιλο-
 σοφώτα, καὶ μηδὲν ὑπερ-
 τῶ πῆραν φρονεῖν. Τιμ.
 ἐπαινῶ τὰυτὰ σου ὦ Θρασύ-
 κλει. πρὸ γὰρ τῆς πῆρας
 εἰ δοκεῖ, φέρεται τῷ κεφα-
 λῷ ἐμπλήτω κυνδύλῳ,
 ὁπμιτρήσας τῇ δίκῃ. Θρασ.
 ὦ δημοκρατία, καὶ
 νόμι, παύματα ὑπὸ τοῦ
 καταρξέτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ
 πόλει; Τιμ. τί ἀγανακτεῖς
 ὦ γὰρ Θρασύκλει; μὲν
 παρ-

potiore via ex xodibus eij-
 cito, ac ne obulum qui-
 dem tibi facias reliquum,
 videlicet largiens ijs, qui-
 cunque opus habent huic
 quinque drachmas, illi
 minam, alij talentum.
 Si vero quis philosophus
 fuerit, duplam aut tri-
 plam portionem ferre di-
 gnus est. Quanquam hoc
 quidem mihi non mea ip-
 sius gratia peto, sed quo
 amicis si qui egebunt, do-
 nem, sat est si modo pe-
 ram hanc largitione tua
 expleueris. ne duos qui-
 dem modios Aegineti-
 cos capientem. Nam pau-
 cis contentum, mode-
 stumque conuenit esse
 eum qui philosophatur,
 neque quicquam ultra
 peram cogitare. T i m.
 Equidem ista, quae di-
 cis, probo Thrasydes,
 ergo si videtur, prius-
 quam peram expleam,
 age tibi caput opplebo
 tubenibus, posteaquam
 ligone sum mensus. T h.
 O libertas, o leges, pul-
 samur ab impurissimo li-
 bera in ciuitate? T i m.
 Quid stomacharis o bo-
 ne Thrasydes? num te

defraudavi? Atqui adij-
ciam ultra mensurā Cha-
nices quatuor? sed quid
hoc negocij? Complures
simul adueniunt, Blerphas
ille, & Laches & Gni-
phon, & breuiter agmen
eorum qui vapulabunt.
Itaque quia ego in turpem
hanc confendo, ac ligo-
nem quidem paulisper in-
terquiescere sūo dudum
fatigatum? Ipse vero plu-
rimis congestis saxis, pro-
cul eos lapidum grandine
peto. B I E. Ne iace o
Τίμον, Abimus enim.
T I M. At vos quidem
nec citra sanguinem,
nec absque vul-
neribus.

παράκρουσμάς τι; ἢ μὲν
ἐπιβάλλω χόινκας ἐπὶ
τὸ μέτρον τέτληκα. ἀλλὰ
τί τοῦτο; πολλοὶ ξαυέρον-
ται. Βλεφίας ὁ κείνος, καὶ
Λάχης καὶ Γνίφων, ὅπως τὸ
συντάγμα ἔξ' ὁμοῦ διοίωται
ὥς τε τί οὐκ ὅτι πλεονέκτησθαι
ταύτῳ ἀναθώνῃ, τὸ μὲν δι-
κίλλαν ἄλῃγον ἀπαύω, πάλαι
πεπαιρηκῆεν; αὐτὸς δὲ
ὅτι πλείους λίθους συμφο-
ρῆσαι, ὅτι χαλαρῶ σιγῇ
διν αὐτοῦ; Βλεφίμ μὲν βάλ-
λει ὁ Τίμον, ἀπικεν γάρ. Τί
ἀλλ' οὐκ ἀναιμώϊ γε ὑμεῖς,
οὐδὲ ἀκούσασθαι μέ-
ται.

F I N I S .

T H A Θ Σ

L I P S I A E

I M P R I M E B A T I O H A N N E S
S T E I N M A N .

Anno

M. D. L X X V I I I .